Lisa Kleypas

ÎN VÂLTOAREA PASIUNII

Traducere de Mariana Millio

EDITURA ELIS București
1996

Lângă roză, noaptea toată,
Lângă roză am pândit,
Să o fur nu îndrăznit-am,
Dar cu floarea am fugit.[1]

Pentru inima tânără, însetată de pasiune şi aventură, a Rosaliei Belleau, viaţa pe care-o ducea nu era prea atrăgătoare. Zilele de muncă şi plictiseală ce păreau că abia se târăsc nu erau întrerupte niciodată, nici de atingerea unui iubit, nici de o noapte plină de râs şi dans, nici de gustul vinului sau de impetuozitatea unor întâmplătoare clipe de libertate. Spre a lupta împotriva monotoniei nu avea altă scăpare decât în visurile sale. Şi, lucru şi mai regretabil, Rosalie era într-atât de neştiutoare, încât nici n-ar fi bănuit la ce să viseze dacă n-ar fi fost Elaine Winthrop, al cărei mod de viaţă nu putea să nu trezească invidia Rosaliei. Elaine, doar cu un an mai tânără decât Rosalie dar cu o experienţă mult mai bogată, îi reda o mulţime de bârfe şi-i prezenta descrieri exuberante ale balurilor la care lua parte, ale oamenilor-strălucitori pe care-i întâlnea, precum şi ale multor alte delicii oferite de viaţa înaltei societăţi din Londra.

Deşi sezonul londonez se încheia şi vara se apropia grabnic, metropola abia dacă-şi încetinea ritmul de viaţă agitat, şi Rosalie ardea de febra unei tinereţi frustrate. Nu avea cum să-şi schimbe situaţia şi era lipsită de răbdarea necesară pentru a-şi suporta

---

[1] În textul original, versurile în lb. engleză sunt următoarele: *All night by the rose, rose,/All night by the rose I lay,/Dared I not the rose steal,/And yet I bear the flower away.* (n.t.)

cu stoicism soarta. Clocotea la foc mic în atmosfera călduţă şi umedă a primăverii şi se ameţea cu închipuiri fanteziste. Cândva — visa Rosalie — se va trezi într-o dimineaţă în care cenuşiul şi negrul ce-i umbreau zilele se vor preschimba în culori strălucitoare. Cândva, sângele îi va curge prin vene cu senzaţia dulce şi îmbătătoare a şampaniei. Într-o bună zi avea să scape din nevăzuta ei închisoare şi va întâlni pe cineva pe care să-l iubească — un bărbat care-o va aprecia şi adora. Căruia să-i fie prietenă, femeie, tovarăşă, iubită. Iar el îi va împărtăşi visurile, o va purta prin întreaga lume spre a-i arăta minunile acesteia, ca să se pătrundă de toate imaginile şi sunetele ei. Într-o zi, totul se va schimba.

Când acea zi a sosit, realitatea a fost complet diferită de aşteptările ei.

Rareori îşi găsea Rosalie destul timp pentru a se duce la mama ei — Amille, cum i se spunea între prieteni. Când apărea un asemenea prilej, amândouă îl apreciau şi-l aşteptau cu bucurie. Relaţiile dintre ele erau neobişnuit de apropiate, deoarece îşi puteau vorbi una alteia nu numai ca mamă şi fiică, ci şi ca prietene. Amille era cea mai importantă persoană din lumea Rosaliei, căci înţelegea nevoile, problemele, bucuriile şi temerile unicului său copil, chiar dacă erau mult diferite de ale sale proprii. La o examinare superficială păreau asemănătoare — două femei micuţe, cu păr brun — dar ca fire se deosebeau mult. Amille avea o concepţie pragmatică asupra vieţii, în timp ce viziunea Rosaliei era aceea a unui idealist, şi când Rosalie a împlinit douăzeci de ani şi-a dat seama, în mod instinctiv, că aceste diferenţe aveau cauze mai profunde decât vârsta sau experienţa de viaţă.

Cu firea ei stabilă şi ordonată, Amille avea tăria unei stânci. Acumulase o bogată cultură literară, dar era lipsită de imaginaţie, în timp ce emoţiile şi gândurile Rosaliei păreau întotdeauna

să se avânte şi să zboare. Oricât ar fi încercat Rosalie să-şi stăpânească dorurile tainice, ştia că era sortită pe vecie să caute mereu alte emoţii şi să dea frâu liber propriilor sale sentimente. Îi plăcea să izbucnească în hohote de râs în loc să zâmbească politicos, era încântată să dea de urma unor secrete şi să facă descoperiri, când, de fapt, ar fi trebuit să se împace cu lucrurile aşa cum erau. De cele mai multe ori curiozitatea Rosaliei se concentra asupra unui subiect pe care Amille nu dorea să-l discute, dar când se aşezau alături, ocupate cu vreun lucru de mână, fata o copleşea pe mamă cu întrebările ei insistente.

— Rosalie — zise calm Amille, cu o uşoară încruntare a frumoşilor ei ochi cafenii, atenţi asupra unei împunsături a acului — ţi-am spus tot ce trebuie să ştii în legătură cu tatăl tău. Era cofetar, în apropiere de cartierul East End. Era un om blând şi bun şi a murit când tu aveai o lună. Şi acum putem schimba subiectul? Mă îndurerează să vorbesc despre el.

— Îmi pare rău, replică Rosalie, simţindu-se uşor vinovată la auzul intonaţiei aspre, neobişnuită în glasul mamei sale. N-am intenţionat să redeştept amintiri dureroase pentru tine, *maman*. Voiam doar să aflu ceva mai multe amănunte referitoare la tata.

— Dar pentru ce? S-ar schimba ceva în legătură cu tine sau cu situaţia ta dac-ai cunoaşte mai multe detalii despre el?... Bineînţeles că nu.

— Poate că s-ar schimba, ripostă Rosalie, întorcând capul spre mama sa. Uneori îmi este greu să mă-nţeleg pe mine însămi sau propriile-mi sentimente... Câteodată mă întreb dacă semăn mai mult cu tine sau cu el.

— Nu semeni cu nici unul dintre noi.

Rosalie izbucni în râs şi Amille clătină din cap şi zâmbi privindu-şi fiica. Ochii albaştri ai Rosaliei străluceau cu o lumină aproape violetă, iar buzele îi erau întredeschise într-unul din surâsurile ei nestăpânite şi cuceritoare. Când dorea, putea să pară aproape angelică, dar, de cele mai multe ori, în expresia ei sclipea o urmă de şiretenie, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva ce nu s-ar fi cuvenit. În fiecare dimineaţă părul ei lung, de culoarea

nisipului, era pieptănat cu grijă şi strâns pe ceafă într-un coc gros, însă nu exista nici o îndoială că, pe la ora prânzului, buclele aveau să i se rostogolească pe spate. Frumuseţea, vioiciunea şi spiritul ei vibrant erau, toate, nişte daruri de invidiat; şi totuşi, Amille ar fi dorit ca Rosalie să fi fost mai puţin dotată cu astfel de haruri. Într-o bună zi, toate acestea vor atrage asupra ei necazuri.

— *Maman*? Pot să te mai întreb ceva?

Amille oftă.

— Da.

— Niciodată n-am întâlnit vreo rudă de-a mea, fiindcă mi-ai spus că toate locuiesc în Franţa.

— Da. O familie franceză respectabilă, care a ajuns să trăiască vremuri grele. Acesta-i motivul pentru care-am fost nevoită să-mi iau aici un serviciu de guvernantă.

— Atunci, cu siguranţă, ai avut prin naştere o condiţie superioară aceleia de cofetar? Mă bucur că te-ai căsătorit cu tata, dar... eşti atât de frumoasă! Pentru ce n-ai aşteptat să vezi dacă nu te puteai mărita cu un bărbat cu mai multă influenţă... poate cu un moşier care...

— Ah, Rosalie, de-atâtea ori mă îngrijorezi... spune-mi, te rog, ce aştepţi tu de la o căsătorie?

— Păi, afecţiune, desigur. Şi mulţumire de...

— Mulţumire! (Amille se agăţă repede de acest cuvânt.) Ăsta-i tocmai lucrul pentru care trebuie să lupţi. Şi ştii care-i adevărata sursă de mulţumire pentru o femeie?

Rosalie zâmbi răutăcios.

— Un bărbat frumos?

— Nu, replică Amille păstrându-şi seriozitatea şi refuzând să lase valoarea predicilor sale să fie diminuată de încercarea fiicei sale de a glumi. O femeie se simte mulţumită dacă ştie că-i este necesară soţului său. Când el e obosit şi are nevoie ca ea să-l hrănească şi să-l mângâie. Când el este deprimat şi simte nevoia ca ea să-l susţină. Când el i se destăinuieşte şi se încrede în ea. Renunţă la închipuirile tale despre un soţ frumos şi cu influenţă,

fiindcă acela nu va avea niciodată nevoie de tine aşa cum ar avea un om mai sărac.

Surprinsă de vehemenţa Amillei, Rosalie clipi şi-şi coborî privirea asupra mâinilor sale.

— Dar... un bărbat bogat ar avea nevoie de cineva în aceeaşi măsură ca unul sărac... încercă să protesteze.

Însă Amille îi întrerupse vorba:

— Nu. Nu în acelaşi fel. Pentru un bărbat bogat, soţia reprezintă o posesiune. Dragostea lui faţă de ea durează doar până când îr va aduce un moştenitor şi apoi o aruncă undeva, la ţară, să trăiască singură. Îşi ia o amantă pentru nevoile sale sexuale şi, pentru tovărăşie, se bazează pe prietenii săi. Nu aşa ceva ţi-aş dori, Rosalie.

Rosalie îşi muşcă buza inferioară, în ochi aprinzându-i-se sclipiri de revoltă. Sigur că nu-şi dorea soiul de viaţă pe care-l descrisese Amille, dar nici nu voia să poarte în continuare povara plictiselii de care dorea să scape cât mai curând!

— Ştii ce-mi doresc? întrebă în mod impulsiv. Ca tatăl meu să fi fost un... un duce! Sau măcar un baron, astfel încât să pot face toate lucrurile pe care...

Către sfârşitul frazei glasul i se stinse până deveni imposibil de auzit, dar nu mai înainte ca Amille să fi înţeles exact ceea ce fusese gata să spună.

— Toate lucrurile pe care le face Elaine, completă mama sa pe un ton calm.

Rosalie confirmă aplecând uşor capul, ruşinată de cuvintele ce-i trădau invidia.

— Toată viaţa — continuă Amille în al cărei glas răzbătea regretul — am dorit pentru tine tot ce-i mai bun, mai mult decât s-ar cădea potrivit condiţiei tale sociale. Te-am încurajat să faci ceea ce face Elaine, să înveţi ce-nvaţă ea, să ai faţă de educaţie acelaşi respect pe care-l am şi eu. Dar am omis o parte importantă din educaţia ta. Nu te-am învăţat să-ţi dai seama care îţi este locul, care-i locul *nostru*. Te consideri egala ei, dar nu eşti. Mă tem că, dacă nu înţelegi asta, cu timpul îţi va fi şi mai greu de suportat decât îţi este acum.

— Înţeleg care îmi este locul, replică Rosalie cu o uşoară amărăciune. Încontinuu mi se reaminteşte asta. Sunt fiica guvernantei. Sunt însoţitoarea ocazională a Elainei Winthrop şi, cel mai adesea, camerista ei. (Simţi o bruscă durere în inima ei neîmpăcată şi se aplecă înainte, până ce fruntea i se odihni pe şorţul de bumbac, frumos mirositor, al Amillei.) Dar ştii, *maman*, din ce cauză-i greu de suportat? şopti. Am învăţat mult mai mult decât a învăţat vreodată Elaine. Istorie, artă, literatură... Pot să cânt la pian şi să vorbesc franţuzeşte şi pot cânta mai bine decât ea. Ca tânără introdusă pentru prima dată în înalta societate aş putea avea tot atâta succes cât şi ea, dar datorită împrejurărilor naşterii mele...

— Niciodată să nu mai spui asta cu voce tare, îi tăie vorba Amille cu asprime, înroşindu-se brusc. Dacă te-ar auzi cineva...

— Dar Elaine urmează să se căsătorească în curând, zise Rosalie, împreunându-şi agitată degetele. Şi care-i viitorul meu? Voi continua oare să-i fiu însoţitoare? Şi dădacă la copiii ei?

— Se pot avea în vedere şi situaţii mai rele. Nu suferi de foame. Ai îmbrăcăminte şi cărţi, şi nimic nu te îndreptăţeşte la o asemenea autocompătimire.

Rosalie oftă.

— Ştiu, spuse pe un ton de scuză. Numai că am o bănuială că voi sfârşi fată bătrână, şi gândul acesta mă înnebuneşte. Vreau să trăiesc! Vreau să dansez şi să flirtez...

— Rosalie...

— Să-mi scutur capul până când agrafele îmi cad din păr...

— Ssst!

— Să arunc ocheade pe după evantaiul meu unor bărbaţi frumoşi.

— *Chérie*, te rog!

— Însă, în ciuda fanteziilor mele, în adâncul sufletului sunt convinsă că nici un aristocrat nu se va căsători cu mine. Ştii cum se spune când un bărbat se însoară sub nivelul condiţiei

sale sociale? Că "îngraşă pământul". Nu pot înţelege cum — fără vina mea — am fost condamnată la această situaţie.

— Bineînţeles că eşti nemulţumită, dar în problema asta nu se poate face nimic, încercă s-o liniştească Amille, şi viteza acului său spori simţitor.

— Uneori stau şi citesc, sau copiez versuri în albumul meu, şi camera îmi pare că devine atât de mică încât abia mai pot respira. *Maman*, trebuie să existe o scăpare!

— Rosalie, învaţă să fii răbdătoare.

Amille începea să se tulbure de-a binelea. Nici o fată binecrescută nu vorbea în felul acesta, cu ochii strălucind şi cu glas în care tremură pasiunea. Cum să-şi înveţe fiica să se împace cu drumul pe care viaţa î-l aşternuse în faţă? Îşi reluă vorba:

— Cred că ai stat prea mult în casă. Poate că dacă te-ai duce la teatru ţi-ar prinde bine.

Mai făcuseră o dată o astfel de ieşire în lume, împreună cu Winthrop-ii, şi Rosalie fusese încântată de spectacolul de proastă calitate de la Covent Garden, care includea o tragedie de Shakespeare şi o farsă într-un act. Amille îşi dădea foarte bine seama de nevoia de varietate a Rosaliei şi încerca să i-o satisfacă prin mici soluţii nevinovate — cărţi, noi panglici pentru păr şi alte nimicuri care i-ar fi putut potoli neastâmpărul.

— Asta-i o idee bună, fu de acord Rosalie, domolindu-se puţin. (Nu se putea totuşi împiedica să-şi reamintească felul în care li se ceruse să stea la galerie, împreună cu celelalte servitoare şi cu lacheii, privind cum cei din clasele sociale superioare se lăfăiau în loje. Fusese neplăcut să stea alături de ceea ce Elaine numea cu dispreţ "prostimea", mai ales ţinând seama de tendinţele claselor inferioare de a arunca boabe de mazăre uscată spre actorii care nu le erau pe plac.) Trebuie să fac ceva nou. Eventual, am puteà să ne plimbăm pe Pall Mall şi să ne ciocnim de prinţ, în timpul uneia dintre elegantele sale preumblări pe jos. Ce zici de propunerea asta?

Sesizând nota ironică din glasul fiicei sale, Amille îşi ţuguie buzele.

— După cum spunea Hume[1], fiecare dintre noi, Rose, are o pasiune dominantă. Sper că a ta să nu fie neastâmpărul. Unii oameni nu pot fi niciodată fericiţi. Nu mi-ar plăcea să cred că tu ai fi atinsă de această boală.

Rosalie se întreba şi ea dacă avea să fie vreodată complet fericită. Dar, cu siguranţă, nu era singura frământată de astfel de întrebări! Câte femei se asemănau cu ea? Câte nu reuşeau să-şi atingă idealul?

Femeia perfectă era prevenitoare, blândă, acceptând orice împrejurare; nimic mai mult decât o jucărie drăgălaşă care să satisfacă nevoile bărbatului căruia îi aparţinea. Şi nu trebuia să fie iubită cu prea mare pasiune — nu în felul în care dorea Rosalie să fie iubită cândva. *O hrană-atât de bună şi divină* — spunea un binecunoscut poem — *Nu gust prea des, şi doar puţină, / Căci cele mai grozave-ntăritoare / Îşi pierd puterea prin prea deasă-utilizare...*[2]. „Cu alte cuvinte" — gândi Rosalie — „foloseşte bine o femeie şi apoi pune-o deoparte, la locul ei."

— Voi încerca să fiu mai mulţumită, spuse.

— Şi chiar aşa vei fi, o linişti Amille, cosând cu grijă pentru ca vreo înţepătură de ac să nu păteze finul damasc. Tot ce-i necesar e un efort din partea ta. Ţine minte, rolul tău este de a avea o bună influenţă asupra Elainei.

Fata se ridică încet în picioare, potrivindu-şi mai bine agrafele în păr, deoarece greutatea şuviţelor împletite ameninţa să-i desfacă pieptănătura simplă.

— Acum ar trebui să plec. Lady Winthrop vrea să-i fac lectură. Se odihneşte pe pat simţindu-se epuizată.

— Probabil din cauza agitaţiei de azi-dimineaţă. A hotărât oare să-i îngăduie Marthei să rămână?

---

[1] *Hume* (David) (1711—1778): filosof şi istoric englez, autor al filosofiei fenomenist. (n.t.)

[2] Textul original în lb. engl. este următorul: *So divine, so noble a repast, / I'd seldom, and with moderation taste. / For highest cordials all their virtue lose / By too frequent and too bold a use...*(n.t.)

— Nu. A spus că orice fată-n casă care-a fost prinsă cu un bărbat în camera ei ar crea, fără-ndoială, o atmosferă neconvenabilă pentru Elaine. Iar apoi Lady Winthrop s-a uitat la mine cu înţeles, ca şi cum ar fi sperat că următoarea voi fi eu!

Amille chicoti.

— Fii bună cu ea, draga mea. Nu-i o femeie fericită. Du-i puţin ceai şi biscuiţii aceia cu ciocolată care-n ultima vreme îi plac atât de mult.

— Aşa voi face, *maman*, dar ar trebui să-ncerce să mai slăbească.

— Rosalie!

Cu mâinile sale subţiri şi îngrijite, fata îşi strânse fusta şi părăsi încăperea cât de repede putu, căutând să evite o nouă predică.

Locuiau într-o casă placată cu stuc şi cu etajele dispuse în trepte, familia Winthrop ocupând cel de-al doilea etaj, în timp ce Rosalie şi Amille stăteau într-o încăpere de la subsol, lângă bucătărie. Situaţia lor era privilegiată, deoarece ceilalţi servitori dormeau în pod, care în timpul iernii era rece, iar vara devenea înăbuşitor.

Rosalie îşi adună toate puterile pentru a urca nesfârşita scară, şi când ajunse la capătul de sus respiraţia îi era accelerată.

Cartea cerută de lady Winthrop — intitulată *Evitaţi drumul capricios* — le ocupă o bună parte din după-amiază. Rosalie citi cu glas limpede şi egal, ochii ei parcurgând tipăritura măruntă, până când nu mai reuşi să-i împiedice să clipească somnoroşi la fiecare întoarcere de pagină.

— Încetează cu zumzăitul acesta monoton, copila mea, spuse lady Winthrop în cele din urmă, lăsându-şi capul pe spate până ce auriul palid al buclelor sale se răsfiră pe maldărul de perne de puf din patul pe care stătea culcată. (Obrajii durdulii îi tremurară când oftă, pregătindu-se să tragă un pui de somn.) Astăzi este cumplit de cald.

Oftă şi Rosalie, punând cartea deoparte. Ştia că, mai mult ca sigur, alegerea capitolelor de astăzi fusese făcută spre propriul ei folos. În tăcere privi în jos, spre strada londoneză. Vânzătorii

ambulanţi mergeau în susul şi-n josul trotuarului, scoţând strigătele lor muzicale spre a atrage atenţia posibililor cumpărători. „Cireeşe! Cireeeşe dulci!" „Noutăţi în gazetă! Noutăăăţi în gazetă!" Câţiva copilandri pe post de măturători curăţau rigola în faţa unor femei şi bărbaţi bine îmbrăcaţi, întinzând mâna, la marginea bordurii, spre a primi un bănuţ pentru serviciul făcut.

Frământându-şi mâinile în poală, Rosalie îşi lăsa gândurile să hoinărească fără astâmpăr. Existau atât de multe locuri în care îi era interzis să se ducă, atâtea lucruri pe care nu le putea face! La o depărtare nu mai mare de una sau două mile se aflau adunate, ciorchine, faimoasele cafenele în care intelectualii citeau ziare şi purtau discuţii aprinse cu privire la politică şi diverse teorii. Mai spre vest se aflau Hyde Park, Piccadilly, aleea Mall din parcul Saint James, Spring Gardens şi Haymarket. Nu era liberă să viziteze singură aceste locuri — un drept pe care-l aveau până şi cei mai neînsemnaţi derbedei! Dar pentru o femeie era periculos să se plimbe neînsoţită prin Londra. Slaba organizare şi modesta retribuţie a poliţiei engleze aveau ca rezultat o mare corupţie în rândurile ei. Grupurile de cetăţeni particulari erau nevoiţi să-şi vadă singuri de propria lor securitate. Singura oprelişte împotriva crimei o constituia un cod penal aspru. Drept urmare, Rosalie, Amille şi ceilalţi servitori căiătoreau dus şi-ntors între casa din oraş a Winthrop-ilor şi Robin's Treshold — reşedinţa de la ţară a familiei — fără a pune piciorul jos pe întreg parcursul drumului.

— Rose! se auzi din prag o şoaptă.

În mod instinctiv, Rosalie îşi duse un deget la buze, ca un îndemn la tăcere, şi-şi întoarse privirile spre vizitator. O văzu pe Elaine care, după câte se părea, îşi revenise după proasta dispoziţie cu care se trezise în acea dimineaţă. Rosaliei îi era greu să-i poarte pică, deoarece chiar şi în clipele sale cele mai rele Elaine nu avea nimic din răutatea ce răzbătea prin purtarea lady-ei Winthrop. Ca fire, Elaine era o fiinţă fericită, cu nevoile şi dorinţele caracteristice oricărei tinere englezoaice de familie bună. Îşi dorea un pretendent frumos, rochii fermecătoare şi

bani de buzunar în număr mulţumitor. Nu exista nici un motiv pentru care să nu fie în stare să-şi atingă obiectivele. Elaine era blândă, drăguţă, dotată cu o zestre bună şi relativ lipsită de mofturi şi pretenţii. În dimineaţa aceasta arăta deosebit de atrăgătoare, într-o rochie bleu-pal împodobită cu nişte flori aplicate, din mărgele. Nu se putea găsi nici un cusur înfăţişării sale, deoarece Elaine depunea nesfârşite strădanii pentru ca părul ei blond ca mătasea de porumb să fie aranjat cât mai artistic cu putinţă. De asemenea, îşi îngrijea pielea cu aceeaşi atenţie, ferind-o cu gelozie de soare, astfel încât avea strălucirea zăpezii. Când cercetă cu privirea încăperea şi văzu întreaga scenă, cenuşiul luminos şi limpede al ochilor săi se aprinse de o lucire plină de voioşie.

— Trebuie să-ţi povestesc despre noaptea trecută, şopti. Vino cu mine, Rosie.

Cu oarecare reţinere, Rosalie aruncă o scurtă privire spre pat. Din direcţia lady-ei Winthrop se auzea un sforăit uşor.

— Nu pot risca s-o las singură pe mama ta... începu să protesteze.

Dar Elaine îşi scutură capul cu nerăbdare.

— Dacă se trezeşte cât timp vei fi plecată, voi spune că-i vina mea. Vreau să flecăresc câteva clipe, şi mama nu va avea nevoie de tine cel puţin vreo oră.

Rosalie încuviinţă dând din cap şi se ridică în picioare cu precauţie. Nu era greu să hotărască dacă să rămână sau să plece. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să atragă mânia baronesei asupra nefericitului ei cap, dar primea ca pe o uşurare propunerea de a scăpa din atmosfera sufocantă a încăperii. Se duseră în vârful picioarelor până-n dormitorul Elainei, decorat în nuanţe turcoaz, în stilul feminin al lui Robert Adam — cu festoane, basoreliefuri greceşti albe şi covoare veneţiene — şi se aşeză pe patul cu baldachin. Nerăbdătoare să audă noutăţile, bârfele sau descrierile oricăror lucruri amuzante, Rosalie se apleca spre Elaine, dornică să-i prindă fiecare cuvânt.

— Trebuie să fi fost o petrecere foarte distractivă. În dimineaţa aceasta ai dormit până târziu, remarcă.

Elaine zâmbi oarecum ruşinată.

— Iartă-mi proasta dispoziţie de azi-dimineaţă... Când ai intrat cu ceaiul meu, eram burzuluită ca un urs. Dar petrecerea de astă-noapte a fost cea mai lungă de până acum. Astăzi, după atâta dans, abia îmi puteam deschide ochii. Mama m-a lăsat chiar şi să *valsez*, dacă-ţi poţi închipui?! Şi noaptea trecută i-am întâlnit pe cei mai minunaţi bărbaţi, iar holul de jos este deja plin de flori şi cărţi de vizită pentru mine. (Visătoare, îşi închise ochii şi se lăsă pe spate, pe salteaua din puf de gâscă.) Totuşi, nimic din partea *lui*, şi asta mi-aş fi dorit cel mai mult. Trebuie neapărat să-*l* fac să mă remarce.

— Ah, *el*! Şi, de fapt, cine este „el"? întrebă Rosalie, amuzată fără să vrea.

A asculta relatarea aventurilor Elainei, când ea însăşi spera atât de mult să trăiască una, îi provoca atât durere cât şi plăcere.

— Lordul Randall Berkeley, viitorul conte. El şi prietenii lui au luat parte la petrecerea de azi-noapte. Din când în când, câte unul din ei dansa... Oh! ar fi trebuit să vezi cum dansează lordul Berkeley! A invitat-o pe Mary Leavenworth la un vals şi a făcut-o pe fata asta neîndemânatică să pară de-a dreptul graţioasă! În restul timpului, el şi prietenii săi au stat într-un colţ, discutând misterios între ei, întrerupându-se uneori pentru a arunca o privire în direcţia debutantelor cu cel mai mare succes.

— După câte spui, îmi par cam aroganţi.

Rosalie îşi putea imagina cu uşurinţă scena, mai ales colţul plin cu tineri îngâmfaţi, toţi făcând pe ţanţoşii şi mândrindu-se pentru că reprezentau partide matrimoniale bune.

— Oh, dar păreau atât de mondeni şi excitanţi, de parcă pe lume n-ar fi existat nimic ce ei să nu fi văzut şi să nu fi făcut mai înainte.

— Chiar aşa? (Interesul Rosaliei fu şi mai mult stârnit.) Crezi că asta-i realmente adevărat, sau nu-i decât o impresie de grandoare pe care încearcă s-o creeze?

— Din câte-am auzit, Berkeley are o experienţă foarte bogată şi este extraordinar de vicios. Mama mi-a spus că un singur minut petrecut cu el ar distruge reputaţia oricărei fete.

— Ai grijă, să nu fie vreun vânător de zestre.

Elaine izbucni în hohote de râs.

— N-ai auzit pân-acum de familia Berkeley? Posedă propria lor societate de navigaţie, proprietatea Abbey House în Somerset, Devonshire House, un castel pe râul Severn... Dumnezeule, şi sunt proprietari pe întregul Berkeley Square!

— S-ar putea ca toate astea să fie adevărate, dar am auzit că unii indivizi din Londra sunt puternic angrenaţi în jocuri de noroc, aruncând într-o singură noapte sute de mii de lire! Aceştia crează aparenţa averii, deşi sunt înglodaţi în datorii enorme.

Elaine ignoră această remarcă, ridicându-şi spre tavan privirea visătoare.

— E atrăgător într-un fel ciudat...

— Lordul Berkeley? întrebă Rosalie, şi Elaine confirmă:

— Mmm. Este înalt şi, recunosc, necuviincios de brun, dar manierele sale sunt absolut fascinante. De cele mai multe ori abordează o expresie îngrozitor de plictisită...

— Bineînţeles. Şi, drept urmare, toată lumea încearcă să-l amuze.

— ... dar uneori chipul i se luminează fulgerător de cel mai fermecător zâmbet pe care l-ai văzut vreodată. Tot ceea ce-i trebuie este influenţa blândă a unei femei, care să-l modeleze.

— Este un filfizon?

— Se îmbracă bine, admise Elaine, însă nu cred că eşarfa de la gâtul său era atât de mare pe cât o cere moda. Crede-mă, unii dintre participanţii de azi-noapte şi le purtau ridicate până la urechi!

— Ridicoli! comentă Rosalie, pe care excitarea o făcea să se aplece în faţă. I-am auzit vorbind. Sunt nişte fiinţe ridicole, care pronunţă cuvintele sâsâit, schimonosind cuvintele până când vorbirea abia le mai poate fi înţeleasă. E şi el unul dintre aceştia?

— Nu, nu, absolut deloc. Cel puţin, aşa cred. N-am reuşit să stau de vorbă cu el. Dar voi izbuti, în vreun fel, să-i atrag atenţia. Constituie captura cea mai mare pentru o-ntreagă viaţă.

— Şi o astfel de captură eşti şi tu.

Rosalie bătu uşor cu palma mâna delicată şi palidă a Elainei. Brusc simţi că nu vrea să mai audă nimic despre nişte oameni pe care nu-i va întâlni nicicând, sau despre baluri de felul celor la care nu va lua parte niciodată.

— Şi mai e cineva pe care încă nu l-am menţionat, cel mai divin viconte din...

— Aş vrea să-mi povesteşti despre asta... altă dată, o întrerupse Rosalie, silindu-se să zâmbească. Nu crezi că acum ar trebui să trecem la lecţia ta de franceză?

— Mercy, nu.

— *Merci*[1], o corectă Rosalie.

Elaine gemu:

— Simt nişte junghiuri în tâmple!

— Ai nevoie de o plimbare cu pas vioi şi de aer curat. Te voi însoţi.

— Îmi trebuie odihnă. Adu-mi, te rog, apă de flori de portocal şi o batistă. Şi spune-i bucătăresei că aş vrea să-mi trimită sus prânzul peste o oră. Ah, uitasem, dă-i Amillei pantofii mei albi de bal. Panglicile lor au nevoie de reparaţii.

În timp ce vorbea, în tonul Elainei apăruse o intonaţie de condescendenţă, pentru moment amintindu-i-o Rosaliei pe lady Winthrop.

— Sigur că da, şopti cu un glas atât de docil, încât răspunsul era de fapt o parodie a supuşeniei.

Însă sarcasmul nu fu remarcat de Elaine. Rosalie adună de pe jos pantofii împrăştiaţi şi părăsi camera, închizând uşa în urma sa.

Privi cu precauţie în susul şi-n josul coridorului, încredinţându-se că prin apropiere nu era nimeni, apoi îşi scoase pantofii

---

[1] Schimbul de replici constituie un joc de cuvinte bazat pe pronunţia asemănătoare a cuvântului franţuzesc *merçi* (mulţumesc) şi a celui englezesc *mercy* (milă).(n.t.)

şi încercă delicateţea încălţărilor de dans. Înaintă uşor pe pardoseală, ridicându-şi cu o mână fusta prea bogată şi minunându-se de senzaţia dată de pantofii de mătase, fără tocuri, creaţi anume pentru dans.

„Nu, vă mulţumesc", imită ea o persoană imaginară, dând glasului său o foarte uşoară notă de dezinteres. „Am dansat atât de mult în noaptea aceasta, încât mi-ar fi imposibil să-mi *mai chinuiesc picioarele* cu un alt vals. Şi, după cum ştiţi, s-a făcut foarte târziu. Monotonia acestor întruniri devine de-a dreptul îngrozitoare, nu-i aşa?"

În închipuirea ei, bărbatul căruia i se adresa nu răspunse, ci doar o privi cu un zâmbet puţin zeflemitor şi cu ochi plini de... Ah, cum se spunea la asta în franceză? *Savoir-faire*. În traducere cuvânt cu cuvânt insemna „să-ştii-cum-să-faci". Întrebarea — cugetă Rosalie — era: ce anume să-ştii-cum-să-faci?

— La naiba cu toţi! exclamă dezgustat bătrânul conte de Berkeley. Dacă politica asta comercială continuă, vom avea un alt război cu francezii. Afacerile de peste Canal ale familiei Berkeley se află într-o frumoasă încurcătură.

Chipul lui ca de uliu era palid şi săpat de riduri adânci; mâinile sale noduroase şi nerăbdătoare băteau darabana pe birou. Ca şi cele mai multe mobile din casa de la ţară, biroul vechi era extrem de demodat, cu console în stil chinezesc şi sprijinit pe picioare figurând gheare încleştate pe o bilă. Mobilierul masiv şi stilul sever în care era decorată biblioteca i se potrivea contelui, care avea o prestanţă impresionantă, ce te intimida.

— Aşa am presupus şi eu. Altminteri nu ai fi trimis să fiu chemat.

— Toate flirturile tale din Londra pot aştepta până te vei înapoia din Franţa, spuse contele, privindu-l pe cel mai în vârstă nepot al său cu o iritare ajunsă aproape la limită.

Dintr-un motiv sau altul — afirma de multe ori contele — o discuţie cu Randall îţi dădea peste cap digestia.

Se spunea adeseori că cei doi erau asemănători. Faţa lui Rand era o versiune mai brună şi mai netedă a tiparului Berkeley-ilor, şi părea să aibă o duritate interioară potrivită unui membru al acestei familii. În mod cert era un Berkeley autentic, fiind „un om fără meschinării şi cu principii foarte largi" — o descriere dată în mod obişnuit bărbaţilor respectivei familii. Cu toate acestea se puteau aduce multe critici educaţiei sale, printre care faptul că lui Randall nu i se explicase niciodată valoarea con- stanţei. Avea reputaţia de a fi atât nepăsător cât şi necruţător, şi contele bănuia pe bună dreptate că nepotul şi-o meritase pe deplin.

— Voi avea grijă de toate, îl asigură Randall pe un ton lejer, ignorând încruntarea contelui.

— Încă nu ţi-am spus nimic despre cel mai mare necaz al nostru.

— Oh!

— A apărut astăzi în *Times*. Firma Berkeley Shipping a livrat de curând Franţei o încărcătură de bumbac din New Orleans. Un oarecare domn Graham, din portul Le Havre, a descoperit că afurisiţii aceia de negustori americani au vârât pietre în baloturile de bumbac!

Vestea îl făcu pe Rand să tresară. Practici de felul celei prin care în bumbac se ascundeau obiecte grele slujeau la sporirea greutăţilor şi, în consecinţă, a preţurilor, deteriorând credibilitatea firmei care efectua livrarea. O asemenea dezvăluire putea însemna dezastrul unei afaceri foarte rentabile.

— Cât de proastă-i situaţia? întrebă.

Răspunsul contelui îl izbi ca o împuşcătură:

— Mai mult de o mie de pfunzi de piatră, ascunşi în doar cincizeci de baloturi!

Deodată ochii lui Randall sclipiră amuzaţi, în ciuda eforturilor sale de a-şi păstra seriozitatea. Americanii pe care-i întâlnise până acum îi plăceau, în general, mai ales datorită acestui soi de comportare ce le era caracteristic.

— Diavoli obraznici! exclamă. (Bunicul îl fulgeră cu privirea.) Nu-ţi fă griji, mă voi ocupa de asta imediat.

— Nu te mulţumi să-i convingi pe cei din port să lase să treacă viitoarele transporturi, ci încearcă să găseşti o cale prin care să te asiguri că nu se vor mai face fraude cu baloturile.

— Asta dacă aş culege eu însumi bumbacul, replică Rand.

— Pentru tine ar fi o ocupaţie mult mai potrivită, decât să ai grijă de afacerile familiei, remarcă bătrânul.

— Îţi apreciez încrederea.

— Mai ai şi alte întrebări?

Expresia lui Rand deveni dură.

— Nici una.

— Nu eşti curios să ştii pentru ce ţi-am încredinţat ţie şi nu lui Colin această sarcină?

Rand rămase tăcut, dar pe chipul său ceva tresări uşor la menţionarea fratelui său mai mic.

— Văd că eşti, continuă contele, şi buzele i se schimonosiră într-o încercare de zâmbet. Doamne, mă uluieşte cum de mama voastră, fărâma aceea de franţuzoaică frivolă, a reuşit, înainte să moară, să aducă pe lume doi băieţi. O regăsesc în fiecare din voi... mai ales în tine. Ca înfăţişare, băiete, semeni cu un Berkeley, dar ai fost plămădit ca un d'Angoux. Aceeaşi aversiune faţă de asumarea oricărei responsabilităţi. (Făcu o pauză, şi expresia i se înăspri.) Mă doare faptul că eşti primul-născut moştenitor. Colin este un filfizon, dar i-aş încredinţa şi ultimul meu penny. Se pricepe la bani. Dă-i un penny şi, până la sfârşitul zilei, ţi-l va transforma într-o liră.

— Foarte probabil prin mijloace necinstite.

— Nu înţelegi punctul meu de vedere, ripostă cu ironie contele. Potrivit tradiţiei obişnuite, tu vei moşteni totul, cu excepţia celor ce-i vor fi rezervate lui Colin. Trebuie să văd dacă eşti în stare să administrezi averea. Dacă nu, voi folosi orice mijloace îmi vor sta la dispoziţie pentru a împărţi între voi totul, oricât de mult aş prefera să las în urma mea averea intactă. Dar nu reuşesc să mi te imaginez luând cu atenţia cuvenită decizii importante, şi nu-mi pot închipui restul familiei privindu-te ca pe cel mai potrivit păstor al turmei. Şi asta din cauza atitudinii

tale frivole. Trebuie să recunosc că nu cred că meriţi nici pe departe averea Berkeley în totalitatea ei.

Ca întotdeauna, Rand îl irita pe bătrân prin felul în care trata o problemă serioasă de parcă n-ar fi avut nici o importanţă. Atitudinea sa era nepăsătoare, ca şi cum nu l-ar fi interesat dacă familia Berkeley îşi dubla averea sau dacă se ducea de râpă.

— Sunt convins că nu merit, *sir*, spuse pe un ton răutăcios tânărul. Oricum, chiar dacă merit sau nu, asta nu are nici o influenţă asupra măsurii în care sunt sau nu capabil de a administra moştenirea. Te pot asigura în două privinţe. Când se va întâmpla ca averea familiei să-mi fie încredinţată mie, o voi păstra intactă. Şi, în al doilea rând, nu întrevăd ca o asemenea situaţie să survină decât peste mulţi ani. Sănătatea dumitale este, ca întotdeauna...

— Sănătatea mea se şubrezeşte. Nu ţi-ai dat seama de asta? Ceea ce-mi doresc cel mai mult este siguranţa pământurilor şi a celorlalte posesiuni ale mele. Iar sfârşitul meu se apropie şi mai repede datorită temerilor în legătură cu tine. (Ochii contelui se îngustară, îndreptându-se asupra lui Randall cu oarecare neplăcere.) Ce soi de individ eşti? întrebă cu glas coborât. Pari să nu-ţi pese de nimic. Care-ţi sunt dorinţele şi ce slăbiciuni ai? Femeile? Jocurile de noroc? Dumnezeu ştie că, oricum, nu şi băutura...

— Mulţumită grijii atente a tatălui meu, sunt extrem de precaut în privinţa aceasta.

Moderaţia lui Rand în materie de băutură era binecunoscută fiindcă, pe când era copil, tatăl său îl făcuse să bea cu de-a sila vin roşu, ca măsură preventivă împotriva înclinării spre beţie. Nu durase mult până când Rand devenise alcoolic. Ca adolescent, fusese într-o stare de plâns, chiar şi după moartea singurului părinte care-i mai rămăsese. Dacă n-ar fi intervenit bunica lui, până acum băutura l-ar fi vârât în pământ.

— Ceea ce ştiu este că eu am făcut pentru tine tot ce-am putut, băiete, şi deocamdată m-ai dezamăgit. Când ai de gând să te căsătoreşti? Când voi vedea un moştenitor?

— Un moştenitor! repetă Rand cu o uşoară urmă de oboseală în glas. Presupun că vei vedea unul când voi considera că merită să-mi amestec sângele.

— Dumnezeule mare, băiete, nu se pune problema că n-ar exista sute de candidate de prima calitate care te-ar accepta! Ai fost atras vreodată de o femeie cumsecade, din soiul celor ce se mărită? insistă contele.

— Nu-mi amintesc...

— La naiba! oare pierd o discuţie privitoare la activităţile romantice ale lui Rand? (Vorba tărăgănată a lui Colin tulbură atmosfera.) Asta ar putea înviora o după-amiază plictisitoare.

Intră în cameră umblând încoace şi-ncolo, ca întotdeauna conştient, la fiecare pas, de propria-i înfăţişare. Materialul subţire al papucilor săi nu producea nici un zgomot pe pardoseală. Purta o bogată haină purpurie, al cărei spate era împărţit în două cozi plisate, încheiate pe şolduri cu nasturi. O vestă de un alb strălucitor şi o pereche de pantaloni de un galben „canar" îi completau îmbrăcămintea. Colin ridică o mână spre frunte, atrăgând atenţia asupra grijii cu care îi erau pieptănate buclele blonde. Deşi diferenţa dintre ei nu era mai mare de doi ani, cu greu îţi dădeai seama de asemănarea fizică a celor doi fraţi. Potrivit părerii generale, Colin moştenise înfăţişarea familiei, căci era foarte bine făcut atât la chip cât şi la trup. Avea un ten palid şi neted, ochii — de un verde deosebit de limpede. Membrele zvelte şi cu forme elegante erau scoase în evidenţă de mersul său graţios, ca de pisică. Filfizonii pe care şi-i făcuse prieteni erau adesea înclinaţi să comenteze cu oarecare invidie generozitatea cu care natura îl înzestrase pe Colin Berkeley, căci fiecare trăsătură, cel mai mic gest, orice intonaţie a cuvintelor sale întruchipau perfecţiunea. Dimpotrivă, Rand fusese turnat într-un alt tipar, mai grosolan. Ochii săi aveau cea mai întunecată nuanţă de culoare a alunei, verdele fiind adesea acoperit de o nedefinită tentă cafenie. Era mult mai brun decât Colin, cu o piele mult prea măslinie pentru a fi modernă şi cu părul mai curând de culoarea chihlimbarului întunecat decât de un blond auriu. De asemenea, Rand era mult mai înalt, cu un trup zvelt dar clădit cu muşchi zdraveni şi cu o statură puternică. Era un trup cât se poate de bine proporţionat pentru muncă fizică şi, ca

atare, nu i se potrivea unui aristocrat, care se presupunea c-ar trebui să fie cât mai departe de astfel de îndeletniciri. Efortul fizic constituia o povară destinată claselor inferioare, nu nobilimii.

Cei doi fraţi schimbară o privire de evaluare reciprocă, apoi Colin zâmbi cu viclenie.

— Care-i cea mai recentă plângere? întrebă, delectându-se de mai înainte.

— Ar trebui să fie căsătorit, replică bătrânul conte privindu-l cu dezgust pe Colin. Iar tu ar fi trebuit să fii femeie. Eşti prea al dracului de pisicos şi de fandosit pentru a-mi fi nepot. Tu şi prietenii tăi vă copiaţi de la femei purtările, îmbrăcămintea şi valorile. Comportamentul tău are ceva muieresc şi-mi displaci.

Fără a se arăta jignit de aceste cuvinte, Colin strâmbă puţin din nas.

— Bunicule, a fi delicat este un privilegiu al aristocraţiei. Şi dacă ai de gând să discuţi despre înfăţişări, îndreaptă-ţi atenţia asupra lui Rand — părul tuns scurt ca al unui boxer, limbajul unui morar. Pentru a nu mai pomeni de pielea neagră ca a unui ţigan.

Buzele bine desenate ale lui Rand schiţară o grimasă.

— Cel puţin eu nu port corsete de dandy, ripostă.

Colin îl privi cu răceală, vârându-şi mâinile cu degete lungi şi albe în răscroiala vestei.

Între cei doi fraţi nu exista iubire, poate pentru că erau de vârste apropiate şi în copilărie se încăieraseră şi se bătuseră de nenumărate ori. Cu toate acestea, uneori Rand găsea în inima sa un soi ciudat de dragoste faţă de Colin, care era pe cât de efeminat, pe atât de incapabil să facă vreun rău. Lăsa înţepăturile lui Colin să treacă pe lângă el, căci nu-i dăunau cu nimic.

— Pentru ce ţi-ai abandonat treburile din Londra? îl întrebă Colin.

— Voi pleca în curând în Franţa, să pun la punct câteva probleme.

— Nu, zău? (Colin îl studie printr-un lornion ţinut între degetele arcuite cu delicateţe, mai întâi încruntându-se, iar apoi revenind la un rânjet dispreţuitor.) Vai de mine, ce amuzant! Îţi

urez mult noroc. (Traversă încăperea, spre o carafă cu coniac, şi-şi umplu un pahar.) Şi de ce anume urmează să te ocupi?

Contele îi dădu ziarul şi Colin îl parcurse alene cu privirea, în timp ce-i vorbea lui Rand:

— Am auzit despre apariţia ta la petrecerea de gală de săptămâna trecută. Nici o bucăţică fragedă nu ţi-a captat interesul?

— Rochii albe, bucle blonde, fete pline de speranţe şi cu mâini transpirate, doamne în vârstă, distinse şi încruntate, mămici cu zâmbete prosteşti... Nu, nimic nu mi-a atras atenţia.

— Într-adevăr, spuse Colin adresându-i-se contelui, nu prea îi poţi reproşa nimic.

— Cineva ar putea, replică Rand într-o doară, părăsind încăperea dar oprindu-se în prag. Înaite de plecare trebuie să mă ocup de câteva treburi, la Londra...

— De ce nu începi prin a stabili unele relaţii la Curte, câtă vreme te vei afla acolo? sugeră contele îmbufnat.

— Îl voi lăsa pe Colin să-l curteze pe prinţ. Are mult mai multe aptitudini decât mine pentru a asculta inepţiile regale.

— Sfinte Lucifer! izbucni Colin, înecându-se şi stropind cu coniac ziarul. Pietre în bumbac?

— *Au revoir*, spuse Rand încetişor şi, zâmbind sarcastic faţă de uimirea şi indignarea fratelui său mai mic, părăsi încăperea.

— Fratele tău are argint viu în vine, spuse contele după plecarea lui. Nici un strop de sânge. Nici un simţ al familiei, nici o concepţie morală.

— Concepţii morale are, îl corectă Colin lăsând în jos lornionul şi renunţând să mai privească pragul rămas gol. (Zâmbetul îi deveni lipicios ca zaharina, ca şi cum o amintire dulce i s-ar fi acrit dintr-o dată.) Comportarea sa e consecventă cu propria sa scară a valorilor, deşi habar n-am de unde şi-a născocit-o.

— Te pot lămuri eu. Se poartă întocmai ca filfizonii cu care se-nhăitează. O adunătură de stricaţi şi de cheflii.

— Dar au şi ei propriile lor reguli de etică, spuse Colin după o oarecare gândire. Bineînţeles că eu nu sunt de acord cu ele.

Scopul acelor indivizi e să „chefuiască", după cum te-ai exprimat, în timp ce al meu este să ating perfecţiunea în subtila artă de a trăi — sub orice aspect, de la modul în care-mi leg cravata...

— Pe scurt, îţi pasă de ceea ce este lipsit de însemnătate şi dispreţuieşti lucrurile importante, în timp ce Rand şi şleahta lui îşi fac un punct de onoare din a dispreţui totul, în general.

Nemulţumit, contele tuşi spre a-şi limpezi glasul, înainte de a continua:

— Bucură-te cât mai poţi. Când nu voi mai fi, nu-ţi vei mai putea satisface luxurile de filfizon din alocaţia pe care ţi-o va acorda Rand.

Colin îşi înălţă sprâncenele, privind cu semeţie în jos, către bunicul său.

— Nu mă îndoiesc că Rand va fi generos.

— Vei fi nevoit să te bazezi pe asta, nu-i aşa? remarcă pe un ton acru contele, şi-şi şterse cu batista colţurile gurii, coborâte din cauza amărăciunii.

— Situaţia nu-i lipsită de ironie, constată gânditor Colin. Ţinând seama că lui Rand puţin îi pasă de bani...

— Şi că tu îi adori.

— Iar dumneata, continuă Colin, te aştepţi ca, după ce vei muri, odraslă fiului dumitale decedat să ofere un frumos spectacol, risipind la repezeală moştenirea pe care i-o vei lăsa, în timp ce-l vei privi din înalturi... (Din delicateţe făcu o pauză) — sau din adâncuri. Mi-e milă de voi toţi.

Se prefăcu a-şi ascunde un căscat şi părăsi camera, scotocind în buzunar în căutarea tabacherei.

De îndată ce Rand ajunse la Londra îşi oferi un supeu la club, împreună cu prietenii săi, întocmind planuri de ultimă clipă pentru a-şi sărbători călătoria în Franţa. În compania lor se relaxă aşa cum nu i se mai întâmplase niciodată, simţindu-se eliberat de constrângeri şi griji, părând aproape copilăros prin

felul în care participa la veselia generală a clubului. Absolut toţi aristocraţii membri ai clubului *White's* — denumit la început *White's Coffeehouse* — se înnebuneau după remarcile spirituale şi jocurile de noroc. Contele de Chesterfield îi scrisese odată fiului său că pentru a fi membru al unui club de jocuri de noroc trebuie să fii trişor, altminteri ajungi curând cerşetor. Aici, la *White's*, afirmaţia aceasta se dovedea adeseori profetică.

Lui Rand îi plăcea să-şi încerce norocul la mesele de joc, dar exista totuşi o latură a caracterului său care-l ferea de pericolul transformării unei astfel de ocupaţii într-o obişnuinţă înrădăcinată. Nu eventuala pierdere a banilor îl făcea să fie precaut, ci mai curând perspectiva de a-şi pierde stăpânirea de sine, astfel că juca „faraon" şi „hazard" cu atitudinea omului care se ia el însuşi în râs. Ceea ce se abţinea să menţioneze celorlalţi membri ai familiei Berkeley era faptul că fratele său Colin nu avea aceeaşi reţinere şi că felul lui de a juca putea deveni într-o bună zi primejdios. Deşi Colin se bucurase întotdeauna de un noroc uimitor, într-o zi acesta ar putea pieri o dată cu aruncarea pe masă a unei cărţi. Pierderile imense la mesele de joc provocau numeroase sfârşituri tragice printre cei ce frecventau cele mai binecunoscute cluburi. Familii întregi dădeau faliment, multe vieţi erau distruse şi se încheiau — totul în mijlocul excitării, al emoţiilor şi al veseliei.

„*White's*" — declarase cândva sarcastic Rand — „va însemna nimicirea nobilimii engleze."

Comentariul său încă mai era repetat cu încântare printre membrii clubului.

În noaptea la care ne referim, în club domnea o oarecare agitaţie, datorită prăbuşirii unui bărbat chiar în faţa uşii de intrare. Fusese purtat şi întins pe o canapea şi începuseră pariuri puternice.

— Pe cincizeci de guinee[1] că moare!

[1] *Guinee*: monedă de aur în valoare de o liră şi un şiling, acesta din urmă valorînd 1/20 dintr-o liră. (n.t.)

— O sută că trăieşte!

— O sută că-i doar beat!

— Să nu chemaţi cumva vreun medic — asta ar schimba şansele!

Rand scutură din cap scârbit şi sugeră, în câteva vorbe, că o distracţie mai bună s-ar putea organiza într-o cârciumă de proastă reputaţie. Deja pe jumătate beţi, un mare număr de membri ai clubului se oferiră să-l însoţească la *Rummer*, un local frecventat odinioară de recent-autoexilatul Beau Brummell, şi porniră pe străzile Londrei.

— Ia ascultă, remarcă George Selwyn al II-lea într-o doară, ai auzit că bafta fratelui tău este-n schimbare?

Rand îi aruncă o scurtă privire curioasă.

— Nu, n-am auzit, replică simulând o nepăsare ce contrasta mult cu brusca îngustare a ochilor săi.

— Îmi datorează aproape o sută de lire. Bineînţeles, nu menţionez asta ca pe un motiv de îngrijorare, deoarece este evident că cei din neamul Berkeley îşi pot onora datoriile. Eu nu fac...

— Decât conversaţie? completă Rand pe un ton neglijent.

Continuă să conducă grupul spre cârciumă, păstrând un pas stăpânit şi o uşoară încruntare. Jocul lui Colin devenise un obicei bine înrădăcinat. Faptul de a câştiga în mod constant îl făcuse acceptabil. Pierderea constantă era cu totul altceva.

Rosalie se instală pe scaunul ei neascunzându-şi emoţia aşteptării şi strângând în mână forma rotundă a poşetei sale brodate, în timp ce-şi plimba privirea prin teatrul Covent Garden.

— Nici nu-mi vine să cred că ne aflăm aici, *maman*. Eşti atât de bună cu mine, spuse, uitându-se în sus pentru a se desfăta cu priveliştea captivantă a aristocraţilor din lojile personale.

Cele mai multe dintre femei purtau diamante în păr, în jurul gâtului, la încheietura mâinii şi pe degete. Rochiile lor erau, în cea mai mare parte, diafane, în nuanţe pastelate sau albe, cu

decolteuri atât de adânci încât Rosalie se întreba cum de puteau să le îmbrace fără să roşească.

— Cum ai reuşit să capeţi permisiunea lady-ei Winthrop? întrebă.

Amille zâmbi cu blândeţe.

— Este pretenţioasă, dar nu-i o zgripţuroaică, Rose.

Rosalie îşi păstră pentru sine părerea, hotărându-se ca, în seara aceasta, să nu spună nimic jignitor la adresa baronesei. Această evadare pentru câteva ore în alt timp şi-ntr-alt loc, în vieţile altor oameni, compensa toate frustrările pe care lady-ei Winthrop îi plăcea atât de mult să i le impună. Când piesa începu, suspină de plăcere.

Din clipa în care actorul Charles Kemble păşi pe scenă, spectatorii tăcură şi-l urmăriră intens. Deşi avea reputaţia unui bărbat vanitos, care refuza să-l joace pe Cezar pentru că o togă romană i-ar fi dat în vileag genunchii colţuroşi, era neînchipuit de talentat şi poseda un simţ dramatic uluitor. Othello era unul din cele mai bune roluri ale sale, aproape tot atât de bun ca Hamlet pentru legendarul Garrik. Chipul vopsit într-o nuanţă tuciurie, părul negru ca abanosul şi însăşi atitudinea sa exprimau sălbăticia şi furia ucigaşă a personajului. Realiza portretul lui Othello exact în felul în care şi-l imaginase Rosalie, citind piesa. Când Othello începu să aibă bănuieli că blonda Desdemona îl înşelase cu un alt bărbat, fata apucă strâns braţul Amillei. Toată sala asista cu o încântare amestecată cu groază la chinurile maurului, anticipând deja soarta blândei şi nevinovatei Desdemona.

«Stinge lumina şi apoi stinge viaţa!» scrâşni Othello, declarându-şi intenţia de a o asfixia, în timp ce soţia sa îi implora mila.

— Oh, cum de este-n stare? şopti Rosalie, gândind cu revoltă că nenorocitul nu avea nici o dovadă a greşelii bietei femei.

Othello înşfăcă o pernă.

— O iubeşte prea mult. Nu poate vedea adevărul, îi răspunse Amille în şoaptă, nedezlipindu-şi nici ea ochii de pe actori.

Sărmana Desdemona se zbătea sub Othello, braţele agitându-i-se neajutorate. Deodată o mişcare greşită azvârli pe

pardoseală lumânarea de pe noptieră, care se rostogoli până ce se opri sub una din cortinele grele de catifea ce încadrau scena. Piesa continuă să se desfăşoare, deşi tivul draperiei începu să fumege în mod ameninţător. Murmure îngrijorate se ridicară dintre spectatori.

— *Maman*...

— Aşteaptă. Îl vor stinge, o linişti Amille pe Rosalie, în timp ce câţiva slujbaşi ai teatrului alergau cu două găleţi spre micul incendiu.

Kemble termină cu Desdemona şi începu un lung monolog, străduindu-se în mod evident să abată atenţia auditoriului de la focul tot mai puternic. Cu toate acestea, găleţile se dovediră în curând inutile şi, brusc, Desdemona cea moartă scoase un ţipăt şi fugi de pe scenă.

Întregul teatru izbucni imediat în urlete, bărbaţii şi femeile cătărându-se peste scaune şi împingându-se unii pe alţii pentru a scăpa din clădire. Rosalie apucă strâns mâna Amillei şi o trase pe culoarul dintre scaune.

— Nu-mi da drumul! strigă Amille, dar glasul abia i se auzea în acea hărmălaie. Culoarul era plin de mulţimea oamenilor cuprinşi de panică, şi Rosalie era lovită de coatele şi braţele celor care-şi croiau cu forţa drum spre ieşiri. Mirosul fumului începu să-i înţepe nările. O îngheţa o spaimă cumplită. Pericolul nu consta în a arde de viu, ci în a muri asfixiat.

— *Maman*! strigă când simţi că mâinile lor alunecă şi se desprind, degetele ei căutând în zadar braţul mamei sale.

Înainte de-a o putea regăsi pe Amille între ele se intercalaseră mai multe persoane. Fu purtată de valul mulţimii, îmbrâncită până ce părul i se despleti, şi tot ce reuşea să facă era să se ţină pe picioare. Ochii i se măriră de groază când văzu oameni căzând şi călcaţi sub tălpile spectatorilor înnebuniţi.

Ca prin ceaţă zări uşa de ieşire şi printr-un miracol fu împinsă dincolo de ea, abia mai respirând dar teafără. Gloata semăna cu o sticlă de şampanie nedesfundată, silită să treacă, într-o năvală nestăpânită, prin îngusta deschidere. Şi totuşi,

primejdia nu înceta nici afară, deoarece hoţii de buzunare şi vagabonzii profitau deja de confuzia mulţimii. Rosalie izbi orbeşte când simţi o scurtă smucitură în dreptul mijlocului său, dar era prea târziu. Poşeta îi fusese tăiată de la cordon.

— Amille Belleau! strigă răguşit în timp ce hoardele umane alergau în dreapta şi-n stânga.

Nici urmă de mama ei. Fără a-şi da seama, Rosalie îşi duse o mână la gură şi încercă să se concentreze asupra următorului pas pe care trebuia să-l facă. Să se întoarcă în teatru era cu neputinţă.

Tocmai în clipa aceea simţi un braţ gros şi vânjos încercuindu-i talia, şi când acesta o ridică de pe pământ, protestă printr-un ţipăt:

— Dă-mi drumul! gâfâi, înfigându-şi unghiile în braţul agresorului.

În timp ce el înjura lăsând-o jos, fata simţi duhoarea răsuflării lui. Fu năpădită de un val de greaţă. Era prima dată când fusese ţinută în braţe de un bărbat. Porni în fugă de-a lungul străzii South Hampton şi apoi coti repede la stânga, afundându-se ba într-o alee, ba într-alta, toate fiind tot atât de urât mirositoare pe cât erau de întunecoase. Când nu mai auzi paşii urmăritorului, se sprijini de un zid umed şi încercă să-şi calmeze respiraţia. Totul căpătase înfăţişarea unui coşmar lipsit de logică. În depărtare auzea ţipetele altor victime care nu fuseseră tot atât de norocoase încât să scape de vagabonzi şi borfaşi. Gândindu-se la Amille, ochii i se umplură de lacrimi şi se rugă ca ea să nu fi păţit nimic rău. Până atunci niciodată nu fuseseră despărţite; de fapt, Rosalie nu se aflase nicicând într-o situaţie în care nimeni să nu ştie ce se-ntâmplă cu ea.

Deodată o mână se întinse spre a ei, şi fata scoase un urlet de groază descoperind că acela care o urmărise se aflase doar la câţiva metri după colţ. Spaima îi spori viteza, în timp ce el alerga după ea. Disperată, Rosalie îşi dădu seama că şansele de scăpare nu erau în favoarea ei. O împiedica fusta sa lungă, iar pantofii uşori nu-i protejau picioarele de neregularităţile solului. Ba mai mult, ea nu cunoştea acele străzi londoneze pietruite,

care deveneau tot mai murdare şi mai părăginite, pe măsură ce fugea.

„Probabil mă îndrept spre East End", gândi Rosalie cuprinsă de panică, ştiind că se apropia de cea mai ticăloasă zonă a crimei din lume. În aer plutea un miros de putreziciune, de unghere şi şanţuri pline cu substanţe murdare, aşteptând o ploaie de mult întârziată, care să le spele. Măcar de-ar găsi o posibilitate de a dejuca planurile individului care o hăituia şi de a nimeri drumul înapoi, spre Westminster! Un junghi o împungea sub coaste. Îşi apăsă cu o mână locul dureros şi coti încă o dată pe o alee plină de funingine, pentru a descoperi, cutremurându-se, că norocul ei se sfârşise. Nimerise într-o fundătură, şi până să se-ntoarcă ea, urmăritorul apăruse deja în capătul prin care intrase ea însăşi. Braţele lui erau vânjoase ca acelea ale unui docher, iar vârsta i se apropia probabil de treizeci de ani.

— Lasă-mă-n pace! Îţi pot da bani, abia suflă Rosalie, tremurând puternic.

Individul se îndreptă spre ea fără a-i răspunde, cu chipul lipsit şi de inteligenţă şi de milă. Rosalie se temea că nu va fi în stare să suporte ceea ce părea să fie inevitabil. Făcu o ultimă încercare disperată să fugă. Când trecu pe lângă el, nemernicul o prinse cu uşurinţă, înşfăcându-i o şuviţă groasă de păr. Era ca un animal, nespălat, necivilizat, fără nici un fel de sensibilitate omenească. Pentru a supravieţui într-o lume ca aceea în care trăia, era necesar să-i brutalizeze pe cei mai slabi ca el. Rosalie scoase un ţipăt, luptându-se împotriva mâinilor care-i sfâşiau rochia.

Ca printr-o ceaţă de coşmar, auzi la intrarea în alee glasuri de oameni beţi. I se păru că aparţineau unui grup de indivizi tineri, îmbrăcaţi într-o amestecătură de culori — alb, albastru, galben şi negru — care mergeau agale pe Fleet Street. Era clar că sărbătoreau ceva, căci, în timp ce ieşea dintr-un club sau vreo cârciumă din apropiere, grupul răsuna de râsete şi chiar crâmpeie de cântece. Rosalie continuă să ţipe, conştientă că ei constituiau singura sa şansă de a scăpa de viol şi a rămâne în viaţă. Când îşi dădură seama de mica agitaţie din aleea întunecoasă, de mormăielile ticălosului, de strigătele femeii şi de foşnetul fustei ei,

începură să râdă în hohote şi să miaune, continuându-şi mersul agale în josul străzii. Rosalie făcu din nou apel la unghiile sale, ţintind ochii agresorului cu o răutate de care niciodată nu se crezuse capabilă. Deşi nu reuşi să-l rănească, rezultatul fu că nemernicul îi trase o palmă care o azvârli, rostogolindu-se, spre intrarea aleii. Era, într-adevăr, o noapte a premierelor, căci niciodată până acum nu mai fusese lovită. Rosalie se prăvăli în mijlocul grupului de tineri eleganţi, cufundându-se în uitare în timp ce cădea pe jos, cu obrazul odihnindu-i-se pe vârful unei cizme din piele moale.

— Ce-ai făcut pentru ca Zeiţa Norocului să-ţi arunce-n cale asemenea perle? îl întrebă unul dintre cheflii pe proprietarul costisitoarelor cizme.

Imediat întreg grupul se adună în jurul făpturii ghemuite la picioarele acestuia.

— Drăguţă bucăţică, într-adevăr, comentă Rand, îngenunchind şi ridicând cu delicateţe obrazul rezemat pe cizma sa.

Părea îngheţat. Părul fetei se împrăştia în nesfârşite şuviţe de un brun mătăsos, răsucindu-se în bucle moi pe caldarâmul noroios. Cu grijă îi sprijini cu o mână capul şi-i contemplă trăsăturile. Deşi mânjită de funingine, faţa ei era perfect simetrică, având pometi pronunţaţi, fără a fi totuşi ascuţiţi, şi buze frumos arcuite. Trupul său purta veşmintele simple ale unei slujnice, care te lăsau totuşi să-i apreciezi pieptul armonios şi subţirimea mijlocului. Cu toată murdăria ce-i acoperea chipul, era evident că pielea îi era fragedă ca aceea a unui copil şi, văzându-i pe obraji urme de lacrimi, Rand simţi un neaşteptat avânt de simpatie.

— E clar c-a fost copleşită de curtea amabilă ce i s-a făcut, spuse pe un ton indiferent şi totuşi puţin sarcastic.

În jurul său se şi pornise un cor al amatorilor de pariuri.

— Douăzeci de guinee c-o lasă-n stradă!

— Douăzeci şi cinci că-n noaptea asta fata va încălzi aşternutul lui Berkeley!

— Cincizeci că Rand nu-l va putea învinge pe însoţitorul ei!

Corul se transformă într-un amestec de proteste şi urale când Rand, rânjind, ridică fata pe umerii săi. În noaptea asta Norocul i-o aruncase, într-adevăr, la picioare, şi nu vedea nici un motiv

pentru a o refuza. Mai rămânea totuşi un alt aspect ce trebuia avut în vedere.

— Ai chef să mă provoci la luptă pentru fetişcană? îl întrebă calm pe bădăranul de la intrarea aleii.

I se răspunse printr-o privire plină de ură şi un accent grosolan:

— Este-a mea. Am vânat-o pân juma' de Londră.

— Atunci, iată pentru osteneala dumitale, replică Rand, aruncându-i o guinee.

Docherul prinse într-un pumn moneda strălucitoare şi rămase unde se afla.

— Acum este a mea, sublinie Rand pe un ton blând, fără a-şi lua de pe individ ochii întunecaţi.

După o lungă ezitare, bădăranul se îndepărtă în noapte.

— Ai fi putut obţine o târfă bună pentru jumătate din suma asta, remarcă George Selwyn, uitându-se la spinarea unduioasă a trupului ce zăcea atât de confortabil pe umărul lui Rand.

— Şi nu pui la socoteală costul spălării de funingine a cearceafurilor mele, adăugă Rand stârnind râsul general şi continuându-şi drumul.

— Berkeley, spuse Selwyn grăbindu-şi mersul spre a ţine pasul cu el, acum, cu toate pregătirile pentru plecarea ta în zori spre Franţa, nu prea ai nevoie de o femeie.

— Nu te teme, îi voi găsi eu cumva loc în programul meu.

— Fă-mi un serviciu... trimite-mi-o în prag, mâine-dimineaţă, şi când te vei întoarce îţi voi da murgii mei cei noi. Alcătuiesc o pereche perfectă, sunt înalţi de cincisprezece palme şi jumătate şi n-au nici un fir de păr alb.

Rand îi aruncă o privire sceptică.

— Dacă fata asta înseamnă atât de mult pentru tine, atunci adaugă şi o anulare a datoriilor fratelui meu.

George Selwyn oftă şi, cam fără voie, se învoi:

— Sper doar ca prada să merite.

— Aşa nădăjduiesc şi eu, întări Rand, cu un rânjet conspirativ spre tovarăşul său.

Efortul de a purta o povară lipsită de viaţă, oricât ar fi fost de uşoară şi de mică, era obositor, mai ales dacă trebuia cărată până la apartamentele sale din Berkeley Square. Rand o depuse pe bancheta trăsurii sale cu un singur cal — un vehicul uşor, comod pentru a străbate străzile pavate cu piatră ale Londrei. Fata nu se mişcă deloc, nici măcar atunci când, luând-o în braţe, intră cu ea în dormitorul său.

Prima intenţie a lui Rand fu să-i ceară valetului s-o cureţe pe noua sa achiziţie, în timp ce el se pregătea de culcare.

Valetul lui era un slujbaş valoros, obişnuit să-şi ţină gura indiferent de împrejurări sau de provocările la flecăreală. Dar gândindu-se mai bine, Rand se hotărî să-şi ia asupră-şi această sarcină. Fata era atât de mică, atât de fragilă, încât, în mod ciudat, se simţea îndemnat să n-o scape din ochi.

Cu gesturi blânde, o culcă pe cuvertura fină de in, şi-i scoase cu îndemânare rochia şi ciorapii, descoperind că îmbrăcămintea ei de corp era bine întreţinută şi scrupulos de curată. Umezind o cârpă cu apa dintr-un vas de porţelan alb, îi şterse funiginea de pe faţă, dând la iveală o piele fragedă ce strălucea ca satinul. Era o minune să-i priveşti trăsăturile, chiar aşa lipsite de expresie şi însufleţire. Trupul ei, dezbrăcat de orice altceva în afară de o cămăşuţă de batist subţire, era pur şi simplu superb. Zvelt, da, însă în mod neîndoielnic feminin. Cum de ajunsese să se afle în situaţia în care o găsise el în noaptea aceea? se întrebă Rand îndepărtând cu grijă murdăria de pe braţele şi gâtul ei. Nu părea să fie o prostituată, dar nici nu făcea parte din nobilime. Braţele sale erau subţiri şi păreau învăţate cu munca, neavând rotunjimea delicată ce le caracteriza pe doamnele din înalta societate. Probabil că se ocupa cu vreun soi de treburi casnice, deşi, judecând după frumuseţea mâinilor ei, acestea nu trebuie să fi fost prea obositoare. Rămas pe gânduri, răsucea absent în jurul degetelor o buclă a părului ei. În lumina lămpii şuviţa mătăsoasă, de culoarea mahonului, căpăta un luciu cald, de parc-ar fi prins viaţă.

— Înger dulce, şopti Rand, ce păcat că eşti în nesimţire!

Rosalie se agită uşor, gândurile începând să i se limpezească după întunericul incoerent în care fusese cufundată. O durere surdă i se împrăştia în tot trupul, dar cel mai chinuitor era junghiul ce-i încingea fruntea de la o tâmplă la cealaltă. Un suspin uşor îi scăpă de pe buze când se sili să deschidă ochii. Zăcea pe un fel de saltea, într-o cameră scăldată în lumina galbenă şi blândă a unei lămpi. Se străduì să-şi aducă aminte ce se întâmplase, ultima sa amintire fiind scena de pe alee şi ecoul propriilor sale strigăte, revenind cu o claritate chinuitoare. Ce se petrecea oare?

Scoţând un geamăt uşor, îşi atinse fruntea cu vârful degetelor, şi simţi cum creierul îi este străbătut de junghiuri tăioase. Cu siguranţă fusese adusă acasă, îşi spuse Rosalie, devenind conştientă că se afla într-un dormitor şi că alături de ea era cineva.

— *Maman*? şopti, şi se sili să ignore zvâcnirile dureroase ce-i sfredeliră capul, în clipa în care-l întoarse într-o parte.

Uimită, dădu cu ochii de un bărbat care stătea pe marginea patului.

— Aşadar, sunt albaştri, constată cu glas răguşit necunoscutul, privindu-i ochii ce-l fixau miraţi.

Nu văzuse niciodată pe cineva asemănător lui. Întreaga sa făptură, plămădită parcă din întuneric şi strălucire aurie, părea că vibrează. Pândind dincolo de conturul grav al gurii lui, Rosalie ghicea posibilitatea blândeţii, nefiind totuşi prea sigură de asta. Nu se putea spune că trăsăturile lui ar fi fost frumoase, căci erau agresive şi lipsite de delicateţe, iar tenul îi era mult prea întunecat. În timp ce-l privea, Rosalie avea impresia neliniştitoare a unei suprafeţe lustruite sub care nu ştia ce se ascunde. Realmente remarcabili îi erau ochii, cu irisul auriu înconjurat de un contur negru, iar undeva, în auriul acela, sclipea o picătură verde, rece ca gheaţa. Hotărî că erau nişte ochi care-o evaluau şi, brusc, efortul de a se menţine trează deveni prea obositor. Cu siguranţă visa, îşi spuse-n gând, simţind cum moliciunea patului îi soarbe trupul epuizat. Fu convinsă că, în imaginaţia somnului, fanteziile ei căpătaseră viaţă şi culoare şi, în starea sa de semiconştienţă, fu bucuroasă că totul se terminase.

2

De-ai fi ce cred că eşti, — un dulce vis —
Tot ce ţi-aş cere-ar fi să te-mplineşti.[1]

Tennyson[2]

Turnând apă proaspăt încălzită dintr-un vas de argint într-un lighean din acelaşi metal, Rand începu să-şi facă toaleta de dimineaţă. Curând îşi dădu seama că oaspetele său de peste noapte se trezise, căci simţi ochii fetei aţintiţi asupra lui. Se întoarse s-o privească. Se uita la el cu o expresie total diferită de calma curiozitate din noaptea trecută şi constată că, la lumina zilei, ochii ei erau de un albastru mai strălucitor decât văzuse vreodată. Tânăra respira rapid şi neliniştit, iar degetele i se crispau pe marginea aşternuturilor.

— Bună dimineaţa, spuse Rand pe un ton de conversaţie.

Dar fata rămase mută. Tăcerea unei femei era o noutate pentru un bărbat cu o experienţă atât de bogată ca a lui. Înmuie un prosop în apă, îl stoarse răsucindu-l zdravăn, şi-l aplică peste barba ce-i crescuse peste noapte, urmărind-o în tot timpul acesta cu o expresie de rece curiozitate. Treptat, atmosfera părea să capete nuanţele unei confruntări.

O mie de gânduri umpleau mintea Rosaliei, şi începu să şi le pună în ordine, căutând cu disperare să-şi explice cum şi pentru ce ajunsese să se afle într-o încăpere străină, cu un bărbat pe

---

[1] În original, versurile citate sunt următoarele: *If you would be, what I think you, some sweet dream,/ I would but ask you to fulfill yourself.* (n.t.).

[2] *Tennyson* (Alfred, lord ~)(1809—1892): poet englez, ilustrativ pentru epoca victoriană. (n.t.)

care nu-l mai întâlnise niciodată. Fusese atacată noaptea trecută, în apropiere de piaţeta Covent Garden şi fugise spre est, probabil până-n apropiere de Fleet Ditch. Strigase după ajutor, adresându-se unei şleahte de filfizoni ce treceau pe-acolo şi, din câte ştia, nici unul nu se obosise să i-l acorde. Oare bărbatul acesta fusese unul dintre ei? Se hotărâse să intervină în apărarea sa? Îl studie cu atenţie, trecând peste faptul că, în general, o astfel de privire insistentă ar fi fost considerată extrem de grosolană. Nu părea a fi un samaritean. Era un tânăr, probabil în jur de treizeci de ani, cu o înfăţişare nu cine ştie cât de amabilă. L-ar fi considerat frumos dacă trăsăturile sale n-ar fi fost atât de agresive. De exemplu, pometii lui erau puternici şi aspri, în loc să aibă un contur mai delicat, iar gura îi era prea mare. Văzându-l cum îşi reia pregătirile în vederea bărbieritului, însăşi felul lui de a se purta i se păru plin de egocentrism, căci nu o întrebase cum se simte şi nici nu dădea semne ale unui interes sincer faţă de starea ei.

Dar poate că-i datora recunoştinţă. Trebuie s-o fi ajutat să scape de agresorul ei, deoarece nu-şi amintea să fi fost violentată. Rosalie se înroşi ca focul când descoperi că îmbrăcămintea ei era aşezată frumos pe un fotoliu Trafalgar din colţul camerei şi că purta doar scurta ei cămaşă. Până acum nu fusese niciodată singură cu un bărbat, şi cu atât mai puţin nu culcată în patul lui şi având pe ea numai nişte chiloţei! Şi străinul acesta avea şi el o îmbrăcăminte extrem de redusă, deşi îşi purta halatul vişiniu cu o asemenea nonşalanţă de parc-ar fi fost îmbrăcămintea cea mai potrivită şi completă. Se simţea stânjenită remarcând cât de mare, cât de masculin îi era trupul. Oare bărbatul acesta îşi dorise vreodată fizicul zvelt recomandat de standardele moderne? Nu prea credea asta.

Uimită, îşi roti privirea prin cameră. Vedea în jurul său dulapuri cu incrustaţii de baga, elegante mobile Sheraton şi fotolii de un albastru închis, şi decoraţiuni cu motive greceşti care armonizau totul perfect. Un sclipitor covor de Bruxelles împodobea pardoseala, iar o superbă oglindă de cristal, pe suport,

strălucea deasupra unei mese cu picioare „cabriole"[1]. Dacă poseda aşa ceva, însemna că era un om cu o oarecare avere. Camera era bogat mobilată, chiar mai luxos decât locuinţa Winthrop-ilor...

Rosalie simţi că-i îngheaţă sângele în vine când ajunse cu gândul la familia Winthrop. Indiferent de scuze sau de împrejurări, lady Winthrop nu va tolera încălcarea regulilor sale. Cu siguranţă le va arunca în stradă pe Rosalie şi pe Amille, exact aşa cum procedase cu sărmana Martha — cât ai zice peşte şi fără nici un regret. Rosalie îşi dădu seama că probabil îşi pierduse slujba, viitorul şi orice fărâmă de siguranţă a traiului pe care se putuse baza cândva. Aruncă o scurtă privire spre fereastră. Abia se crăpa de ziuă, razele soarelui tocmai începeau să lumineze cerul. Deoarece Winthrop-ii dormeau întotdeauna până târziu, încă mai exista o mică şansă ca ea să ajungă acasă înainte de trezirea lor. Dar poate că *maman* îi alertase deja în legătură cu dispariţia ei? Numai de-ar fi ajuns Amille acasă, noaptea trecută! Inima Rosaliei se strânse de îngrijorare. Trebuia să se ducă acasă cât mai repede cu putinţă. Dar cum să se descurce cu bărbatul acesta?

— Interesant! spuse străinul, cu un glas plăcut modulat, deşi rece. Cu fiecare nou gând, ochii tăi capătă altă nuanţă.

— Unde mă aflu? îl întrebă, vocea răsunându-i răguşit.

Ignorându-i pentru moment întrebarea, el îi aduse o cană cu ceai fierbinte şi aromat, pe care o luă de pe o tavă pusă pe una dintre măsuţele Sheraton. Rosalie nu îndrăzni să mişte, privindu-l ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el s-o atace.

— Cine sunteţi? întrebă cu glas tremurat. Vă rog să-mi spuneţi ce s-a întâmplat astă-noapte.

— De ce nu bei mai întâi puţin ceai? îi sugeră Rand în mod raţional. Arăţi de parcă ai avea nevoie de el.

---

[1] *Cabriole*: tip de picior de mobilă curbat, caracteristic stilului *Queen Anne* şi *Chippendale*.(n.t.)

Rosalie şovăi şi apoi acceptă cu prudenţă ceaşca fierbinte de porţelan. Uitându-se la el, se simţi prinsă într-o capcană. Verdele mărginit de negru al ochilor lui era cu totul deosebit, deoarece era luminat de o sumedenie de stropi de culoarea topazului, care făceau ca irisul să-i strălucească în contrast cu bronzul întunecat al tenului său. O miră evidenta lui lipsă de grijă faţă de efectele soarelui. Încă puţin, şi ar fi părut de-a dreptul sălbatic. Adevăraţii domni binecrescuţi îşi păstrau pielea palidă; chiar şi despre George al IV-lea, prinţul regent, se ştia că-şi aplică lipitori pentru a-şi atenua coloritul feţei. Poate că bărbatul acesta era vreun ofiţer naval, sau un funcţionar în port.

— Unde sunt?

— Ne aflăm în apartamentul meu din Berkeley Square, o informă.

Rosalie se linişti îndeajuns cât să ia o sorbitură din ceaiul tare, înviorător. Aşadar, nu era departe de Bloomsburg, unde locuiau Winthrop-ii.

Rand continuă s-o privească insistent, intrigat de nepotrivirea dintre îmbrăcămintea ei simplă şi accentul caracteristic claselor sociale superioare.

— Cum te cheamă? o întrebă, şi colţurile gurii îi tresăriră uşor văzându-i înfăţişarea — cu părul mătăsos răvăşit, cu o ţinută modestă şi ţinând ceaşca de ceai cu un gest delicat.

Îndată alarmată, Rosalie scutură din cap. Mâinile încă îi tremurau de pe urma şocului de a se pomeni într-o asemenea situaţie, şi câteva picături de ceai fierbinte i se scurseră pe braţ. Doar nu va începe să se încreadă în străinul acesta, cel puţin nu mai înainte de a descoperi cine era şi cum ajunsese ea aici.

— Aş prefera să nu spun, răspunse cu glas scăzut.

— Atunci lămureşte-mă de unde vii.

— Aş... aş prefera să nu vă spun nici asta.

— Interesant, remarcă el pe un ton uşor amuzat şi cu un zâmbet zeflemitor. Pentru a fi perfect egali, presupun că nici eu nu sunt obligat să-ţi dezvălui mai multe. Şi totuşi, aş paria că ai câteva întrebări de pus.

— Mă numesc Rosalie, se grăbi ea să declare, ştiind că, aşa cum stăteau lucrurile, era nevoită să depindă de oricât de puţină amabilitate ar fi putut avea el.

În măsura posibilului, era mai bine să-i facă pe plac.

— Rosalie... repetă el, întorcându-se spre oglinda unei mese de bărbierit din mahon şi înmuind în apă un săpun destul de uzat.

Primele raze ale soarelui străluciră pe părul lui, aprinzând nuanţe aurii printre şuviţele brune tunse scurt.

— Rosalie, fără nume de familie?

— Pe acela nu-i nevoie să-l cunoaşteţi.

— Asta-i adevărat, replică tărăgănat Rand, înspumându-şi faţa cu săpunul aspru. Ei bine, de vreme ce mi-ai spus numele tău pe jumătate, mă voi simţi totuşi pe jumătate obligat să fiu îndatoritor.

Fata tresări când el deschise brusc un brici lung şi foarte ascuţit. Modul expert în care mânuia instrumentul îi stârni o oarecare îngrijorare.

— Domnule, întrebă tremurând, cum se face că mă aflu aici?

Briciul lăsă o dâră netedă şi regulată pe gâtul lui, înainte ca el să răspundă.

— Din întâmplare, tovarăşii mei şi cu mine treceam prin apropiere când ai fost acostată, noaptea trecută. Împrejurările... au fost de aşa natură încât mi-au interzis să te ignor.

— Mă bucur că nu m-aţi ignorat. (Asta era foarte adevărat.) Presupun că vă datorez recunoştinţă, domnule...

— Lord Randall Berkeley de Warwick.

Nu, nu putea fi chiar el. Ce ciudată glumă a sorţii! Dintre toţi bărbaţii care-ar fi putut s-o salveze... Rosalie puse pe masă ceaşca de ceai şi-şi duse degetele la gură, ochii mărindu-i-se de uimire. Întocmai aşa cum îl descrisese Elaine. Numai că imaginea romantică pe care şi-o făurise Rosalie avea prea puţin în comun cu acest Randall Berkeley din faţa ei. În închipuirea sa, lordul Berkeley fusese un gentelman îndrăzneţ, cu un farmec poate uşor grosolan, în timp ce, în realitate, era rece şi mai

degrabă trufaş. Cu greu ar fi putut întâlni vreodată un bărbat mai puţin fermecător.

— Am auzit despre dumneavoastră, replică ea cu prudenţă.

— Fără-ndoială, fu replica lui, în timp ce-şi ştergea cu prosopul ultimele urme de săpun de pe faţă.

Un om plin de propria sa importanţă — îl categorisi Rosalie cu dispreţ. O boală obişnuită printre membrii aristocraţiei. Se ridică precaut din pat, punându-şi ambele picioare pe pardoseală şi întinzându-se treptat spre hainele sale.

— Eşti gata să pleci atât de curând?

— Trebuie să mă înapoiez ...

Ceva în tonul ei îi trădase desigur dispreţul faţă de el, căci o ţintui cu o privire de apreciere care părea s-o sfredelească până-n adâncul fiinţei. Umerii fetei tremurară uşor şi, când îi întrerupse mişcarea de aplecare, părul despletit îi mătură şoldurile.

— Să te înapoiezi unde? o întrebă.

— Aş pre...

— ...fera să nu spun, îi încheie el fraza pe un ton sarcastic. Ai putea tot atât de bine să stai jos, fiindcă nu vei pleca până când nu voi căpăta de la tine câteva răspunsuri.

Asta suna de-a dreptul ameninţător. Rosalie rămase unde era, întrebându-se cu disperare cât să fi fost ceasul. O cuprinse nehotărârea. Toată viaţa fusese educată de Amille să facă, în fiecare împrejurare, exact ce trebuie... dar, pentru Dumnezeu, ce trebuia să facă în cazul acesta? Să fugă? Să ţipe? Să-i vorbească politicos?

— Este necesar? întrebă.

— Dacă-i necesar să-mi satisfac curiozitatea? Da, este.

— N-am timp, îndrăzni ea.

Răspunsul lui fu rostit pe un ton extrem de tăios:

— Nici eu n-am, dar, cu tot programul tău supraîncărcat, stai jos. Încă n-am discutat despre ce-mi datorezi.

Susţinându-i cu hotărâre privirea, Rosalie continuă să se apropie de fotoliul Trafalgar, spre a-şi recupera rochia, ciorapii şi pantofii. Simţea că singura cale pe care putea trata în mod avantajos cu el consta în a-i ascunde propria-i stânjeneală. Era desigur condus de acelaşi instinct ca şi creatura cu care se luptase în noaptea trecută — rapid în a profita de slăbiciunea altuia.

— Ce vă datorez? Ce credeţi că vă datorez?

— De pildă, câteva răspunsuri.

— Nu vă datorez nimic, replică ea, vocea devenindu-i tăioasă, din dorinţa de a-l înfrunta.

— Pe dracu', nu-mi datorezi! Tovarăşul tău de joacă de azi-noapte ţi-ar fi tăiat drăgălaşul gât de la o ureche la cealaltă, după *tête-à-tête*-ul vostru.

Rand omise să spună că, chiar dacă aşa ceva nu s-ar fi întâmplat, proprii săi însoţitori s-ar fi oferit, mai mult ca probabil, să ia locul individului, deasupra ei. Era în obiceiul tinerilor filfizoni să considere viaţa doar ca pe un şir de nebunii egoiste. Nu le păsa de nimeni şi de nimic, neurmărind decât plăcerea şi menţinerea reputaţiei lor. Şi onoarea lor era de un soi ciudat, care impunea plata datoriilor de joc, dar lăsa prea puţin loc pentru milă.

— Te-ai luptat cu el? întrebă Rosalie ai cărei obraji se colorară sub un val de uimire.

Să fi fost atât de milostiv, încât să considere că trebuie să se transforme în salvatorul ei...?

— I-am plătit pentru tine o guinee.

— Ce plăcut este — comentă ea, incapabilă să-şi reţină indignarea faţă de purtarea lui nepăsătoare — să-ţi descoperi propria valoare! Sunt copleşită de generoasa cheltuială făcută pentru mine.

În mod inexplicabil, în ciudatele adâncimi ale ochilor lui apăru o sclipire aprobatoare. „Are umor", constată el, şi faptul făcu să-i pară şi mai atrăgătoare.

— *Rosalie... petite fleur, vous devez cacher vos épines.* Micuţă floare, ar trebui să-ţi ascunzi ghimpii.

— *Un avertissement très appréciable, monsieur*[1], replică ea îndată, cu un accent tot atât de pur ca al Amillei.

— Ai sânge francez în vine, observă Rand.

— Da.

— În mod evident, nu albastru.

— Aşa se pare.

Rosalie îl privi cu atenţie, căci fusese izbită de accentul deosebit şi de intonaţia corectă cu care se exprimase el în franceză. Erau mult prea fireşti pentru a fi fost învăţate numai la şcoală. Oare şi în vinele lui curgea sânge galic? Nu, prea mult semăna cu un englez — înalt, voinic şi corpolent, fără supla agilitate şi temperamentul uşuratic caracteristic unui francez.

— Şi-mi mai eşti datoare pentru o noapte de odihnă, remarcă Rand.

— Poftim? abia şopti Rosalie, dându-şi seama în aceeaşi clipă că, de fapt, în noaptea trecută împărţiseră acelaşi pat.

Simţi că o greutate ca de plumb îi apasă stomacul. Pentru tot restul lumii, de reputaţia ei se alesese praful. Încercă să-şi calmeze începutul unei senzaţii de panică.

— Te-ai tot sucit şi răsucit, încât m-ai ţinut treaz până la răsăritul soarelui. Nu eşti nici pe departe o tovarşă de pat ideală.

— Nici dumneavoastră nu sunteţi defel ceea ce aş dori să fiţi! reuşi ea să riposteze, înghiţind cu greu un nod ce-i strângea gâtul.

Poate că nimic din toate acestea nu era real. Poate că avea un coşmar îngrozitor. Cu siguranţă ea, Rosalie Belleau, o fată cu o viaţă ordonată, cuminte şi monotonă, nu fusese azvârlită în cel mai oribil scenariu în care o femeie nemăritată şi-ar putea închipui că se află. Întorcându-şi faţa în altă parte încercă să-şi ascundă ruşinea. Mai mult ca sigur, chipul ei căpătase o culoare roşie ca focul, care, după toate probabilităţile, avea să rămână permanentă.

— Da, am văzut genul de bărbaţi cu care preferi să te însoţeşti, comentă Randall, pândindu-i fiecare mişcare.

---

[1] *Un avertissement très appréciable, monsieur* (lb. fr.)= Un avertisment demn de a fi apreciat, domnule. (n.t.)

În tăcere, Rosalie riscă să înfrunte împotrivirea lui şi, apucând în mâini ţesătura mohorâtă a rochiei sale, ridică un picior, începând să şi-o îmbrace. Nici măcar nu se va obosi să-şi încalţe ciorapii, dac-ar reuşi să-şi îa pantofii..

— În locul tău nu m-aş preocupa de asta în momentul acesta, spuse el calm, punând deoparte instrumentul de ras.

Rosalie tresări. Din nou, stânjeneala îi încleştă gâtul.

— Insist să vă întoarceţi cu spatele, spuse fata pe un ton ca de gheaţă. Obişnuiesc să mă îmbrac fără spectatori.

Privirea lui se plimbă peste cascada de păr răvăşit care părea o povară prea grea pentru un gât atât de subţire, trecu apoi peste proporţiile armonioase şi feminine ale trupului, sfârşind prin a se odihni pe picioarele ei. Gleznele şi pulpele fetei erau zvelte dar solide, forma lor — în mod clar feminină. Rand zâmbi cu un ciudat amestec de anticipare şi autodispreţ când îşi dădu seama unde anume dorea să se afle acele picioare ispititoare. Cu fiecare minut ce trecea o dorea tot mai mult.

— Mică roză, toată numai boboci şi ghimpi, veşmintele tale îţi ascund frumuseţea. Te prefer exact aşa cum eşti. Lasă hainele jos.

Rosalie începu să înţeleagă ce intenţiona el să facă, indiferent dac-ar fi avut sau nu consimţământul ei.

— Un gentelman n-ar profita de avantajul său într-o astfel de situaţie, spuse Rosalie într-o suflare, fiecare venă din trupul ei începând să reverbereze bătăile înnebunite ale inimii sale.

— De acord. Dar obiceiul meu este să-mi recuperez cât mai curând datoriile, o încredinţă Rand.

Cât putu de repede, ea se strecură în rochie.

— Vă pot înapoia guineea, spuse Rosalie, cuprinsă de panică şi trăgându-se înapoi în timp ce el se apropia.

O implorare mută strălucea în adâncul de safir al ochilor ei.

— Dar cum rămâne cu timpul meu?

— Faceţi o propunere *raţională* de plată!

— Dă-mi în schimb câteva minute dintr-al tău, propuse Rand, rânjind brusc când Rosalie se aplecă pe sub braţul lui şi

se refugie în celălalt capăt al camerei. Vino, nu-i nevoie să te comporţi ca un actor slab într-o farsă proastă. În general, mi se spune că societatea mea este foarte plăcută.

— Nu mă voi culca în patul dumneavoastră, îl informă Rosalie mânioasă. La fel de bine aş fi putut s-o fac cu monstrul de care m-aţi salvat.

Simţi în spate apăsarea marginii măsuţei pentru bărbierit. O idee îi trecu brusc prin minte. Briciul... oare unde era? Îl va folosi pentru a-l ameninţa şi a-şi asigura evadarea.

— Ai fi preferat să-ţi încerci norocul cu tovarăşul tău din seara trecută? Nu prea cred. Să admitem că atât el cât şi eu împărtăşim acelaşi sentiment faţă de tine. Dar, deşi sfârşitul va fi acelaşi, mijloacele vor fi cu totul diferite... asta în ipoteza că felul meu de a face dragoste nu este mult supraevaluat.

— Nici nu mă îndoiesc că n-ar fi!

— Poţi reconsidera performanţele mele ulterior, replică Rand pe un ton blând.

Depărtându-se şi mai mult, Rosalie zări cu coada ochiului strălucirea briciului. Triumfătoare, îl înşfăcă şi-l ridică ameninţător mai înainte ca el să fi putut reacţiona.

— Doar dacă n-aveţi chef să fiţi bărbierit a doua oară! îl avertiză, cu glas tremurând de emoţie. Şi trebuie să vă previn că în mânuirea acestui instrument am mult mai puţină precizie decât dumneavoastră.

Rand se opri brusc în faţa ei, şi Rosalie strânse mai tare briciul. Vedea cu groază cum expresia lui se transforma într-o răceală metalică şi, când vorbi, din tonul său dispăruse orice urmă a vreunei pofte de glumă:

— O ameninţare care-ar fi fost mult mai eficientă dacă m-ai fi ţintit cu latura ascuţită a lamei.

Rosalie îşi aplecă privirea spre armă şi, în aceeaşi clipă, el îi prinse cu uşurinţă încheietura subţire a mâinii într-o încleştare ca de oţel şi o răsuci uşor până când ea simţi apăsarea lamei pe propriul său gât.

— Oh! Vă urăsc! Plecaţi de lângă mine! şuieră Rosalie, furioasă că fusese păcălită şi temându-se de consecinţele ameninţărilor ei împotriva lui.

El zâmbi cu o tristeţe prefăcută şi-i atrase spre el trupul, atât de aproape încât nu mai era capabilă să mişte.

— Indiferent de cât preţ pui pe pielea mea, îi spuse Rand cu glasul coborât, din întâmplare eu o-ndrăgesc. Nu vreau să văd dacă ai sentimente asemănătoare faţă de a ta. Aruncă-ţi captura.

Se uită la el cu ură, refuzând să dea drumul instrumentului. Constituia ultima ei şansă de scăpare.

— Dă-i drumul! insistă el.

Speriată, fata se mişcă puţin, provocând o alunecare a briciului. Imediat îi fu îndepărtat de pe piele, dar urma lui rămăsese deja. Gâfâind, îi predă arma, şi ochii i se umplură de lacrimi când îşi atinse mica crestătură. Câteva picături de sânge apărură la suprafaţă, pătând albul ca de perlă. Nicicând în viaţa ei nu fusese ameninţată în felul acesta şi, pe moment, furia îi dispăru, alungată de uimire şi de teamă.

— Nu întâlnesc adesea pe cineva cu o hotărâre atât de lipsită de raţiune, remarcă Rand pe un ton lejer, punând briciul în afara razei ei de atingere şi scoţând la vedere o batistă de mătase.

— Nu adesea sunt ţinută prizonieră, replică Rosalie cu glas tremurând. Ce aveţi de gând să-mi faceţi? Să mă strângeţi de gât?

— Dac-aş fi în locul tău aş renunţa la obiceiul de a face asemenea sugestii, atât de atrăgătoare şi la momente atât de nepotrivite.

Îi înfăşură uşor batista în jurul gâtului, şi în timp ce vârfurile degetelor îi întârziau pe pielea ei delicată, o încruntare îi întunecă fruntea, ca expresie a ceea ce ar fi putut fi un regret. Slaba nuanţă cenuşie a unei vânătăi păta palida netezime a maxilarului ei.

— Nu mă mângâiaţi! O să vomit dacă mai continuaţi, jur pe Dumnezeu!

— Rosalie... (Rand descoperi că limba lui îi rostea cu plăcere numele.) Ar deveni lucrurile mai uşoare dacă te-aş asigura că mă voi purta bine cu tine?

Dumnezeule Sfinte, nici nu putea număra femeile — atât măritate cât şi fecioare — care voiau să vină în patul lui. Pentru ce asemenea perspectivă nu părea s-o atragă pe aceasta? Să fi jucat faţă de el cine ştie ce teatru?

— Aş fi o proastă să vă cred, ripostă Rosalie.

Şi când el îşi petrecu degetele peste ţesătura ce-i acoperea umărul, îl lovi.

Palma răsună în cameră ca o împuşcătură. Iute ca o viespe, ea se trase înapoi spre a-l mai lovi o dată, dar de data aceasta pumnul lui mare îl cuprinse pe al ei, oprindu-i mişcarea la jumătatea drumului. O scânteie de mânie sclipi în ochii lui căprui, apoi o cuprinse în braţe şi-şi apăsă gura pe buzele ei strânse.

— Nu! spuse Rosalie în cele din urmă, într-un ţipăt ce sună înfundat sub gura lui, conştientă că trupul bărbătesc, atât de aproape de al său, era îndeajuns de puternic pentru a o frânge în două.

Neînduplecat, el o târî spre pat şi-şi aruncă halatul pe pardoseală. Fata scoase un geamăt uşor când îşi dădu seama de goliciunea lui.

— Sunt camerista personală a lady-ei Winthrop, domnişoara de companie a fiicei sale! Eu...

— Nu-mi pasă dacă eşti *femme de chambre* la prinţesa de Wales, mormăi el, aruncând-o pe saltea şi desfăcându-i larg braţele.

Sub strânsoarea mâinilor lui calde ea îşi încordă încheieturile mâinilor până când degetele îi amorţiră. Prin materialul subţire al cămăşii sale, Rosalie simţea fiecare detaliu al trupului bărbătesc. Greutatea pieptului şi umerilor lui constituia o povară apăsătoare pe sânii ei, îndemnând-o să se zvârcolească. Tremurând, încercă să scape de sub muşchii încordaţi ai pieptului şi abdomenului ce-o striveau, de forţa viguroasă a picioarelor care le îndepărtau pe ale sale. Cea mai neobişnuită senzaţie fu

căldura îndrăzneaţă care o arse când coapsele lui se înfipseră între ale ei. Teama se răspândi prin fiecare por al său ca un lichid fin, înteţindu-i nebuneşte bătăile inimii şi învălmăşindu-i gândurile.

— Nu-mi faceţi asta mie! Aţi putea avea orice altă femeie...

Rosalie gâfâia, încercând să scape de căldura lui care-o ardea între picioare. Rand ripostă apăsându-se mai tare pe ea, cu putere şi nerăbdător să simtă moliciunea trupului ei. Uşoara mireasmă feminină, frageda căldură a pielii ei îi stârneau o foame interioară pe care n-o mai simţise de mult. Intensitatea dorinţei sale pentru o cameristă ce i se împotrivea era cu totul neaşteptată.

— Vă rog... n-am mai fost niciodată cu un bărbat, şopti fata, jucându-şi ultima carte.

Şi el rămase nemişcat.

Ochii căprui îi întâlniră pe cei de un albastru strălucitor într-o confruntare ce dură o fracţiune de secundă. Timp de o clipă, Rand îşi îngădui să se întrebe dacă ceea ce pretindea era adevărat. Dar nu putea fi. Cineva de condiţia ei şi cu înfăţişarea pe care o avea trebuie să-şi fi pierdut nevinovăţia încă de ani de zile. Fetele-n casă atrăgătoare erau uşor accesibile şi constituiau ţinte dorite de bărbaţi, aproape indiferent de mijloacele băneşti şi de statutul social al acestora.

— Nu te cred, replică de-a dreptul Rand.

— Este adevărat, naiba să te ia!

Împins de o erecţie dureroasă şi de o inexplicabilă dorinţă de a face dragoste cu ea, Rand îşi închise mintea faţă de posibilitatea ca ea să spună adevărul. Probabil, socotea el, fetei îi era teamă că nu va fi răsplătită pentru favorurile ei, sau poate că doar se juca, aţâţându-l spre a-i spori dorinţa. Era prea bine obişnuit cu jocul acesta.

— Atunci, spuse tărăgănându-şi cuvintele, nepăsător, s-ar părea că sunt dator să găsesc dovada afirmaţiei tale.

Îi trecu ambele încheieturi ale mâinilor într-o singură mână a sa. Unghiile ei se transformară în gheare fragile, transparente.

Rosalie se luptă cu disperare, dar cu toată furia ei, nu putea face mare lucru pentru a-l opri. Cămaşa îi fu scoasă cu uşurinţă, cu gesturi atât de nonşalante încât constituiau în aceeaşi măsură o insultă cât şi o violare fizică. Trupul ei gol se înfioră în contact cu aerul rece şi cu neobişnuita experienţă de a fi văzută în întregime goală. Rand inspiră adânc, şi Rosalie, cu o senzaţie de greaţă, închise ochii. El puse cu blândeţe o mână caldă pe abdomenul ei, atingerea lui aproape reverenţioasă urcând de-a lungul pielii catifelate spre rotunjimea sânului. Când îi luă în palmă dulcea povară, mângâierea expertă a degetului său mare provocă erecţia completă a moliciunii fragede a sfârcului. În acelaşi timp, el se aplecă deasupra celuilalt sân al ei şi-i luă sfârcul în gură, trecându-şi peste el limba fierbinte, iar şi iar. Pielea ei moale, carnea ei înfiorată... erau atât de dulci...

În timp ce Rosalie se zbătea sub el, îşi dădu seama că forţa lui o depăşea de zece ori pe-a sa. Trupul lui era dur şi invulnerabil, clădit pentru agresiune, cu totul diferit de al ei. Părul de pe pieptul lui se freca de pielea ei ca o mătase aspră, trezindu-i o senzaţie insuportabil de ciudată. „Nu cred că se-ntâmplă cu adevărat", îşi spuse Rosalie în gând, înţepenită de spaimă când îşi imagină scena văzută de sus: ea însăşi, cu pielea palidă în lumina dimineţii, întinsă, cu membrele desfăcute, pe patul luxos; bărbatul îndreptându-şi atenţia spre cele mai intime părţi ale trupului ei, ca şi cum ar fi fost proprietatea lui; părul lui de culoarea chihlimbarului întunecat, lucind stins; mâinile lui mari cuprinzându-le ca într-un căuş pe ale sale; unul dintre picioarele lui insinuându-se între genunchii ei încordaţi şi despărţiţi. Abia putea auzi, peste gâfâitul chinuit al propriei sale respiraţii şi bătăile furioase ale inimii.

— Ceea ce faci e dezgustător! reuşi să spună înecându-se, şi el îşi apropie gura de conturul fin al maxilarului ei, având grijă să nu deranjeze batista de mătase ce-i înconjura gâtul.

— O observaţie care mă răneşte. De obicei, serviciile mele sunt recomandate călduros, replică Rand, buzele arcuindu-i-se pentru o clipă într-o izbucnire de umor.

Ea îşi ascunse faţa, încordându-şi fiecare muşchi în încercarea de a respinge ceea ce se întâmpla. Tot ce izbuti fu să-i fixeze şi mai bine piciorul între ale sale. Apoi respiraţia i se opri, când mâna lui trecu peste partea inferioară a abdomenului ei.

— Dac-ai vrea să te relaxezi, cred că totul ar fi mult mai... tolerabil pentru tine, îi sugeră el cu blândeţe.

Rosalie crezu că va muri când degetele lui se plimbară leneş prin părul ondulat şi moale dintre coapsele ei. Universul se rotea nebuneşte, într-un vârtej al cărui zgomot îi răsuna în cap. Mireasma de piele bărbătească goală şi de săpun parfumat cu lemn de santal îi pătrunse seducător în nări.

— Nu! strigă gâtuit, dar ciudata, nebănuita mângâiere continuă, în timp ce zăcea sub el ca un bloc de gheaţă.

Mângâierea deveni mai profundă, se intensifică, până când el atinse moliciunea intimă a cărnii ei virgine, ce se contracta. Îi urmărea cu curiozitate expresia rigidă. Continuă până când două lacrimi de umilire îşi croiră drum în jos, de-a lungul obrajilor ei, dar tot nu părea satisfăcut de felul în care răspundea ea.

— Când ai de gând să te opreşti?

Cuvintele ieşiră convulsiv de pe buzele ei, şi gura lui Rand se strânse într-o linie subţire. Renunţă la orice efort de a face actul mai plăcut pentru ea.

— Ai prefera un final într-un ritm mai rapid? Mă voi sili să te îndatorez, spuse, şi mai înainte ca ea să-şi mai tragă sufletul, o penetră, cu forţă şi nerăbdător, rupând fără reţinere moliciunea feminităţii ei.

Rosalie scoase un ţipăt de surprindere şi durere, trupul arcuindu-i-se puternic, ca o reacţie imediată. Senzaţia de neverosimilitate îi reveni când îşi dădu seama că el pătrunsese în ea, că rămăsese acolo şi că, brusc, devenise rigid, privindu-i chipul uluit. Rand şopti ceva, în glasul lui simţindu-se o uşoară emoţie nedefinită. Îşi păstră imobilitatea, în timp ce Rosalie îndura senzaţia neplăcută de a fi umplută, prea mult şi prea adânc. Bărbatul îi ţinea faţa între mâini, dar ea nu voia să-i întâlnească

ochii, nici să accepte atingerea gurii lui. Nu voise să fie posedată de el şi nu dorea nici consolarea lui. Cu răbdare, el o lăsă să se adapteze la senzaţia trupului său, aşteptând trecerea primului şoc înainte de a începe să intre şi să iasă din ea cu o grijă plină de delicateţe.

Pe măsură ce remuşcarea se adăuga dorinţei, purtarea lui Rand se schimbă cu totul. Era neînchipuit de tandru, încercând să îmblânzească rigiditatea trupului ei cu mângâierile sale, sărutându-i faţa cu buze cât mai uşoare. Deşi zăcea sub el ca o piatră, continuă să facă dragoste cu ea într-un fel care, în mod normal, i-ar fi creat unei femei plăceri inimaginabile. Dar ea era virgină, şi nu numai trupul, ci şi spiritul îi fuseseră rănite. Nu simţea nici o recunoştinţă pentru atingerile lui, ci numai înjosire.

Când simţi că puterea mişcărilor lui trezeşte un ecou în trupul ei, braţele Rosaliei, acum eliberate, se îndreptară în jos, spre şoldurile sale. Fiecare pătrundere sporea senzaţia dureroasă şi arzătoare dintre picioarele ei, şi avea impresia că fusese pârjolită de un foc interior. „Acum ştiu cum este", îşi spuse cu amărăciune, coapsele ei tremurând încleştate de fiecare parte a celor ale bărbatului. Era întocmai aşa cum prezisese Amille că avea să fie — multă durere, ruşine, şi josnicia dorinţei fizice. I se spusese că femeile au fost create spre a servi nevoilor bărbatului, pentru a le dărui plăcere cu trupurile lor. „Dar cum poate un bărbat să găsească plăcere în *aşa ceva*?" se întreba Rosalie nefericită. Acum se îndoia că i s-ar supune vreodată de bună voie cuiva — nu acestui fel de invadare, acestei insulte aduse inocenţei şi demnităţii sale.

În cele din urmă, îndurându-se, el se opri, încordându-se când se eliberă în intimitatea ei fierbinte, apoi răsuflă adânc, cu un oftat. Epuizată, Rosalie zăcea nefericită alături de el, iar când Rand se ridică de pe ea, se trase imediat departe de trupul lui. Simţea, mai curând decât vedea, privirea descurajată cu care-i învăluia trupul. Rand se uită la cearşaf, scuturând uşor din cap când zări pata proaspătă, de un roşu aprins. Chiar şi cu o dovadă atât de evidentă, îi era greu să creadă că ea fusese virgină. Până

acum, niciodată nu dezvirginase vreo femeie. Descumpănit şi îngrijorat, se săltă într-un cot şi contemplă în tăcere trupul nefericit de lângă el. La vârsta de douăzeci şi opt de ani, Rand cunoscuse un număr destul de mare de femei, şi totuşi nici una nu-i dăruise o plăcere atât de intensă ca aceea pe care tocmai o trăise. La un moment dat, în mijlocul frenezieiei de a o poseda, bucuria lubrică de a-i folosi trupul se preschimbase, lăsându-l conştient de fragilitatea ei. Cât de vulnerabilă era, cât de delicată era senzaţia trupului ei împreunat cu al său, cât de crudă fusese plăcerea lui faţă de înduioşătoarea ei lipsă de experienţă! N-ar fi trebuit să se poarte aşa cu ea, şi se ruşină când îşi dădu seama de asta, dar îşi înăbuşi ruşinea cu obişnuita-i bruscheţe.

— Spuneai adevărul, admise pe un ton liniştit.

Rosalie se cutremură de ură şi refuză să se uite la el.

— Lasă-mă să plec, îi spuse într-o şoaptă chinuită.

— Şi unde anume propui să te duci? o întrebă, gândindu-se acum la situaţia în care se afla ea.

Fir-ar să fie! avea neplăcuta senzaţie de a se considera răspunzător pentru ea.

— La locuinţa stăpânilor mei, familia Winthrop.

Rand se încruntă. Îşi amintea că-i cunoscuse pe lordul şi pe lady Winthrop... zgârciţi, îmbuibaţi, dându-şi aere, amândoi lingăi faţă de orice persoană cu o condiţie socială mai înaltă decât a lor. Era îndoielnic dacă fie baronul, fie soţia lui, ar fi destul de mărinimoşi încât să arate vreo milă unei cameriste care păcătuise.

— Am avut prilejul de a-i întâlni pe amândoi, spuse în sfârşit. Ca şi pe fiica lor, Elizabeth.

Şi-o reamintea ca pe o fiinţă insipidă, drăguţă potrivit standardelor tradiţionale, dar nu prea atăgătoare.

— Elaine, îl corectă Rosalie, simţind o bruscă şi ilogică dorinţă de a râde de greşeala lui.

Se întrebase deseori dacă alţii o găseau pe Elaine tot atât de anodină şi de fără haz pe cât bănuia ea. Acum adevărul ieşise la iveală.

— Nu mi-au făcut impresia c-ar fi excepţional de înţelegători. N-ai fi bine primită întorcându-te la ei. Oricum, nu cu supraabundenţa de femei care ar vrea să-ţi ia locul.

Rosalie nu ştia ce să răspundă, recunoscând în sinea ei că el avea dreptate.

— Nu-mi pasă unde mă duc. Tot ce vreau este să plec departe de dumneata, spuse cu amărăciune.

Brusc, Rand nu mai vru altceva decât să poată părăsi camera, neplăcându-i necesitatea de a face faţă faptei săvârşite. Dar nu dorea s-o piardă pe fată, şi dacă ar fi gonit-o pur şi simplu, amintirea ei i-ar fi rămas înfiptă în memorie, chinuindu-l cumplit.

— Dimineaţa de azi este dintre cele în care aş prefera ca, la trezire, să nu simt că am o conştiinţă — bombăni posomorât. (Sprîncenele sale drepte se împreunară într-o încruntare de natură să intimideze.) Nu am nici un chef să te văd maltratată în continuare, adăugă, dar nu am timp să aranjez aici treburile.

Ea se întoarse spre el deschizând gura să spună ceva, dar Rand îi reteză vorba:

— În afară de asta, nu am încredere în îndemânarea ta de a te apăra singură.

— Nu dau...

— Ştiu. Îţi înţeleg sentimentele. Şi, orice-ai crede, simpatizez cu ele.

— Greu de acceptat, replică Rosalie cu o intonaţie plină de aversiune, decât dacă ai o înclinare spre sinucidere.

Deodată, dinţii albi ai lui Rand străluciră într-un rânjet, şi un uşor fior de amuzament provocat de încăpăţânarea ei făcu să-i atenueze remuşcarea. Nu o învinuia pentru că dorea să-l ucidă. De fapt, începea să-i admire tăria care-i reînvia atât de repede spiritul combativ, în loc să rămână umilă şi zdrobită. În situaţia ei, multe femei s-ar fi aruncat pe fereastră, în loc să se uite la el cu o privire strălucind de ură.

Un gând îi trecu prin minte: cu siguranţă, ea ar înviora o călătorie plictisitoare. Primul său îmbold fusese de a-i plăti ceva şi de a o lăsa să-şi vadă singură de drumul ei prin lume.

Dar din cine ştie ce motiv ciudat, nu voia ca fata să devină o prostituată, şi aceasta constituia una dintre puţinele opţiuni pe care le putea întrevedea o fecioară dezvirginată, cu condiţia ei socială. Poate că singura soluţie convenabilă era să-i ofere protecţia lui pentru un timp, măcar până o va putea pune din nou pe propriile ei picioare.

— În mod evident, ceea ce s-a făcut nu poate fi reparat, spuse, măsurând din ochi reacţia la cuvintele lui. (Era necesar s-o facă să-şi înţeleagă bine situaţia.) Şi din păcate există şi alte consecinţe ale evenimentelor din ultimele douăzeci şi patru de ore — de exemplu pierderea slujbei tale.

Deoarece ea nu răspunse nimic, el continuă pe un ton categoric:

— Cred că, în mod raţional, e de presupus că nu te vei putea întoarce la familia Winthrop?

— Da, admise Rosalie cu glas coborât. Adică nu mă voi înapoia la ei.

— Iar starea finanţelor tale este şi ea evidentă.

Fata confirmă înclinând încet capul. N-avea absolut nici un ban.

— Rude ai?

— Pe mama, spuse ea, ferindu-şi privirea de a lui, în timp ce se străduia să-şi adune în jurul trupului cearşaful. Dar lucrează pentru Winthropi, şi nu vreau să-i compromit situaţia.

Rosalie se gândi la Amille şi îşi acoperi ochii cu o mână, într-un gest deznădăjduit. O durea capul din cauza lacrimilor reţinute. În cele din urmă adăugă:

— Am fost despărţită de ea astă-noapte, când a izbucnit un incendiu la teatru. Nu ştiu ce s-a-ntâmplat cu ea. Chiar şi-n dimineaţa aceasta s-ar putea să fie pe străzi.

— Pari să ai o bună educaţie, comentă Rand cu gândurile în altă parte şi neluând seama la îngrijorarea ce răzbătea în glasul ei. (Era preocupat de ea, nu de o mamă care, probabil, era mult mai capabilă să-şi poarte singură de grijă.) Va fi destul de uşor să găsim o slujbă respectabilă pentru tine, măcar ca

dădacă, dacă nu altceva. Problema este că, în dimineaţa aceasta, eu trebuie să plec în Franţa.

— Nu am nevoie de ajutorul dumitale pentru a găsi o slujbă...

— Doar dacă nu vrei să se repete evenimentele de azi-noapte şi din dimineaţa asta; altminteri, ai nevoie de protecţia mea până ce te vei stabili, în siguranţă, undeva, replică Rand, ridicându-se de pe pat şi îndreptându-se spre măsuţa cu ligheanul de spălat.

Părea inconştient de frumuseţea trupului său, nepăsându-i de propria sa goliciune. Se frecă repede cu o pânză umezită. Apoi, când aduse apă la masa de lângă pat, văzu faţa îmbujorată a Rosaliei şi capul ei aplecat. Un surâs îi flutură pe buze şi, în semn de consideraţie pentru stânjeneala ei, îşi îmbrăcă halatul, gândindu-se că în trecut nu făcuse cunoştinţă cu o asemenea nevinovăţie.

— Protecţia dumitale? şopti Rosalie cu glas gâtuit şi făcând un efort inutil de-a ţine cearşaful peste trupul ei, în timp ce el i-l trăgea la o parte.

— Va trebui să te iau cu mine în Franţa. Nu va dura mai mult de câteva săptămâni. Când ne vom întoarce, îţi voi regla situaţia.

— Nu.

Rosalie îl privi ţintă. Câtă aroganţă avea! Mai curând ar muri decât să devină metresa lui, lăsându-l s-o folosească pentru propria lui plăcere. După cele ce făcuse, cum putea să aibă tupeul de a-i propune aşa ceva? Deodată, la atingerea pânzei reci şi umede cu care-i acoperea trupul, Rosalie simţi că i se taie respiraţia şi făcu o slabă încercare de a scăpa de brutala intimitate a ochilor ce-o priveau ţintă şi a mâinilor lui pe corpul ei gol. Spălând cu conştiinciozitate fiecare centimetru al epidermei ei, Rand scoase la lumină o piele trandafirie. Ea se înfiora sub frecarea răcoroasă a prosopului, carnea crispându-i-se faţă de intimitatea aceasta nedorită. Dumnezeule Sfinte! chiar trebuia

să se poarte cu ea ca şi cum ar fi fost o prostituată pe care-o închiriase pentru acea noapte?

— Nu pot crede că îndrăzneşti să-mi propui aşa ceva, spuse clănţănind din dinţi. Mai curând aş face trotuarul decât să mă supun dumitale fie şi doar pentru o noapte.

— Nu aş avea nici o pretenţie de la tine, replică el, storcând pânza umezită cu mâinile sale bronzate şi puternice. De obicei, fetele lipsite de experienţă şi cu limba ascuţită nu sunt pe gustul meu. Să zicem că dimineaţă acesta a fost un... un moment de slăbiciune.

Simţind între picioare răceala prosopului, Rozalie i-l smulse din mână.

— *Asta* pot s-o fac şi singură! se răsti la Rand, şi aşteptă până când el întoarse capul, abia pe urmă încheind operaţia de spălare.

— Spune-mi... ce s-ar întâmpla dacă... dorinţa dumitale... s-ar trezi din nou, şi eu aş fi cea mai la îndemână femeie? Chiar şi într-un asemenea caz nu ţi-aş fi pe gust? Şi cât de des ai aceste momente de slăbiciune?

Tonul ei arăta limpede că-l considera capabil de tot atâta autodisciplină ca pe un câine în călduri.

— Nu vei fi singura femeie din Franţa. Când voi simţi nevoia unei companii feminine, voi avea la dispoziţie o mulţime din care să aleg. Poţi să ai încredere în ce-ţi spun.

Când se angaja să nu se mai atingă de ea, Rand era sincer. Plăcerea pe care-o trăise cu ea nu fusese deloc neglijabilă, dar sentimentul de vinovăţie ce-i urmase i-o stricaşe cu totul. O târfă binevoitoare era cu mult preferabilă unei fecioare siluite — măcar de asta era convins.

Rand îi înmână cămaşa, şi ea se grăbi s-o îmbrace, nerăbdătoare să-şi acopere goliciunea.

— Să am încredere? repetă ea cu scepticism. Când până acum n-ai arătat c-ai fi demn de aşa ceva? Crezi că sunt idioată?

— Ascultă, aş prefera să nu mă gândesc deloc la tine. Şi tare-aş vrea să nu-mi mai pierd timpul cu vorba, aşa că

hotărăşte-te. Ieşi pe uşă, astfel încât să scap de tine... sau vii cu mine, iar eu nu-ţi voi acorda nici măcar un gând şi cu atât mai puţin nu voi încerca să mă strecor în patul tău. Nici într-un caz, nici în celălalt, nu mă voi simţi vinovat, pricepi? Dar dacă optezi pentru a.doua cale, vei avea cel puţin certitudinea de a fi bine hrănită şi adăpostită în timp ce-ţi vei căuta o nouă slujbă.

— Nu... nu ştiu ce să fac, spuse Rosalie cu jumătate de glas, tăria cu care se apăra fărâmiţându-se în faţa purtării lui dure. Dar nu vreau să fiu cu dumneata.

Rand era aproape uluit văzând-o cât de tânără, cât de naivă era. Ar fi trebuit să se simtă iritat dar, fără a-şi da nici el seama cum, blândeţea ei îl dezarmase. Când oare se mai întâmplase ca el să dorească să ia în braţe o femeie doar spre a o consola? Deodată Rand fu convins că devenise un destrăbălat, fiindcă nu numai că dorea s-o legene la sân ca pe o fetiţă, dar ar mai fi vrut şi să se culce lângă ea, în pat, şi să-i arate ce era cu adevărat plăcerea sexuală. Privirea îi alunecă peste faţa fetei, peste pielea ei umedă şi netedă, zăbovind pe gura trandafirie şi pe rotunjimea dulce a obrajilor ei. Râzându-şi de neobişnuta împunsătură a remuşcării, Rand oftă din adâncul pieptului.

— Alege, micuţo, îi spuse cu asprime, ştiind că, chiar şi dacă ea ar decide să-l părăsească, oricum ar fi luat-o cu el.

Era clar că până acum fata nu fusese niciodată de capul ei, şi cu atât mai clar că, dacă spera să supravieţuiască, avea să fie silită să se maturizeze rapid. Chiar în cazul celei mai bune purtări a lui el nu putea avea o influenţă benefică asupra unei fete pe care şi-ar lua-o în grijă... şi indiferent ce promitea, nu garanta cu strictete că nu s-ar mai atinge de ea.

— Nici nu mă aşteptam la altceva din partea cuiva de soiul dumitale, replică Rosalie cu amărăciune. Îţi închipui că o locuinţă luxoasă pe timp de câteva zile, însoţită de vreo două-trei mese bune, va plăti pentru ceea ce-ai făcut. Sper să te chinuie conştiinţa! Niciodată nu vei fi în stare să achiţi ceea ce-mi datorezi!

Nimeni nu îndrăznise vreodată să-i vorbească în felul acesta. Rand constată că-l iritase îngrozitor tonul ei şi, mai ales, faptul că o amărâtă de fată era în stare să-l afecteze în halul acesta.

— Dacă-ţi datorez sau nu ceva este o problemă asupra căreia ar mai fi de discutat, ripostă cu asprime. Virginitatea unei femei aparţinând lumii bune reprezintă o oarecare valoare. Fecioria unei fete-n casă se pierde de obicei foarte uşor şi, prin urmare, are o valoare mult mai mică. Dac-ai avea măcar o fărâmă de bun-simţ, mi-ai accepta protecţia înainte ca eu să-mi retrag oferta.

— Presupun — spuse Rosalie, pe care jignirea o făcea să tremure — că-ţi închipui că recunoştinţa ar trebui să mă arunce, prosternată, la picioarele dumitale.

— Îmi închipui — replică el pe un ton calm — că eşti foarte tânără. Şi că, datorită unor împrejurări foarte nefericite, s-a profitat de tine. Şi mai cred că dacă nu-mi accepţi oferta şi iei hotărârea de a te descurca singură, vei sfârşi, până deseară, prin a fi trântită pe spate, fie pe o alee, fie într-un bordel. Se întâmplă că, dintr-un motiv pe care nu-l înţeleg şi pe care nu ţin să-l cercetez, eu nu vreau să-mi încarc conştiinţa cu aşa ceva. Dar dacă mă refuzi, mă voi considera absolvit de orice învinovăţire, indiferent care ţi-ar fi soarta,

— Cât de convenabil pentru dumneata! izbucni Rosalie aproape înecându-se de furie şi aplecându-şi capul spre a-şi ascunde lacrimile gata să izvorască.

Rand simţi din nou înnebunitoarea împunsătură de vinovăţie.

— Ascultă... ceea ce s-a întâmplat nu se mai poate schimba, rosti rar şi apăsat. Dar voi căuta să dreg lucrurile pentru tine găsindu-ţi o situaţie respectabilă, când mă voi înapoia din Franţa. Totuşi, până atunci, nu te pot lăsa aici, singură. Vino cu mine.

— N-am încredere în dumneata, veni răspunsul şovăitor.

— Mă tem că va trebui să ai.

Rosalie simţea că hotărârea îi slăbeşte. Era tentată să cedeze în faţa situaţiei. Se temea să înfrunte singură lumea, mai ales

într-un oraş atât de primejdios cum era Londra. Nu voia protecţia lui, dar era nevoită să se împace cu împrejurările actuale. Perspectiva de a pleca în Franţa împreună cu el începea, realmente, să-i pară o propunere raţională. În ochii societăţii, ceea ce i se putea întâmpla mai rău unei tinere femei se petrecuse deja. Probabil că oamenii aveau să-şi dea seama că ea nu mai era neîntinată, căci, cu siguranţă, acest lucru fusese marcat cu litere de foc pe ea, astfel ca întreaga lume să ştie. Şi avea să fie hulită pentru asta, indiferent ce explicaţie ar da. Ce-i rămânea de pierdut? Ce deosebire era între a pleca în Franţa şi a muri de foame pe străzile Londrei? Nici una. Acum *maman* n-ar mai putea face nimic ca s-o salveze. Pentru prima dată în viaţă, Rosalie era cumplit de conştientă de singurătatea ei.

— Mama nu ştie unde sunt, spuse cu voce gâtuită.

— Mama ta... repetă, şi o cută i se adânci pe frunte. (Se simţea de parc-ar fi jefuit un leagăn.) Dumnezeule, câţi ani ai?

— Douăzeci, îi răspunse, şi expresia lui se mai lumină, deşi în ochii de o nuanţă ciudată stăruia urma încruntării. Dar trebuie s-o înştiinţez pe mama...

— Scrie-i un bilet, aproape c-o repezi, brusc exasperat. Voi avea grijă să i se trimită.

Fata se duse să-şi ia veşmintele şi se îmbrăcă, simţind că-şi recapătă tot mai mult vechea personalitate, pe măsură ce-şi acoperea trupul. „Oare hotărârea pe care-o iau este bună?" se întreba în sinea ei, încă uluită. De fapt, nu avea nici o importanţă. Nu exista nimic altceva ce-ar fi putut face.

Rosalie se aşează la biroul din lemn de mahon şi acceptă pana ascuţită oferită de Rand. Acesta începu să se îmbrace, aruncând o privire furişă spre spinarea ei rigidă. Fata părea chinuită de nehotărâre.

— Am prea puţină experienţă în relaţiile cu mamele, remarcă el, dar ţi-aş sugera să prezinţi lucrurile într-o lumină bună, doar dacă nu vrei să-i tulburi şi puţina linişte sufletească pe care ar mai putea-o avea.

— Prea puţină experienţă cu mamele, repetă ea. Bănuiesc că propria ta mamă a refuzat să te recunoască.

Rand rânji într-o doară, în timp ce-şi încheia în talie pantalonii, potrivindu-i apoi peste cizme.

— Probabil c-ar fi ajuns la asta, dac-ar fi trăit.

— Oh... eu...

— Dă-i zor, nu avem mult timp.

«*Dragă maman*», scrise Rosalie pierdută-n gânduri, şi fără a-şi da seama îşi trecu peste nas capătul penei moi. «*Te rog să fii încredinţată că sunt bine şi mă aflu în siguranţă. Cele ce-ţi scriu te vor surprinde, dar eu plec cu un bărbat...*»

Îşi ridică privirea spre Rand, care tocmai îşi îmbrăca o haină bleumarin — în mod vizibil opera unui croitor de mare clasă. În veşmântul acesta părea mult mai civilizat — un bărbat aşa cum niciodată nu-şi imaginase sau văzuse vreunul: reţinut, dar violent; rece, dar pătimaş. Dreptatea fusese de partea lui: îl detesta, dar nu se temea de el. Era un bărbat, nu un monstru, şi modul în care-o tratase nu se deosebise de acela la care s-ar fi putut aştepta de la oricare altul. Ceva din fiinţa ei, poate partea de sânge francez, o îndemna să considere situaţia din punct de vedere al aspectelor practice. Ceea ce se făcuse era bun făcut şi acum nu-i mai rămânea decât să recupereze ceva din datoria lui faţă de ea. „Voi găsi eu vreo cale prin care să te fac să plăteşti, Rand Berkeley!" — ameninţă în sinea ei. Va regreta el ce-i făcuse! Apoi îşi coborî în grabă ochii asupra hârtiei, temându-se că el i-ar putea citi gândurile.

«*Te voi revedea când mă voi înapoia. Nu mai sunt aceeaşi, maman, dar te voi iubi mereu. Rose.*»

Scrise pe bilet adresa şi, fără un cuvânt, i-l dădu lui Rand. Conştientă de durerea dintre coapse, în timp ce se apropia de oglindă, Rosalie se privi cu un simţ critic. Sub ochi avea cearcăne întunecate, iar pe obraz se observa o uşoară vânătaie, acolo unde fusese lovită, în noaptea trecută. Atingând uşor locul acela constată că era dureros, dar nu foarte tare. Avea să se vindece în curând. Încruntându-se, îşi ridică părul, care era o claie de

şuviţe ciufulite, apoi îl lăsă să recadă. Va fi nevoie de câteva ceasuri de strădanie pentru a repara stricăciunile. Şi, până atunci, nu avea nici măcar agrafe sau o pălărie sub care să-l strângă.

— Îmi trebuie o perie, spuse.

Rand se opri în mijlocul operaţiunii de înnodare a cravatei. Aceasta era dintr-o mătase neagră, mai indicată şi practică pentru a fi purtată ziua, decât cea albă şi scrobită.

— În dulap, o îndrumă, şi ea o luă cu un gest hotărât.

Îşi perie părul până când, în cele din urmă, măcar la suprafaţă fu neted. Reuşi cumva să-l despartă în trei şuviţe încâlcite pe care le împleti într-o coadă groasă ce-i atârna peste umăr, ajungându-i până la talie. Simţind ochii lui aţintiţi asupra ei, Rosalie îi înfruntă privirea cu o expresie iritată.

— Va trebui să tai toată claia asta încâlcită, îl informă.

— Fă asta şi te voi încuia într-o cameră până când fiecare şuviţă va creşte la loc, o ameninţă Rand, îndoindu-şi gulerul peste cravată.

Apoi o conduse, fără blândeţe, spre uşă.

— O reacţie previzibilă din partea dumitale, spuse Rosalie, încercând să-şi elibereze încheietura mâinii în timp ce el o târa afară din încăpere.

Avea să înveţe curând că, de multe ori, era greu să discerni când era Rand Berkeley serios şi când glumea.

Orice alt bărbat şi-ar fi exprimat îngrijorarea sau regretul pentru faptul de a-i fi răpit nevinovăţia, şi asta, foarte probabil, cu francheţea potrivită exprimării sincere a unei emoţii. Dar Rand discutase despre angajarea ei cu o risipă de cuvinte zeflemitoare, de parc-ar fi flecărit în timpul ceaiului de la ora cinci. Avea obiceiul de a-şi bate joc de caracterul banal al celor mai multe conversaţii, tratând cu cea mai mare seriozitate subiectele lipsite de importanţă. Folosea cuvinte sofisticate pentru a discuta despre lucruri foarte departe de a avea un caracter intelectual, apoi o descumpănea cumplit pe Rosalie prin uşurinţa lipsită de respect cu care trata problemele cele mai grave cu putinţă.

Părăsiră Dover-ul pentru a traversa Canalul Mânecii cu o şalupă de patruzeci de tone. În prima după-amiază, marea fu liniştită ca o oglindă, şi în noaptea următoare Rosalie, extenuată, dormi adânc, ghemuită într-un fotoliu din cabina reţinută de Rand. A doua zi dimineaţa, se trezi totuşi deprimată şi zăpăcită de rapiditatea cu care se schimbase viaţa ei. Oceanul era agitat de valuri uriaşe, care-i provocară un puternic rău de mare. Rand o sili să iasă din cabină şi să stea o oră pe punte, cu el, şi-i suportă tânguirile până când ajunse la limita răbdării.

— Dacă te opreşti din văicăreală măcar atâta cât să tragi în piept o gură de aer curat, te-ai putea simţi mai bine, îi atrase atenţia pe un ton iritat.

Rosalie îşi ridică faţa spre el, ochii ei albaştri privindu-l cu răceală. Îi admira sănătatea şi stăpînirea de sine. Propriul ei stomac îşi golise de mai multe ori conţinutul şi totuşi, în mod incredibil, valurile de greaţă continuau s-o chinuie.

— Dacă n-ai fi fost dumneata...

— Ai fi putrezit pe vreo alee.

— Iartă-mi lipsa de recunoştinţă... începu Rosalie pe un ton acru.

Dar Rand i-o reteză scurt:

— Pentru a fi un tovarăş plăcut, *petite fleur*[1], îţi lipseşte talentul de a oferi o companie suportabilă. Foarte bine, te poţi înapoia în cabină. De fapt, vezi dacă poţi ajunge atât de departe cât să nu te mai văd şi să nu te mai aud pe nenorocita asta de ambarcaţiune.

Îşi întoarse capul în altă parte, îndreptându-şi privirile asupra valurilor înspumate. Dumnezeule, ce obositor era să fie nevoit să aibă grijă de confortul şi de nevoile ei — el, care era obişnuit să nu se îngrijească de nimeni altul decât de propria-i persoană! Îl sâcâia un început de regret la gândul că va trebui s-o suporte în Franţa vreme de câteva săptămâni. Ce naiba-l apucase de-o luase cu el?

---

[1] *Petite fleur* (lb. fr. în original)= Floricică. (n.t.)

Cu un sentiment de uşurare la perspectiva de a sta culcată, în sinturătatea cabinei, Rosalie se pregăti să plece. Însă, de cum îşi luă mâinile de pe balustradă, îşi dădu seama, cu ruşine, că nu era în stare să se ţină pe picioare. Niciodată nu-şi închipuise că era posibil să te simţi atât de bolnav şi de nenorocit şi, mai presus de orice, îi repugna ideea de a-i cere ceva lui. În silă, îi puse o mână pe braţ, şi, luptându-se cu junghiurile de durere ce-i sfredeleau creierul, i-l strânse mai tare decât îşi închipuia. Rand se uită la mâna încleştată pe mâneca lui, apoi la faţa ei, nerostind întrebarea ce-i venise pe buze. Chipul fetei devenise alb ca varul.

— Te rog, du-mă jos, murmură.

Şi el înţelese că a-i cere ceva trebuie s-o fi costat enorm de multă mândrie.

Brusc, văzându-i expresia ochilor, Rand simţi o tulburătoare tresărire de duioşie. Fata era intimidată, ba chiar se temea puţin de el, încercând să-şi ascundă aceste sentimente printr-o atitudine agresivă, şi în final fusese adusă în situaţia de a-i cere ajutorul, deşi îl ura pentru ceea ce-i făcuse. Nu ştia ce i-ar putea spune fără ca ea să-i considere vorbele condescendente, aşa că rămase tăcut, mulţumindu-se să-i dea la o parte părul ce i se lipise pe fruntea udă şi să-i pună pe ceafă mâna lui rece. Rosalie suspină când răcoarea acesteia îi micşoră pentru moment senzaţia de greaţă. Apoi, mâna lui fermă coborî sprijinindu-i spinarea şi Rand o ajută să ajungă până la cabină cu atâta grijă, încât prietenii lui cu greu l-ar fi recunoscut.

Stâncile şi colinele mai depărtate ale portului Le Havre se înălţară în faţa şalupei ca o ecluză imensă, smălţată în alb, cafeniu şi verde. La vremea refluxului, portul era inaccesibil oricărei nave, fiind blocat de un nămol gros şi moale; cu toate acestea, acum, spre prânz, se putea pătrunde în acest port marin aflat la gurile Senei — fluviul lat ce se îngusta la Quilleboeuf şi continua să curgă dincolo de Rouen, până ce ajungea la supraaglomeratul oraş, Paris. Parisul, capitala vinului şi a mătăsurilor, a modei şi a parfumurilor, a artei şi a decadenţei, la mai puţin

de o sută zece mile depărtare de Le Havre. Cheiul era ticsit de funcţionari care urcară la bord mai înainte de a se îngădui debarcarea cuiva. Pasagerii — ca şi şalupa însăşi — fură supuşi unei percheziţii spre a se evita contrabanda cu mărfuri nedeclarate sau interzise, şi abia pe urmă li se permise să intre în ţară.

Rand urmărea cu interes procedura de control, ochii săi căprui înregistrând diferitele scene ce se desfăşurau în interiorul precum şi în apropierea clădirii vămilor. La o depărtare ce îngăduia vizibilitatea, navele comerciale de coastă indigene stăteau în aşteptarea semnalelor de pe uscat care le-ar fi anunţat admiterea intrării în port. Undeva, printre ele, se afla şi o fregată Berkeley, toate cele opt sute de tone ale ei aşteptând cu răbdare permisiunea de a pătrunde în docuri, iar pântecele ei era burduşit cu produse textile englezeşti şi cu bumbac american de provenienţă suspectă.

— Bun venit în Franţa, îi ură Rand în şoaptă Rosaliei, care privea cu ochi mari în jurul său, cu urechile atente să prindă sunetele limbajului galic ce se auzea din toate părţile.

Cheiul zumzăia ca un stup dezordonat, oamenii certându-se, gesticulând, aşteptând, umblând de colo-colo. Nici unul nu părea să fie sigur de ceea ce se petrecea. În mod ciudat, murdăria, bogăţia de culori şi toată acea agitaţie i se părură Rosaliei fascinante. Chiar lângă ei, un copil aştepta pe doc, agăţându-se cu o mână de mama sa, iar cu cealaltă ţinând strâns o brioşă. Vederea cozonăcelului cu glazură de zahăr stârni un neîndoielnic junghi de foame în stomacul Rosaliei. Emoţionată şi neliniştită că se afla într-un loc atât de străin ei, rămase tăcută în timp ce se duceau cu trăsura spre hanul la care urmau să locuiască. Vehiculul se hurducăia şi se zguduia pe caldarâmul neregulat al străzilor, trecînd pe lângă şiruri de clădiri de piatră şi cafenele.

Hanul *Lothaire* — o construcţie mică dar elegantă, cu două caturi — îşi anunţa denumirea cu ajutorul unei firme susţinute de console din fier forjat, iar un mic portal, la uşa de intrare, era şi el înfrumuseţat cu ornamente lucrate în fier. Sala

destinată reuniunilor — sau „sala cea lungă" — în care se organizau uneori întruniri politice sau sociale, se afla la parter, ca şi noua instalata cafenea. Alături de ea se întindea un coridor în care o fereastră mare permitea descărcarea bagajelor direct de pe acoperişul trăsurii. Mai târziu, Rosalie avea să descopere cu încântare că hanul adăpostea şi o micuţă sală de bal, zugrăvită în alb, roz şi auriu, şi dotată cu un şemineu din marmură şi cu un balcon pentru orchestră. Dincolo de curte se afla o potecuţă aşternută cu nisip colorat şi străjuită de ornamente din porţelan, precum şi o mică grădină de zarzavaturi, din care briza caldă aducea miresme de mentă şi cimbru, de mărar şi de legume pârguite.

— O să-ţi placă aici, îi spuse Rand, sprijinindu-i cu o mână sigură cotul, spre a o ajuta să coboare din trăsură. Este o atmosferă în egală măsură englezească şi franţuzească. Şi au tot confortul.

— Sunt convinsă că va fi bine, răspunse Rosalie, recunoscătoare pentru orice loc i s-ar fi oferit dar în care putea găsi un pat şi o baie. Dar oare n-ai pomenit ieri despre faptul că vom trage la *Hôtel d'Angleterre*?

— La bordul vasului mi s-a dat să înţeleg că acolo ar fi unele probleme.

— Serviciu prost?

— Ploşniţe, preciză el, şi o scânteie machiavelică i se aprinse în ochi în timp ce pândea eventuala ei reacţie de consternare.

Deşi Rosalie se cutremură în sinea ei, îşi interzise să-i dea satisfacţia de-a lăsa să i se citească pe chip vreo urmă de spaimă.

Urmau să ocupe un apartament — două dormitoare legate printr-o încăpere centrală. Ideal pentru un soţ şi o soţie ale căror relaţii erau bune dar lipsite de romantism. Rosalie presupuse că

ar fi fost potrivit şi pentru doi străini care-ar fi dorit să nu-şi împartă unul cu celălalt nici viaţa, nici patul.

Stilul rococo, a cărui popularitate fusese de scurtă durată în Anglia, se bucurase în arhitectura şi în moda franceză a mobilierului de o existenţă mult mai îndelungată şi mai rodnică. În apartamentul lor era predominant, principalele sale caracteristici fiind curburile exagerate, vulgaritatea, o linie voluptuoasă şi o anumită lipsă de simetrie. Toate piesele de mobilier, până şi grilajul aurit din faţa sobei, conţineau decoraţiuni cu scoici sau păsări, frunze, flori şi aripi. Covoarele de sub picioarele Rosaliei erau de cea mai fină fabricaţie veneţiană, ferestrele — împodobite cu grilaje delicat fasonate. Pe paturi se întindeau saltele moi, aşternuturi albe şi scrobite, precum şi pleduri şi cuverturi de Marsilia. Rosalie nu dormise niciodată într-un loc atât de pretenţios. În sinea ei, îşi exprimă speranţa ca aşa ceva să nu creeze prea uşor o obişnuinţă, deoarece era puţin probabil să i se mai ofere vreodată un prilej asemănător.

— Presupun că ai obiceiul de a face baie în mod regulat? o întrebă Rand, după ce comandase să se aducă în apartament o cadă adâncă.

— În mod frecvent, răspunse imediat Rosalie, care întotdeauna avusese măcar dorinţa, dacă nu şi ocazia, de a-şi forma o atare obişnuinţă.

Pentru servitorii din slujba Winthrop-ilor săpunul era scump, timpul liber redus, iar încălzirea unei cantităţi suficiente de apă — o operaţie dificilă. Cu toate acestea, prin însăşi firea sa, Rosalie era o femeie îngrijită.

— Bine. Nu sunt de acord cu parfumurile sau cu apele aromate decât dacă sunt destinate să acopere mirosuri mai puternice.

Rand se duse la fereastră şi strivi pastilele de mosc ce fuseseră de curând aprinse pentru a umple încăperea cu mireasma lor.

Aveau scopul de a atenua duhoarea neplăcută a unor trupuri nespălate. Apoi adăugă:

— Şi, de asemenea, nu-mi place ca încăperile în care intru să miroasă ca un harem.

Deşi Rosalie era de acord cu el, îi displăceau manierele lui arogante.

— În acest caz, vrei să ai amabilitatea de a-mi indica un loc în care mi-aş putea spăla îmbrăcămintea? îl întrebă, ridicând puţin materialul fustei sale murdărite pentru a o arăta în toată discutabila ei splendoare. Altminteri te voi sili, fără îndoială, să iei hotărârea de a te muta la *Hôtel d'Angleterre*.

Obrăznicia ei aproape că-i smulse lui Rand un zâmbet.

— Se pare că va trebui să cumpărăm ceva ce să poţi purta pe durata şederii tale aici.

Nu-i plăcea ideea ca el să cumpere îmbrăcămintea pe care avea s-o poarte. Era ceva mult prea intim şi, brusc, îşi dădu seama că depindea de el într-un mod în care numai o femeie întreţinută ar fi putut depinde. „Dar postura de întreţinută n-a fost alegerea mea", îşi reaminti Rosalie.

Rand simţi cu o acuitate demoralizantă direcţia în care se îndreptau gândurile ce-o frământau.

— Consideră asta ca pe o parte din despăgubirea pe care ţi-o datorez, spuse. Şi dacă şi aşa este greu de înghiţit, mulţumeşte-te cu raţionamentul că nici în pielea goală nu te poţi plimba... doar dacă nu ţi-ar plăcea, bineînţeles, încheie cu o politeţe perfectă.

Deodată, Rosalie nu se putu împiedica să-i replice zâmbind:

— Mă vei îmbrăca, fără îndoială, ca pe o târfă.

— Ca pe un fluture, o corectă el pe un ton grav.

Treptat, expresia de amuzament de pe chipul ei pieri.

— Nu sunt un fluture, lord Berkeley. Nu-s târfă, dar nici o doamnă... nici soţie, deşi nici fată. Mă întreb cum vom reuşi să alegem o îmbrăcăminte potrivită pentru mine, când de fapt nici eu însămi nu am habar cum aş putea defini ceea ce sunt.

Rand se uita la ea cu o iritare descumpănită.

— În cazul acesta te las să reflectezi asupra problemei, replică.

Şi, pentru a pune lucrurile la punct, îi aruncă o privire încruntată, după care plecă să colinde prin împrejurimile hanului.

Ceva mai târziu, în timp ce două cameriste pregăteau baia turnând găleţi de apă aburindă într-o cadă de porţelan instalată în camera centrală, Rand o găsi pe Rosalie în dormitorul lui. Luase peria de pe măsuţa de toaletă şi stătea pe pat, luptându-se să-şi descurce coama încâlcită. Efortul cu care mânuia peria îi îmbujorase obrajii, iar ochii îi lăcrămau din cauza durerosului procedeu. Fără a şti că era observată, luă între degete şuviţa cea mai îndepărtată şi apropie de ea un foarfece.

— Nu! izbucni deodată glasul lui Rand.

Rosalie îl privi speriată, rămânând cu foarfecele în mână.

— Nu pot să-l descurc, îi explică enervată. Ghemotoace de mărimea unui pumn... Am încercat ore întregi. N-o să izbutesc dacă nu...

— Nici un fir de păr! o avertiză Rand, ducându-se la pat şi aşezându-se pe margine, alături de ea.

Foarfecele îi fu luat dintre degete fără multă ceremonie.

— Încearcă dumneata, dacă ai chef, îi răspunse cu resemnare, stând nemişcată în timp ce el îi ridica de pe umăr o buclă.

Peste câteva clipe, neconstatând nici un progres, ea făcu o timidă încercare de a începe o conversaţie.

— M-am tot întrebat cum să mă adresez când vreau să-ţi vorbesc, my lord.

— Şi, până acum, nu ţi-a venit în minte nici un nume inofensiv? o întrebă cu suavă politeţe.

Rosalie se înroşi toată şi zâmbi uşor.

— Cam aşa. N-ai vrea să-mi dai o sugestie?

Problema era delicată. Numele de botez nu se foloseau prea des, chiar şi între cei mai apropiaţi prieteni. În clasele sociale superioare, soţul şi soţia se adresau unul altuia prin „domnule" şi „doamnă", în timp ce unui tată i te adresai prin

„sir", iar unei mame tot prin „doamnă". Fără îndoială, ei ar fi trebuit să-şi spună unul altuia „lord Berkeley" şi „domnişoară Belleau". În situaţia de faţă, un asemenea formalism părea totuşi exagerat.

— Draga mea domnişoară Belleau... rosti tărăgănat Rand, pe deplin conştient de multitudinea de deosebiri dintre o formă de adresare sau alta. (Făcu o pauză ca pentru a-şi da seama cum sună, apoi scutură din cap nemulţumit.) Nu, nu sună bine. N-am încotro, pentru mine eşti „Rosalie". Va trebui să-ţi spun pe numele de botez.

— De ce nu? replică ea tăios. Ţi-ai permis libertăţi şi mai mari.

— Te asigur că preferinţa mea nu implică o lipsă de respect... zise el pe un ton batjocoritor.

— Sunt convinsă că nu... Randall.

— Rand.

Ea înclină capul, ca o aprobare a corecturii făcute de el, recunoscând în sinea sa că acea versiune prescurtată a numelui îi plăcea. Bruscă, bărbătească — i se potrivea mult mai bine decât elegantul „Randall". Noutatea situaţiei de a se putea adresa unui bărbat folosind numele lui mic o făcu să zâmbească uşor. I se părea ciudat să i se adreseze cuiva, mai ales lui, într-un mod atât de familiar.

— Pentru ce ai luat hotărârea de a veni în Franţa?

Înainte de a răspunde, Rand ezită, gândindu-se cu ironie la faptul că rareori se obosise să intre în relaţii cu o femeie, altele decât strict sexuale. Femeia aceasta, *fata* asta atât de lipsită de rafinamente, era ultimul specimen către care s-ar fi îndreptat ca spre o sursă de conversaţie, şi totuşi ea nu era proastă sau pusă pe chicoteală, ca mai toate tinerele de vârsta ei. Probabil niciodată nu avusese prilejul de a discuta singură cu un bărbat. Dumnezeule, din ce lumi diferite proveneau ei doi!

— Ai ajuns să-ţi formulezi unele teorii în această problemă? o întrebă Rand, descâlcind cu îndemânare câteva şuviţe mătăsoase.

— N-ai avut numai motive de ordin social, altminteri nu m-ai fi luat cu dumneata.

— Am venit pentru afaceri, începu Rand, dar apoi oftă. Ei, bine, cred că şi pentru unele motive personale.

Ea rămase tăcută, şi el îşi continuă îndeletnicirea de a-i descurca părul, din ce în ce mai absorbit de acea muncă metodică. Tăcerea ei îl încurajă să continue:

— Familia Berkeley dispune de multe surse de venituri, dar cea mai cunoscută, în afară de clădirile din Berkeley Square, o constituie societatea de navigaţie. Acum, când Europa îşi revine după haosul economic al administraţiei lui Napoleon, încercăm să ne vârâm în afacerile făcute de oamenii Companiei Indiilor de Est. După părerea bunicului meu, conducerea acestor afaceri necesită un caracter hotărât şi un sentiment al răspunderii pe care, până acum, eu n-am dat semne că l-aş poseda. Şi, din păcate, contele este foarte bătrân.

— Vei moşteni totul?

Rosalie nu se putea împiedica să fie impresionată de imensa putere şi apăsătoarele îndatoriri care, eventual, aveau să treacă pe umerii lui. Cum de putea vorbi cu atâta nonşalanţă?

— Dacă nu voi fi în stare să rezolv problemele de transport naval ce s-au ivit între Boston şi Le Havre, voi găsi o modalitate prin care să-i dau o mare parte din avere fratelui meu mai mic. (Deodată, Rand izbucni într-un uşor hohot de râs aspru care-i zgârie totuşi plăcut timpanele.) Dacă, pentru a păstra pe cât posibil intactă averea Berkeley, ar trebui să mă îngroape de viu, ar face-o fără şovăire.

— Şi fratele dumitale are acea... fermitate a caracterului şi acea fire responsabilă pe care bunicul le doreşte din partea dumitale?

— Nu. Dar are talent la bani.

Rand avea un cap bun pentru cifre şi fapte, dar niciodată nu împărtăşise felul lui Colin de a privi banii. Colin îi preţuia nu pentru ceea ce se putea cumpăra sau realiza cu ei, ci pentru ei înşişi. Adora o zeiţă de metal, fiind veşnic în căutarea unor mijloace prin care să înmulţească monedele.

Rosalie reţinu în tăcere informaţia primită. Ceva în glasul lui Rand îi spunea că aceasta era o problemă mai personală decât ar fi dorit s-o facă să creadă. Poate că încerca să-i dovedească bunicului său ceva. Se întrebă ce fel de om era fratele

lui, şi de ce când vorbea despre el vocea îi căpăta o intonaţie atât de ciudată şi sardonică.

Încetul cu încetul, şuviţele mătăsoase fură eliberate pe rând din închisoarea lor întreţesută, până când, în sfârşit, Rand se convinse că le descurcase pe toate. Rosalie oftă plină de recunoştinţă, dar, deodată, îi simţi degetele strecurându-i-se prin păr până la piele şi masându-i-o, spre a alunga durerea stârnită fără voie prin necesitatea de a trage de firele de păr. Cu un sentiment de vinovăţie, se întrebă dacă trebuia să se bucure de plăcerea pe care i-o provoca, nevoind totuşi să-l oprească.

Rand se pomeni copleşit de senzaţia — ciudat de erotică — a mătăsii fluide ce-i curgea printre degete. Când deveni conştient de efectul ce-l avea asupra lui, încetă brusc masajul şi-şi lăsă mâinile în jos.

— Cred că baia este gata, spuse. Poţi folosi tu prima apa.

Ca trezită dintr-un scurt vis, Rosalie clipi de câteva ori, apoi se ridică în picioare şi, mai înainte de a ieşi din dormitor, îi aruncă o scurtă privire stânjenită. Rand închise ochii şi-i ţinu aşa până când focul atât de repede aprins dar foarte lent în a se stinge îi părăsi trupul. Se înşelase: nu se săturase de ea. Încă o mai dorea, ba chiar cu mai multă ardoare decât în urmă cu câteva dimineţi. Fu copleşit de un val de simţăminte, ceva între surprindere şi teamă, când îşi reaminti că ea era singura femeie din lume de care promisese să nu se atingă. „Rand, prostule!" se dojeni singur în şoaptă, ştergându-şi palmele transpirate de coapsele lui cu muşchi tari şi întrebându-se dacă exista şi altceva ce-ar fi putut face pentru a-şi complica şi mai mult viaţa. Fără a-şi da seama, îşi crease propriul său infern, în care era condamnat să îndure chinurile lui Tantal. Şi mai greu de suportat decât dorinţa de a o poseda din nou pentru propria lui plăcere era faptul de a şti că o lăsase netrezită la adevărata pasiune, speriată de dorinţa unui bărbat, lipsită de speranţa iubirii. Făgăduise s-o lase aşa, şi avea să-şi respecte cuvântul. Trebuia să facă faţă unei datorii — preţul pasiunii de care se simţea cuprins.

3

Cel ce nu are vreo metresă
nu-i obligat cu trudă favoruri a cerşi.
Cel ce curtează o metresă
silit e să-i slujească spre a o cuceri[1]

Anonim

Vorbăreaţa soţie a lăngiului, Marie Queneau, fusese fermă în a le recomanda magazinul condus de *madame* Mirabeau ca fiind singurul specializat în confecţii şi despre care merita să se pomenească în Le Havre. După ce îşi făcuse o apariţie formală în chip de binefăcător al Rosaliei, Rand o lăsase acolo. *„Tout ce qu'elle veut"*, spusese. În timp ce cuvintele „tot ce doreşte" îi dansau prin minte, Rosalie îi zâmbise răutăcios, căutând să-l facă să se îngrijoreze cât mai mult cu putinţă în legătură cu valoarea la care avea să se ridice nota de plată.

Rosaliei nu-i plăcea să joace rolul metresei lui, dar descoperi că, deşi nerostit, titlul acesta îi conferea o anumită condiţie socială, chiar dacă îmbrăcămintea pe care-o purta se murdărise şi se zdrenţuise. Se părea — cel puţin în ceea ce o privea pe *madame*, — că metresa unui bărbat bogat avea mai multă influenţă şi importanţă decât o soţie. *Madame* se ocupă personal de Rosalie, expunând în faţa ei desene, modele şi eşantioane de ţesături şi dantele. După ani de zile în care nu purtase decât veşminte demodate şi în culori rezistente la murdăria pe care-o

---

1 În original, versurile citate sunt următoarele: *He that hath no mistress/ must not wear a favour,/He that woos a mistress/ must serve before he have her.* (n.t.).

implica slujba de servitoare, Rosalie se pomeni într-o situaţie cam neplăcută. Să-şi potrivească pe măsură rochiile pe care Elaine le considera bune de aruncat era una, dar a-şi cumpăra pentru sine veşminte noi, după ultimul strigăt al modei, i se părea ceva inutil şi totodată pretenţios. La modă erau culorile pastelate — nuanţe încântătoare de trandafiriu, corail, bleu-ciel şi bleu-lavande. Asemenea culori ar fi fost cu totul nepotrivite pentru o servitoare care avea frecvente prilejuri să vină în contact cu funinginea şi cu praful. Desigur, nu era necesar să-şi comande o rochie de bal, deoarece, în mod evident, Rand n-ar fi avut nici timpul, nici dorinţa de a o invita la dans, deşi în acea perioadă se organizau deseori baluri pentru sărbătorirea înfrângerii lui Napoleon. Cât despre delicatele dantele şi volănaşe, festoane şi alte zorzoane... pe ea ar arăta ca nişte pene de păun pe un porumbel. *Să nu te îmbraci ca o cameristă!* o avertizase Rand în zeflemea, şi cuvintele încă îi mai răsunau în urechi în timp ce se uita, pe rând, la schiţele de model, fără a se putea decide. „Dar chiar asta sunt" — îşi spuse-n gând cu disperare — „o cameristă şi o domnişoară de companie". Ar trebui să aleagă lucruri care să dureze multă vreme după ce Rand Berkeley va fi dispărut din viaţa ei.

Vreau să trăiesc!

Propriile ei vorbe îi reveniră-n minte obsedante.

Vreau să dansez şi să flirtez...

I se părea că şi acum aude replica Amillei: *Rosalie!*

Să-mi scutur părul până când... să arunc ocheade unor bărbaţi frumoşi...

„Să nu te îmbraci ca o cameristă!"

„*Rosalie!*" intervenea glasul care-o avertiza.

— *Madmoiselle* Belleau, n-aţi vrea să vă ajut eu să alegeţi ceva? o întrebă *madame* Mirabeau cu un tact încântător.

— *Oui*, se învoi Rosalie, pe a cărei frunte se săpaseră cute ce-i dovedeau concentrarea. Făceţi-mă cât mai elegantă cu putinţă. *S'il vous plaît.*[1]

---

[1] *S'il vous plaît* (lb. fr. în original)= Vă rog. (n.t.).

Îşi petrecură întreaga dimineaţă şi o parte din după-amiază alegând, discutând, luând măsuri, potrivind o rochie simplă care fusese cusută rapid de mai multe perechi de mâini, astfel încât s-o poată purta până când aveau să fie gata toate celelalte. Întreaga comandă includea articole de rufărie intimă de-a dreptul scandaloase, ciorapi, pantofi de mătase, bonete împodobite cu pene, mănuşi, două mantouri îmblănite — unul cu mâneci, altul fără — şi câteva rochii-chemisier, uşoare şi strânse pe corp, garnisite cu fâşii late de broderie în jurul corsajului şi al tivului, sau cu pliseuri ori creţuri, şi cu decolteuri adânci. Pe Rosalie o mirau diferenţele dintre versiunile franceză şi engleză ale stilului clasic.

— Mi se pare că, faţă de englezi, francezii scot mult mai mult în evidenţă... ă... sânii, remarcă, aruncând o privire stânjenită spre decolteul adânc al uneia dintre rochii, şi stârnind, fără a înţelege de ce, hohotele de râs ale doamnei Mirabeau.

Către sfârşitul şedinţei, Rosalie se simţea îndeajuns de îndrăzneaţă pentru a cere să i se arate schiţe ale unor rochii de gală, şi interesul îi fu imediat cucerit.

— Modelul „Valois", îi explica *madame* cu un glas uşor emoţionat. Nu mai regăsim liniile reci, pure, ale stilului clasic. Acesta-i mai mult pentru o *femeie*, înţelegeţi?

— Înţeleg, spuse Rosalie, uitându-se oarecum intrigată la desene.

Mânecile şi fustele erau bufante, împodobite cu crestături; mijlocul — mai lung — era strâns astfel încât să pară foarte fin; umerii se purtau mai largi, fustele — mai ample. Unele mâneci se încreţeau de câteva ori de-a lungul braţului, terminându-se la încheietura mâinii prin funde sau ciucuri.

— Bănuiesc că revine moda corsetelor, observă Rosalie.

— Exact! exclamă *madame*. Ar fi revenit încă de acum câţiva ani, dacă n-ar fi fost războiul! Fără ele, femeile au lăsat să li se aşeze pe abdomen colaci mari de grăsime.

„Dar le-a fost mai comod", ar fi vrut Rosalie să sublinieze, dar ea nu avea suficientă experienţă pentru a fi critic de modă.

— Atunci, făceţi-mi-o pe aceasta, spuse, indicând un model cu o linie deosebită a decolteului — un V care cobora mult între sâni.

— În albastru argintiu?

— *Justement*[1], aprobă Rosalie, înapoind zâmbetul ce i se adresa. Dar spuneţi-mi, *madame*, comanda mea se ridică la o sumă foarte mare?

Madame Mirabeau ridică un eşantion de mătase, făcându-l să-i foşnească uşor printre degete, în timp ce aţintea asupra Rosaliei o privire speculativă.

— *Monsieur* pare a fi o persoană generoasă, nu-i aşa?

Rosalie înclină capul cu îndoială. Poate că Rand era generos. Dar filantrop? Nu. Nu va îndrăzni să se plângă dacă el ar decide să anuleze jumătate din comandă, deoarece era clar că ea şi *madame* Mirabeau aleseseră mult mai mult decât strictul necesar.

Lui Rand îi trebui aproape întreaga zi pentru a-i convinge pe funcţionarii vamali din port să permită intrarea în docuri a navei *Lady Cat*. Nu aveau nici o îndoială că lotul de bumbac transportat n-ar fi fost fraudulos, şi nici unul dintre ei nu voia să-şi ia asupră-şi răspunderea. Atitudinea de oameni cu vederi înguste pe care-o împărtăşeau cu toţii era rezultatul barierelor comerciale stabilite de Napoleon pe vremea când ostilităţile franco-engleze ajunseseră la apogeul lor. Spre a-i înfrânge pe britanici, Bonaparte desfiinţase orice negoţ cu Anglia prin înfiinţarea unei reţele vamale formidabile. Planul avusese efect de bumerang, aducând la ruină clasa negustorească şi sistemul

[1] *Justement* (lb. fr. în original)= Întocmai.(n.t.)

agricol din Franţa. Fără un ministru de interne francez îndeajuns de îndurător pentru a uşura taxele vamale, dezastrul ar fi fost şi mai mare. Deşi acum fostul împărat îşi târa zilele în exil, pe o mică insulă, la funcţionarii vamali continua să se constate o rămăşiţă a vechii lor ostilităţi faţă de britanici.

Căpitanul vasului *Lady Cat* — un bărbat trecut prin multe, la vreo patruzeci şi cinci de ani, cunoscut sub numele de Willy Jasper — îl asistă pe Rand, sub privirile vameşilor, la verificarea primelor baloturi de bumbac. Jasper îşi conducea nava ca un militar — cu disciplină şi eficienţă. Era sigur pe sine şi te puteai baza pe el, iar postul pe care-l deţinea era echivalent cu o situaţie asemănătoare în Marina Engleză Regală, ceea ce contribuia la mândria ce-i caracteriza întregul comportament. Ca răsplată pentru excelentele sale servicii, i se dădeau, spre a le negocia personal, câteva tone din încărcătura totală a vasului. Nu constituia nici un secret faptul că intenţiona să se retragă, într-o bună zi, şi să-şi folosească banii pentru a-şi cumpăra o navă proprie.

Jasper şi Rand îşi afundară mâinile în vălătucii înmiresmaţi aduşi din Georgia şi, aşa cum era de aşteptat, găsiră pietre. Între francezi se porni un schimb susţinut de fraze, atât de rapid încât Rand nu reuşea să înţeleagă decât un cuvânt din zece.

— Îmi pare rău de ce s-a-ntâmplat, îşi ceru scuze Jasper pe şoptite. Ticăloşii de americani jurau că nu mai trişează. Da' ce-şi închipuie că suntem noi? Nişte nenorociţi de idioţi?

— Aşa s-ar părea, replică Rand silindu-se să-şi păstreze o atitudine neutră, în timp ce arunca o privire furişă spre vameşi.

— Îl trimitem înapoi?

— Nu. În ciuda surplusului de greutate, bumbacul ăsta este totuşi valoros. Mai bine trimite-le un mesaj: „Nava scufundată. Prea grea pentru a pluti".

Jasper chicoti.

— Că bine ziceţi, *sir*.

— Mă-ndoiesc că ne-am putea exprima poziţia mai limpede decât aşa. Problema este de a face astfel încât să ne parvină următorul transport.

Rand se întoarse către vameşii ce continuau să discute aprins şi încercă să clarifice problema exprimându-se în franceza sa greoaie. Nu prea se îndoia de iscusinţa lui în a-i convinge să fie mai înţelegători, deoarece Franţa postbelică nu se afla în situaţia de a deteriora fragilele legături comerciale de curând stabilite cu Anglia. Încetul cu încetul, piaţa franceză începea să-şi revină, şi avea nevoie de bumbac — atât brut cât şi prelucrat, de pistoale, lână, piele şi articole pentru călărie şi, mai ales, de cafea şi zahăr. Cele mai de calitate şi mai luxoase bunuri din lume veneau din Anglia, în cantitate tot mai mare, pe măsură ce puterea aburului începea să capete o utilizare intensă în cadrul industriei britanice, în plină dezvoltare. Rand intenţiona să profite cât putea de pe urma foamei Franţei şi a supraabundenţei Angliei.

Spre sfârşitul zilei, când soarele începea să-şi piardă puterea asupra bolţii cereşti ce se întuneca treptat, o cabrioletă elegantă opri în faţa magazinului condus de *madame* Mirabeau. Din ea coborî Rand, care intră nerăbdător în micuţa clădire şi rămase în picioare, în holul de la intrare, întrebându-se cum se descurcase metresa lui de ocazie. *Madame* Mirabeau se uită la el pe furiş, de după perdeaua ce despărţea holul de încăperea alăturată.

— O clipă, *monsieur*, spuse, iar când capul îi dispăru în spatele draperiei, de dincolo se auziră chicoteli înfundate.

Era limpede că intenţiona să pună în scenă un soi de spectacol, destinat lui. Putea auzi glasul Rosaliei, deşi părea că se străduia să vorbească încet.

— Nu-i va păsa dacă vor fi pantofii aceştia sau alţii! Da, ştiu că el plăteşte, dar nu pricepeţi...

Peste puţin timp, *madame* ieşi trăgând la o parte perdeaua cu un gest spectaculos, şi-i făcu semn Rosaliei s-o urmeze. Trecură câteva secunde fără a se întâmpla nimic, şi Rand

zâmbi uşor. Când, în fine, fata îşi făcu apariţia, zâmbetul îi pieri de pe faţă, iar culoarea ochilor i se schimbă din galbenul chihlimbarului în verde. Rosalie se opri în faţa lui, simţindu-se nespus de ruşinată în timp ce el privea rezultatele strădaniei sale de o zi întreagă. Aşteptă zădarnic ca el să spună ceva. Oare îi plăcea? „Nu contează care-i părerea lui" — căuta ea să se convingă. Dar deoarece el tăcea, continuând s-o privească, Rosalie îşi ridică uşor bărbia, învăluindu-se în propria-i mândrie ca într-o mantie, ceea ce-i dădu o înfăţişare aproape regală.

Rochia era de un roz cu nuanţa cea mai dulce şi palidă ce se putea închipui, şi sclipitoare ca interiorul unei scoici. Mânecile mici şi bufante păreau că-i mângâie umerii, iar decolteul se adâncea atât de mult încât abia se mai prindea de vârful sânilor, pentru ca apoi corsajul să se strângă sub ei ca nişte cupe, deasupra faldurilor mărunte ce cădeau până la podea. Silueta fetei era tinerească şi zveltă, dar în mod neîndoielnic avea şi rotunjimile unei femei, scoase în evidenţă de moliciunea materialului ce i se mula pe trup. Singura bijuterie pe care o purta era o mică agrafă de aur, care arunca discrete sclipiri din funda de catifea de un trandafiriu palid ce-i înconjura gâtul. Obrajii Rosaliei se îmbujorară uşor sub scrutarea insistentă a lui Rand, iar ochii albaştri îi străluceau ca un cer în miez de vară. Părul de pe tâmple şi de pe creştet îi fusese puţin tuns şi coafat, astfel că şuviţele rebele de mai înainte deveniseră acum un breton buclat, dar restul pletelor i-l prinseseră în agrafe, alcătuind spre spate o coamă bogată.

— Abia dacă te mai recunosc, spuse Rand cu glas răguşit.

Vederea ei îl izbise ca o lovitură, găsindu-l nepregătit, lipsit de apărare. Se uita la ea, oscilând între dorinţă şi resentiment. Prea era dezgolită — gândea, încercând să-şi desprindă de pe sânii ei privirea fascinată — şi, cu toate acestea, partea raţională a minţii sale îi repeta că îmbrăcămintea ei n-o acoperea cu nimic mai puţin decât pe oricare altă femeie elegantă. Deodată, o întrebare îi trecu prin minte cu o claritate dureroasă: oare avea să se poată abţine şi să nu se atingă de ea?

În această problemă erau în joc mândria şi cuvântul său, căci îi promisese că n-o va mai lua cu forţa. Dumnezeule! cum de concepuse pentru el însuşi o asemenea capcană? „Nu ştiam" — îşi spuse-n gând, cu ciudă şi stăpânit de poftă — „pe atunci nu ştiam că aveam s-o doresc atât de mult."

— Arăţi foarte drăguţ, îngăimă, conştient că femeile aşteptau din partea lui o declaraţie aprobatoare.

Deşi era evident că *madame* Mirabeau sperase un compliment mai entuziasmat, Rosalie păru să fie mulţumită doar cu atât. Îi adresă un zâmbet timid, coborându-şi apoi privirea asupra ei însăşi. În momentul acela, cu o uluitoare claritate de o clipă, prea scurtă pentru a-şi da bine seama de ea, Rand avu impresia că vede o altă persoană. Intensitatea cu care o dorea se potoli imediat în timp ce devenea conştient de o senzaţie uluitoare. Undeva, cumva... o văzuse şi mai înainte.

— De unde ai agrafa? o întrebă, zăbovind cu privirea gânditoare pe micul cerc de aur.

În centru era gravată iniţiala B, înconjurată de o coroniţă de frunze. Era o agrafă bărbătească, destinată să prindă falduri le unei lavaliere.

— Îi aparţinea tatălui meu, George Belleau, îl lămuri Rosalie, mângâind cu un gest reflex mica bijuterie. Mi-a dat-o mama, la cea de-a optsprezecea aniversare a mea.

Pentru ce Dumnezeu îl interesa agrafa? se întreba vag iritată. Măcar se uitase la rochia ei, la faţa ei, la silueta ei? Chiar atât de puţin îl impresiona persoana ei? Nu că i-ar fi păsat cine ştie cât de părerea lui, dar după ce-şi petrecuse toată ziua...

— Sunteţi mulţumit de rochie? încercă să afle *madame* Mirabeau, intervenind cu timiditate.

Ochii verzi-aurii ai lui Rand îşi mutară privirea spre ea.

— *Madame*, răspunse rostind rar cuvintele, simţul dumneavoastră artistic nu este egalat decât de frumuseţea materialelor pe care le-aţi pus în valoare.

Erau cuvinte politicoase, ce exprimau admiraţia, pronunţate cu atâta formalism încât îşi pierdeau sensul. O întristară pe Rosalie mai mult decât dacă el ar fi păstrat tăcerea.

— Ah, eu cred că despre ţesătură nu merită să vorbiţi, replică *madame* Mirabeau zâmbind prosteşte şi străduindu-se să obţină şi mai multe laude, într-un mod în care numai o franţuzoaică ar fi putut-o face.

Rand reteză cu îndemânare schimbul de amabilităţi, pomenind cu tact despre nota de plată.

— O asemenea transformare merită, desigur, orice preţ, *chère madame...*

— Oh, da! conveni ea îndată. Veţi remarca de la prima privire, *monsieur*, cât de economicos am lucrat. Sunteţi străin, dar nu vă socotesc un naiv. Vă fixez doar preţul absolut minim.

Stânjenită de perspectiva de a se afla în situaţia ca un bărbat să plătească pentru rochiile, pantofii, până şi pentru lenjeria pe care o purta, Rosalie rămase tăcută până când părăsiră magazinul lăsând în urmă o *madame* Mirabeau extrem de mulţumită. „Mi le datora", îşi repeta ea iar şi iar. Din cauza lui Rand Berkeley îşi pierduse nevinovăţia, slujba şi căminul. Câteva veşminte erau un minim pe care el i-l putea oferi. Cu toate acestea, sentimentul de neplăcere n-o părăsea, ca şi cum schimbul de bani dintre croitoreasă şi bărbatul de lângă ea ar fi etichetat-o drept o posesiune a lui.

În timp ce se îndreptau spre han, Rand fu primul care vorbi:

— Aşadar ai avut o zi profitabilă.

Rosalie înclină capul, ca o încuviinţare, ridicând o mână nesigură spre buclele proaspăt tunse de pe fruntea sa.

— Văd că ţi-au tăiat părul.

Nemulţumirea din glasul lui îi mai încălzea inima. Măcar tot remarcase la ea un amănunt ce-l făcea să exprime ceva mai mult decât o banalitate politicoasă!

— Numai în faţă, replică pe un ton lejer.

— Să nu mai iei nici o decizie fără a mă consulta mai întâi pe mine.

— Nu sunt servitoarea dumitale, lord Berkeley. Nu primesc ordine de la dumneata.

— Ordine nu, numai bani?

— În primul rând, dumneata ai fost cel care-a propus o îmbrăcăminte nouă.

— Am propus altă îmbrăcăminte, nu să-ţi tai afurisitul ăla de păr!

— E părul meu. Îmi aparţin mie însămi, nu sunt proprietatea dumitale. Iar faptul că te răsteşti la mine nu-mi va aduce înapoi cele câteva şuviţe de păr. Şi, oricum, de ce-ţi pasă...

— Nu-mi pasă, îi reteză vorba, scrâşnind din dinţi din cauza efortului de a-şi stăpâni enervarea.

Câteva minute nu mai spuseră nimic, în timp ce copitele calului şi roţile cabrioletei răsunau pe caldarâmul gloduros; apoi Rand oftă, încercând să scape de apăsarea frustrării refulate.

— Nu putem trăi în felul acesta, pe durata celor câteva săptămâni ce urmează. Am sfârşi prin a ajunge la cuţite.

— Din partea mea, pot spune că neînţelegerile dintre noi nu sunt grave, replică Rosalie pe un ton categoric. (Nici ea nu ştia cum vor putea supravieţui şederii lor în Le Havre.)

Chipul necăjit al lui Rand se lumină brusc de un fugar zâmbet răutăcios.

— Dacă Franţa şi Anglia sunt în stare să facă efortul de a coexista, cred că am putea şi noi găsi o soluţie.

— Ce anume propui? îl întrebă cu prudenţă.

— Ce-ai spune de încheierea unui armistiţiu?

Un armistiţiu. Rosalie frământă în joacă ţesătura fină a noii sale rochii, în timp ce mintea i se lupta cu un vârtej de gânduri. Un armistiţiu, o încetare a ostilităţilor. Dar ar fi necinstit să-şi dea acordul la aşa ceva, câtă vreme continua să se simtă duşmănoasă faţă de el. Asta nu se putea schimba uşor. Uneori nu trebuia decât să se uite la el pentru ca să i se redeştepte sentimentele de mânie şi neputinţă care o copleşiseră atunci când el îi smulsese de pe ea veşmintele şi o posedase. Era singurul bărbat care o cunoscuse vreodată în intimitatea fiinţei

sale, şi ura gândul că, deşi în viitor vor putea fi şi alţii, el avea să rămână pentru totdeauna cel dintâi. Niciodată ea nu va fi în stare să ulte camera însorită din Berkeley Square şi ceea ce se petrecuse acolo, şi numai acest simplu fapt era de ajuns pentru a-l dispreţui. Era posibil ca acum el s-o considere ca pe o persoană capabilă de simţire, dar cândva o considerase doar ca pe un trup cu care avea dreptul să-şi satisfacă pofta fără a da socoteală nimănui.

— N-ar avea nici un rost să încercăm, spuse cu glas coborât, privind afară, spre şirurile de case murdare pe lângă care treceau.

Simţea aşternându-i-se pe umeri o povară, şi, cu un groaznic sentiment de vinovăţie născut din refuzul de a-i primi oferta de împăcare, continuă:

— Aş vrea să fi avut o fire mai iertătoare, dar nu am. Încercarea nu ar da roade.

Rand înclină uşor din cap, expresia devenindu-i neînduplecată şi buzele strângându-i-se într-o încleştare cruntă. Biciui calul, mărind viteza cabrioletei. Era clar că ei nu-i trecuse prin minte că situaţia nu depindea decât de simţul onoarei ce-l caracteriza, deşi de atâtea ori îi era trecut cu vederea: ar fi putut s-o părăsească la orice colţ de stradă, fără a se mai interesa vreodată de ea! Apoi alungă acest gând, ruşinându-se că putuse să-i treacă prin minte. Faptul de a speria o femeie lipsită de apărare nu-i crea nici o plăcere. În următoarele clipe de tăcere avu răgaz să analizeze ciudatul amestec de reacţii provocate de cuvintele ei. Era jignit că-i refuzase oferta de armistiţiu. Partea rea din el îi spunea, oarecum cu rea-credinţă, că — ţinând seama de cine şi ce era — ea nu avea dreptul să-i refuze oferta de prietenie. O altă parte a lui se simţea cumva rănită, ca şi cum ar fi întins mâna spre o pisicuţă pufoasă şi gestul i-ar fi fost răsplătit printr-o zgârietură. Cu toate acestea, respectul lui faţă de ea spori, căci arătase clar că nu avea de gând să joace nici rolul unei sfinte, nici pe acela al unei martire, pronunţând cuvintele de iertare pe care nu le simţea în inimă.

Se întreba cum să se poarte cu ea. Singura soluţie a problemei consta în a se ţine cât mai departe de ea cu putinţă.

Cu începere de atunci, relaţiile dintre ei deveniră clare, căci Rand nu mai făcu avansuri, iar Rosalie nu făcea concesii. Trecu o zi, apoi o alta, şi alte câteva se scurseră după acelaşi tipic, până când se împlini o săptămână. În ciuda scurtelor ciorovăieli şi schimburi aspre de cuvinte, a îndelungatelor tăceri şi a ciudat de tensionatelor conversaţii, în cursul cărora amândoi păreau să stea la pândă, Rosalie ştia că avea să-şi amintească de acele zile petrecute la hanul Lothaire ca de o perioadă idilică. Se adaptase perfect la vorbirea în franceză, ale cărei intonaţii i-o reaminteau adesea pe Amille. O mare parte din timp Rand o lăsa singură, ducându-se fie la docuri, fie să controleze proprietăţile familiei Berkeley, iar ea rămânea mulţumită, cuibărită în adăpostul confortabil al hanului.

Rosalie nu trăise niciodată modul acesta de viaţă trândavă, care-i permitea să aleagă cu ce să-şi petreacă timpul, ştiind că nu va fi întreruptă din ocupaţia sa. Cânta, se instala într-un fotoliu de catifea citind romane de Jane Austen, se plimba prin grădina de zarzavaturi sugând frunze de mentă încălzite la soare, stătea în holul de recepţie sporovăind despre conţinutul ziarelor continetale împreună cu alţi oaspeţi ai hanului, printre care se numărau două fete din coloniile americane, aflate cu părinţii lor într-o excursie prin Europa.

Singurul timp petrecut în mod regulat împreună cu Rand era atunci când îşi luau, în sala special destinată acestui scop, micul-dejun constând în *café au lait*[1] fierbinte însoţită de cornuri pufoase, şi încă o dată seara, când serveau cina împreună cu familia Queneau şi ceilalţi oaspeţi găzduiţi la han. Stăteau cu toţii în sufrageria cea mare şi înghiţeau nenumărate feluri de mâncare ce includeau, aproape întotdeauna, legume proaspete din grădină.

După felul principal faţa de masă era dată la o parte, scoţând la iveală o alta, şi mai fină, şi în faţa lor erau puse carafe

---

[1] *Café au lait* (lb. fr. în original) = cafea cu lapte. (n.t.)

cu vin roşu sec, Porto şi vin de Xeres, din care beau după pofta inimii, în timp ce, ca desert, mâncau fructe din sera hanului. Rosalie nu îndrăznea să-l întrebe pe Rand pentru ce niciodată nu bea mai mult de o sorbitură de vin, dar în fiecare seară îl observa şi faptul că nu-i plăcea băutura i se părea cu adevărat ciudat.

Încetul cu încetul, datorită mâncării alese, cidrului normand, aerului curat şi soarelui, odihnei şi libertăţii, tenul ei căpătă culoarea şi strălucirea sănătăţii. Rand nu spuse nimic despre schimbarea ce avea loc, dar uneori se uita la ea cu ochi în care se citea un straniu amestec de dorinţă şi tristeţe.

Deşi Rosalie continua să pretindă că nu-l place, constata că Rand îi stârnea curiozitatea. Începu să-şi dea seama cu exactitate când se certase, când jucase cărţi, sau când avesese o aventură amoroasă, deoarece uneori revenea la han cu o expresie de sfidare şi nepăsare. Părea că nu găseşte plăcerea decât în acţiuni pe care ceilalţi din neamul Berkeley-ilor le-ar fi dezaprobat cu siguranţă. Cu toate acestea îi era greu să-l înţeleagă, fiindcă firea lui era mai complexă decât aceea a obişnuitului amator de distracţii. Cu cât îl cunoştea mai bine, cu atât era mai mirată Rosalie de faptul că el se ostenise s-o salveze de agresorul ei, în noaptea incendiului de la Covent Garden. Deşi uneori, când avea el chef, putea fi amabil, în nici un caz Rand nu era un filantrop. Deseori era înclinat spre maniere zeflemitoare şi lipsite de milă, care o îngrozeau şi o-ndurerau pe Rosalie.

Într-o noapte se întoarse la han neobişnuit de târziu, după ce-şi petrecuse ziua călătorind până la Louviers şi înapoi. Luând hotărârea de a găsi noi parteneri pentru comerţul său, Rand purtase toată ziua negocieri şi conversaţii în cursul cărora apăruseră o mulţime de obstacole, dar în final repurtase un oarecare succes. Voia să obţină o parte din afacerile cu lână ale Franţei, intenţionând totodată să-şi asume riscul de a investi în ceea ce promitea să fie o explozie în domeniul industriei mătăsii. Acum că Napoleon putrezea pe insula Sfânta Elena, nu

exista nici o îndoială că industriile bazate pe capriciile claselor sociale sus-puse aveau să înflorească.

Intră în apartament obosit şi se pomeni în faţa priveliştii Rosaliei, cufundată în cada de baie cu pereţi înalţi ce fusese instalată în mijlocul camerei. Flăcările pâlpâitoare ale lumânărilor aruncau lumini jucăuşe pe chipul ei, creînd umbre delicate în spatele lobilor urechilor şi sub rotunjimile dulci ale pomeţilor obrajilor ei. Aburi uşori îi învăluiau gâtul, plutindu-i deasupra capului şi înălţându-se spre tavan. Săpunindu-şi părul, Rosalie îşi întoarse privirea calmă spre intrus. Când văzu că era Rand, ochii i se măriră uşor. Întotdeauna, când ea făcea baie, el rămânea în camera lui, şi din dimineaţa aceea, la Londra, n-o mai văzuse dezbrăcată.

— Credeam că a intrat camerista, spuse cu glasul mai ridicat decât ar fi fost normal. Plecase să aducă nişte prosoape. „Nu fi proastă" — se mustră îndată — „parcă nu te-ar mai fi văzut goală şi altă dată!"

O puternică încordare umplu imediat încăperea, plutind aproape vizibil în atmosferă. După nefericita dimineaţă de la Londra, până în momentul acesta Rosalie nu mai fusese conştientă de prezenţa lui ca bărbat, şi acum, tulburată de amintiri nedorite, se lăsă cu câţiva centimetri mai adânc în apă. Rand rămăsese în acelaşi loc, ca ţintuit de podea; gura i se uscase, ochii verzui priveau fără să clipească. Cu un efort supraomenesc îşi îndreptă atenţia asupra propriilor unghii, pe care păru că le studiază cu mult interes.

— Îmi cer scuze. Treburile de la Caen m-au reţinut mai mult timp decât credeam că vor...

— Ai rezolvat multe probleme? îl întrebă, fiindu-i necesară o serioasă constrângere pentru a păstra un ton degajat.

— Eu... Da.

— Ei, bine... voi termina curând cu baia, îl asigură Rosalie.

Rand se retrase treptat până simţi că umerii i se proptesc de uşă. Inima porni să-i bată tot mai repede şi, conştient de

faptul că de trupul ei gol nu-l despărțeau decât câțiva pași, fiecare centimetru de piele începu să-l ardă.

— Nu te grăbi, spuse, constatând că numai printr-o minune nu se bâlbâie. Plec din nou — mai sunt unele afaceri de care trebuie să mă ocup.

— Și cum rămâne cu cina? vru să știe Rosalie, încruntându-se ușor.

El se grăbi să scuture din cap.

— Nu mi-e foame. Mă întorc mai târziu... încuie ușa în urma mea.

Nemulțumită, Rosalie îl urmări cu privirea cum pleacă, apoi se rezemă de spătarul căzii, cu un sentiment de ușurare. După ce termină cu baia, mâncă de una singură și se vârî în pat devreme, cu auzul încordat, pândind zgomotul unei chei răsucite în broasca ușii de intrare a apartamentului. Aproape toată noaptea rămase într-o stare de semitrezie, așteptându-i întoarcerea spre a-și găsi liniștea știindu-l revenit cu bine la han. În cele din urmă sosi și el, odată cu ivirea zorilor.

Amețită și cu ochii umflați de nesomn, Rosalie fu trezită de zgomotele înăbușite făcute de cineva care încearcă să pătrundă în apartament. Își puse o pelerină peste cămașa de noapte albă și deschise ușa dormitorului ei. Rand tocmai intra. Se uită la el mai întâi mirată și îngrijorată, apoi cu scârbă. Acoperind mirosul de parfum, simțea duhoarea unei poșirci ieftine, răspândindu-se în întreaga încăpere. Îmbrăcămintea lui era răvășită, expresia — rătăcită, iar ochii — tot atât de congestionați ca ai Rosaliei. Starea lui te ducea cu gândul mai mult la epuizare decât la beție, ca și cum n-ar fi dormit o bună parte din noapte. Rosalie nu se putu împiedica să și-l imagineze rostogolindu-se și împerechindu-se în pat cu o altă femeie, și simți că se înecă de indignare. Desfrânat nenorocit!

— Ei bine, în dimineața asta alcătuim o pereche potrivită, nu-i așa? constată el, rostind cuvintele cu multă atenție.

— Ești dezgustător, declară Rosalie cu glas coborât și încordat.

El se străduí să-şi concentreze asupra ei privirea nesigură a ochilor aurii.

— Pentru ce, spune-mi te rog?

— Arăţi şi miroşi de parc-ai fi dormit cu toate prosti... *târfele* de pe coasta de vest.

— Tot ce se poate, admise Rand, scoţându-şi haina şi lăsând-o să cadă pe pardoseală. Dar dacă binevoieşti să-ţi aminteşti, asta făcea parte din mica noastră înţelegere. Dacă simt nevoia, îmi găsesc altă persoană către care să-mi îndrept atenţiile. Sau ai fi preferat totuşi să vin în patul tău?

Rosalie simţi cum pe chip i se aşterne un rânjet indecent, pe care nu fu în stare să-l alunge.

— Eşti revoltător!

— Sunt un bărbat necăsătorit, cu nici o obligaţie faţă de nici o femeie. Ce dracu-i atât de revoltător în asta?

— Faptul că, după cât se pare, poftele dumitale trupeşti se exercită asupra oricărei femei capabile să-şi ridice fusta.

Cu un fel de mârâit, Rand schiţă o mişcare, ca şi cum ar fi avut de gând s-o cuprindă şi s-o zgâlţâie, dar ea nici nu se clinti din loc când mâinile lui puternice i se încleştară pe umeri. Dispreţul faţă de sine schimonosi gura lui Rand. Oare ce păţise? Care era cauza acestei dorinţe inexplicabile, ce nu putea fi satisfăcută de atingerea nici unei alte femei, oricât de iscusite? Nu putea îngădui ca o asemenea situaţie să continue, altminteri ar ajunge tot atât de nebun ca regele George.

— Mă întreb pentru ce mă atragi în ciorovăieli fără rost, spuse cu blândeţe, înfigându-şi uşor degetele înconvoiate în moliciunea umerilor ei. (Sub strânsoarea lui, Rosalie tresări.) Explicaţia să fie oare că-ţi aminteşti cât de lesne pot fi îndemnat să tree de la vorbe la fapte?

— Dacă insinuezi că aş încerca să te provoc — replică Rosalie oarecum şovăitoare, dar ochii aruncându-i fulgere — te înşeli. Am simţit nevoia de a vorbi numai fiindcă, locuind atât de aproape unul de celălalt, îmi este greu să ascund scârba ce mi-o inspiră promiscuitatea dumitale.

— Ai face bine s-o ascunzi, o sfătui Rand, trăgând-o cu o smucitură ceva mai aproape de el, astfel încât nu lipsea mult ca trupurile să li se atingă. Altminteri s-ar putea să fiu tentat să renunţ la încercările mele de a-mi satisface nevoile în mod discret... şi să-mi concentrez atenţia asupra celei mai la îndemână şi mai acceptabile fetişcane din preajma mea — care, cel mai adesea, se nimereşte să fii tu.

Acceptabilă! Rosalie ar fi vrut să-l plesnească peste faţă cât de tare putea, dar îşi amintea care fuseseră urmările, ultima dată când făcuse aşa ceva. Îşi încordă trupul şi îşi încleştă pumnii.

— Atunci sileşte-mă iar, şuieră printre dinţi. N-ar fi nimic neobişnuit.

Brusc, el îi eliberă umerii şi-i cuprinse în palme faţa, ţinându-i capul ca într-o menghine.

— Spune-mi, ce atracţie îţi închipui că ai asupra mea? o întrebă cu blândeţe. O femeie care oferă căldura şi mângâierea unei cruste de gheaţă! Tentantă şi cu maniere trufaşe, mereu gata să fugă de mine ca şi cum simpla mea atingere ar umple-o de scârbă! Te-ai complăcut în singurătatea ta... dar eu nu sunt tot atât de independent. Ani de-a rândul am fost întemniţat într-o astfel de scoarţă glacială, până când, în cele din urmă, tot ce mă făcea să fiu uman m-a îndemnat să caut căldură. Dar tu eşti cea dintâi pe care, prin această căutare, am rănit-o.

— Despre ce tot vorbeşti? întrebă Rosalie în şoaptă.

Însă el continuă, ca şi cum n-ar fi auzit-o:

— Atracţia pe care-o ai asupra mea este ca o bătaie de joc... un fel de dorinţă nebunească să mătur zăpada şi să topesc gheaţa cu propriile-mi mâini. Şi totuşi nu îndrăznesc, fiindcă se pare că sub crustă nu se află nimic, şi te-ai topi şi tu, dispărând în neant.

— Eşti nebun, abia şopti Rosalie, dându-şi seama că începe să tremure când el o trase şi mai aproape, sânii ei atingându-i pieptul vânjos.

Văzând sclipirea de teamă din ochii ei, Rand slobozi o înjurătură şi, cu un geamăt, îi dădu drumul din strânsoare.

— Mi-am pierdut capul, recunoscu. Jur că n-aş vrea să te doresc.

Intră brusc în dormitorul său, trântind în urmă-i uşa. Speriată şi uluită, Rosalie descoperi că-i pierise glasul. Cât de în siguranţă era lângă bărbatul acesta? Şi la câtă stăpânire de sine avea el de gând să facă apel? Oare se putea baza pe el că-şi va respecta promisiunea?

În seara aceea se întâlniră înainte de cină obosiţi, tăcuţi, convenind în mod tacit să uite ultimele douăzeci şi patru de ore. Rand se apropie de Rosalie, care stătea într-un colţ al salonului. Citea, cu capul aplecat asupra cărţii, şi părul îi lucea sub lumina lămpii. Îşi ridică încet privirile, gata să-şi redeştepte antipatia cu grijă ascunsă pe care-o împărtăşeau de câteva zile. Vederea lui îi provocă o bruscă contracţie a stomacului. „Junghiuri produse de foame" — încercă să se convingă singură.

Rand purta o haină bleumarin, şi o cămaşă şi pantaloni de un alb imaculat, iar picioarele îi erau încălţate în ghete negre, în timp ce la gât îşi legase o cravată albă scrobită impecabil. Rosalie se obişnuise oarecum cu nuanţa de bronz a tenului său, căci nu o mai izbea ca fiind ciudată sau neatrăgătoare. Deşi nu era frumos, acum ştia cu certitudine pentru ce-l doreau atât de multe femei. Fiinţa lui emana un fel de magnetism, o uşoară duritate, o vibraţie, o puternică masculinitate, care o făcea pe orice femeie să devină conştientă de propria-i feminitate. Modul imprevizibil în care se purta contribuia şi el la curiozitatea pe care o stârnea. Ochii lui mărginiţi de gene negre puteau să treacă extrem de uşor de la asprime la râs, apoi la o opacitate lucioasă care o sfida să-i ghicească sentimentele. Rosalie ştia că multe femei fuseseră desigur foarte tentate să-ncerce să-l îmblânzească, să-l convingă să se încreadă în ele, însă ştia tot atât de bine că nici una nu reuşise.

— Ai fost ţinută aici ca o păsărică într-o colivie, îi spuse el pe un ton blând.

Ridicându-se în picioare, Rosalie îi răspunse:

— Nu intra în obligaţiile dumitale să-mi asiguri distracţii.

Privirea lui alunecă peste trupul fetei, părând că prinde şi reţine lumina lămpii care-i învăluia trupul zvelt, înveşmântat într-o rochie sîdefie, înfrumuseţată de o broderie cu model complicat.

— Colţişorul acesta este tot ce-ai văzut din Franţa. Mi-ar plăcea să-ţi arăt mai mult.

Atitudinea lui era detaşată, dar în tonul său exista o nuanţă de scuză. Rosalie îl privi cu ezitare. Pentru ce i-ar păsa lui dacă ea se distrează bine sau nu? Prezenţa ei aici se datora numai comodităţii.

— Te-ai gândit să începi din seara aceasta? îl întrebă, arătând spre îmbrăcămintea ei printr-o înclinare a capului.

— Depinde dacă ţi-ar plăcea sau nu să ieşim să luăm masa în oraş. Există un local...

— Mai întâi aş vrea să-mi răspunzi la o întrebare, îl întrerupse Rosalie.

Îşi muşcă buza inferioară cu dinţii ei regulaţi, ca nişte perle, în timp ce-l studia. În absenţa lui decisese că s-ar simţi mai bine ca prietenă a lui Rand. Nu era îndeajuns de puternică pentru a rezista mult ca duşmancă. Aşa că, întinzându-i mâna, adăugă:

— Mai stă în picioare oferta de armistiţiu?

După o scurtă şovăire, el îi luă mâna, însă în loc de-a o strânge, i-o reţinu câteva clipe, în timp ce-şi îngusta ochii încercând să-i citească gândurile.

Rosalie fu foarte surprinsă de senzaţia de căldură, de siguranţă şi de mulţumire pe care i-o trezi acea simplă atingere. Ceea ce o tulbura era faptul că nu voia ca el să-i elibereze mâna, şi, când în cele din urmă îi dădu drumul, abia se putu abţine să nu se agaţe de el în continuare. Degetele încă mai păstrau căldura mâinii lui.

— În următoarele câteva zile am puţin timp liber, declară Rand, ajutând-o să-şi îmbrace mantoul. Mă gândeam că ne-am putea duce în vizită la o veche cunoştinţă de-a mea.

Şi îi adresă un zâmbet fermecător, în timp ce-i aranja o buclă rebelă care i se prinsese sub haină.

— Oh? abia reuşi să exclame Rosalie.

Îi era greu să se concentreze asupra ceea ce spunea Rand, într-atât era de ameţită de senzaţia de mulţumire sufletească de care se simţea copleşită. Începea să descopere că Rand, atunci când voia, putea fi foarte drăguţ. Se sili să-şi arate interesul:

— La cine?

— Unii îl numesc Regele Calais-ului.

— Cine-i acela?

— Beau Brummell, desigur.

Rosalie nu prea credea cele ce-i spunea Rand în legătură cu Beau Brummell. În următoarele două zile, în timpul călătoriei cu trăsura până la Calais, îl supuse unui interogatoriu. Chipul ei exprima încântare şi neîncredere în vreme ce Rand o desfăta cu povestiri picante care păreau să fi fost urzite de o minte activă şi o imaginaţie fertilă. Sclipirea din ochii lui Rand, ce contrazicea seriozitatea cu care vorbea, îi trezi suspiciuni, dar el o asigură în repetate rânduri că tot ceea ce-i relatase nu era decât adevărul curat referitor la modul de viaţă al lui Brummell. Unele lucruri Rosalie nu le putea contesta: faptul că Brummell părăsise în grabă Londra în toiul unui scandal, lăsând în urmă o uriaşă datorie era foarte bine cunoscut, deoarece porţelanurile lui de Sèvres, biblioteca lui conţinând cărţi de valoare, mobilele, colecţia de vinuri şi o mulţime de opere de artă fuseseră vândute toate la o licitaţie, în sala Christie, într-un mod cât se poate de public. Prietenia lui cu George al IV-lea, prinţul regent, era şi ea celebră, deoarece Înălţimea Sa şi cei mai eleganţi membri ai aşa-zisei *beau-monde*[1] îl vizitaseră deseori pe Brummell, la numărul 4 de pe Chesterfield Street, cerându-i părerea cu privire la veşmintele şi stilul înfăţişării lor. Brummell — sau *Le Beau*[2], cum era îndeobşte cunoscut —

[1] *Beau-monde* (lb. fr. în original)= lumea bună. (n.t.)

[2] *Le Beau* (lb. fr. în original)= Frumosul. (n.t.)

îşi lega cravata într-o manieră ce devenise legendară, căci inventase metoda de a-i scrobi nodul, astfel încât să-l facă sclipitor şi imaculat.

— Se bârfeşte — îi spuse Rand — cum că are trei meşteri care-i confecţionează mănuşile: unul pentru degetul mare, unul pentru restul degetelor, şi altul pentru palmă...

— Nu cred! exclamă Rosalie, şi se aplecă o idee mai aproape de el, uitându-i-se adânc în ochi. L-ai întâlnit de mai multe ori? îl întrebă apoi.

Rand abia se stăpâni să nu-i sărute buzele dulci. Zâmbi, şi genele lui negre se plecară uşor când privirea îi zăbovi o frântură de clipă pe gura ei.

— De câteva ori. Cu toate acestea, nu ar catadisi să se plimbe pe jos, împreună cu mine. Zice că felul în care păşesc arată limpede că i-aş stropi cu noroi cizmele.

Rosalie zâmbi răutăcios.

— Vaşăzică, nu i-ar plăcea să i se murdărească încălţămintea.

— Pune să i se lustruiască şi tălpile, în afară de partea de deasupra şi cea laterală.

— Un asemenea om trebuie să aibă o părere exagerat de bună despre el însuşi.

— Vreme de optsprezece ani a fost Prinţul Angliei, în mult mai mare măsură decât cel de-al patrulea George. Îmi închipui cât trebuie să-l fi umilit faptul de-a fi dizgraţiat. Dar nu m-ar mira dac-ar fi trecut cu uşurinţă peste asta.

— Eşti sigur că am fi nişte musafiri bineveniţi?

— Doar nu crezi că s-a mutat la Calais fără nici un motiv, nu-i aşa? S-a instalat acolo în mod strategic pentru a-i întâmpina pe toţi englezii care vizitează continentul, de îndată ce trec strâmtoarea Dover-ului. Practic oricine se duce spre sau vine de la Paris trece peste pragul lui.

Le Beau locuia în apropiere de primărie — centrul oraşului — în casa unui tipograf francez pe nume Leleux. Respectând eticheta, Rand trimisese în prealabil un mesager cu o carte de

vizită prin care-l informa pe Brummell despre sosirea lor. Spre a exprima cel mai mare respect şi recunoştinţa pentru amabilitate, se obişnuia ca, în partea de jos a cartonaşului, să se scrie literele E.P. (*en personne*[1])

Până aproape de sfârşitul călătoriei lor, Rosaliei nu-i trecu prin cap că nu exista nici o explicaţie potrivită sau acceptabilă pentru relaţia ei cu Rand. Brummell avea să tragă concluzia că ea era metresa lui Berkeley, deoarece în mod evident nu-i era nici soţie, nici soră, iar lipsa unei însoţitoare arăta limpede că nu provenea dintr-o familie onorabilă. Mulţi ar considera-o ca pe o fiinţă de moravuri uşoare, lipsită de respect faţă de sensibilităţile persoanelor decente. Nu avea importanţă faptul că aceîa care o condamnau ascundeau vicii de aceeaşi gravitate, dacă nu şi mai rele, în taina din spatele uşilor lor, sub acoperământul unor titluri de nobleţe impresionante şi al unor reputaţii strălucitoare. Tot ce conta erau aparenţele, şi dacă era vorba de aruncat cu piatra, ea se afla în plin văzul acelor ochi ipocriţi. Frământă în tăcere aceste gânduri, sperând că Brummell nu o va condamna prea aspru.

N-ar fi trebuit să-şi facă griji. Rosalie n-avea să mai întâlnească vreodată pe cineva cu maniere atât de plăcute ca ale lui Brummell. Îi pofti în apartamentul său de îndată ce sosiră, de parcă n-ar fi trebuit să se piardă nici o clipă până a-i face să se simtă bine. Actuala sa locuinţă consta din trei camere — una pentru conversaţie, alta pentru servit masa, şi o alta pentru dormit — toate foarte frumos mobilate, într-un mod la care Rosalie nu s-ar fi aşteptat din partea unui om înglodat în datorii. După cum îi explică Rand mai târziu, Le Beau era expert în a împrumuta de la Petre pentru a-i plăti lui Paul. Îşi asigura un credit aproape nelimitat folosindu-se de farmecul cu care era dăruit din plin. Un valet, pe nume Selegue, era singurul lui servitor — un omuleţ tăcut, care, când Brummell îi pofti să intre, se foi în jurul lor, fără a-i incomoda câtuşi de puţin.

---

[1] *En personne* (lb. fr. în original)= în persoană. (n.t.)

— Sunt încântat că ai trecut pe-aici! exclamă Le Beau, privindu-l pe Rand. Apartamentul meu este umil, nu se aseamănă nici pe departe cu mediul în care eram obişnuit să trăiesc, dar, într-o situaţie atât de crudă, omul trebuie să fie cu atât mai plin de voie-bună, nu-i aşa?

Fascinată, Rosalie nu-şi lua privirile de la el, căci niciodată nu văzuse un bărbat îmbrăcat cu atâta grijă. Putea crede cu uşurinţă că-n fiecare zi îi trebuiau două ceasuri pentru a-şi înnoda cravata, fiindcă fiecare fald de un alb orbitor, fiecare cută, cât de mică, constituia un detaliu ce dovedea grijă şi atenţie. Purta o haină albastră cu guler de catifea şi o vestă strânsă-n talie, pantaloni negri şi pantofi de asemenea negri, lustruiţi oglindă. Brummell avea treizeci şi opt de ani, exact cu opt mai mult decât Rand; arăta totuşi mult mai în vârstă şi atât de diferit, încât între ei nu se putea face nici o comparaţie.

— Te-ia groaza — îi spuse deodată Le Beau lui Rand — ce rău te-a ars soarele! Nu te-ngrijeşti defel de tenul tău? O piele întunecată ca a unui ţăran şi, judecând după cât de blond este fratele tău, nu ai nici măcar scuza eredităţii...

Rand murmură ceva pe un ton de dezvinovăţire şi Rosalie zâmbi, ştiind prea bine că amantului ei de odinioară nici nu-i trecea prin gând să stea în casă, spre a se ascunde de soare. Se uită cu admiraţie la tenul alb, curat, al lui Brummell. Putea, într-adevăr, să dea crezare zvonurilor potrivit cărora el îşi freca zilnic pielea cu o perie, spălându-şi-o apoi cu lapte şi apă.

Le Beau avea o faţă rotundă, cu trăsături plăcute, şi ochi albaştri vioi — un chip ce reflecta multă vanitate dar şi nevinovăţie, farmec şi atracţie. Îi plăceau frumuseţea şi simplitatea; era convins că aceste două virtuţi erau întruchipate în persoana sa, şi se spunea că încerca să le încurajeze la semenii săi. Prin urmare, acesta era omul care-l umilise pe un prinţ şi îi domnise atâta vreme peste societatea engleză.

— Găsisem cel mai fermecător dulăpior chinezesc, pentru a-l instala acolo... îi explica el lui Rand, şi în timp ce vorbea, îşi întoarse ochii vioi în direcţia ei.

Când Brummell o fixă în tăcere, Rosalie se simţi străbătută de un fior ciudat. Pentru câteva secunde bune, ochii lui albaştri se întâlniră cu albastrul ochilor ei — captându-le privirea, reţinând-o, întrebând. Pe buzele Rosaliei se ivi un zâmbet şovăitor.

— Apartamentul dumneavoastră mi se pare foarte frumos, spuse cu simplitate.

Rand tuşi uşor, limpezindu-şi glasul.

— George Brummell, îngăduie-mi să te prezint domnişoarei Rosalie...

— Belleau... interveni ea.

— Domnişoară Belleau... începu Brummell cu glas emoţionat şi făcând o plecăciune adâncă. Mă exprim cu cea mai umilă sinceritate când declar că n-am văzut multe femei care să se apropie nici pe departe de frumuseţea dumneavoastră şi niciodată vreuna care s-o întreacă.

— Sunteţi prea amabil, *sir*, replică Rosalie, neputându-şi reţine zâmbetul provocat de stilul său bombastic. Vă asigur că frumuseţea cuvintelor dumneavoastră constituie o risipă când le adresaţi unei persoane ca mine, care le merit atât de puţin.

Fără a-şi da seama îşi înclinase capul de parc-ar fi flirtat, şi Brummell, stând în faţa ei, îşi încruntă brusc fruntea, tulburat.

— Jeremy! chemă cu glas nerăbdător şi îngrijorat.

Valetul se strecură grăbit în cameră, dar zărind-o pe Rosalie se opri brusc în loc. Simţindu-se ţinta a două priviri uluite şi intense, Rosalie se apropie mai mult de Rand. Cu un gest protector acesta îşi rezemă uşor vârful degetelor pe spatele ei.

— E ceva ce nu-i în ordine, Brummell?

— Nu, nu, prietene, nu.

Le Beau îşi recăpătă rapid stăpânirea de sine şi bătu uşurel cu palma umărul valetului, adresându-i-se acestuia:

— Adu-l Jeremy. Dragă domnişoară Belleau, vă rog să-mi iertaţi condamnabila grosolănie, dar sper să vă explic îndată purtarea mea. Niciodată, de când sunt pe lume, n-am mai văzut o atare asemănare.

— O asemănare? întrebă Rosalie căreia vorbele lui îi stârniseră curiozitatea.

Devenind conştientă de mâna lui Rand pe spinarea ei, şi având ciudatul sentiment că senzaţia aceasta este plăcută, încercă să rămână nemişcată şi să nu-şi schimbe poziţia.

— Până la sosirea dumneavoastră — replică Le Beau — ea era cea mai frumoasă femeie pe care avusesem fericirea de-a o-ntâlni. (Pe măsură ce vorbea, chipul lui plăcut devenea tot mai îndurerat). Inima mea îi aparţinea precum stelele aparţin cerului... cu siguranţă astrele au pălit puţin când ne-am despărţit unul de altul.

Oftă adânc şi adăugă:

— Cea mai tristă poveste din istoria iubirii, chiar dacă nu una dintre cele mai celebre.

Văzând mila şi interesul zugrăvite pe chipul Rosaliei, Rand îşi potoli zâmbetul ce făcea să-i tremure colţurile gurii.

Fata nu ştia că Brummell poseda un adevărat depozit de poveşti şi întâmplări imaginare — de iubire, aventuri, scandaluri sau tragedii — toate păstrate cu grijă şi scoase deseori la lumină spre a-şi amuza oaspeţii. Iscusinţa de a găsi o poveste capabilă să trezească interesul oricărui ascultător constituia unul dintre talentele lui Brummell.

— N-ar fi mai bine să continui în timp ce veţi servi câte ceva? întrebă Brummell, şi cu multă solicitudine o conduse pe Rosalie spre o măsuţă acoperită cu damasc, pe care se afla un serviciu de ceai din argint.

Fără a-şi întrerupe monologul, o ajută să ia loc într-un mic fotoliu Windsor şi o rugă să toarne ea băutura fierbinte. Alături de ceainic fusese pus un platou încărcat de prăjituri cu coacăze, turtă dulce, tarte cu agrişe, biscuiţi cu stafide şi *biscuits de Rheims* — nişte fursecuri cu aromă de migdale, foarte scumpe.

— Se numea Lucy Doncaster, îşi începu Brummell povestirea. Înfăţişarea ei era uluitor de asemănătoare cu a dumneavoastră, cu deosebirea că ochii ei aveau albăstrimea ceţii dintr-o dimineaţă englezească. Părul său avea aceeaşi nuanţă

cu a dumneavoastră, şi... (Îşi limpezi glasul, cu subînţeles)... am avut prilejul să descopăr că-i ajungea aproape până-n talie. (Ceea ce, recunoscu Rosalie, era un mod politicos de a spune că relaţiile lui cu Lucy Doncaster fuseseră foarte intime.) Dintre toate femeile întâlnite de mine până atunci sau după aceea, avea firea cea mai blândă — niciodată nu contrazicea, niciodată nu se plângea de ceva, niciodată nu trăda vreo urmă de nerăbdare...

În timp ce Le Beau îşi continua istorisirea, Rosalie se răsuci spre stânga şi întâlni privirea lui Rand, în care citi mult amuzament răutăcios.

— ... şi inimile noastre n-au putut rezista îmboldurilor tăcute ale iubirii. La vârsta de şaisprezece ani am făcut cunoştinţă cu prinţul regent, mi s-a încredinţat slujba de stegar în cel de-al zecelea regiment, şi astfel a-nceput faimoasa şi regretabila prietenie care a durat ceva mai mult de două decenii. După cum ştiţi, de curând mi-am îndepărtat ochelarii, de cal prin care priveam această amiciţie cu Prinny şi am înţeles că defectele lui sunt prea de nesuportat pentru ca un om de calitatea mea să le tolereze... Dar să-mi reiau povestirea. Ne-am cunoscut la Brighton, deoarece Prinny obişnuia să comande regimentul nostru, al husarilor, într-un veşnic du-te-vino între Pavilion şi Londra. Ea şi părinţii săi erau oaspeţi la unul dintre multele şi splendidele baluri ce se organizau la pavilionul din Brighton...

— Şi a fost dragoste la prima privire, interveni Rosalie cu certitudine în glas, inima-i tânără simţind că aşa fusese, de parc-ar fi trecut de două-trei ori prin asemenea experienţe.

Aproape nu-şi putea închipui că stătea aici, primind atenţiile mult-lăudatului tovarăş regal care-şi dădea silinţa s-o amuze. Brummell se exprima într-un mod extravagant şi pe-ndelete, ca şi cum universul se oprise-n loc spre a-i lăsa la dispoziţie oricât timp dorea pentru a-şi ţese romantica poveste.

— Dragoste! Ce cuvânt banal pentru ceea ce simţeam! Din clipa în care ochii ni s-au întâlnit, pur şi simplu am renăscut. Ea era... nevinovăţia însăşi, întruchipată sub formă omenească.

Le Beau luă un fursec cu migdale şi-l ronţăi delicat, părând pierdut în gânduri. Rosalie îl privea în tăcere, neîndrăznind să rostească un cuvânt. Însă Rand, care mai stătuse de vorbă cu Brummell şi alteori, ştia că acesta aştepta să fie îmboldit printr-o nouă întrebare.

— Sentimentele voastre erau reciproce? se interesă el pe un ton sec, şi aluzia fu prinsă imediat.

— A avut amabilitatea de a mă asigura că erau. Dar, vai! în faţa noastră existau obstacole pe care un biet muritor nu le putea depăşi.

— Simt deodată că-n scenă intră un tată dominator, spuse Rand.

Rosalie îi aruncă o privire de reproş, pe care el o ignoră. Ştia că fetei îi displăcea tendinţa lui spre lipsa de respect, dar uneori îi era cu neputinţă să se abţină.

— Câtă putere de percepere, comentă Le Beau, acceptând cu recunoştinţă o ceaşcă de ceai oferită de Rosalie. Sper că aţi fost darnică în ceea ce priveşte zahărul?... Fiţi binecuvântată, draga mea, sunteţi tot atât de graţioasă precum însăşi ducesa de Devonshire, o altă bună prietenă de-a mea. Dar, spre a-mi continua istorisirea... Ah, da, tatăl — sir Reginald Doncaster, un om bineintenţionat dar greşit îndrumat, care o crescuse pe mult iubita Lucy, în tot cursul vieţii sale, în spiritul unei discipline severe. Doncaster era convins că-n lume nu exista nici un bărbat demn de fiica sa, şi deşi îi împărtăşeam părerea, simţeam că meritam această cinste tot atât de mult ca oricare altul. În ciuda cererilor mele, mâna ei a fost promisă contelui de Rotherdam. Tocmai la acea vreme, regimentul meu a fost trimis înapoi, la Londra, şi în timpul despărţirii noastre forţate a avut loc dezastrul.

— Ea s-a sinucis, presupuse Rand.

— Nu, ce idee prostească! exclamă Rosalie. Nu putea face aşa ceva, când avea tot ce-i putea oferi viaţa — era tânără, era îndrăgostită... Ştiu ce-aş face eu: mi-aş lua bagajele şi aş pleca...

— Şi întocmai asta a şi făcut, afirmă Le Beau, expresia devenindu-i tristă şi nedumerită. Numai că n-a alergat spre mine. Practic a dispărut, împreună cu guvernanta ei. Nimeni nu

bănuia unde s-a dus. Umblau zvonuri c-ar fi plecat în Franţa, dar nimeni nu ştia nimic cu certitudine. S-au scurs zile, săptămâni, luni de zile, şi în bezna disperării mele simţeam că niciodată nu aveam s-o revăd. Povestea s-a încheiat un an mai târziu. Lucy a fost găsită moartă, aici, în Franţa.

Clătinând din cap, întinse mâna să mai ia un biscuit cu migdale.

— Şi ce se întâmplase? întrebă Rosalie nerăbdătoare.

Deoarece Le Beau îşi mesteca şi înghiţea biscuitul, Rand răspunse în locul lui:

— Se sinucisese.

— Nu! îl contrazise ea.

— Ba da, confirmă Brummell, întinzând mâna spre a primi o cutiuţă de fildeş pe care i-o adusese valetul. Înecată în Sena.

— Nu avea nici o raţiune să-şi abandoneze dintr-o dată speranţa, spuse Rosalie, cuprinsă de o profundă milă faţă de necunoscuta Lucy Doncaster.

Ea însăşi nu cunoscuse niciodată durerea unei iubiri născute sub o zodie nefericită, însă ştia că trebuie să fi fost de neîndurat.

— Ah, poate că pentru dumneavoastră un astfel de gest ar fi lipsit de raţiune, zise Le Beau, în timp ce extrăgea din cutiuţa strălucitoare o miniatură, asupra căreia lăsă să-i zăbovească privirea gânditoare. Spre a înţelege ar fi trebuit să faceţi cunoştinţă cu iubita mea. Atât de fragilă, cu atâta nevoie de a fi apărată! Nu avea suficientă putere ca să lupte, ci numai cât să-şi caute salvarea prin evadarea din viaţă.

— Mă tem că Rosalie nu ar putea înţelege o astfel de reacţie, interveni Rand, în glas simţindu-i-se râsul.

Se ridică de la masă, ca să se uite peste umărul ei la portretul pe care Brummell i-l înmânase fetei.

La prima vedere, Lucy Doncaster părea să fie foarte tânără, aproape un copil; faţa îi păstra rotunjimile dulci ale tinereţii, părul îi era pudrat cu o pulbere alb-aurie şi ridicat pe creştet într-o foarte înaltă şi elaborată grămadă de bucle. Avea un ten de blondă, aproape transparent, şi o falsă aluniţă neagră, în formă

de inimă, aplicată lângă colţul gurii. Buzele îi erau arcuite într-un încântător surâs abia schiţat. Trăsăturile delicate, năsucul obraznic, ochii tot atât de întunecaţi şi de limpezi ca safirul cel mai preţios, îl făcură pe Rand să şoptească uluit câteva vorbe neînţelese, răsuflarea lui agitând uşor părul Rosaliei. Ea se înfioră, neştiind dacă răcoarea ce-i cobora de-a lungul şirei spinării se datora picturii sau prezenţei din spatele ei.

— Este Rosalie! exclamă Rand.

Le Beau chicoti triumfător.

— V-am spus că asemănarea este remarcabilă!

— Da, este, conveni Rand rostind rar cuvintele.

Reveni la fotoliul său, păstrându-şi privirile aţintite asupra fetei. Dacă n-ar fi fost modul anterior de viaţă al lui George Belleau, ar fi jurat că Rosalie era un copil nelegitim al neamului Doncaster-ilor. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, ea îl privi sfidător. „Îndrăzneşte numai să insinuezi că aş fi bastarda vreunui nobil" — părea să-i spună în timp ce ţinea strâns miniatura — „şi voi avea grijă să regreţi!"

— Ce toană amabilă din partea sorţii, că v-aţi decis să vizitaţi Calais-ul, comentă Brummell, rupând tăcerea apăsătoare.

Hotărâtă să se bucure de prilej, Rosalie se întoarse spre el.

— Şi cât de amabil din partea dumneavoastră că ne-aţi primit, replică.

— Eram convins că orice persoană pe care ar aduce-o cu sine Rand Berkeley nu poate fi decât plăcută. Ca de obicei, am avut dreptate.

— Vă mulţumesc, replică Rosalie. Ran... el... lordul Berkeley...

Brusc incapabilă să decidă cum să se refere la Rand faţă de Brummell, şovăi, tulburată. Ambii bărbaţi tăceau — unul dintre ei din politeţe, celălalt din cine ştie ce impuls, nebănuit şi ironic, de-a o lăsa să se descurce singură.

— ... mi-a pomenit — continuă ea, aruncându-i lui Rand o scurtă privire mânioasă — despre faptul că v-aţi cunoscut mai de mult.

— Da, confirmă Le Beau, cu un zâmbet uşor zeflemitor. Întâia dată când ne-am întâlnit, am fost obligat să-i mulţumesc.

— Să-i mulţumiţi? (Rosalie se uită sceptic spre Rand.) Pentru ce?

— Pe Berkeley Street s-a întâmplat să găsesc moneda mea norocoasă de şase pence. Am ridicat-o din şanţul de lângă trotuar — cu o batistă, desigur — şi m-am încredinţat că avea în mijloc o gaură. Un talisman uzat, dar tot atât de valoros ca lampa lui Aladin. Începând din clipa aceea, am avut cel mai constant noroc pe care şi l-a putut visa un om vreodată...

— Dar nu prea se poate spune că asta s-ar fi datorat contribuţiei *sale*, sublinie Rosalie, arătându-l printr-o mişcare a capului pe Rand.

Acesta îi adresă un zâmbet nevinovat.

— Primesc recunoaşterea meritelor mele ori de câte ori este posibil.

— ... şi am pierdut moneda — continuă Brummell neacordând atenţie schimbului lor de amabilităţi — când, din nebăgare de seamă, am plătit cu ea serviciile unui birjar. Trăsurile de piaţă! Întotdeauna le-am privit cu neplăcere. Din momentul acela, viaţa mea a pornit pe o pantă coborâtoare, până când am ajuns în situaţia în care mă vedeţi acum. Cu toate acestea, înainte de venirea mea în Franţa, avusesem prilejul de a participa la una sau două vânători organizate la Berkeley Castle. Rand, ce mai face actualul conte?

— Bunicul este cam bolnav. (În ochii lui Rand apăru o sclipire de amărăciune, atât de fulgerătoare încât ar fi putut fi o simplă închipuire a Rosaliei.) Înainte de a pleca de la Londra, am discutat cu medicul său. Este îndoielnic dacă va mai trăi încă un an.

— Mare păcat, şopti Brummell, deşi în glasul său nu se simţea nici un regret.

Cu excepţia lui Rand, Berkeley-ii îi fuseseră întotdeauna antipatici — nişte oameni gravi şi pretenţioşi, înclinaţi să-şi considere banii şi averile ca fiind mai presus de orice altceva. Nişte indivizi nenorociţi, o familie rece... în esenţă, o familie *nesociabilă*, ceea ce, în ochii lui Le Beau, era de neiertat.

— Prin urmare, rangul şi îndatoririle de conte îţi vor reveni în curând, trase el concluzia.

— O perspectivă neatrăgătaore, declară Rand, rotind restul de ceai răcit de pe fundul ceştii sale şi cu privirea absorbită de mişcarea lichidului.

— Da, aprobă Brummell privindu-l cu oarecare simpatie. Eu unul n-aş primi cu bucurie o asemenea răspundere.

— Nu de răspundere îmi pasă. Dar este vorba de un titlu cu multe pete profunde şi nespălate.

— Cu siguranţă nu depăşesc posibilităţile dumitale de a le şterge.

Pe neaşteptate Rand zâmbi, văzând expresia intrigată a Roşaliei. Toate armele ei erau nişte gheare de pisicuţă, destul de ascuţite pentru a deseuraja un adversar, dar inutile pentru o adevărată autoapărare. Era, cu adevărat, o fiinţă nevinovată, şi încă una într-o situaţie cumplit de grea, dacă singura ei protecţie împotriva lumii civilizate şi sălbatice era el însuşi. În timp ce răspunse, nu-şi desprinse privirile de la ea:

— Din nefericire, spuse tărăgănând cuvintele, am tendinţa de a păşi pe urmele bătătorite ale familiei mele. Şi, uneori, păcatele celor din neamul Berkeley nu pot fi şterse uşor.

Rosalie încercă să se oţelească împotriva firavului sentiment ce începuse să i se strecoare în inimă. Alarmată de acesta, îşi duse la buze ceaşca şi dulceaţa primei înghiţituri fu cât pe-aci să-i provoace tusea. Reflectă în tăcere asupra acestei primejdioase reacţii faţă de el.

Rand Berkeley era un om care făcea ceea ce-i plăcea, fără a-i păsa de consecinţe. Un astfel de comportament nu constituia ceva neobişnuit pentru cineva cu poziţia lui socială. Însă Rosalie începea să devină conştientă de surprinzătorul fapt că el avea totuşi un soi de conştiinţă. Din felul în care o privea câteodată, avea simţământul că ironia şi sarcasmul lui ascundeau un mare număr de sentimente mult mai frumoase. Şi când chipul său dur şi atrăgător exprima amestecul acela ciudat de tristeţe şi amuzament pe care i-l vedea acum zugrăvit pe faţă, Rosalie dorea să poată ajunge la acea parte adânc ascunsă a fiinţei lui care încă mai era tânără şi vulnerabilă. „Oare ce mi se-ntâmplă?" se întrebă şi, oarecum speriată, sorbi o înghiţitură de ceai.

4

Ştiau că se iubesc, dar pentru ce nu se îmbrăţişau,
de ce nu se sărutau?
Pentru ce-ar sta doi îndrăgostiţi departe
unul de celălalt,
îngheţaţi de teamă?
Şi totuşi se iubeau, da, se iubeau.[1]

John Crowe Ransom

Sosiră la hanul Lothaire în noaptea următoare, la o oră atât de târzie încât Rosalie nu se mişcă din pat până spre orele zece ale dimineţii. Fu trezită de căldura razelor de soare ce străluceau prin ferestrele dormitorului ei şi de zgomotele înăbuşite ale unor ciocănituri, de glasuri şoptite şi de închiderea unei uşi. Îmbrăcând repede un capot uşor, Rosalie deschise uşa camerei sale şi, văzând scena ce se petrecea în faţa ei, se frecă la ochi. Tăcu, neştiind dacă să întrerupă sau nu gândurile lui Rand. Fără a fi conştient de prezenţa ei, acesta stătea la masa Sheraton, cu spatele lui lat, bine clădit, spre ea. Desfăşură o scrisoare şi o parcurse rapid cu privirea. Apoi umerii i se ridicară uşor, ca sub efectul unei liniştiri sufleteşti. Rosalie îşi aplecă într-o parte capul, somnoroasă dar şi curioasă, căci rareori îl surprindea într-un moment în care să nu se ştie observat. Îşi şoptea ceva lui însuşi, cuvintele neputându-i fi desluşite, deoarece o adiere de vânt intrată pe fereastră le îndepărta de urechile ei.

---

[1] Textul original, în limba engleză, este următorul: *Lovers they knew they were, but why unclasped, why unkissed?/Why should two lovers be frozen apart in fear?/And yet they were, they were.* (n.t.).

— Rand?

Imediat el îşi răsuci capul spre ea; părul de culoarea chihlimbarului întunecat păru că i se zbârleşte, pentru a i se potoli din nou când o'văzu. În ochii căprui i se citea oboseală, dar curând aceasta fu înlocuită de o expresie de interes tot mai intens. Urmărindu-i privirea, Rosalie se uită în jos, la ea însăşi, şi se grăbi să-şi înfăşoare capotul în jurul trupului, dându-şi seama că sfârcurile trandafirii ale sânilor i se zăreau prin mătasea cămăşii de noapte, luminate de strălucirea acelei dimineţi însorite. Se aşeză la masă în tăcere, încrucişându-şi braţele la piept cu un gest voit subliniat. Rosalie nu se putea împiedica să roşească dându-şi seama de propria-i reacţie faţă de el, căci descoperise de curând că petrecea foarte mult timp gândindu-se la prilejurile în care el o atinsese... la cât de cald îi era trupul, cât de mari şi puternice mâinile. Iar când lumina strălucea pe părul lui, făcând să scânteieze şuviţele aurii din pletele ca de chihlimbar întunecat, se întreba cum ar fi să-şi lase degetele să se joace prin desişul lor, deoarece părul lui avea luciul satinului, şi cu siguranţă ar fi fost o încântare să-l atingă. La început, Rosalie fusese îngrozită de propriile-i gânduri, însă după ce trăise cu ele câteva săptămâni, se obişnuise treptat cu lacoma curiozitate ce-o rodea cu privire la el.

— Veşti proaste? îl întrebă, văzând că degetele lui mototolesc o scrisoare.

— Nu, absolut deloc.

Deşi cuvintele erau rostite pe un ton foarte ferm, ceva în felul de a se purta al lui Rand i le contrazicea. Aruncând o privire rapidă hârtiei din mâna sa, adăugă:

— Veşti foarte bune, sosite prin nava poştală azi-dimineaţă. Am primit din partea contelui permisiunea de a mă ocupa de ceva ce-mi doream încă de mult să fac.

— Oh!

Acestă simplă exclamaţie a ei îl încurajă să spună mai multe. Văzându-i expresia de curiozitate, Rand zâmbi cu oarecare reţinere.

— E clar că eşti decisă să descoperi totul, constată pe un ton mai blând, în glas ghicindu-i-se un uşor amuzament.

— Mă interesează, îl încredinţă ea. Sau, cine ştie, poate că deţii un monopol asupra bucuriei de a primi veşti bune?

Continuă să-l privească într-o tăcere stăruitoare, până când el cedă.

— Am vrut să vând câteva dintre proprietăţile de-aici, din Franţa, ale familiei. Moşia de la Angoux. Cea mai mare parte a terenului a fost divizată şi dată în arendă unor fermieri. Vreau să li-l vând. Domeniile acestea nu-i folosesc cine ştie cât contelui, în schimb a fost nevoie de o adevărată bătălie până să-i obţin consimţământul să anulez drepturile de proprietate.

— De ce? Dacă nu-i sunt de folos contelui...

— Pentru că domeniul îi aparţinea mamei mele, Hélène Marguerite. Era fiica marchizului d'Angoux, ultimul vlăstar al familiei. Cei din neamul Berkeley, îndeosebi contele, au anumite idei în ceea ce priveşte obligaţiile familiale... de continuitate. Acum, când mama nu mai este în viaţă, nu mai avem legături cu rudele din neamul d'Angoux, dar bunicul a insistat ani şi ani de zile să păstrăm domeniul respectiv.

Zâmbind mai degrabă cu amărăciune, Rand adăugă:

— Deoarece sunt nepotul cel mai mare ca vârstă, în tot acest răstimp mi-a fost mereu fluturat prin faţa ochilor.

— Dar dumneata nu-l vrei?

— Mai curând aş lăsa să mi se lege de gât un lanţ cu o ghiulea.

— Oh! (Văzându-i expresia tot mai întunecată, Rosalie se încruntă şi se hotărî să treacă la alt subiect.) Prin urmare... eşti pe jumătate francez?

Când el confirmă printr-o înclinare a capului, un zâmbet de satisfacţie îi lumină chipul şi adăugă:

— Ştiam că trebuie să fii măcar în parte francez. Accentul dumitale este atât de curat...

— Mama vorbea mai mult franţuzeşte decât englezeşte.

Rosalie ezită câteva clipe, absorbită în contemplarea lui. Ce ciudată îi era purtarea — cu puţin mai înainte fusese amuzat, acum, brusc, devenise preocupat şi distant. Deşi a sări de la o stare de spirit la alta, ca o albină ce zboară din floare-n floare, nu era ceva neobişnuit din partea lui, acum nu exista nici o îndoială că-l tulbura ceva, şi Rosalie se întrebă de ce moşia mamei sale ar avea asupra lui un asemenea efect.

— O iubeai pe mama dumitale? îl întrebă cu îndrăzneală.

Rand înălţă din umeri.

— Nu mi-o amintesc prea bine.

— A murit când erai foarte mic?

— Nu eram chiar atât de mic. (Oftă şi, neatent, lăsă să-i cadă pe pardoseală hârtia mototolită.) Nu se ocupa prea mult de Colin şi de mine. Ea şi tatăl meu, Robert, locuiau la Londra, în timp ce noi eram crescuţi la Warwick, de către servitori. (Un colţ al gurii i se ridică într-un zâmbet autoironic.) Colin şi cu mine ne-am sălbăticit la ţară, fiind consideraţi nevrednici a fi văzuţi de cineva, într-o societate de oameni civilizaţi.

— Aşadar acolo ţi-ai însuşit manierele, constată Rosalie cu seriozitate.

Rand îi aruncă iute o privire bănuitoare, dar când îşi dădu seama că ea îl tachina, zâmbi obosit.

Rosalie fu atât de fermecată de surâsul acesta, de sclipirea soarelui în ochii lui căprui, încât i se opri respiraţia. Dacă ar fi avut de ales, ar fi stat acolo toată ziua, pur şi simplu uitându-se la el, înţelegându-l acum mai bine şi, ca femeie, apreciindu-l mai mult. Să continue conversaţia constitui pentru ea un adevărat efort.

— Şi mamei dumitale îi plăcea mai mult să locuiască la Londra, decât cu Colin şi cu dumneata? întrebă.

Concepţia aceasta de viaţă nu era neobişnuită, dar Rosalie simţea că era nefiresc ca o mamă să nu dorească să fie alături de copiii săi. Cu toate acestea, cazurile în care creşterea copiilor era lăsată în seama slugilor şi a străinilor se întâlneau mult mai

frecvent în familiile aparţinând claselor sociale suspuse decât în cele din clasele inferioare.

— Era mai bine cu ea departe, o asigură Rand, umbra de surâs părăsindu-i faţa. Şi, dacă-i vorba, era mai bine şi cu tata la Londra. Însă el s-a mutat definitiv la Warwick pe vremea când abia trecusem de zece ani.

— El dorea să fie cu...

— Suferea de gută. O gută foarte gravă. Durerea îl chinuia mai tot timpul, în asemenea măsură încât până şi un simplu cearşaf aşternut peste piciorul lui îl făcea să urle. Este uşor de înţeles că aşa ceva nu-l recomanda pentru o şedere la Londra. Şi asta l-a împins la beţie.

— Acesta-i motivul pentru care nu bei decât extrem de rar băuturi alcoolice? vru să afle Rosalie, întrebându-se de ce chipul lui părea să se închidă în spatele unui ecran pe măsură ce ea aprofunda subiectul discutat. Niciodată nu te-am văzut bând mai mult decât o sorbitură de vin.

— Ştii ce consider eu că-i interesant? ocoli Rand răspunsul şi, în lumina dimineţii, ochii îi căpătară o nuanţă mai verzuie decât de obicei. Pentru o femeie eşti neobişnuit de directă. Nicicând n-am întâlnit pe vreuna destul de îndrăzneaţă ca să-l privească pe un bărbat drept în ochi, aşa cum faci tu.

Din propria-i experienţă, o privire sinceră şi fără compromisuri nu venea decât de la prostituatele care aruncau bărbaţilor ocheade promiţătoare sau de la fetiţe care încă nu învăţaseră şmecheriile flirtului.

Obrajii Rosaliei se îmbujorară şi privirea ei îl părăsi, îndreptându-se spre fereastră.

— Ştiu. Nu este un comportament demn de o adevărată doamnă.

— Da, nu este.

Era imposibil să discearnă dacă el îi aproba sau îi dezaproba modul lipsit de ocolişuri în care se purta.

— De ce încerci să schimbi subiectul? insistă.

Ochii lor se întâlniră într-o provocare mută — ai ei întrebători, ai lui indescifrabili.

Brusc, Rosalie se simţi ca un detectiv care orbecăie şi, pe neaşteptate, dă peste un indiciu semnificativ. Întrebarea ei era legată de ceva important; exista ceva ce el nu voia s-o lase să afle. Imediat, dorinţa de a şti în ce anume consta acel ceva deveni imperativă.

— Nu-i nimic ce-ar merita să auzi, spuse Rand pe un ton detaşat, ca pentru a sublinia lipsa de interes a subiectului.

— Atât de mult îţi pasă de părerea mea despre dumneata? îl întrebă Rosalie, şi cuvintele ei blânde conţineau o notă de sarcasm.

Ştia că rareori dădea el cuiva explicaţii cu privire la persoana sau faptele sale — dacă le dădea vreodată — dar poate că, provocându-l îndeajuns, ea ar putea obţine ceea ce căuta.

— Te aştepţi la o povestire în stilul lui Brummell, replică Rand, cu un zâmbet amar. Tot ceea ce-ţi pot oferi sunt nişte amintiri mondene despre o copilărie destul de sordidă, în felul său. Nu, nu cred că te-ar interesa.

— Trecuturi sordide întâlneşti cu duiumul, oriunde-ţi dai osteneala să priveşti.

La auzul intonaţiei sfidătoare din tonul ei, Rand simţi brusc nevoia inexplicabilă de a o şoca; de a da la o parte învelişul ce-i acoperea rănile şi de a fi martorul dezgustului ei.

— Te întrebi pentru ce nu beau niciodată? (Glasul lui suna uşor şi tăios, ca lama unui cuţit de oţel.) Pe vremuri beam. Şi încă mult. Ca un porc într-o troacă, după cum se exprimă cu mult tact contele. Când eram mai tânăr, un şarlatan i-a spus tatei că vinul roşu îi poate vindeca guta şi că fereşte de această boală pe cineva care încă n-a contractat-o. Îi trebuia prea puţină încurajare pentru a-şi intensifica obiceiul, deja însuşit, de a bea. Şi apoi, tata a părut să manifeste o bruscă grijă faţă de mine, deşi bănuiesc că urmărea, mai ales, să-şi găsească o activitate prin care să-şi alunge plictisul. Accesele de gută veneau şi treceau, şi când durerea ceda, nu mai avea stare. Îmi amintesc

prima noapte în care s-a-ntâmplat... Ţinând în mână o sticlă cu vin, m-a încolţit în bibliotecă.

Rand se uită în jos, spre mâinile lui încleştate; le desfăcu şi continuă:

— Ca să-l potolesc, am luat o-nghiţitură, dar, spre imediata mea îngrijorare, am aflat că intenţiona să-mi toarne pe gât jumătate din conţinutul sticlei. M-am zbătut, dar el era un bărbat solid. Fiind mai mic de statură, nu prea eram în măsură să nu-i fac pe plac. Acelaşi lucru s-a petrecut zilnic, ori de câte ori nu-l învingea guta. Mă obişnuisem să-i mulţumesc lui Dumnezeu când îl apuca iar durerea. Urma la rând şi Colin, însă de cele mai multe ori, el reuşea să se ascundă în timp ce eu îmi primeam porţia de... atenţie din partea tatei.

Felul în care vorbea, parcă bătându-şi joc de el însuşi, şi multitudinea de emoţii ce-i răvăşeau chipul — prea complexe pentru a i le descifra — o făcură pe Rosalie să tresară. O milă cumplită, dureroasă, o copleşi, strângându-i inima.

— Mama dumitale... — întrebă cu glas răguşit, amintind de foşnetul unor frunze uscate — ea ştia?

— Ştia. Nu a avut tăria să se opună. După cum spuneam, prefera să nu se implice prea mult în viaţa noastră. Nu părăsea Londra decât cu rarele prilejuri în care vizita castelul familiei sale din Franţa.

— Bunicii...?

— Aveau doar vagi bănuieli. Locuiau pe Severn, la Berkeley Castle. Nu la Warwick.

— Cât timp... cât timp a durat asta?

Rand zâmbi, în expresia aşternută pe chipul lui citindu-se durerea unor amintiri pe care niciodată nu le putea îngropa destul de adânc în uitare.

— Până când am încetat să mă împotrivesc. Şi atunci... atunci am început să beau fără ezitare. Beam fără nici o reţinere. În următorii doi sau trei ani am umblat ca într-un fel de ceaţă. Îţi poţi imagina în ce fel de situaţii intram şi cum reuşeam să mă descurc. Apoi, în 'optzeci şi nouă — primul an

al revoluţiei franceze — mama a murit la Château d'Angoux, dând naştere unui copil care a-nsoţit-o în moarte. Poate că tata i-ar fi purtat doliul cu mai multă jale dacă acel copil ar fi fost al său.

— Şi dumneata? întrebă Rosalie cu blândeţe.

Nu era de mirare — gândi plină de milă — că ochii lui erau uneori atât de trişti. Nici o mirare că, la Londra, lăsase în urma sa amintirea unui şir de nesăbuinţe. Anumite aduceri-aminte nu lăsau altă alegere decât nevoia de a scăpa prin fugă.

— Când toate rudele s-au adunat la Warwick pentru înmormântare, eu am băut până când am zăcut două zile într-o stare de totală inconştienţă. La trezire, m-am pomenit că mă aflam, împreună cu bunicii mei, în drum spre castel. Ei atribuiau „problema" mea marii cantităţi de sânge francez ce-mi curgea prin vine. De cum m-am dezalcoolizat, am fost trimis la şcoală, în vreme ce Colin a rămas cu contele. Un an mai târziu a murit şi tata. (Rand se uită spre ea cu o expresie plină de dezgust faţă de sine.) Am fost născut pentru a urma această nobilă tradiţie. Sunt convins că eşti de acord că mi-am demonstrat capacităţile de-a mă comporta într-un mod demn de ea.

Rămaseră tăcuţi câteva minute. Vrând să atenueze durerea provocată de compasiunea ce-i umplea inima, Rosalie se străduia să inspire şi să expire regulat. Înţepenită pe scaunul ei, căută repede în minte ceva ce i-ar fi putut spune. Nu ştia ce să-i răspundă, cum să se poarte. Îşi dădu brusc seama că el avusese destulă încredere în ea pentru a i se destăinui; şi faptul de a şti asta o bucură, dar o şi sperie. „Rand!" — strigă în sinea ei — „cum te pot ajuta?"

Într-o tăcere încordată, amândoi aşteptau ca unul din ei să facă prima mişcare. Încetul cu încetul, Rosalie ajunse la concluzia că orice ofertă de simpatie din partea sa ar fi dezastruoasă. Rand era un bărbat mândru, şi în momentul acesta s-ar putea simţi umilit. În tulburarea şi îngrijorarea sa, Rosaliei nu-i trecu prin minte că acela era cel mai potrivit prilej de a se

răzbuna, că o remarcă usturătoare din partea ei îl putea răni adânc.

— Acum înţeleg oarecum pentru ce ai fi bucuros să scapi de domeniile d'Angoux, spuse cu prudenţă. Ar fi bine să alungi nişte amintiri.

Avea impresia că existau mai multe lucruri pe care el nu i le mărturisise, dar nu voia să mai rişte nimic insistând.

Rand ridică încet capul, şi Rosalie văzu uşurarea din ochii lui faţă de lipsa ei de milă şi modul prozaic în care discuta.

— Aş vrea să plec chiar azi şi să termin cu povestea asta.

— Desigur — conveni Rosalie îndată, glasul netrădându-i nimic din vârtejul de sentimente ce-o tulbura.

— Vei rămâne în siguranţă aici, cele câteva zile cât voi lipsi pentru a stabili unele aranjamente.

— Voi fi cât se poate de mulţumită. („Ia-mă cu tine!" — ar fi vrut să-l implore, dar îşi muşcă buza pentru a nu-şi face auzită ruga.)

Rand trase adânc aer în piept şi se ridică de la masă, îndreptându-şi umerii.

— Vrei să-ţi comand cafea sau ciocolată?

— Nu. Vezi-ţi de treburi. Eu am câte ceva de făcut.

Zâmbind uşor, Rosalie îl însoţi până la ieşirea din apartament, jucându-se cu capătul cosiţei împletite din părul ei lung. Când fu sigură că plecase, intră în dormitorul său, dând frâu liber emoţiei care îi încleşta pieptul. O durere nespusă îi strângea inima şi lacrimile îi şiroiră pe obraji chiar mai înainte de a fi închis uşa în urma ei. De îndată ce trase zăvorul, un suspin adânc îi zgudui tot trupul. „Cum de poţi plânge pentru el?" — se mustră singură, ştergându-şi cu o mână lacrimile ce-i udau faţa. Se aşeză pe marginea patului cu baldachin şi încercă să-şi reamintească tot ce-i făcuse el. Rand n-ar fi în stare să aibă asemenea sentimente faţă de ea sau faţă de oricine altcineva; se întrebă dacă măcar putea plânge. Ba mai mult, cu siguranţă el ar fi scârbit de simpatia ei. Şi totuşi, nedorita duioşie se strecura prin vinele ei ca un drog, împrăştiindu-se pe nesimţite,

îmblânzind barierele solide prin care căutase să-l ţină departe de ea.

Îşi luară rămas bun în grabă. Rostiră câteva cuvinte convenţionale şi schimbară zâmbete rapide, impersonale, şi imediat după plecarea trăsurii Rosalie fu copleşită de tristeţe.

„Mă simt ca o soţie de marinar", îşi spuse posomorâtă. „Îi urez *bun-venit* şi *la revedere* fără a-l cunoaşte... iar el mă părăseşte cu tot atâta uşurinţă. Şi de ce s-ar purta altfel? Nu-i sunt nevastă" — îşi reaminti singură — „nici măcar amantă. N-am nici un drept să mă simt abandonată, şi cu atât mai puţin pe acela de a-l obliga să mă păstreze."

Nu avea nici un drept să se simtă de parcă i-ar fi aparţinut.

Château d'Angoux era precedentul cămin al Hélènei Marguerite d'Angoux, deşi Rand ar fi fost gata să susţină că termenul de „cămin" avea prea puţină legătură cu o asemenea construcţie. Dominase peisajul înconjurător cu o simplitate demnă vreme de patru secole, înălţându-se pe ruinele unui castel care făcuse faţă multor invadatori, încă din veacul al zecelea. Se depuseseră eforturi pline de grijă pentru a i se-ndulci aspra înfăţişare cenuşie. Solul bogat fusese lăsat să se acopere de flori şi vrejuri de iederă ce se agăţau protector de marginile turnurilor golaşe, cu creste conice, iar pârâiaşe străjuite de copaci şerpuiau în jurul castelului, în arabescuri aparent naturale. Grădinile erau adevărate splendori, cu nenumărate răzoare de trandafiri ce se întretăiau în aranjamete complicate de hăţişuri înflorite. Şi cu toate acestea, clădirea continua să aibă înfăţişarea unui războinic care aşteaptă cu răbdare începerea bătăliei.

Câţiva slujitori fuseseră păstraţi pentru a avea grijă de *château* şi Rand îşi anunţă din timp sosirea. Vestea alarmantă că stăpânul venise petru a locui acolo o vreme se transmise rapid în şoaptă, de la o ureche la alta, şi din când în când Rand auzea zgomotele înăbuşite ale unor paşi grăbiţi, dovadă a pregătirilor ce se făceau în vederea primirii sale.

Château d'Angoux fusese întreţinut excepţional de bine. Cu toate acestea, simplul fapt de a se afla în locul în care mama lui se născuse, fusese curtată şi se căsătorise îi lăsa în gură un gust amar, ce-l împiedica să aprecieze frumuseţea oferită privirilor cu atâta dărnicie.

Urcă scara de marmură, plimbându-şi vârfurile degetelor de-a lungul balustradei de bronz aurit. Tapiţeriile în stil *Renaissance*, cu bogăţia lor de culori — vişiniu, ocru, negru, verde şi albastru — aveau dimensiuni atât de mari, încât, în raport cu ele, Rand se simţea redus la statura unui pitic. Deoarece mai venise aici cu alt prilej, îşi reaminti, cu fulgerătoare claritate, ce sentimentele îl copleşiseră atunci, când le privise cu ochii unui copil şi, drept urmare, senzaţia de stânjeneală îi spori. Apoi, într-una din încăperile de la etaj, descoperi un portret atârnat între două oglinzi încadrate în rame superbe. De pe pânză, Hélène d'Angoux privea camera cu o înclinare aristocratică a capului; părul auriu şi mătăsos îi strălucea, ochii — de o nuanţă verde rar întâlnită — sclipeau cu o lumină ca de gheaţă; buzele îi erau subţiri şi fin conturate, schiţând un zâmbet atât de vag, încât se părea că artistul prinsese numai prevestirea unei expresii vesele.

Prezenţa ei umplea întreaga casă şi, în timp ce se străduia să ignore senzaţia unei lipse de aer sufocante, Rand fu asaltat de crâmpeie de aduceri-aminte.

Închizând ochii, aproape că simţea mireasma de violete pe care întotdeauna o asocia cu ea. Amintirile lui erau acelea ale unui băieţel: Hélène — o făptură frumoasă, pe care nu te puteai bizui; o femeie care, la vârsta adultă, păstra sufletul unui copil mincinos. Se asemănase cu mercurul — fermecătoare la un moment dat şi otrăvitoare în clipa următoare. Oricât de stăruitoare fuseseră eforturile lui de a-i câştiga afecţiunea, niciodată nu reuşise s-o reţină; atingea, dar nicicând nu îmbrăţişa; dăruia îndeajuns pentru ca tot ce reţinea să sporească durerea.

Rand redeschise ochii şi, când îi privi chipul, îl revăzu aşa cum fusese întotdeauna. Zâmbea, dar nu vorbea, se uita la el şi părea să-şi dea seama de întunericul ce clocotea în el. Era moartă şi totuşi spiritul ei părea să umple casa cu o ţesătură

invizibilă în care-l prindea, legându-l până când nu-i mai îngăduia nici o mişcare. Château d'Angoux fusese sanctuarul ei — revenise aici periodic, spre a se ascunde de urmările faptelor săvârşite — şi acest singur motiv era suficient pentru ca lui Rand locul să-i fie nesuferit.

Îşi smulse privirea de la ea şi tresări, simţind cum învelişurile protectoare de care se înconjurase se sfâşiau ca un pergament învechit. În toţi aceşti ani, de la moartea ei şi până acum, crezuse că izbutise să distrugă neîmplinita nevoie de iubire. Dar ea persista, mai puternică decât oricând.

Cu amărăciune, îşi spuse că aceia care se bucurau de viaţă reuşeau, cumva, să treacă peste frământările inimii. Oare ce se întâmplase cu el — cu bărbatul de numai cu o lună în urmă? Îşi amintea cât de sistematică, superficială şi *amuzantă* fusese viaţa lui. Cândva, când zilele deveneau prea plictisitoare, era silit să caute senzaţii în afară; atunci găsea o nouă femeie, petrecea noaptea la jocuri de noroc, colinda prin oraş cu prietenii săi. Fusese o viaţă searbădă, care-l făcuse să devină incapabil să recunoască inocenţa atunci când o vedea.

Dar, întâmplător, fără vrere, îşi găsise salvarea în clipa când întâlnise o nefericită cameristă, pe o alee din Londra. Rosalie... care supravieţuise atingerii lui nepăsătoare şi distrugătoare, precum şi chinului de a fi dezrădăcinată cu forţa. Se gândi la ea, rămasă în micul han provincial, şi se întrebă cum se descurca oare, fără el.

„Rose" — i se adresă în gând, oftând şi încercând cu încăpăţânare să ignore dorul mistuitor trezit de portret. „Petreci, fără-ndoială, în absenţa mea. Bucură-te de prilej, căci de-acum înainte nu te voi mai părăsi."

Niciodată nu-şi închipuise Rosalie că timpul se putea târî atât de încet. Nu ştia pentru ce şi cum se schimbase totul. Singurul lucru ce-i părea evident era că, odinioară, fiecare clipă de

singurătate fusese ca o comoară nepreţuită. Acum, cu inima plină de nerăbdare, ruga minutele să zboare, iar mintea sa căuta ceva mai stimulator decât cerneala şi hârtia, sau paşnicele peisaje. Lista oaspeţilor hanului se scurta cu mare repeziciune, şi când fetele din colonii plecară împreună cu părinţii lor, dispăru până şi perspectiva unei conversaţii cât de cât amuzante. Cei doi Lothaire erau tot atât de tăcuţi precum câmpiile verzi şi mohorâte din împrejurimi. Dacă era în siguranţă? Uneori Rosalie se înfuria, amintindu-şi ce-i spusese Rand. Nici dac-ar fi ascuns-o într-o mănăstire nu s-ar fi putut afla mai în siguranţă.

Citi puţinele cărţi aduse de el în Franţa — câteva volume de Shakespeare, vreo două-trei analize politice, un album de poezii scrise de o mână feminină. Din inscripţiile de pe interiorul copertei din piele reieşea că extrasele de sonete şi versuri byroniene fuseseră alese pentru Randall de către o fostă amantă. Numele celei care i-l dăduse fusese şters — nu se putea şti dacă dintr-o greşeală sau în mod intenţionat.

Trecu o zi, trecură două, apoi trei... Era imposibil să dureze mai mult, nu-i aşa? Citi cu atenţie ziarele franţuzeşti, care apăreau de trei ori pe săptămână — nu ca acelea englezeşti, tipărite în ediţii cotidiene. Făcându-i-se milă de plictiseala ei, soţia hangiului, *madame* Queneau, o luă pe Rosalie în expediţia sa zilnică la piaţă. Îşi începură cumpărăturile dis-de-dimineaţă şi la ora nouă făcură o pauză, întrerupând goana după legume, fructe, ouă şi carne. În timp ce stăteau într-o cafenea în aer liber, mâncând *pain au chocolat* — pâine umplută cu ciocolată şi pudrată cu zahăr — urmăreau cu privirea activitatea localnicilor din Le Havre. Magazinele de comerţ cu amănuntul, care se deschiseseră încă de la şase dimineaţa, începeau să se umple de muşterii. Străzile erau înţesate de căruţe conduse de ţărani şi colcăiau de gospodine şi servitoare, toată lumea fiind angrenată într-o intensă şi continuă ciorovăială între cumpărători şi vânzători. La colţul străzii se instalase chiar şi o ghicitoare, care făcea afaceri grase ca urmare a popularităţii crescute a credinţei oamenilor în existenţa spiritelor.

— Ai vrea să ţi se prezică viitorul? o întrebă *madame* Queneau pe Rosalie, cu o curiozitate amicală, observându-i ochii aţintiţi asupra femeii. Rosalie râse şi scutură din cap. Deoarece *madame* nu vorbea bine engleza, conversau numai în franceză. Pentru câteva clipe, Rosalie avu impresia că vorbeşte cu Amille, atât de familiari erau ochii înţelepţi ai însoţitoarei sale mai vârstnice şi tonul cuvintelor ei.

— Nu... nu am banii necesari, şi chiar dacă i-aş avea, nu cred că ea îmi cunoaşte viitorul.

— De unde poţi să ştii? întrebă *madame* Queneau în mod prozaic, cu o expresie *glumeaţă* pe chipul încântător de durduliu.

— Pentru că bărbaţii... şi femeile... îşi aleg ei înşişi propria lor soartă, răspunse Rosalie zâmbind cu tristeţe. Fiindcă eu, una, am făcut unele alegeri care-au schimbat cursul întregii mele vieţi, *faţă de ce ar fi fost de presupus* că avea să fie. Destinul meu iniţial, *madame*, nu fusese acela de a mă afla aici, în Franţa, şi nici de a fi împreună cu...

Deoarece glasul Rosaliei se stinse fără a-şi fi terminat fraza, pe chipul delicat al doamnei Queneau se aşternu o expresie de intensă curiozitate, în curând luminată de o bruscă înţelegere.

— Indiferent de ceea ce v-a adus unul alături de celălalt, nu cred că *monsieur* regretă.

— Nu ştiu care-i sunt sentimentele, recunoscu Rosalie. Nu-i uşor să-i citeşti în suflet.

— Aici îţi dau dreptate, spuse madame Queneau, luând o sorbitură lungă de *café au lait*. Nu se poartă ca un bărbat monden.

Printre filfizonii francezi era pe atunci moda de a-l imita pe Byron, oftând întotdeauna cu pasiune şi deznădejde, purtând păr lung şi un ten palid, şi făcând aluzii la doruri mistuitoare şi suflete obosite. Rosalie aproape că zâmbi la gândul de a-l compara pe Rand cu aceştia. El nu avea răbdare pentru asemenea maimuţăreli.

— *Madame*... dacă nu vă supăraţi, aş dori să fiu sinceră...

— *Certainement*[1]! De cele mai multe ori sinceritatea mă bucură.

— N-aţi rostit nici o remarcă referitoare la relaţiile mele cu *monsieur* de Berkeley. Aveţi o părere foarte proastă despre soiul de femeie ce par eu a fi?

— *Mais non*[2]! (*Madame* Queneau era realmente surprinsă.) Absolut deloc. În Franţa, aristocraţii de felul său nu pot găsi iubirea în nimic altceva în afară de genul de înţelegere pe care-l aveţi.

— Dar, chiar ştiind că nu se va căsători cu mine...

— Aici, bărbaţii tineri fac întotdeauna *mariages de convenance*[3]. După primul an, soţul şi soţia petrec împreună doar puţin timp sau deloc. Fiecare are proprii săi prieteni, activităţi diferite de ale celuilalt şi, uneori, chiar şi o locuinţă separată. Nu, soiul dumneavoastră de iubire este în general respectat, ba chiar apreciat, deoarece cerinţele omeneşti sunt satisfăcute nu în schimbul unor inele, ci prin dăruirea sufletelor.

Rosalie ascultă această declaraţie în tăcere; apoi nu se putu împiedica să pună o întrebare.

— Dar cum rămâne cu morala?

— Morala... reflectă *madame* Queneau cu glas tare. Eu, *mademoiselle*, închei un pact cu morala. Niciodată n-o iau cu mine în pat.

Ceea ce spunea părea raţional. Însă Rosalie se întrebă cu durere: „Să fie asta tot ce pot aştepta de la iubire? Sunt oare sortită să fiu a treia într-un triunghi, întreţinută de un soţ, ţinta urii soţiei sale, privită cu dispreţ de prietenii lui?" Dorea să aibă propriul ei soţ, propria ei viaţă... dar ce fel de bărbat s-ar căsători cu o servitoare batjocorită?

---

[1] *Certainement!* (lb. fr. în original)= Desigur! (n.t.)

[2] *Mais non!* (lb. fr. în original)= Nici gând! (n.t.)

[3] *Mariages de convenance* (lb. fr. în original)= Căsătorii de conveniență. (n.t.)

5

Ai fost a mea demult, cândva,
Cât e de-atunci nu mai pot şti,
Dar chiar în clipa când cu greu
Un nod părut-ai a-nghiţi,
Un fel de văl s-a destrămat —
Tot ce ne leagă-mi reveni.[1]

Dante Gabriel Rossetti

Era ora trei după-amiaza, şi Annette Queneau se întorsese de la şcoală abia de câteva minute. Annette era un copil liniştit, defel înclinat spre pragmatismul părinţilor ei. Deseori, mai ales atunci când cânta la pian, părea să viseze cu ochii deschişi. Rosalie nu voia să întrerupă reveria copilei, aşa încât se bucura de muzica veselă şi ritmică a unei poloneze sau a unui vals, stând în micuţa sală de dans alăturată, cocoţată pe balustrada podiumului orchestrei şi ascultând cu ochii închişi muzica ce se revărsa de pe clapele pianului.

Sala de bal, cu ornamentaţia sa în auriu şi roz, îi părea Rosaliei ceva de basm. Nu constituise o descoperire neaşteptată în acel han, deoarece săli de bal existau pretutindeni în Franţa — după câte se spunea peste şapte sute numai în Paris. Niciând dansul nu fusese atât de popular sau atât de necesar moralului public. Rosalie îşi imagină cum trebuia să arate sala când era plină de dansatori şi muzică. Accentele duioase ale unei melodii romantice, dulce-amăruie, pluteau prin încăpere, tremurând pe candelabre,

---

[1] Versurile originale în lb. engleză sunt următoarele: *You have been mine before,/ How long ago I may not know,/ But just when at that swallow's soar/ Your neck turned so,/ Some veil did fall — I knew it all of you*...(n.t.)

picurând prin aer ca o ploaie invizibilă, până când Rosalie nu mai fu în stare să reziste chemării ce-o îmbia. Se ridică în picioare şi se avântă, rotindu-se, spre mijlocul încăperii, unduindu-şi braţele zvelte; fusta ei vaporoasă, alb cu albastru, îi învăluia cu graţie trupul, iar agrafele îi căzură din păr, eliberându-i buclele. Deodată, prin ceaţa şi senzaţia de libertate a încântării intime în care plutea, simţi aţintită asupra ei privirea cuiva.

Rand stătea în prag şi gâtul îi era ciudat de contractat. Niciodată nu văzuse ceva atât de drăguţ ca priveliştea oferită în acel moment de ea — evoluând în piruete ca un duh fericit, cu părul fluturându-i în jos, până la mijlocul ei subţire.

Când îl zări, fata se opri nemişcată, albastrul ochilor săi fiind atât de strălucitor încât culoarea lor făcea să pălească de ruşine cerul. Inima i se strânse, încercând să reziste îndemnului unui dor arzător.

— Rand!

Rosalie îşi ridică uşor fusta de muselină şi, sub impulsul momentului, se repezi spre el. Vreme de o clipă amândoi crezură că ea avea să se azvârle la pieptul lui, dar fata, cu obrajii roşii ca focul, se opri la câţiva centimetri de el.

Coborându-şi privirea spre faţa ei, Rand simţi o ciudată dezamăgire, dându-şi seama că, timp de o secundă, se aşteptase să-i cuprindă-n braţe trupul. Necăjit că timpul petrecut departe de ea nu atenuase dorul de fiinţa ei, fu nevoit, în cele din urmă, să accepte adevărul de netăgăduit al dorinţei sale. O va dori atât cât va trăi, până la moarte.

— Bine te-am găsit! îi spuse cu blândeţe.

Glasul îi era impregnat de o emoţie pe care Rosalie n-o putu identifica, şi ea îl învălui într-o privire lacomă. Silueta lui înaltă, puternică, era avantajată de cizmele ce-i ajungeau până la genunchi, ca şi de pantalonii bufanţi, cămaşa de un alb strălucitor şi haina impecabil croită. Cât de vibrant de energie părea, de parcă se pregătea să înfrunte lumea-ntreagă cu sabia scoasă din teacă! Era extraordinar de bine să-l vadă din nou, atât de

bine încât, în timp ce-l privea cu nesaţ, avea impresia că se hrăneşte, după o lungă perioadă de post.

— A decurs totul aşa cum doreai? îl întrebă.

— În cea mai mare parte, îi răspunse zâmbind. Pământurile au fost vândute arendaşilor pe un preţ bun. Mai este castelul, cu parcela pe care se înalţă acesta, dar există perspectivele unor cumpărători şi pentru el.

— Mă bucur.

Rand părea schimbat, constată Rosalie. Mai deschis, nu atât de retras în spatele unei gărzi invizibile, mai puţin tulburat. Atracţia aproape magnetică îi sporise de câteva ori... sau poate ea era cea atrasă spre el mai mult ca niciodată.

— Să dansezi pe muzica unui vals! exclamă Rand cu prefăcută dezaprobare în timp ce continuau să se privească, totodată scotocindu-şi mintea să găsească vreo scuză pentru a o reţine. Ce purtare scandaloasă!

— Nu mă aşteptam la apariţia unui martor.

— Ce-ai zice de-un complice?

Fără a-i lăsa timp să rostească un cuvânt, îi luă cu autoritate mâna şi o trase spre mijlocul pardoselei. Muzica plutea în jurul lor incitantă, insistentă, în îmbietoare valuri de voluptate.

— Nu se poate! protestă Rosalie, râzând şi încercând fără succes să-şi elibereze mâna.

— De ce nu? Nu poţi susţine că n-ai poftă de dans.

— Fiindcă... (O tresărire nervoasă, ca o aşteptare, o copleşi când mâna lui îi înconjură mijlocul, sub superba cascadă de păr.) Fiindc-ar fi periculos pentru degetele picioarelor dumitale. Până acum, niciodată n-am dansat cu un bărbat. Exersam cu *maman*, şi întotdeauna mă lăsa pe mine să conduc.

Rand izbucni într-un râs uşor, amuzat dar fără a se lăsa convins de pretextul ei. Continuă s-o ţină în braţe, respectând între corpurile lor o distanţă corectă.

— Dacă atacurile împotriva degetelor mele devin prea abuzive, vom renunţa, spuse, şi execută împreună cu ea o rotire foarte lentă.

Valsul era domol şi picioarele îi se mişcau într-un ritm leneş. El era un dansator minunat, dirijând-o cu atâta fermitate încât nu exista posibilitatea unui pas greşit, iar Rosalie îi urma mişcările line ca într-un vis, cedându-i treptat întregul control. Ochii lui conţineau miliardele de nuanţe ale unei păduri tomnatice — verde, auriu, galbenul roşiatic al chihlimbarului — cu atâta intensitate încât păreau că ard. Rosalie nu-şi putea desprinde de ei privirea.

— E-n ordine? o întrebă cu glas răguşit, şi Rosalie înclină capul în tăcere.

A dansa cu el constituia cea mai fermecătoare experienţă pe care-o trăise vreodată. Aproape o... îmbrăţişare. O scuză pentru a se ţine-n braţe unul pe celălalt; un motiv acceptat de societate pentru a-şi atinge mâinile şi a-şi întrepătrunde degetele. Trupurile le erau îndeajuns de aproape pentru ca, din când în când, să se atingă uşor, şi de fiecare dată se îndreptau unul spre celălalt în mod inconştient. Rosalie avea impresia că pielea îi era cuprinsă de flăcări.

— Mă miră faptul că mama ta te-a învăţat să valsezi, spuse Rand cu un zâmbet în colţul gurii.

Deşi dansul devenise o adevărată patimă în Franţa, încă de la sfârşitul secolului trecut, în Anglia începuse să fie acceptat abia de un an-doi. Intimitatea pe care-o îngăduia între doi parteneri şocase la început cea mai mare parte a societăţii engleze, care criticase valsul ca fiind vulgar şi dăunător moralei.

— Nu credea că voi avea vreodată prilejul de a-mi pune în practică învăţătura.

— Nici chiar atunci când Winthrop-ii dădeau un bal? se miră Rand, în ochi aprinzându-i-se o ciudată lumină de duioşie.

— De fapt... însăşi *maman* era de părerea lady-ei Winthrop, că nu se cădea ca eu să dansez cu vreunul dintre tinerii de-acolo. Aşa ceva i-ar fi încurajat să... ei bine, m-ar fi putut încuraja pe *mine*... aşa încât stăteam lângă lady Winthrop şi doamnele mai în vârstă, care...

În timp ce ezita, stânjenită, neştiind cum să-şi încheie fraza, Rosaliei i se păru că strânsoarea lui devine mai puternică, şi când executară următoarea piruetă el o apropie ceva mai mult de trupul lui.

— Închipuie-ţi — îşi reluă Rosalie vorba, respirând precipitat şi incapabilă să-şi înfrângă sporovăiala — dacă nu m-aş fi dus la teatru cu *maman*, în seara aceea, şi dacă dumneata ai fi luat parte la unul din balurile Winthrop-ilor, şi dacă te-aş fi văzut acolo, dansând cu Elaine! Niciodată nu ne-am fi întâlnit, dar Elaine mi-ar fi povestit totul despre dumneata...

Deşi flecăreala ei era copilărească, el păru să reflecteze cu seriozitate asupra ei.

— N-aş fi dansat cu Elaine, spuse. Şi nu te-aş fi lăsat să stai deoparte, cu doamnele în vârstă.

— Oh!

— Aş fi găsit pe cineva care să facă prezentările cuvenite, iar apoi aş fi valsat cu tine până ţi s-ar fi tocit condurii.

La gândul acesta Rosalie chicoti.

— Nici nu mi-ai fi aruncat mai mult de o privire fugară! îl contrazise.

— Ţinând seama de faptul că, ori de câte ori îmi este posibil, evit orice cârd de bătăii, s-ar fi putut să treacă un ceas sau două până să te observ. Dar la un moment dat te-aş fi văzut în mijlocul lor chiar din celălalt capăt al încăperii... şi, dintr-o privire, m-aş fi înecat în doi ochi mari şi albaştri, şopti Rand.

Uşoara răguşeală a glasului său o tulbură profund pe Rosalie, care se uită la el mută de uimire.

— Eventual... eventual aş fi dansat un cadril cu dumneata, replică pe un ton poate puţin prea plin de dor.

Înghiţind cu greu, îşi dădu brusc seama cât de imperativ necesar era pentru ea să sfarme vraja ce părea să-i fi cuprins, mai înainte de a-i cădea în braţe, şi glasul îi deveni mai vioi:

— Dar de valsat, n-aş fi valsat niciodată, indiferent de câte ori m-ai fi invitat...

— Înţeleaptă fată!

— ... deşi sunt de părere că toate criticile aduse unui biet dans atât de nedăunător sunt foarte nemeritate, încheie ea pe un ton raţional.

— În mod evident, nu l-ai citit pe Salamo Wolf.

— Pe cine?

— Un scriitor german. În urmă cu doi ani a publicat un pamflet care s-a bucurat de mare apreciere din partea criticilor. Titlul suna cam aşa: *Discuţii asupra celor mai importante cauze ale slăbiciunilor generaţiei noastre în raport cu valsul.*

Rosalie izbueni în râs, ridicându-şi privirile spre el.

— Glumeşti!

— Continuarea era încă şi mai cumplită.

— Nu reuşesc să înţeleg ce poate fi rău în a valsa.

— Ah! acum mă provoci să-ţi demonstrez.

— Demonstrează-mi! îl îndemnă cu o expresie de sfidare.

Cu un surâs cuceritor, Rand acceptă, fiindcă niciodată nu se ferea să joace rolul unui şirengar.

— Toată şmecheria constă în reglarea ritmului, spuse, în timp ce mâna sa cobora în lungul spatelui ei, trăgând-o în mod implacabil tot mai aproape. Ritmul acesta este lent, adormitor... indicat pentru momentele în care însoţitoarele şi doamnele distinse urmăresc cu ochi atenţi activitatea tinerelor pe care le au în seamă. Dar acesta... acesta este valsul franţuzesc.

Paşii le deveniră mai teatrali, semirotirile deveniră cercuri complete. Cu priceperea unui expert, Rand o-nvârti într-o piruetă cu o singură mână, şi ochii Rosaliei se măriră uşor când o prinse din nou în braţe, de data aceasta atât de strâns, încât simţi pulpele lui tari mişcându-se strâns lipite de ale sale şi sânii ei fragezi strivindu-i-se de piept. Nu îndrăzni să spună nici un cuvânt, deoarece gurile aproape că li se atingeau, şi răsuflarea caldă a lui Rand îi ardea obrazul. Dansul trezea, ca un ecou, cine ştie ce vechi impuls, adânc îngropat în fiinţele lor: bărbatul să îndrume, femeia să-l urmeze, să i se supună. Viteza rotirii le apropia trupurile şi în timp ce se lăsau purtaţi împreună pe aripile muzicii, Rosalie îşi dădu seama că devine docilă,

bucuroasă să-i răspundă, că adânc, în trupul ei, pulsa ceva necunoscut, ceva ce, mai târziu, avea să recunoască a fi începutul dorinţei.

Rand închise o clipă ochii, autocontrolul fiindu-i zdruncinat de mireasma curată, feminină, a pielii ei, de cascada minunatului păr mătăsos ce flutura în jurul lor, de trupul ei moale atingându-l fugar pe-al său, de apropierea delicatului lob al urechii pe care ardea de dorinţa de-al muşca uşor cu dinţii.

— Iar acesta — rosti cu greutate, lângă tâmpla ei, îngăduindu-şi să-şi apese acolo buzele, aproape imperceptibil — este valsul vienez, cel mai rău dintre toate.

Porni cu ea în jurul camerei, într-un vârtej atât de rapid, încât Rosalie nu avea timp nici să respire, nici să gândească, strâns lipită de el, ca prinsă de-o nebunie nedemnă dar euforică, fusta înfăşurându-i picioarele la fiecare rotire pentru ca apoi să se desfacă larg... înfăşurându-se, desfăcându-se, înfăşurându-se...

Pradă unei bucurii ameţitoare, începu să chicotească, simţind că însuşi sufletul îi ia foc când el râdea răguşit aproape de urechea ei, cu braţele strângându-i puternic trupul. Rosalie plutea pe marginea unei prăpastii ce-o atrăgea, dar el n-o lăsa să cadă. În cele din urmă, Rand începu să încetinească ritmul, şi Rosalie se agăţă de umerii lui, clătinându-se, cu senzaţia că era beată.

— Rand — spuse într-o explozie de veselie, făcând eforturi să-şi recapete suflul — o să cad...

— Te prind eu.

Se uită în jos, la ea, într-un fel în care n-o mai privise până atunci. Zâmbetul Rosaliei se stinse treptat când îşi dădu seama că, deşi nu mai dansau, el continua s-o ţină în braţe. Cu gingăşia unei mângâieri, Rand îi îndepărtă câteva bucle ce-i alunecaseră peste faţă şi, cu o atingere tot atât de uşoară ca aceea a aripilor unui fluture, îi puse pe frunte o sărutare. Uimită şi extrem de conştientă, ea îşi ridică spre el privirea. Fusese un gest frăţesc, dar el se uita la ea nu cu ochii unui membru al familiei, ci cu aceia ai unui iubit.

— Pentru ce... pentru ce ai făcut asta? îl întrebă în şoaptă.

Rand clipi, ca şi cum n-ar fi cunoscut răspunsul. Recurse la soluţia de a cita un binecunoscut scriitor:

— *«Cum s-a spus cândva?... Că eram nemanierat, invitându-te la o plimbare, şi nesărutându-te.*[1]»

— Shakespeare! ghici Rosalie, luându-i exemplul şi trecând uşor peste sărut. *Regele Henric al IV-lea*

— *Regele Henric al VIII-lea*, o corectă Rand, eliberând-o cu părere de rău. Constat că ai făcut ceva lectură.

— Am fost foarte ocupată cu Shakespeare, Hume, şi câteva sordide poeme de dragoste, cu origine dubioasă.

— Oh, acelea! (Rand îi adresă un scurt zâmbet sarcastic, întorcându-se într-o parte şi ştergându-şi cu mâneca umezeala de pe frunte.) Sper că nu le-ai acordat cine ştie câtă importanţă.

— Este evident că, la un moment dat, cineva le-a acordat.

— Abia dacă o cunoşteam...

— «Chipul i-e blond şi îngeresc», cită Rosalie răutăcioasă. «Când florile îmbobocesc / Oh, de ce inima-i de piatră/ Are răceala iernii toată?»

Rand zâmbea uşor, admirând-o, întrebându-se deodată pentru ce privirea ei cercetătoare îl fixa cu atâta intensitate. În clipa aceea ar fi jurat că Rosalie ar fi vrut să-i cunoască trecutul romanţios.

— Discuţia aceasta nu-i dintre cele în care-ar fi indicat pentru tine să te angajezi, spuse.

După cum intenţionase, curiozitatea Rosaliei spori într-un grad remarcabil.

— Indicat? repetă. (Oare chiar sugera că sfiiciunea ei fecioreInică ar fi jignită de un asemenea subiect?) Dumneata cunoşti totul în materie de pasiune, nu-i aşa?

Rosalie ştia că el se gândea acum la dimineaţa aceea de la Londra, şi brusc se simţi stânjenită şi i se aprinseră obrajii. Se depărtă de el cu un pas şi ridică o mână să-şi netezească părul, încercând să se gândească la o altă direcţie în care să îndrepte conversaţia, care pornise pe o pantă periculoasă.

---

[1] Textul original este următorul: *«How was it once said?... I were unmannerly, to take you out, and not to kiss you»* (n.t.)

Muzica deveni mai lentă, şovăi, şi în cele din urmă încetă, Annette Queneau încheindu-şi exerciţiile.

— Rand?

— Da?

Înghiţi cu greu înainte de a îngăima o întrebare:

— Ne vom înapoia curând în Anglia?

— Eu... Nu, nu încă. Oricum, nu înainte de a se livra aici următorul transport de mărfuri dinspre New Orleans. Şi vreau să mă ocup în continuare de încheierea unui contract cu un fabricant de mătase local. Pentru ce întrebi?

— Ştiu că nu vom rămâne aici pentru totdeauna. Voiam doar să aflu când vom pleca.

— Peste câteva săptămâni.

Rosalie încuviinţă înclinând capul şi expresia îi deveni chinuită.

— Pentru mine n-are nici o importanţă. Eu n-am nici o... nevoie presantă de a mă înapoia imediat.

Rand îşi dori să nu-i fi dat drumul din îmbrăţişare.

— Aici eşti nefericită? o întrebă cu glas răguşit.

Rosaliei îi veniră pe vârful buzelor o mie de răspunsuri: „Nu. Da. Acum câteva clipe eram fericită. Sunt fericită când îmi zâmbeşti, şi când te văd pentru întâia oară, dimineaţa, după o lungă noapte petrecută departe de tine, şi mă priveşti încercând să-mi ghiceşti gândurile. Sunt fericită când sunt atât de aproape de tine. Sunt nefericită ştiind că suntem departe unul de altul în toate privinţele. Şi când îmi dau seama că asta mă doare nespus de mult."

Rosalie rămase tăcută, plecându-şi genele. Apoi, oftând uşor, ieşi, lăsându-l singur. El îşi petrecu prin păr degetele şi se duse să se rezeme de cadrul uşii, cu privirea pierdută-n gol, în lungul coridorului.

A doua zi dimineaţa, Rand îi pomeni Rosaliei despre posibilitatea de a-i face o vizită lui Brummell, la Calais. Aşa

cum sperase, propunerea îi redeşteptă buna-dispoziţie. În ciuda neplăcerilor unei călătorii lungi, ea aştepta cu nerăbdare ceasurile plăcute, lenevoase, pe care aveau să le petreacă împreună cu Le Beau — ceasuri condimentate de bârfe cu adresă anume şi de povestiri încântătoare. Dorind să arate cât se poate de bine, deoarece ştia că Brummell acorda o atenţie meticuloasă felului în care se prezentau musafirii săi, Rosalie îşi coafă cu grijă părul şi îmbrăcă o rochie bleu pal. Toate veşmintele confecţionate de *madame* Mirabeau aveau un stil impecabil şi i se potriveau perfect pe trup, dar aceasta era deosebit de frumoasă, bogat împodobită la mâneci şi la gât cu broderii în fir de argint şi aur. Fusta era şi ea garnisită cu bentiţe de mătase şi funde din satin şi muselină. Problema pe care-o întâmpină Rosalie când şi-o îmbrăcă era aceea că rochia îi fusese potrivită pe corp când purtase un corset întărit cu oase de balenă, strâns zdravăn în şireturi, astfel că şi acum era necesar să-l poarte.

Se aventură în camera din mijloc a apartamentului, ţinându-şi rochia ridicată pe umeri, în timp ce spatele îi era descheiat.

— Rand?

Chipul lui apăru imediat de după uşa dormitorului său.

— Ce...?

Ochii i se aprinseră, cu privirile aţintite pe silueta îmbrăcată în argintiu şi albastru deschis. În cele din urmă îşi îndreptă ochii spre faţa ei.

— Este o rochie frumoasă, spuse după câteva clipe de tăcere.

— Ştiu, replică Rosalie, iritată de propria-i reacţie faţă de modul în care ochii lui păreau s-o dezbrace. Nu pot s-o închei.

Lent, pe buzele lui apăru un surâs.

— Nu cumva te-am hrănit prea abundent?

— Nu, dar nu pot strânge îndeajuns de tare şireturile afurisitului ăstuia de corset!

Rand continua să zâmbească.

— Şi cum aş putea fi de ajutor?

Fără a mai scoate vreun cuvânt, ea se întoarse cu spatele spre el, prezentându-i legăturile încrucişate. Îi auzi paşii uşori,

apoi simţi smucitura nu prea intensă, în clipa în care el luă capetele şiretului.

Rosalie se ţinu de canatul uşii şi icni când închisoarea din oase de balenă se strânse mai puternic în jurul coastelor şi mijlocului ei.

— Cred că atâta-i suficient, spuse Rand cu oarecare îndoială.

Ea scutură din cap.

— Niciodată nu voi reuşi să-mi închei rochia dacă nu-i mai strâns. Mai trage!

Rand ezită, conştient de o vagă neplăcere în propriul stomac, la gândul de a-i comprima şi mai mult trupul. Datorită rochiilor mult mai raţionale ale modei *empire*, de mai bine de zece ani corsetele nu mai fuseseră necesare. A lega corpul unei femei într-o asemenea teacă i se părea o formă de tortură inutilă.

— De ce nu-ţi pui o altă rochie? îi sugeră.

— Aşadar, voi fi nevoită s-o chem pe una dintre servitoare să mi-l lege?

Bombănind printre dinţi Rand trase iar de şireturi, urmărind cu privirea cum mijlocul i se subţiază cu încă vreo trei centimetri, ajungând la o dimensiune incredibil de mică. Rosalie inspiră de câteva ori scurt, şi-şi duse o mână în dreptul diafragmei.

— N-ai putea...? începu să-l roage.

Dar el îi reteză vorba.

— Nu. Ajunge. Deja mă lupt cu dorinţa aprinsă de-a căuta un foarfece.

Apropie marginile rochiei şi încheie cu îndemânare nasturii, adăugând:

— Pentru ce insistaţi voi, femeile, să readuceţi o modă care-ar fi trebuit să fie scoasă în afara legii încă din secolul trecut...

— Am auzit că şi unii bărbaţi se supun acestei mode. Se zice că însuşi prinţul regent...

— Da, aceia care depăşesc în mod frecvent satisfacerea gustului lor pentru vin şi mâncare. Dar tu, Rosalie, n-ai nevoie de aşa ceva.

— Cum poţi să judeci, dacă...?

— Te-am văzut, îi reaminti Rand.

Şi deoarece o simţi încordându-se, zăbovi cu încheierea ultimilor trei nasturi.

— Este o crimă să-ţi modifici formele, adăugă.

Rosalie închise ochii şi, când simţi pe ceafă atingerea caldă, uşoară, a degetelor lui, un val de sânge îi înfierbântă obrajii. Avu brusc senzaţia că acum o atingea pentru prima oară. Amintirea trupului ei gol, strâns înlănţuit de al lui, era îndepărtată şi îşi pierduse limpezimea. Uneori, pentru scurt timp, îşi putea aduce aminte de duritatea corpului bărbătesc peste al ei, de încordarea muşchilor puternici, de cutremurarea profundă care scuturase membrele lui în momentul în care-o pătrunsese. Dar, în mod ciudat, i se părea că-n patul acela se împreunaseră alţi doi oameni, că mai înainte de venirea lor în Franţa niciodată nu-l întâlnise pe Rand. Ca spre a se autoapăra, Rosalie se străduí să revină în prezent şi încercă să găsească un mod de a rupe tăcerea devenită prea intimă.

— Presupun că, primindu-l din partea unui cunoscător, ar trebui să fiu flatată de acest compliment, spuse.

— Nu sunt un cunoscător, replică el pe un ton calm, privind în jos, spre creştetul capului ei.

— Ai dreptate. Termenul de „cunoscător" implică un anumit respect faţă de obiectul ce-ţi atrage interesul. Aşadar, să zicem mai bine „un amator de plăceri".

Rand îşi înăbuşi imboldul de a-i cuprinde-n mâini gâtul şi de a o strangula, întrebându-se cu amărăciune pentru ce era ea atât de hotărâtă să-l chinuiască.

— Dacă tu eşti pentru mine o plăcere, ar însemna că eu am un mod foarte masochist de a-nţelege noţiunea de plăcere.

Rosalie se întoarse cu faţa spre el.

— Pentru a judeca, nu dispun decât de propria mea experienţă cu dumneata — şi concluzia evidentă este că eşti lipsit de respect atât faţă de mine, cât şi faţă de femei în general.

— Dacă asta ar fi adevărat, replică el pe un ton amenințător, chiar în clipa aceasta ne-am afla în pat, în ciuda micilor tăi ghimpi înțepători, Rose. Fii convinsă că te respect.

— Atunci, nu înțeleg... începu ea, dar glasul i se stinse treptat când se uită la el.

Gura lui — o idee prea mare, cu contururi fine și expresivă — se deformase ușor din cauza iritării. O amintire îi reveni fulgerător în minte: cât de tari păruseră cândva aceste buze, când cereau accesul spre ale ei; cât de moi și mângâietoare — când îi atinseseră cu un sărut ușor fruntea, după ce dansaseră împreună. „Sunt pierdută!" își spuse-n gând, dându-și seama în clipa aceea că începea să țină la el.

— Ce nu înțelegi?

— Pentru ce-ai făcut... ceea ce ai făcut la Londra, bolborosi Rosalie, deznădejdea strângându-i inima ca o crustă dură de ipsos ce se întărește.

Iritarea lui Rand dispăru imediat. Posomorându-se, căută un răspuns și constată că nu putea vorbi. Cum să-i explice? Lumea în care crescuse el fusese un univers lipsit de milă, în care nu exista răbdare. Își învățase bine lecțiile, cea mai importantă fiind aceea că plăcerea era ceva ce iei, nu ceva ce dăruiești. Își formase reflexul condiționat ca, atunci când simțea o nevoie, să și-o satisfacă fără a se gândi la consecințe. Și cum i-ar explica și că, datorită ei, începea să se schimbe, că învățase ce-i acela regretul?

— Pe atunci nu te cunoșteam, spuse rostind rar cuvintele. Tot ce știam era că... Oh! la naiba, Rosalie, erai frumoasă și te aflai la îndemână în momentul în care doream o femeie.

Se aștepta ca ea să se repeadă la el furioasă, și n-ar fi învinovățit-o dac-ar fi reacționat în felul acesta. Însă pe chipul ei se zugrăvi uimirea, și mânia din glas i se domoli.

— Nu te-nțeleg, murmură. Pentru ce uneori ești atât de blând, iar alteori așa de...

Îi era greu să găsească un cuvânt potrivit; cum ar izbuti niște biete vorbe să descrie firea lui schimbătoare? Și cum s-ar

putea încrede ea vreodată în cineva care era atât de rece, duios, blând, egoist — fără nici o explicaţie, fără vreo prevenire, fără consecvenţă?

Stăteau amândoi cufundaţi în tăcere, evitându-şi unul altuia privirile, în timp ce trăsura înainta spre Calais, hurducăindu-i şi zguduindu-i pe drumurile prost construite. Opririle pentru odihnă şi hrană erau prea rare pentru a le destinde încordarea sau a le uşura oboseala călătoriei. Atmosfera în interiorul vehiculului era atât de tensionată şi epuizantă încât Rosalie se grăbi să coboare când, în cele din urmă, ajunseră la locuinţa lui Brummell. Abia fu în stare să accepte cu politeţe mâna pe care Rand i-o întinse oferindu-şi ajutorul. Vizita la Brummell merita totuşi efortul călătoriei, mai ales când Rosalie văzu cum o uşoară întristare datorată singurătăţii părăseşte faţa acestuia în momentul în care îi păşiră pragul. În ciuda faptului că prin acea uşă trecea, într-un flux continuu, crema societăţii englezeşti, incluzându-i pe ducele de Argyll, ducele de Gloucester, ducele de Devonshire, lorzii Alvanley, Craven, Bedford, Westmoreland şi d'Eresby, viaţa socială a lui Brummell nu mai era decât o fărâmă din ceea ce fusese cândva. Nu se putea împiedica să simtă în mod dureros lipsa popularităţii şi a activităţii de care se bucurase până de curând.

— *Ça fait une éternité qu'on ne vous a pas vus*[1]! exclamă, zâmbindu-le radios.

În mod spontan, Rosalie îi răspunse surâzând la rândul său.

— Şi chiar a trecut mult timp de atunci — conveni, îngăduindu-i s-o ajute să-şi dezbrace pelerina şi ridicându-şi uşor fusta în timp ce se îndrepta spre un scaun tapiţat. Aţi primit mulţi oaspeţi, de când ne-am întâlnit data trecută?

---

[1] *Ça fait une éternité qu'on ne vous a pas vus!* (lb. fr. în original)= A trecut o veşnicie de când nu v-am văzut! (n.t.)

— Cu zecile, draga mea, şi toţi aducând cele mai recente veşti de la Londra. Cu toate acestea, mă tem că numărul musafirilor a depăşit calitatea lor.

— Sper că veştile aduse de ei au fost plăcute.

— Unele da. Întotdeauna este plăcut să ştii că ţi se duce dorul, şi înţeleg că, de când am părăsit Anglia, lipsa de popularitate a lui Prinny a fost în creştere. Ce părere ai, Berkeley?

Rand se abţinu să remarce faptul că nepopularitatea lui Prinny avea şi alte cauze în afara sfârşitului prieteniei sale cu Brummell. Prinţul regent era un personaj de o corupţie notorie, un risipitor de mari proporţii şi un politician nepriceput care se deda deseori la beţie.

— Este, într-adevăr, o persoană nepopulară.

— Întocmai aşa gândeam şi eu, întări Brummell cu satisfacţie. Fără sfaturile mele, nesocotinţa sa îl va duce la dezastru. Am auzit că deja a luat obiceiul de a purta mătăsuri trandafirii şi catarame de pantofi împodobite cu pietre scumpe. (Simpla evocare a acestui zvon îl făcu să se cutremure.) Bunul-gust este un adevăr spus doar pe jumătate — nu uitaţi asta. O croială de calitate, curăţenia, demnitatea, obiceiul de a-ţi schimba mănuşile de cel puţin şase ori pe zi...

Dornic să preîntâmpine un discurs lung pe tema principiilor de comportare ale lui Le Beau, Rand încercă să-l întrerupă cu tact dar grabnic.

— Veştile de la Pavilion au apărut recent în ziare, sporind şi ele nemulţumirea publicului. De când John Nash s-a angajat anul trecut să lucreze la el, au fost construite o mulţime de adăugiri costisitoare. Camere orientale, turnuri din fontă, bucătării încălzite cu aburi...

— Pavilionul... o jucărie de prost-gust. Dar, spre a nu-l nedreptăţi pe Prinny, o jucărie extrem de impresionantă, chiar dacă într-un mod vulgar.

— Domnule Brummell, întrebă Rosalie încreţindu-şi uşor fruntea, există vreo şansă de a vă reconcilia vreodată cu regentul?

— Mă îndoiesc, replică pe un ton categoric. După cum spune zicala, a curs prea multă apă pe râu. Cred că desfacerea unei asocieri spectaculoase — cea dintre spiritul meu şi titlul său — a început din clipa în care greutatea lui a sporit aproape la dublu.

— Am auzit c-ar fi o persoană cam trupeşă, remarcă Rosalie.

Brummell aprobă dând din cap cu convingere.

— Ultima dată când l-am văzut, depăşea bine trei sute de pfunzi[1]. A fost nevoie de o platformă, o rampă şi un fotoliu montat pe rotile doar pentru a-l urca în şa, să facă puţin exerciţiu fizic.

— Îngrozitor!

— Spectacolul era şocant, fără-ndoială. Cu atât mai mult cu cât Prinny îmi amintea de un portar uriaş de la Carlton House, pe care noi toţi îl poreclisem Big Ben. Deoarece doamna Maria Fitzherbert, faimoasa... asociată a regentului, avea şi ea o impresionantă circumferinţă a taliei, fireşte c-am început să mă refer la ea şi la Prinny prin formula „Ben-ul şi Benina noastră". (Făcu o scurtă pauză, deoarece din direcţia lui Rand se auzise un mic râs înăbuşit.) Gluma mea n-a fost bine primită, deşi o spuneam cu simpatie.

Rosalie se uită la Rand şi schimbară un zâmbet rapid. Oricât de fermecător ar fi fost George Brummell, prea mult tact nu avea.

— Următoarea lovitură care-a dus la slăbirea relaţiilor noastre, continuă Le Beau, a fost când Prinny a dat dovadă de cea mai mare grosolănie la care-am asistat vreodată, ignorându-mă cu totul la balul mascat organizat la Dandy Club. Lovitura finală a survenit în timp ce mă plimbam cu lordul Alvanley pe Bond Street. Ne-am întâlnit din întâmplare cu

[1] *Pfund*: unitate de măsură engleză pentru greutăţi, echivalând cu 453,6g. (n.t.)

prinţul şi cu contele Moira, şi după câteva minute de conversaţie în cursul cărora regentul a părut din nou că habar nu are de prezenţa mea, l-am întrebat pe Alvanley: „Cine-i prietenul acesta gras al tău?"

— Dumnezeule! exclamă iar Rosalie, îngrozită, întrebându-se cum putea cineva să aibă atâta îndrăzneală şi curaj încât să rostească aşa ceva în auzul celui care guverna Anglia.

— Nu era decât o glumă făcută într-un moment nepotrivit. Dar s-a nimerit ca unele datorii mărunte să mă forţeze să părăsesc Anglia înainte de vindecarea rupturii.

— Înţeleg, murmură Rosalie, ascunzându-şi zâmbetul de simpatie printr-o înclinare politicoasă a capului.

Marele Le Beau era impresionant şi amuzant, însă persoana lui avea ceva ce trezea în ea o ciudată dorinţă de a-l proteja. Era ca un copil a cărui trufie îl făcea mult prea naiv. Se întrebă ce se va alege de el, căci i se părea evident că nu poseda nici o sursă de venituri suficient de mare pentru a satisface modul de viaţă pe care-l ducea. Pe faţa lui nu se citea nici o urmă de îngrijorare sau prudenţă, nimic ce-ar fi indicat că era conştient de situaţia sa precară.

— Domnişoară Belleau — i se adresă Brummell, ridicându-se din fotoliul tapiţat în care stătuse — v-ar amuza să vedeţi albumul alcătuit de mine? Este destul de mare, deoarece conţine contribuţii ale multora dintre cunoştinţele mele actuale şi mai vechi. Îndeosebi, există în el o poezie pe care mi-ar plăcea s-o vedeţi; e scrisă de pana acelei femei minunate, ducesa de Devonshire. Începe cu următorul vers: «Am apreciat farmecul rozei, când am culeş-o, proaspătă, din tufiş...» Restul nu mi-l amintesc.

— M-aş simţi onorată să-l văd, îl asigură Rosalie pe un ton grav.

Gazda murmură câteva cuvinte spre a-şi exprima mulţumirea şi se duse să caute albumul într-o bibliotecă montată în perete.

— Selegue! strigă în curând, poruncitor, şi micul valet veni în goană. Nu reuşesc să-mi găsesc albumul.

Selegue dădu din cap energic, apoi îl conduse înapoi, la fotoliul său, liniştindu-l:

— Vi-l aduc eu, sir.

— Dacă deranjul e prea mare... interveni Rosalie.

— Nu, nu, absolut deloc, draga mea. Este un album foarte deosebit, ce conţine versuri unice-n lume, pe care numai oaspeţii mei favoriţi sunt invitaţi să le vadă.

— Suntem extrem de măguliţi, spuse Rosalie.

În timp ce ea şi Brummell îşi adresară unul altuia surâsuri la fel de fermecătoare, Rand înţepeni brusc, şi degetele cu care-şi ciocănea uşor coapsa rămaseră nemişcate. Se uită la cei doi şi se aplecă în faţă, îndreptând priviri rapide când spre unul, când spre celălalt şi sfârşind prin a se uita la ei cu ochi uluiţi. Pentru nimic în lume n-ar fi rostit în momentul acela vreun cuvînt, oricât de mic, fiindcă mintea îi era cuprinsă de un vârtej de bănuieli, mirare, curiozitate şi neîncredere.

Brummell trebuie să se fi privit în oglindă îndeajuns de des pentru a recunoaşte vagul ecou al propriei sale expresii, căci în timp ce se îndrepta spre Rosalie, zâmbetul i se transformă treptat în uimire. De album uitase. Apoi păli şi privirea i se concentră asupra gâtului ei.

Stânjenită, Rosalie rămase pe scaunul său.

— Domnule Brummell...? şopti şovăitor.

El părea depăşit de emoţie.

— De unde... de unde ai... agrafa aceasta? fu în stare să îngaime în cele din urmă.

Degetele ei se ridicară repede, într-un gest de apărare, spre mica bijuterie de aur prinsă de panglica ce-i înconjura gâtul.

— Era agrafa de cravată a tatălui meu. El a murit pe când eram mică. Mama mi-a dat-o, ca să păstrez ceva ce fusese al lui.

— O pot vedea? (În tăcerea ce-i învăluise, cuvintele răsunară aspru, tăioase.)

Tulburată, Rosalie îşi desfăcu funda şi i-o înmână, micuţul cerc de aur atârnând de ea ca o lacrimă. Fu uluită să constate că mâna lui tremura. Îndrăznind să arunce o privire spre Rand, văzu că ochii acestuia erau aţintiţi asupra lui Brummell. După ce le dăduse agrafa, bărbaţii păreau să fi uitat pînă şi de existenţa ei.

— Ce se-ntâmplă? întrebă.

Nu primi nici un răspuns imediat. Brummell se duse la fereastră şi ţinu agrafa în lumina soarelui, spre a o studia mai îndeaproape.

— Selegue! strigă cu un glas nefiresc.

Valetul cel sfrijit intră în cameră alergând..

— Iată-l... începu omuleţul, dar se opri când văzu ciudata poziţie aplecată a lui Brummell, al cărui trup avea, în mod normal, o ţinută dreaptă. Ce s-a-ntâmplat? întrebă.

Fără un cuvânt, Brummell îi dădu agrafa. Urmă un minut de tăcere, cât timp valetul studie cu atenţie obiectul.

— Spune-le, şopti Le Beau, ca şi cum efortul de a vorbi era prea mare pentru a-i îngădui să rostească mai mult decât acele două cuvinte.

— Este acul pentru cravată pe care tatăl dumneavoastră, William, l-a comandat pentru ziua în care-aţi împlinit şaisprezece ani, declară Selegue pe tonul unei constatări certe. Acelaşi ac pe care i l-aţi dăruit lui Lucy Doncaster, înainte de a vă despărţi de ea. „B"-ul derivă de la Brummell, iar frunzele repetă modelul celor care împodobesc pereţii casei familiei dumneavoastră, domeniul Grove...

— „B"-ul vine de la Belleau! îl întrerupse Rosalie zâmbind, deşi timbrul vocii îi devenise puţin ascuţit. V-am spus doar, e agrafa tatălui meu... Georges Belleau.

— Georges Belleau, repetă Rand cu glas coborât. George Brummell. Ciudată coincidenţă — iniţialele acestea identice.

— Încetaţi! strigă Rosalie, respirând anevoie.

— Vă rog, domnişoară Belleau, încercă Brummell s-o calmeze. Îmi pare rău că vă supăr. Haideţi să lămurim pe loc problema aceasta.

— Imediat, îşi exprimă ea acordul pe un ton tăios.

— Atunci sunteţi amabilă să ne relataţi împrejurările naşterii dumneavoastră?

— Desigur. M-am născut în 1796...

— Anul în care împlinisem optsprezece ani! exclamă Brummell.

— ... în Franţa. Mama şi tata s-au mutat la Londra curând după aceea. Din câte spunea *maman*, tata era cofetar. A fost ucis de o diligenţă, în timp ce traversa strada, ieşind din prăvălia lui.

— Aţi fost crescută numai de mama dumneavoastră?

— Da. Am locuit împreună cu ea toată viaţă, până când... până când l-am cunoscut pe lordul Berkeley.

— Ocupaţia mamei dumneavoastră? întrebă nerăbdător Le Beau.

— Este guvernantă într-o respectabilă...

— Numele ei? *Numele* ei?

Rosalie se uită cu ochi mari la el, impresionată de insistenţa zugrăvită pe chipul lui. Speriată fără a şti de ce, se ridică de pe scaun. Abia putea vorbi.

— Amille Belleau, răspunse, cu senzaţia că i se încleştează gâtul.

— Şi înainte de căsătorie?

În tăcere, Rosalie îşi scutură capul. Presimţea că el cunoştea deja răspunsul. Izbuti totuşi să rostească numele.

— Amille Courtois.

O tăcere ca de moarte învălui încăperea. Dăinui atât de mult, încât Rosalie se gândi că trebuie să ţipe pentru a spulbera încordarea. Apoi Selegue vorbi:

— Acesta era numele guvernantei lui Lucy Doncaster.

— Ce vrei să spui? întrebă Rosalie, cu glas şovăitor.

— Trebuie să vă fi... Lucy Doncaster v-a născut, desigur, în Europa, după ce a fugit din Anglia, replică valetul cu blândeţe. Este foarte probabil ca dumneavoastră să fiţi rodul relaţiilor dintre George Brummell şi Lucy Doncaster. Acul de cravată nu-i singura dovadă ce trebuie avută în vedere, ci şi uimitoarea asemănare dintre ea şi dumneavoastră.

Brummell strânse bijuteria în pumn, aplecându-se asupra ei şi apăsându-şi-o la piept.

— Nu! protestă Rosalie simţind cum lacrimi de indignare îi şiroiesc din ochi. Mama mea este Amille Courtois Belleau. Tatăl meu era Georges Belleau. Vă înşelaţi, greşiţi amarnic! (Se retrase clătinându-se, toate obiectele din încăpere zărindu-se ca prin ceaţă şi înclinându-se la unghiuri ciudate.) Daţi-mi agrafa mea, se rugă printre hohote de plâns, şi când îşi pierdu echilibrul, orbită de lacrimi, simţi două braţe puternice cuprinzând-o cu fermitate. Rand! suspină, îngropându-şi faţa în umărul lui. Rand, spune-le...

— Aşa ceva nu-i cu putinţă, gemu Brummell, ascunzându-şi în mâini chipul. Nu pot gândi, mi-e imposibil... Pentru Dumnezeu, lăsaţi-mă singur, să-mi adun gândurile!

6

Nu rostesc, nici nu scriu, nu şoptesc al tău nume,
Căci ascunde dureri, şi păcate ascunde [1]

Lord Byron

Deşi acolo nu se aflau decât patru persoane, încăperea era plină de tulburare, lacrimi şi spaimă. Rapid, în mod eficient, Rand şi Selegue luară în mână situaţia, de vreme ce nici tatăl, nici fiica nu erau în stare s-o facă. Valetul îl conduse pe înnebunitul Brummell până la un fotoliu, vorbindu-i cu glas coborât şi blând. Rand ţinea strâns îmbrăţişat trupul tremurând al Rosaliei, încercând să-i transmită forţa şi siguranţa lui. Degetele sale sensibile îi înconjurau ceafa, atingerea lor calmând-o treptat.

— Rose. Nu trebuie să plângi, îi spuse, cu o intonaţie atât de fermă şi atât de stăpânită, încât contribuia la risipirea bizarei senzaţii de irealitate ce-i înnegura mintea. Respiră adânc de câteva ori şi relaxează-te.

Rosalie îl ascultă şi i se supuse în mod automat, inspirând şi expirând adânc în timp ce se uita uluită la trupul ghemuit al lui Brummell. De îndată ce tremuratul ei se mai potoli, Rand o scoase din cameră, oprindu-se doar câteva clipe în prag pentru a declara cu glas coborât:

— Mă voi înapoia peste o zi-două, să limpezim toată încurcătura asta. Dacă voi doi aţi îndurerat-o fără a fi necesar...

---

[1] Versurile originale în lb. engleză sunt următoarele: *I speak not, I trace not, I breathe not thy name,/ There is grief in the sound, there is guilt in the fame*...(n.t.)

— Vă asigur că tot ce s-a petrecut a fost absolut neaşteptat, îl întrerupse Selegue în chip de scuză.

Apoi se aplecă să-i vorbească din nou lui Le Beau. Pierdut în propria sa lume, Brummell bolborosea cuvinte întretăiate despre Lucy. Îşi ţinea capul în mâini, cu coatele rezemate pe genunchi, şi privind fix podeaua începu să plângă. Rand le aruncă amândurora o privire cruntă, după care petrecu braţul Rosaliei pe sub al său. Fata îl urmă parcă fără să vadă, împiedicându-se de tivul fustei. Era uluită de cele ce tocmai se petrecuseră, şi încerca să retrăiască-n minte, iar şi iar, scena de mai înainte. Tot ce luase ea drept adevărat — cine anume era şi mediul din care provenea — devenise brusc incert. Nu putea fi adevărat... nimic din toate acestea nu putea fi, căci Amille i-ar fi vorbit cu siguranţă despre asemenea lucruri! Cum ar fi cu putinţă ca Amille să nu-i fie mamă? Cum s-ar putea ca George Brummell să fie tatăl ei? Totul nu era decât o coincidenţă!

Trăsura care urma să-i ducă la un han local se afla în faţa clădirii. Birjarul francez stătea rezemat de vehicul, întorcând paginile unui ziar cotidian.

— *Allons*[1]! îi porunci Rand grăbit, şi omul se uită oarecum speriat la Rosalie, înainte de a sări vioi pe capră.

Odată urcată în trăsură, Rosalie avu senzaţia că-i vine greaţă. Îşi apăsă mijlocul cu o mână şi închise ochii, simţind că se sufocă.

În timp ce se străduia să respire, încordându-şi toracele, se uită la Rand cuprinsă de panică. Corsetul o strângea, părând că-i va cauza moartea. Înăbuşindu-şi o înjurătură, el îi aplecă trupul peste genunchii săi şi începu să se lupte să-i descheie rochia.

— Dracu' să-l ia de corset! ocărî, şi urmarea eforturilor sale fu aceea că nasturii zburară care-ncotro. Este ultima dată, cu adevărat ultima, când te mai las să porţi aşa ceva.

Când şireturile se slăbiră şi mijlocul i se eliberă, Rosalie respiră în voie, simţindu-se încă ameţită. Rand trase şi el adânc

---

[1] *Allons!* (lb. fr. în original)= Să mergem! (n.t.)

aer în piept, dându-şi seama că, în mod inconştient, îşi ţinuse respiraţia până când terminase de descheiat şireturile. Cu gingăşie, degetele sale alunecară sub mătasea rochiei şi-i mângâiară carnea strivită, calmând delicata piele înroşită. Treptat Rosalie constată că greaţa începe să-i cedeze.

— Îţi mulţumesc, şopti şi — cu forţe reînnoite — izbucni din nou în lacrimi.

Agăţându-se cu disperare de mâneca hainei lui, se uită la el cu o expresie de cumplită suferinţă. Ochii umezi îi străluceau.

— Ei cred... că *maman* nu este... mama mea... adevărată...

— Ştiu, murmură el liniştitor. Respiră adânc...

— Ascultă-mă! Nu-i adevărat! El nu este tatăl meu! Sunt Rosalie Belleau... mă crezi, nu-i aşa?

Deoarece cuvintele ei fură acoperite de hohote de plâns, Rand ezită, stânjenit, apoi o strânse la piept, şoptindu-i cuvinte duioase. Se simţea îngrozitor de neajutorat. În alte împrejurări în care fusese confruntat cu lacrimi femeieşti, acestea nu constituiseră decât un artificiu, nefiind rezultatul unei suferinţe reale. Nici o femeie nu avusese vreodată nevoie de el numai pentru a fi consolată, aşa că nu era obişnuit să i se ceară aşa ceva.

Rosalie îşi îngropă faţa udă în umărul lui, iar unghiile i se înfigeau în reverele hainei ca ghearele unei pisicuţe. În timp ce Rand îi ţinea trupul fragil strâns lipit de al său, simţi o parte din durerea ei — un ciudat zvâcnet al inimii. Dorinţa aceasta de a linişti, de a oferi un refugiu, era ceva cu totul nou, ceva ce strălucea luminos ca flacăra unei candele, şi — fără a-şi mai pune întrebări — se străduí s-o consoleze.

— Gata, e bine — îi şopti, mângâindu-i spatele cu o mişcare blândă, continuă. Sunt aici. Totul e-n regulă.

— Rand, ce va trebui să fac?

— Deocamdată linişteşte-te. Vom discuta despre asta mai târziu, îi spuse, şi ea se rezemă de el, primindu-i atingerea ca pe ceva firesc.

Pe măsura trecerii timpului plânsul i se domolea şi Rosalie simţi cristalizându-se între ei un fragil sentiment de încredere.

O ţesătură invizibilă le lega cu fire subţiri inimile — o legătură atât de plăpândă încât ar fi putut fi ruptă chiar şi de cea mai uşoară lovitură. Rosalie îşi veni în simţiri treptat, devenind conştientă de cât de intim era ţinută în braţe, de cum o învăluia forţa caldă a trupului lui, de mirosul bărbătesc, pe care-i plăcea să-l inhaleze, de respiraţia lui regulată şi continuă, care agita uşor cârlionţii de pe fruntea ei. Ştia că ar fi trebuit să se depărteze de el. Cu siguranţă, Rand îşi dăduse seama că ea îşi revenise îndeajuns pentru a trece pe celălalt scaun. Însă Rosalie nu voia deloc să se mişte. Trupul lui era puternic şi tare, dar totuşi, ciudat de confortabil. „Nu-mi da drumul!" se rugă în tăcere, închizându-şi strâns pleoapele.

Pe tot scurtul parcurs până la han, el nu mai spuse nimic, lăsând-o să rămână culcată pe genunchii lui. Amândoi erau perfect conştienţi, întrebându-se ce gândea celălalt, împărtăşind misterul unei atracţii pe care nici unul din ei nu o înţelegea.

„Jur să nu mă ating de ea."

„Aş vrea să mă sărute."

„Aş vrea să n-o doresc."

Apoi, aşa cum amândoi se temuseră că se va întâmpla, trăsura se opri. Evitând ochii lui Rand, Rosalie se smulse lent, cu membrele amorţite, din căldura trupului lui.

— Rochia mea... spuse.

El îi dădu haina sa.

Cu paşi obosiţi, Rosalie trecu prin uşa de intrare şi urcă scara îngustă ce ducea la apartament, oprindu-se spre a-l lăsa pe Rand să descuie.

— Pune-ţi un capot, o sfătui el, împingând-o uşor în cameră. Voi comanda o baie şi ceva de mâncare.

— Nu mi-e foame...

— Încuie uşa în urma mea.

— Bine, încuviinţă ea, cu glasul abia auzit. Cum vrei dumneata.

— Nu trebuie să te străduieşti atâta să-mi faci pe voie, replică Rand, amuzat, în ciuda situaţiei, de neobişnuita ei docilitate.

Deşi ochii Rosaliei încă mai priveau pardoseala, ea reuşi să-şi adune forţele pentru un scurt şi tremurat surâs. Se simţea apăsată de o singurătate de nesuportat. Problema aceasta era doar a ei. Toată încurcătura se ţesea în jurul ei. Nu avea nimic de-a face cu Rand şi nu putea să-i îngăduie să-şi asume întreaga ei povară.

Privirea lui Rand, odihnindu-se pe capul plecat al Rosaliei, era mângâietoare.

— Încuie uşa, *rose épineuse*, îi mai spuse o dată, înainte de a pleca.

„Trandafir spinos". Glasul lui, blândeţea intonaţiei, ajunseră la urechea ei ca o duioasă mângâiere.

Uluită, lăsă să-i alunece de pe umeri haina lui Rand. Era impregnată de mireasma lui şi, ducându-i-o în dormitor, Rosalie sorbi cu nesaţ parfumul bărbătesc al lemnului de santal. Oare modul posesiv în care se purtase şi mângâierea din vocea lui existaseră doar în închipuirea ei? Să fi fost într-atât de vlăguită încât imaginaţia sa colora totul în nuanţe înşelătoare?

Când se înapoie, Rand o convinse aproape cu forţa să înghită un pahar de vişinată, care-i împrăştie în trup o fierbinţeală plăcută, precum şi un fals curaj. Recăpătându-şi energia şi văzând mâncarea simplă ce li se servise — o pâine cu crustă aurie, brânză de Camembert, moale de-ţi lăsa gura apă, fructe suculente şi o sticlă de vin — Rosalie descoperi că era lihnită de foame. În timp ce mânca, simţea zăbovind asupra ei privirea aprobatoare a lui Rand. De cum îşi potoli stomacul hămesit, puse pe masă bucata de pâine ce-i rămăsese în mână şi-l privi drept în ochi.

— E mai bine? o întrebă el, încredinţându-se că fata îşi recăpătase forţele.

— Mult mai bine.

Atenţia lui Rand se îndreptă o clipă asupra cameristei, care tocmai golea ultima căldare de apă fierbinte în cada metalică. Avea să dureze câtva timp până când se va răcori suficient spre a te putea scălda în ea. Citind nerăbdarea din ochii lui căprui,

femeia îşi încheie în grabă treaba şi părăsi încăperea. Inima Rosaliei începu să-şi accelereze bătăile când ea înţelese că urmau să vorbească despre cele petrecute, şi tot ce mâncase păru să i se ridice ameninţător până-n gât.

— Nu cred că sunt pregătită să înfrunt o discuţie referitoare la ce s-a întâmplat, spuse, silindu-se să râdă. Şi nici nu cred că voi fi vreodată.

— Tot ce avem în faţa noastră, replică Rand cu glas liniştitor, sunt câteva probe neesenţiale. Nimic n-a fost dovedit...

— Dar agrafa?

— Nu-i chiar atât de deosebită. Iniţiala „B" şi ornamentaţia cu frunze nu sunt deloc neobişnuite. Ar putea fi o simplă coincidenţă.

— Şi numele... mamei mele? Şi dac-ar fi fost, într-adevăr, guvernanta lui Lucy Doncaster?

— Asta nu înseamnă neapărat că eşti fiica nelegitimă a lui Lucy, oricâtă asemănare ar exista. E posibil ca toată această situaţie să nu fie decât o născocire Brummelliană, care i-a scăpat de sub control. După cum ai constatat deja, Le Beau nu-i o sursă de informaţii pe care să te poţi baza prea mult. Este romantic şi imaginativ. A fost stresat de o încercare dificilă prin care a trecut de curând. Mai curând aş crede că un negustor de vinuri londonez nu pune apă-n vinul său decât să iau de bune cuvintele lui Brummell.

Rosalie suspină, fiindu-i îndată recunoscătoare pentru scepticismul lui raţional, deşi acesta n-o convingea.

— Şi în plus, adăugă Rand, nu există nici un motiv pentru a se fi ţinut secretă... existenţa ta... existenţa unui copil. Lucy Doncaster avea posibilitatea de a alege între alte câteva soluţii mai fezabile, decât să dea spre creştere acel ipotetic copil guvernantei sale. Presupun că prima sa reacţie ar fi fost să ia legătura cu Brummell, aducându-i la cunoştinţă vestea şi cerându-i sprijinul. Şi dacă asta nu-i reuşea, s-ar fi putut căsători cu contele de Rotherdam, pretinzând apoi că naşterea copilului ar fi fost prematură.

— De ce pari să ştii atât de multe referitor la toate acestea? nu se putu abţine Rosalie să întrebe, cu puţină asprime.

Rand îi răspunse zâmbind:

— Nu datorită vreunei experienţe personale. Dar nici nu constituie o dilemă lipsită de precedente.

Ea dădu din cap în semn de înţelegere şi muşcă gânditoare o coajă de pâine. În cele din urmă scutură din cap, încruntându-se.

— Toate astea nu-mi miros a bine, spuse.

— Singurul mod pentru a respinge sau a dovedi ceva constă în a face apel la Amille Courtois Belleau.

— Nu!

Înainte ca Rand să poată adăuga ceva, Rosalie vorbi cu o grabă plină de vehemenţă:

— În toţi cei douăzeci de ani care-au trecut, ea a fost mama mea. Dacă în toată povestea aceasta există o parte de adevăr, ea a avut motivele sale de a nu mi-o împărtăşi, şi eu i le voi accepta în continuare. Dacă nu mă pot încrede în judecata sa — în judecata unei femei care m-a hrănit, m-a îmbrăcat şi m-a îngrijit de-a lungul întregii mele vieţi — atunci nu mă mai pot încrede în nimeni şi în nimic.

Rand se uită la ea perplex.

— Dar cum poţi să nu doreşti să cunoşti adevărul? Dacă Brummell ar fi realmente tatăl tău...

— N-aş câştiga nimic şi, în schimb, gândeşte-te ce-ar însemna pentru Amille. Nu-nţelegi? George Brummell este incapabil şi, bănuiesc, nici nu doreşte să fie tatăl cuiva. (Durerea îi întunecă chipul.) În după-amiaza aceasta nu se poate afirma că mi-ar fi deschis larg braţele.

Rand îşi reţinu o replică prin care i-ar fi dat dreptate şi căută un răspuns acceptabil.

— Era şocat.

— E prea înfumurat pentru a-şi dori un copil. Este un filfizon şi toată lumea ştie că bărbaţilor de soiul lui le displace să îmbătrânească. Nu vor nimic care să le amintească de vârsta

lor. (În timp ce continua, pe trăsăturile Rosaliei se aşternu o expresie chinuită.) Cât despre Lucy... dacă era mama mea adevărată, nu ştiu şi nici nu-mi pasă pentru ce... pentru ce nu m-a vrut. Nu acelaşi lucru se poate spune despre Amille, şi asta-i ceea ce contează.

Rand dădu încet din cap, aprobator, simţind că nu acum era momentul potrivit pentru a încerca să-i schimbe hotărârea. Oboseala îşi spunea cuvântul şi Rosalie nu părea pregătită să fie cinstită cu ea însăşi. O cunoştea îndeajuns de bine pentru a fi convins că-i păsa de trecutul ei şi că dorea cu disperare să afle mai multe despre Lucy Doncaster. Dar Rosalie se temea de secretele pe care le ascundea trecutul şi avea să fie nevoie de timp pentru a-i da curaj.

— Atunci, să părăsim deocamdată acest subiect.

— Nu eşti de acord cu decizia mea, remarcă Rosalie, cercetându-i faţa cu ochi întrebători.

Îi era greu să-şi dea seama ce gândea el. Rand ridică uşor din umeri.

— Nu am dreptul dè a-ţi spune ce să faci.

Era dreptul ei — reflectă Rand — să-şi abordeze trecutul aşa cum voia. Dumnezeu era martor că el însuşi nu fusese prea dornic să se ocupe de al său!

Declaraţia lui avu darul s-o amuze brusc pe Rosalie.

— Îmi îngădui să te-ntreb ce anume a dus la această schimbare de politică?

Decizând să nu replice în nici un fel, Rand zâmbi, părând indolent şi, în mod ciudat, mulţumit. Afară cerul se întunecase, dar încăperea era plină de lumina înceţoşată a lumânărilor. Pâlpâirea flăcărilor aprindea scântei în aurul părului său ciufulit şi-n ochii căprui, dând feţei sale oacheşe o strălucire metalică. Rosalie fu fascinată de mişcările lui, când îşi întinse braţele spre spate, împreunându-şi degetele deasupra capului. Îi văzu muşchii umflându-se şi apoi destinzându-se sub albul cămăşii. Ce privelişte ciudată oferea — cu îmbrăcămintea sa de gentelman

şi cu tenul bronzat. Era o combinaţie neobişnuită, şi totuşi extraordinar de atrăgătoare.

În timp ce Rosalie îl învăluia într-o privire blândă şi cercetătoare, Rand simţea formându-i-se în capul pieptului un gol dureros. Dorea s-o ţină din nou în braţe, ar fi vrut s-o atingă şi să-i simtă gustul, şi îşi dădu seama că epuizase pretextele cu care s-o atragă la pieptul său. Ce resurse îi mai rămăseseră oare? O contempla cu nesaţ, conştient de faptul că o parte din el era cuprinsă de o dorinţă tot mai puternică.

— Rose... ce-ai face dacă ţi-aş cere să vii aici? o întrebă pe un ton calm, privirea lui intensă îndemnând-o să se-ncreadă în el.

Brusc tulburată, Rosalie clipi des, întrebându-se dacă auzise bine.

— Nu... nu ştiu, răspunse, încruntându-se uşor. Presupun că ar depinde de motivul pentru care...

— Ştii pentru care motiv.

Glasul îi era acum mai blând, mai îmbietor. Trecu un răstimp lung până când adăugă:

— Vino aici.

Era cu neputinţă să nu-i dea ascultare. Ca şi cum ar fi fost trasă de o sfoară nevăzută, Rosalie se ridică în picioare şi, ocolind masa, se îndreptă spre el, oprindu-se lângă fotoliul lui. „Vrea să mă sărute", îşi spuse tulburată, şi încântarea şi panica pe care acest gând le trezi deopotrivă în inima ei îi înteţiră bătăile nebuneşti ale acesteia.

Se priveau, ochi în ochi, ca hipnotizaţi.

— De ce trebuie să fii atât de frumoasă? şopti Rand.

Când îi întâlniră pe-ai lui, ochii ei albaştri, care acum păreau negri, erau plini de întrebări şi nelinişte. Cu toate acestea, Rosalie stătea în picioare lângă el, fiecare fibră a sa îndemnând-o instinctiv să rămână acolo.

— Nu-mi da vreun motiv să... începu să-l avertizeze.

Însă Rand îi tăie vorba cu glas răguşit:

— Niciodată nu-ţi voi mai face nici cel mai mic rău, Rosalie. Nu voi mai face nimic ce tu nu vrei. Până acum trebuie să te fi convins că ştiu să-mi respect cuvântul.

Printr-o înclinare lentă a capului, ea încuviinţă, încercând să-şi stăpânească fiorul provocat de tonul dulce ca mierea cu care-i vorbise.

— Te cred.

— Atunci, vino mai aproape.

Atmosfera era încărcată de aşteptare. După câteva clipe de deliberare interioară, ea se aşeză şovăitor pe genunchii lui. Când el se mişcă spre a-i îngădui să stea mai comod, îi simţi muşchii tari încordându-i-se. Mâinile lui îi cuprinseră mijlocul cu o apăsare uşoară şi totuşi fermă — ţinând-o în siguranţă şi aproape de el. Dându-şi perfect de bine seama de ceea ce făcea şi tocmai de aceea tremurând, Rosalie îşi ridică braţele, sprijinindu-şi-le pe umerii lui. Degetele ei le simţiră lăţimea şi puterea, iar când, prin ţesătura subţire a cămăşii, apăsară micile adâncituri de sub clavicule, detectară zvâcnirea puternică a pulsului. Era nervoasă. Fu cuprinsă de un brusc imbold de a se depărta de el, dar ceva neştiut o obligă să rămână. Poate că ceea ce o îndemna să nu plece era curiozitatea sau ciudata expresie de aşteptare din ochii verzi-aurii... sau poate gândul nebunesc că el merita dreptul de a o ţine astfel, pe genunchii săi. Vârfurile degetelor lui se odihneau pe trupul ei blânde şi uşoare, promiţând desfătări nebănuite.

— Am mai încercat şi altă dată să te sărut — spuse Rand cu voce răguşită, trăgând-o mai aproape între genunchii depărtaţi — dar nu mi-ai cedat.

— Erai altfel atunci — şopti ea, amintindu-şi cum gura lui o strivise pe-a ei. Ţin minte...

— Nu. (În privirea lui Rand se aprinse o sclipire îndurerată.) Nu-ţi mai reaminti. Lasă-mă să-ţi înlocuiesc amintirile.

Între ei se aşternu tăcerea, învăluindu-i, părând s-o împingă lent pe Rosalie spre el. Cuvintele lui, privirea, ciudata şi noua

expresie ce-i îmblânzea conturul buzelor — totul părea s-o atragă cu o putere dincolo de raţiune.

Încet, Rosalie îşi înclină capul, găsindu-i gura cu a sa, înfiorându-se uşor când buzele li se întâlniră. Ale lui erau calde, ferme, fără lăcomia de odinioară. Rosalie fu conştientă de faptul că sărutul ei era nepriceput, căci nu ştia cum să procedeze, în afară de a-şi apăsa gura pe a lui... În mod sigur, un bărbat cu experienţa lui nu putea fi mulţumit de candoarea ei. Dar când, cu un suspin, îşi înălţă capul, Rosalie văzu că şi Rand fusese zguduit. Privirea lui blândă ardea de dorinţă, pieptul i se zbătea într-o respiraţie mai rapidă decât înainte. Sub degetele ei, pulsul îi zvâcnea mai puternic.

Tăcerea era ruptă doar de sfârâitul slab al flăcării unei lumânări.

Rand era nespus de mişcat de inocenţa castului sărut. În timp ce Rosalie îl urmărea cu timidul curaj al unei pisicuţe, el se lupta din răsputeri să domolească intensitatea dorinţei ce-l mistuia, şi bătălia nu fu câştigată decât la mustaţă.

— Asta-i ceea ce...? întrebă ea în şoaptă, încolăcindu-şi mai strâns mâinile în jurul gâtului său; iar când frăgezimea braţelor ei atinseră pielea lui, întregul trup i se înfioră. A fost cum trebuie?

În clipa aceea Rand dorea nebuneşte s-o ducă-n dormitorul lui. Senzaţia trupului ei stându-i pe genunchi, ca un pisoi care se roagă să fie mângâiat, îl ardea, aproape de nesuportat. Era atât de moale şi de feminină, atât de uşor de ţinut în braţe... Insistenta presiune a dorinţei creştea în fiinţa lui, dar îşi stăvili fără milă nerăbdarea.

— Da, răspunse cu glasul răguşit, abia mai tare decât o şoaptă, şi o sclipire arzătoare făcu să strălucească mai intens aurul din ochii lui.

Apoi zâmbi, albul dinţilor contrastând cu arămiul tenului său, şi adăugă:

— Dar prea rapid.

Zâmbi şi Rosalie, scuturând uşor din cap în timp ce-l privea. Se aplecă până când nasurile aproape li se atinseră, şi îi simţi muşchii întărindu-i-se sub efectul încordării.

— Dă-mi voie să mai încerc o dată, se oferi; şi, cu titlu de probă, căută din nou focul dulce al buzelor lui.

De data acesta Rand îşi îngădui să răspundă cu nesaţ controlat.

— Deschide gura, murmură, şi mâinile lui mari se ridicară să-i cuprindă faţa.

Şovăitoare, îi dădu ascultare, descoperind că-n momentul când buzele i se întredeschiseră îi fură menţinute astfel de apăsarea tot mai intensă a sărutului său. Limba lui o atinse pe-a ei; tulburată, încercă să-şi tragă capul înapoi, dar el îi urmă mişcarea, buzele rămânându-le lipite. Încetul cu încetul Rosalie cedă, pe măsură ce o căldură de neînchipuit, copleşitoare, i se împrăştia în trup; gura lui o devora pe-a ei, cerând să pătrundă, reuşind, şi răsplătind-o cu o desfătare pe care nici în vis nu şi-o imaginase. Se simţea jefuită şi totodată preţuită. Rosalie se ghemui la pieptul lui, trupul devenindu-i moale, sinuos, apăsându-se din propria sa vrere de trupul bărbatului. Tăria bărbăţiei lui zvâcnea sub coapsele ei, şi, când cedă îmbrăţişării sale, Rosalie simţi în cele mai tainice fibre ale făpturii ei o zvârcolire ce răspundea dorinţei lui Rand. Braţele acestuia erau un univers de senzaţii sublime pe care nicicând nu şi le închipuise. Aici era siguranţă... aici găsea căldură, lumină şi culoare... aici afla o încântare pe care nici un cuvânt nu o putea descrie. Gurile lor se cercetau în profunzime, şi un tremur trecu prin venele Rosaliei ca răspuns la abia reţinuta insistenţă a sărutării lui. Rand îi sprijini capul într-una din mâinile sale făcute căuş, cu cealaltă bâjbâind să-i desnoade, orbeşte, cordonul capotului. Când simţi uşoara smucitură, Rosalie se încordă şi, desprinzându-şi gura de a lui, întoarse capul în altă parte.

— Opreşte-te, şopti gâfâind, cu simţurile ameţite de dorinţa trezită, şi clipind ca şi cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn

adânc. (Abia dacă-şi mai amintea cine era.) Nu vreau să te împing pe un drum ce nu duce nicăieri... Rand, nu vreau...

În ochii verzi arzând de febră nu exista nici urma unei scuze, ci doar o imensă dorinţă.

— Înţeleg, spuse cu glas răguşit, şi apoi nu se putu reţine să nu zâmbească la auzul sunetului ciudat al propriei sale voci.

— Îmi pare rău, zise ea, încercând să se ridice de pe genunchii lui, dar el o menţinu acolo, încercuind-o mai strâns cu braţele sale.

— Rosalie... (Felul în care-i rosti numele o făcu să-şi simtă urechile ca arse de flacără.) Micuţă sirenă, m-ai atras între Scylla şi Caribda. Nu contează dacă mă voi sfărâma izbindu-mă de stâncile ascuţite sau dacă mă voi scufunda într-un vârtej fără fund. Oricum, soarta mi-e pecetluită. Te vreau. Şi blestemul sorţii este că te vreau numai dacă vrei şi tu.

Rosalie îşi umezi buzele, nervoasă, simţindu-se neliniştită şi neputincioasă, ca şi cum ar fi fost atrasă într-un vârtej. Cu părere de rău, căută o alternativă pe care să i-o poată oferi.

— Poate că altcineva...

— Nu poate exista altcineva, replică Rand categoric, cu totală sinceritate.

Întâlnirea lor, la Londra, fusese un schimb echitabil. El îi luase virginitatea, ea îi luase libertatea. Nu dorea nici o altă femeie.

Rosalie se uită la el nefericită. Deşi se simţea uşurată de refuzul său de a se duce să-şi satisfacă cerinţele trupeşti cu altă femeie, era conştientă de neplăcerea şi teama pe care le trăise în patul lui.

O expresie de amărăciune schimonosi gura lui Rand.

— Crezi că nu înţeleg cum a fost atunci, pentru tine? o întrebă cu glas chinuit. Nu te lăsa stăpânită de amintiri, Rosalie. Nici nu-ţi închipui cum ar fi putut să fie.

— Te rog, gemu ea, şi ochii i se umeziră. Nu-i vorba despre ceea ce mă sperie sau ce-mi amintesc. Este o problemă de

independenţă. Nu vreau să am nevoie de tine. Te rog, dă-mi drumul.

O eliberă imediat, şi o ultimă tresărire de dorinţă se stinse, fără voie în trupul lui. Se ridică şi se apropie de cadă, să încerce apa cu degetele.

— Vezi-ţi de baie, spuse cu glas uşor obosit. Cheamă-mă după ce ieşi.

— Rand... nu putem lăsa lucrurile aşa. Nu vrei să discutăm despre...

— Nu acum, replică el scurt, îndreptându-se spre uşă.

Dorinţa lui nesatisfăcută începea să se transforme într-o frustrare adânc înrădăcinată, pe care nimic n-o putea împăca. Încă un minut petrecut în apropierea ei, şi cu siguranţă va regreta ceea ce nu s-ar mai putea abţine să spună sau să facă.

— Nu se simte bine, explică Selegue în chip de scuză.

— Din cauza lui, ripostă Rand pe un ton stăpânit, am avut cea mai rea noapte din viaţa mea. Nici eu nu mă simt bine. Dă-mi voie să intru în casă.

Uşa apartamentului lui Brummell se izbi de perete şi Rand păşi în camera de zi. Le Beau zăcea culcat pe un morman de perne, învârtind între degete un obiect pe care musafirul său nepoftit îl recunoscu îndată ca fiind controversata agrafă, încă prinsă în panglica de catifea a Rosaliei. Prezenţa lui Rand nu păru să-l mire pe Brummell.

— Absolut uluitor, murmură acesta cu jale. Atât eu cât şi Prinny am procreat câte o fiică în 1796. Charlotte a lui şi Rosalie a mea ar fi fost, foarte probabil, prietene apropiate, dacă propriile noastre relaţii ar fi...

— *Dacă* Rosalie este fiica dumitale, îl întrerupse Rand pe un ton tăios. Cred că i-a prins mult mai bine să fie departe de toată gaşca voastră.

— Nu există nici o îndoială c-ar fi a mea. E imaginea vie a lui Lucy, şi am impresia că recunosc în ea şi ceva din mine însumi.

— Nu prea mult.

— Suficient, insistă Brummell.

Rand se posomora cu atît mai mult cu cît celalalt continua să-şi afirme pretenţiile asupra Rosaliei. Fiindcă acum, fie că ea voia sau nu, Rosalie îi aparţinea lui Rand, nu unui filfizon îmbătrânit, al cărui nume însemna pentru ea certe tulburări.

— N-ai de gând să te interesezi de cum se simte? îl întrebă Rand cu un calm nefiresc.

Romantica expresie de singurătate căzu ca o mască de pe faţa lui Brummell, fiind înlocuită de un zâmbet gata pregătit pentru răspunsul ce avea să urmeze.

— Da, spune-mi. Şi, dacă stau să mă gândesc, pentru ce n-ai adus-o şi pe ea?

— E tulburată. Este nefericită. Nu ştie cine este, şi se teme să afle. Şi dacă dumitale, Brummell, îţi pasă cât de cât şi de altceva în afară de cum îţi stă cravata, te sfătuiesc să-ţi ştergi din minte orice urmă despre cele petrecute ieri după-amiază.

— Ţi-ai pierdut minţile, dragul meu? Este *fiica* mea! Eu n-am alte rude, Berkeley, cel puţin nici una care ar recunoaşte că suntem neamuri. Fata asta-i tot ce am. Şi există o întreagă moştenire despre care trebuie să-i vorbesc, ca şi despre legendele pe care le-am lăsat în urma mea, şi de...

— Dacă vrei ca numele dumitale s-o distrugă! i-o reteză Rand. Ai părăsit Anglia iăsând o droaie de creditori să-şi smulgă unul altuia puţinul ce-ţi rămăsese. Ce ar moşteni ea de la dumneata? O datorie legendară şi o îndelungată şedere în închisoarea datornicilor, în vreme ce dumneata te odihneşti frumuşel in Franţa.

— Presupun c-ar fi mult mai bine s-o las pe mâinile dumitale, domnule! I-ar fi incomparabil mai bine să fie păsărica dumitale cântătoare, pentru ca, atunci când te vei sătura de ea, s-o arunci cine ştie cărui alt derbedeu. Uiţi că mai ştiu şi eu

câte ceva despre dumneata, Berkeley. Te foloseşti cu uşurinţă de doamne, şi apoi le azvârli ca pe nişte mănuşi murdare.

— Eu unul nu le-aş numi doamne, ripostă Rand, a cărui expresie deveni de nepătruns. Şi nici n-aş arunca în stradă o fiinţă fără adăpost. Voi avea grijă de domnişoara Belleau...

— Brummell.

— *Belleau*, accentuă Rand pe un ton aparent blând, dacă ţii la gâtul dumitale. Spre binele ei, nu spre al meu sau al dumitale. Îmi este cunoscut valul neîntrerupt de vizitatori pe care-i primeşti în casa dumitale, şi-ţi cunosc şi înclinarea către bârfă şi istorii triste. Dar acesta este un secret pe care-l vei lua cu dumneata în mormânt, căci de nu, îţi voi considera limbuţia drept o invitaţie de a-ţi grăbi sfârşitul.

Câteva clipe, Brummell păru destul de impresionat de aceste cuvinte, deoarece era o persoană ce se străduia cu religiozitate să evite orice confruntare fizică. Însă apoi reuşi să-şi ia o înfăţişare nepăsătoare.

— Pitoreşti cuvinte! exclamă cu sarcasm.

O strălucire ameninţătoare se aprinse în ochii lui Rand.

— Să nu uiţi nici măcar unul dintre ele!

— Fiica mea îţi împărtăşeşte vederile? întrebă Le Beau, înţepat.

— Nu ştie că mă aflu aici.

Rand se pregăti să plece, dar, amintindu-şi ceva, se opri, adăugând:

— Deocamdată, numai patru persoane au ştire despre posibilitatea rudeniei dumitale cu ea. Dacă zvonul se va răspândi, voi şti că n-a pornit de la mine sau de la... păsărica mea cântătoare. (Apăsă cu ironie pe ultimele cuvinte.) V-aş avertiza, atât pe dumneata cât şi pe valetul dumitale, să vă ţineţi limba.

— Selegue, condu-l afară pe vizitatorul nostru, porunci Brummell, străduindu-se să vorbească pe un ton superior.

— Cunosc drumul, îl asigură Rand.

Dar înainte de a ieşi ezită din nou.

— Încă ceva, Brummell. Agrafa. Vreau să mi-o dai, pentru cazul în care domnişoara Belleau ar decide că preferă s-o păstreze.

Deznădejdea bruscă ce-l cuprinse pe Le Beau îi congestionă chipul. Scuturând cu furie capul, înfruntă cu dârzenie ochii lui Rand.

— Nu ţi-o pot da.

— N-ai dreptul s-o păstrezi. I-a fost dată de mama ei.

— Sfinte Doamne, omule... rosti Brummell lent, în glas răzbătându-i primele semne ale unei emoţii sincere. Eşti, într-adevăr, atât de lipsit de inimă pe cât îţi merge vorba? Fata e fiica mea. Voi intra în mormânt cu această nestrămutată credinţă şi, după toate aparenţele, voi muri fără s-o fi cunoscut. Agrafa constituie singura dovadă, unicul semn pe care-l am despre existenţa ei.

După o scurtă deliberare interioară, Rand înclină din cap, dându-şi cu părere de rău încuviinţarea.

După ce se înapoiaseră la hanul *Lothaire*, Rosalie descoperi că dilema ei devenea zi de zi tot mai dificilă, deoarece se afla prinsă ca-ntr-o capcană, într-o situaţie pe care niciodată nu o prevăzuse. Confruntată cu două alternative inacceptabile — fie să-l accepte, fie să nu-l accepte pe Rand — încercă în schimb să găsească o cale de mijloc. Şi acest lucru se dovedi a fi imposibil.

La început, se hotărâse să-l trateze cu o prietenie firească, ignorând cu grijă orice scânteie de sexualitate dintre ei. Planul ei dădu greş fiindcă şi cel mai mărunt semn de amiciţie părea să se transforme rapid în intimitate. Un simplu schimb de surâsuri devenea o lungă privire de dorinţă împărtăşită; o atingere a mâinilor ameninţa să denatureze într-o îmbrăţişare mult mai caldă. Tot timpul se gândea la sărutul lui şi, când ochii li se întâlneau, îşi întorcea capul roşind cu sentimentul vinovăţiei. În

cele din urmă, Rosalie recurse la vechiul său antagonism, care se dovedi a fi o tactică şi mai greşită. Certurile, schimburile rapide de cuvinte tăioase, în care se lăsau antrenaţi cu uşurinţă, conţineau o puternică încărcătură emoţională. În asemenea momente se doreau cel mai mult unul pe altul, şi astfel Rosalie începu să se simtă neputincioasă împotriva valului de sentimente ce-o împingeau către el.

Dar ce s-ar întâmpla dacă i s-ar dărui? Rosalie se temea de adevărul vechii zicale, potrivit căreia ceea ce-l atrăgea pe un bărbat spre o femeie rareori îl lega de ea. Nu voia să atingă paradisul pentru a se mulţumi apoi cu mai puţin; era cu mult mai bine să nu cunoască niciodată ceva ce nu putea avea. Uneori el o privea atât de intens, încât, tulburată, ea se înroşea de plăcere. Cât de ameţitoare era senzaţia de a te şti dorită de un astfel de bărbat! Nu-şi îngăduise dreptul de a fi posesivă faţă de el, dar când mergeau alături pe străzile oraşului Le Havre, oprindu-se să privească mărfurile de proastă calitate expuse în vitrinele magazinelor, Rosalie era conştientă de faptul că era ţinta multor ochi invidioşi. Cu silueta lui înaltă, bine-clădită, şi cu coloritul său exotic, Rand constituia un trofeu extrem de arătos.

Ca spre a-i veni în ajutor, Rand părăsea hanul în momentele în care apropierea lor devenea insuportabilă. Rosalie făcu neplăcuta descoperire că, atunci când erau despărţiţi, ea-şi petrecea majoritatea timpului întrebându-se cât va mai dura până la întoarcerea lui. Cu fermitate, se abţinea să mai pomenească despre apropiata lor plecare din Franţa, deşi era evident că problemele lui de afaceri aveau să se rezolve curând. O nouă viaţă la Londra, o nouă slujbă, posibilitatea de-a o vedea pe Amille şi de-a vorbi cu ea, după ce se va înapoia — toate acestea Rosalie ar fi trebuit să le aştepte cu plăcere. Ştia că, în felul său, Rand ţinea destul de mult la ea pentru a avea grijă să-i găsească o situaţie mulţumitoare, poate ca domnişoară de companie a unei văduve cumsecade sau ca guvernantă a copiilor, într-o familie acceptabilă.

Dar Rosalie nu simţea nici o plăcere când se gândea la sfârşitul şederii lor în Franţa. Pentru a respecta adevărul, ea se întreba cum va putea suporta să nu-l mai vadă pe Rand. Când avea să fie bătrână şi cărunţă, încă-şi va aduce aminte de vremurile în care pe-atunci viitorul conte de Berkeley o dorise cu patimă, dansase singur cu ea într-o mică sală de bal şi o sărutase odată cu căldura unui fierbinte soare de amiază. Va reînvia iar şi iar acele amintiri, păstrându-le strălucirea prin mereu repetata lor retrăire.

În temuta zi în care bumbacul american sfârşi prin a sosi în port, Rosalie îşi sorbea ciocolata privindu-l pe Rand cum se rade. După ce se deprinsese cu măruntele intimităţi ale traiului împreună, ca spre pildă întrajutorarea la încheierea nasturilor rochiei şi la legarea cravatei, obiceiul Rosaliei de a se strecura în camera lui spre a-l urmări în timp ce efectua ritualul matinal al bărbieritului nu provoca decât puţine comentarii din partea lui Rand. După prima săptămână petrecută la Le Havre, Rosalie recunoscuse în sinea ei că-i făcea plăcere să-l privească, îmbrăcat atât de degajat în halatul său vişiniu; să vadă muşchii lungi şi puternici ai pulpelor sale, pielea uşor aurie de pe ceafa lui, părul — lucios şi nu prea des — vizibil pe porţiunea de piept pe care nu i-o acoperea halatul. Niciodată nu avusese prilejul să studieze atât de pe-ndelete un trup bărbătesc, iar Rand constituia, fără îndoială, un excelent exemplu de ceea ce era mai de dorit la un bărbat. Nu avea fizicul zvelt şi elegant al multora dintre filfizonii atât de lăudaţi şi admiraţi; în schimb, era înalt şi cu o constituţie solidă, bine întreţinută prin practicarea călăritului şi a vânătorii. Corpul lui era tare, musculos şi neted, fără depuneri de grăsime sau deformări datorate sedentarismului. Rosalie ajunsese să considere mult mai atrăgătoare naturaleţea lui decât buclele cu grijă coafate, subţirimea de trestie şi siluetele rafinate ale bărbaţilor mai mondeni. „Cu siguranţă", îşi spunea ea în gând, „nici o femeie cu mintea întreagă n-ar fi de altă părere".

— Rand? şopti întrebător în timp ce el îşi ştergea ultima urmă de săpun.

— Ce este?

— Ce se-ntâmplă dacă marfa expediată este bună?

— „Berkeley Shipping" va căpăta probabil contractul de fabricare a mătăsii, înlăturând concurenţa Companiei Indiilor de Est, asigurându-ne astfel o mare parte a unei pieţe foarte bune. Şi pe urmă? Pe urmă tu şi cu mine ne ducem acasă, şi eu primesc laude de la bunicul meu pentru cât de bine mi-am îndeplinit sarcina, dovedindu-mă capabil să conduc treburile familiei, iar partea mea din moştenire va fi declarată sigură.

— Şi care-ar fi urmările în caz contrar?

— Pomesc o bătălie înjositoare, îndreptând spre alţii degete acuzatoare şi recurgând la rugăminţi şi ameninţări, având groaznice dureri de cap şi pierzându-mi pofta de mâncare. Iar tu şi cu mine rămânem aici până când se rezolvă problema.

Rosalie alungă trădătoarea speranţă că-n acest fel ar căpăta câteva săptămâni de răgaz. Spre binele lui Rand, va spera că baloturile de bumbac aveau să fie fără nici un cusur.

În timp ce el căuta pe suportul de lângă chiuvetă un prosop curat, Rosalie se ridică de pe scaunul de-al cărui spătar se rezemase şi se duse spre el. Datorită oglinzii, Rand îi văzu apropierea şi se răsuci cu faţa spre ea; în ochii căprui i se aprinse o luminiţă întrebătoare. Fără pantofii cu toc, capul ei nu-i ajungea decât cel mult până sub bărbie. Întotdeauna se mira, când stăteau aproape unul de altul, cât de mică era. Pentru o clipă, inima încetă să-i bată când ea ridică mâna spre faţa lui şi i-o atinse cu vârful degetelor. Cu gingăşie, Rosalie şterse cu degetul mare puţină spumă de săpun rămasă sub maxilarul lui şi-i zâmbi.

— Asta ţi-a scăpat, constată fără să fi fost necesar.

Apoi se ridică pe vârful picioarelor şi puse pe obrazul proaspăt ras o sărutare rapidă ca fulgerul. El stătu complet nemişcat, cu o expresie impenetrabilă.

— Să ai parte de noroc, domnule Berkeley, îi ură ea. Nu lăsa o mână de *américains*[1] să ţi-o ia înainte.

---

[1] *Américains* (lb. fr. în original. Sg.: *américain*) = americani. (n.t.)

— Problema mea n-o constituie nici un *américain*, replică Rand, şi colţurile gurii i se ridicară într-un surâs ce-ar fi încântat până şi-o inimă de piatră. Ci mai curând o mică *anglaise*[1], care n-ar trebui să intre în dormitorul gentelmenilor, să se uite la ei cum se bărbieresc.

— Care gentelman? păru nedumerită Rosalie cu un surâs aproape impertinent.

Rand zâmbi cu părere de rău când, printr-un semn din cap, o pofti să părăsească încăperea.

Agitaţia începuse de cu dimineaţă în docuri, însă de data aceasta Rand adoptase o atitudine nepăsătoare. „E perfect", fuseseră cele dintâi cuvinte rostite de căpitanul Jasper, când se întâlniseră. În timp ce bumbacul precum şi alte mărfuri erau controlate de agenţii vamali, Rand, cu mâinile înfipte în buzunare, asista cu oarecare nonşalanţă la desfăşurarea acţiunii. Ochii săi urmăreau silueta corpolentă şi activă a lui Willy Jasper în timp ce acesta dădea echipajului vasului *Lady Cat* scurte instrucţiuni privind descărcarea. Oamenii lucrau împreună ca o maşină bine unsă, într-atât era de obişnuit fiecare cu treaba ce-i revenea în timpul procedeului de andocare şi descărcare.

Jasper simţi fixată asupra lui privirea lui Rand şi se întoarse spre el cu o expresie gânditoare, de parcă tocmai se frământa să ia o decizie în legătură cu o anume problemă.

— Căpitane! îl chemă Rand, cu o notă întrebătoare în glas.

Mergând cu paşii lenţi ai unui marinar, Jasper se apropie de el.

— Dacă aveţi un minut liber, *sir*, aş vrea să vă vorbesc, spuse căpitanul, ai cărui ochi cenuşii se potriveau cu nuanţa de oţel a părului său.

---

[1] *Anglaise* (lb. fr. în original) = englezoaică. (n.t.)

Rand înclină capul, manifestându-şi curiozitatea, dar Jasper continuă să ezite.

— Nu-i treaba mea, se hotărî în cele din urmă, dar sunteţi un patron bun şi un om cinstit... şi eu bănuiesc că vom mai face afaceri şi pe viitor. Nu-mi păreţi a fi din soiul celor cărora le place să audă numai măguliri şi cuvinte liniştitoare, şi...

— Jasper, îl întrerupse Rand, dezgolindu-şi dinţii de un alb strălucitor într-un scurt zâmbet amuzat, nu trebuie să vorbeşti pe ocolite. Ai ceva de spus?

Înclinând capul, bărbatul mai vârstnic confirmă în tăcere şi scoase din buzunarul hainei o foaie de ziar împăturită. Provenea dintr-o ediţie recentă a *Times*-ului, cel mai important şi mai citit dintre toate jurnalele londoneze. Se clasa cu mult înaintea publicaţiilor contemporane europene, singurul care-l egala fiind *Messenger*-ul — un ziar englezesc ce apărea la Paris. Rand parcurse foaia cu ochi neatenţi, în timp ce cu o mână îşi masa ceafa spre a domoli durerea muşchilor încordaţi. Şi deodată, în coloana intitulată „France", îl izbiră cuvintele următoare:

«Un zvon uimitor ne-a atras atenţia în legătură cu George Brummell, Esq[1]*, cu reşedinţa stabilită la Calais. Recenta relatare se referă la existenţa în Franţa a unei tinere domnişoare Belleau, care pretinde c-ar fi fiica nelegitimă a sus-menţionatului domn, până de curând locuitor al Londrei. Posibilitatea existenţei unei odrasle a acestui binecunoscut gentelman stârneşte o enormă curiozitate. Sursele noastre nu pot fi confirmate.»*

Rand simţi că i se urcă sângele la cap. Îşi ridică lent privirea din care încercă să alunge orice expresie, spre a face faţă ochilor scrutători ai lui Jasper.

— Interesant, se mulţumi să comenteze. Şi ce legătură are cu mine?

---

[1] *Esq*: presc. de la *Esquire* (lb. engl.) = titlu adăugat numelui unei persoane considerate a fi un gentelman prin naştere, poziţie sau educaţie. (n.t.)

— Ceea ce nu se spune în ziar, răspunse cu precauţie Jasper, este că zvonuri insistente leagă numele dumneavoastră de această femeie. Se susţine că motivul şederii dumneavoastră în Franţa nu l-ar constitui afacerile, ci faptul că ea vă este... vă este...

Nu era nevoie să-şi încheie fraza. Rand ştia că Jasper frecventa cercuri destul de înalte, astfel că era probabil ca informaţia lui să fie corectă. Şi dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că numele Rosaliei era terfelit la fiecare bal, la fiecare mic-dejun, la orice vânătoare şi în fiecare colţ al Angliei.

Trase o înjurătură zdravănă — substanţa înjurăturilor blânde pe care le poţi auzi zilnic pe o stradă londoneză, dar rostită cu atâta foc încât Jasper roşi de-a binelea.

— Brummell, şuieră Rand ameninţător printre dinţi, când o să pun mâna pe tine o să te strâng de gât cu propria-ţi cravată!

— Aşadar, nu negaţi? îl întrebă căpitanul.

Rand făcu o grimasă dispreţuitoare.

— Ar avea vreo importanţă? Partea proastă în legătură cu zvonurile este că, indiferent dacă sunt confirmate sau negate, se împrăştie şi se înmulţesc ca buruienile.

— Asta-i adevărat.

Jasper era pe punctul de-a mai adăuga ceva, când zări o frânghie de cânepă roasă, ce tocmai era pregătită spre a fi folosită pentru coborârea de pe navă a uneia dintre lăzile mici dar grele ce conţineau porţelanuri.

— Iertaţi-mă, spuse, trebuie să mă ocup de ceva.

Privind încruntat spre docuri, Rand aproape că nici nu băgase de seamă când plecase căpitanul. Al dracului să fie dac-o va duce pe Rosalie acasă înainte de a şti ce fel de primire o va aştepta! Gândul la ceea ce ar putea avea de îndurat îi făcea părul măciucă.

Fiica lui Brummell. Pentru societatea sofisticată din Londra ea avea să constituie o ciudăţenie, o noutate, un subiect de curiozitate, un trofeu. Ar putea deveni o celebritate în cadrul celor mai crude cercuri londoneze, închinându-i-se toasturi şi

fiind sărbătorită, expusă tuturor prefăcătoriilor ce le putea oferi o societate blazată. Pentru elită, coruperea sufletelor nu era un simplu joc, ci şi o artă subtilă. Aveau s-o dorească toţi, vor încerca s-o atragă sau să i-o fure, recurgând la tentaţii şi îmbieri, rupând fragilele legături de mătase pe care cu atâta grijă le ţesuse în jurul ei. Avea să fie adorată şi curtată de toţi filfizonii posibili, care ar dori s-o aibă ca metresă datorită frumuseţii sale şi celebrităţii tatălui ei. Gândul ca Rosalie să fie smulsă departe de el într-un mod atât de viclean îl făcu pe Rand să-şi încleştеze furios maxilarele, trezindu-i instinctul de apărare a ceea ce-i aparţinea lui. Nu-i va lăsa să se atingă de ea.

Un gând pe care până atunci nu-l luase în considerare îi trecu deodată prin minte. Ce-ar fi să-i dea numele lui?

Oamenii n-ar mai îndrăzni să profite de o femeie aflată sub scutul numelui Berkeley şi al puterii acestuia, indiferent de cine i-ar fi tatăl. Dacă creditorii mânioşi ai lui Brummell ar îndrăzni s-o atace, Rand ar avea calitatea legitimă şi mijloacele legale pentru a se ocupa el însuşi de ei. Căsătoria! Până astăzi gândul acesta nu-l atrăsese niciodată, dar acum i se prezenta ca fiind o soluţie perfectă a tuturor problemelor sale. Întotdeauna dispreţuise ideea de a fi strâns în chingile legăturilor matrimoniale, dar perspectiva de a fi legat de Rosalie era destul de atrăgătoare. O cunoştea mult mai bine decât ar fi putut cunoaşte vreodată, pe durata unei curtări atente, pe cine ştie ce debutantă darnică în zâmbete prosteşti. Deşi Rosalie era o femeie vioaie, cu o pronunţată înclinare spre a-l contrazice, putea fi şi o foarte bună prietenă. Era tânără şi frumoasă, iar nevinovăţia ei nici nu intra în discuţie. Înainte de-a o fi întâlnit nu fusese atinsă de nici un alt bărbat — şi lucrul acesta fusese dovedit.

Dar cel mai important aspect era acela că, dacă i-ar fi fost soţie, ar fi putut s-o aibă oricând poftea.

Pe de altă parte, Rand se gândea cum ar fi viaţa ei în postură de lady Berkeley. Ştia că, datorită titlului şi averii sale, el constituia una dintre cele mai râvnite partide matrimoniale din Londra. Rosalie n-ar avea, desigur, nici o obiecţie împotriva locuinţei şi

a traiului pe care i le-ar asigura. Dar în afară de asta, oare ar putea fi fericită avându-l pe el drept soţ? Relaţia lor începuse în modul cel mai prost imaginabil, şi totuşi el nu ar pretinde nici o iertare pe care ea nu i-ar putea-o da, ci doar ar încerca să-şi repare greşelile. Nemulţumit, îşi îndreptă privirile departe, spre cer, întrebându-se care să fie de fapt sentimentele ei faţă de el. Era cât se poate de evident că, într-o oarecare măsură, ajunsese să capete un soi de simpatie pentru el. Lui Rand i se părea că asta ar fi fost de-ajuns pentru a pune bazele unei căsătorii. Rosalie ar putea învăţa să fie fericită împreună cu el, mai ales în timpul nesfârşitelor ceasuri pe care le-ar petrece în patul lui. Cu toate că ea însăşi nu ştia, Rosalie era o femeie care avea nevoie să fie iubită îndelung şi cu pricepere, iar Rand nu se îndoia că, dacă nu şi-n alte privinţe, măcar din acest punct de vedere era în stare s-o satisfacă.

De cum auzi cheia răsucindu-se în broască, Rosalie se repezi la uşă.

— Cum s-au petrecut lucrurile? întrebă deschizând-o larg.

Mâna lui Rand prinse cu îndemânare batantul uşii. Expresia lui, când îşi coborî spre ea ochii în care auriul se contopea într-un amestec ciudat cu verdele jadului, era uşor triumfătoare.

— Mă poţi felicita! o anunţă.

Rosalie râse încântată. Înainte de-a avea posibilitatea să rostească vreun cuvânt, Rand închise uşa şi o trase la pieptul său s-o sărute. Fata se simţi imediat ca paralizată, uimirea făcând-o să nu-şi retragă buzele, iar el profită fără ezitare de slăbiciunea ei. Gura lui o explora pe-a sa cu insistenţă şi pricepere, într-un mod mult mai excitant decât îşi amintea ea din alte dăţi. Pe măsură ce căldura atingerii lui i se răspândea în vene, Rosalie se strânse şi mai aproape de el, ca spre a se topi ea însăşi în trupul lui puternic. Ca o reacţie instantanee a acestei îmbrăţişări, avea

impresia că limbi de foc îi încing fiecare fibră a fiinţei sale. Un geamăt uşor îi scăpă lui Rand când o simţi că-i cedează.

Rosalie nu mai fu conştientă de nimic altceva decât de atingerea dintre trupurile lor ce se căutau, de îmbrăţişarea lor lacomă. Ardea cum arde un lemn uscat pus pe flacără, simţindu-se fierbinte şi uşoară, parcă plutind. Pasiunea lor era nouă, copleşitoare, prea îndelung negată. Mâna lui alunecă în sus, de-a lungul trupului ei, căutându-i-l sub ţesătura fină a rochiei, cuprinzându-i sânul în palmă cu gingăşie. La această atingere, Rosaliei i se înmuiară genunchii şi se rezemă de el, lăsând muşchii lui tari să-i preia greutatea. Undeva, în mintea tot mai învăluită-n ceaţă a lui Rand, se strecură gândul că nu va mai fi în stare să se oprească. Trebuia să-şi recapete autocontrolul. Îşi înălţă capul, respirând grăbit şi ei îi scăpă un uşor geamăt de protest faţă de desprinderea buzelor lui.

— Avem ceva de discutat, spuse Rand cu voce îngroşată, în timp ce degetul său mare efectua cu regret o rapidă explorare a unui sfârc fraged.

Rosalie se înfioră, apoi dădu din cap în semn de încuviinţare. Obrajii îi erau înroşiţi şi trupul o durea de dorinţa de a-i simţi în continuare atingerea. Rand o lăsă să se sprijine de el până ce-şi recăpătă suficientă forţă să se ţină pe picioare; apoi o conduse până la un scaun, pe care ea se aşeză simţindu-se ciudat de slăbită şi tulburată.

— Despre întoarcerea acasă? îl întrebă.

— Întocmai. E ceva ce-aş vrea să fac mai înainte de asta.

Lăsă o mică pauză, după care o întrebă, vorbind rar:

— Te-ar supăra dacă ne-am amâna înapoierea cu încă o săptămână?

Simţind că se sufocă, Rosalie trase adânc aer în piept şi-şi coborî pleoapele, în aşa fel ca el să nu-i vadă strălucirea ochilor ce-i trăda uşurarea. „Încă o săptămână!" îşi spuse-n gând, cu recunoştinţă. „Încă o săptămână cu Rand!"

— Depinde, răspunse cu prudenţă. Pentru ce vrei s-o amânăm?

Sub împunsătura unui sentiment de vinovăţie, Rand ezită o fracţiune de secundă. Se hotărâse deja să nu-i pomenească despre articolul din *Times* până în momentul în care-ar fi putut să-l utilizeze în modul cel mai profitabil. Va folosi îndeajuns de mult timp pentru a o convinge să-i accepte cererea în căsătorie. Dacă avea să se dovedească excesiv de încăpăţânată, el va face uz de ziar spre a-i demonstra cât de necesară îi era protecţia pe care i-ar asigura-o numele lui.

— Discutam azi-dimineaţă cu un constructor naval francez despre *Prinzessin Charlotte*, un vapor cu dublă carcasă, care transportă pasageri pe Elba, în Germania.

— O navă cu aburi? Pentru ce te-ar interesa...

— Deocamdată aburul este folosit numai ca sursă de energie auxiliară pentru vase de pasageri de felul *Charlottei*. Doar pentru scurte călătorii în interiorul uscatului. Dar când tehnica lui se va dezvolta mai mult, va duce la importante schimbări în întregul domeniu al transportului naval. Vapoarele vor înlocui corăbiile de mărfuri, şi vor reduce în mod substanţial durata transporturilor comerciale.

— Şi ai vrea să discuţi mai mult toate astea cu acel constructor naval?

— Vreau să discut problema, în detaliu, cu cineva de la Paris, un fost ucenic al lui Robert Fulton. Pe vremea când Fulton locuia la Paris, a construit o navă cu aburi care naviga pe Sena, şi a lăsat în urma lui câţiva experţi în devenire specializaţi în navigaţia cu ăjutorul energiei aburilor.

Rosalie se încruntă. Puţin îi păsa de Fulton, vapoare, sau negoţ. Ceea ce-i stăpânea gândurile era perspectiva ca Rand s-o lase singură o săptămână întreagă, cât el avea să se ducă la Paris.

— Cât de curând vei pleca? reuşi să întrebe în aparenţă calmă.

Rand răspunse zâmbind:

— Depinde de câte lucruri intenţionezi să iei ca bagaj.

— Câte lucruri intenţionez *eu*...? repetă uluită.

Zâmbetul lui se accentuă.

— Doar dacă refuzi să mă însoţeşti.

Rosalie îşi reveni rapid şi îşi ascunse încântarea sub masca unei expresii nehotărâte.

— Nu va fi foarte plictisitor să discuţi despre nave cu cine ştie ce om bătrân?

Semăna atât de mult cu o cochetă şi micuţă franţuzoaică, încât Rand fu nevoit să-şi potolească impulsul de-a o strânge-n braţe şi de a o săruta până ce ar lăsa-o în nesimţire.

— Plictisitor? repetă gânditor. Ai navigat vreodată pe Sena cu un vapor de marfă complet echipat? Ţi s-a întâmplat vreodată să te duci la *Maison d'Or* şi să şopteşti în spatele evantaiului tău, în timp ce tinerii mondeni trec ţanţoşi prin faţa ta? Ai văzut vreo piesă la *Comédie Française?* Ai luat parte vreodată la un bal la Paris, dansând toată noaptea, până la revărsatul zorilor?

— Nu, îi răspunse, cu ochii plini de emoţie şi dorinţă.

— Atunci nu te vei plictisi. Du-te să-ţi faci bagajele.

Rand zâmbi văzând-o cum se repede spre camera ei. Începea să înţeleagă cum trebuie să se poarte cu Rosalie Belleau-Brummell. Faptul că se dovedea atât de uşor de tentat era un punct câştigat.

Parisul depăşea puterea de închipuire a cuiva ca Rosalie, care toată viaţa sa fusese ferită de priveliştile şi feluritele activităţi ce proliferau în marile oraşe. Fiecare străduţă, oricât de îngustă şi de prost pavată, părea să mustească de energie şi agitaţie, într-un exces de culori şi forme ale unei arte fantastice, pradă valurilor de muzică ce se revărsau din teatre şi discuţiilor purtate cu glas tare de intelectualii radicalişti care frecventau cafenelele. Pentru cei ce voiau să se poarte şi să vorbească după cum le era placul, Parisul constituia Oraşul-Lumină.

Cu douăzeci şi patru de franci, Rand închiriase o trăsură care să-i ducă la Hôtel-de-Ville — o clădire impunătoare ce se înălţa pe Rive Gauche încă din secolul al şaisprezecelea.

În timp ce Rand îi arăta ciudatele şi încântătoarele locuri pe lângă care treceau — restaurantele de vară în aer liber, uriaşa construcţie încă neterminată a Arcului de Triumf, grădina Tuileries şi splendidul Palais Royal, precum şi numeroasele prăvălioare ce-i îmbiau pe turişti — Rosalie se stăpânea cu greu să nu se aplece peste marginea ferestrei trăsurii. Pe partea cealaltă a Senei, înşiruite pe Rive Droite, se aflau locuinţele celor din cercurile închise ale aristocraţiei. Pretutindeni în oraş pluteau ademenitoarele arome ale nenumăratelor restaurante de înaltă clasă.

În prima noapte petrecută la Paris, Rand, respectându-şi promisiunea, o duse pe Rosalie să danseze la o mică sală de bal publică, aglomerată cu participanţi de o diversitate greu imaginabilă. Găseai acolo jucători de cărţi, prostituate, aristocraţi şi doamne elegante, care petreceau laolaltă de parcă evidentele deosebiri de clasă, altminteri cu stricteţe respectate, nici n-ar fi existat. În fiecare capăt al sălii de dans era instalată câte o orchestră. Muzica viorilor, a clarinetelor şi a instrumentului numit *cornet à piston*[1] ieşea plutind prin imensele uşi în stil gotic şi pătrundea în valuri pe aleile unei mici grădini, iluminate cu lampioane de hârtie colorată. După micul cadril, Rosalie se apropie de masa cu răcoritoare şi privi băuturile cu ochi speriaţi.

— Bere caldă de martie! comentă.

Şi — ca din neant — Rand reuşi să facă rost de o cupă cu limonadă acidulată.

— Eşti un magician! exclamă Rosalie izbucnind în râs, după care goli pe nerăsuflate jumătate de pahar.

Avu grijă să nu-şi păteze cu lichidul gălbui nici mănuşile lungi, nici imaculata rochie cu talie înaltă şi mâneci bufante pe care o purta. La prima vedere, superba rochie bleu de culoarea

---

[1] *Cornet à piston* (lb. fr. în original)= instrument muzical din familia trompetelor, cu supape acţionate de pistoane. (n.t.)

cerului părea modestă, dar decolteul era atât de adânc încât atrăgea privirile tuturor celor care o vedeau. Delicata aplicaţie de dantelă de Valenciennes nu reuşea să ascundă fermecătoarea despicătură dintre sânii ei.

— Fii atentă, o sfătui Rand, luând un trigon pufos şi examinându-l cu interes. S-ar putea să constaţi că-ţi sunt indispensabil.

— În noaptea asta chiar aşa şi consider, replică Rosalie, muşcând colţul unei prăjituri cu foitaj şi lăsându-l pe el s-o termine. Eşti mai bun dansator decât oricare altul dintre cei de aici.

Când dansau împreună, avea impresia că zboară. În timp ce Rand o purtase într-un vârtej în jurul sălii de bal, simţise multe priviri aţintite asupra lor şi, în mod ciudat, nu-i păsase că era considerată ca aparţinându-i lui.

Rand îi zâmbi, mirându-se de purtarea ei relaxată şi deschisă faţă de el. Era o atitudine nouă şi-l interesa extrem de mult. Se părea că, de când o adusese pentru prima oară în Franţa, în Rosalie se petrecuseră câteva schimbări esenţiale.

— Un dansator este bun doar în măsura în care-i bună partenera sa.

— Nu-i adevărat, îl contrazise ea, sorbind încă o înghiţitură din deliciosul amestec de zahăr, fructe şi apă. Îmi cunosc limita posibilităţilor. Dumneata le extinzi în mare măsură.

— Asta-i falsă modestie. Oare încerci să capeţi mai multe complimente din partea mea? o acuză Rand cu blândeţe.

Privirile li se întâlniră şi se contopiră ca sub efectul unui şoc electric, dar tocmai atunci deveniră conştienţi că orchestrele atacaseră ritmul accentuat, inconfundabil, al unui vals.

— Primul vals, spuse el, şi luându-i din mână paharul cu limonadă, îl puse pe masă. Suntem obligaţi să dansăm iarăşi.

— Într-adevăr, răspunse Rosalie cu gâtlejul uscat, şi-l lăsă să o tragă printre cele câteva perechi ce începuseră să danseze, mai înainte ca spaţiul de dans să se aglomereze prea tare.

— Trebuie să discut cu *madame* Mirabeau despre îmbrăcămintea ta, declară Rand, strecurându-şi un braţ în jurul mijlocului ei, cu precauţia unui drept de proprietate cât se poate de clar.

— Îmbrăcămintea mea? repetă Rosalie, încreţindu-şi uşor nasul cu o cochetărie ce nu-i stătea deloc în fire.

— Eşti doar la un milimetru de a fi neîmbrăcată, remarcă el, şi deoarece privirea i se îndreptă spre decolteul adânc al rochiei bleu era evident unde anume ar fi adăugat el surplusul de material.

— Dacă te-ai osteni să te uiţi în jur, ai vedea că sunt cea mai îmbrăcată femeie de aici.

Rand scoase un mormăit anodin, nedorind să se uite la nici o altă femeie. În timp ce privea în jos, spre ea, zâmbind, Rosalie fu brusc copleşită de o mulţime de simţăminte ce ameninţau s-o sufoce. „Oare de ce noaptea aceasta trebuie să ia cândva sfârşit?" se întrebă, realizând deodată, cu nespusă durere, că nici un ceas, nici un minut din viaţa sa nu va mai atinge perfecţiunea clipelor de acum.

Se părea că dansaseră întreaga noapte, fără oprire. Rosalie se agăţa de fiecare clipă până când îi era smulsă, lăsând să se întrevadă ceasurile înnegurate ce aveau să vină; în schimb, Rand punea cu totul la dispoziţia ei puternicul farmec ce-l caracteriza. La un moment dat o ispitea să râdă-n hohote, pentru ca în următorul să-şi adâncească-n ochii ei o privire enigmatică şi intensă, în timp ce o rotea în cercuri largi. Mâinile lor împreunate, muzica, intimitatea unei priviri fugare — totul contribuia la o dulce senzaţie de împlinire, prea scurtă, prea pieritoare. Rosaliei i se părea că pluteşte între zi şi noapte, într-un vis rupt de realitate, incapabilă de orice altceva decât să-l urmeze încotro o conducea el.

„Am îngăduit să se întâmple", îşi spuse-n gând, şi i se tăie respiraţia. „Mi-am făcut-o eu însămi."

Se îndrăgostise de el. Iubea un bărbat pe care niciodată, absolut niciodată, nu va fi cu putinţă să-l aibă; pe cineva pe care poate nimeni nu-l va putea avea vreodată. Şi cu mult mai cumplită decât acestă nenorocire era convingerea că dacă asta se întâmplase în ciuda eforturilor ei de a-i rezista, nu exista nici o speranţă ca dragostea ei abia îmbobocită pentru lordul Randall Berkeley să fie spulberată vreodată.

Vino la mine, în liniştea nopţii, adâncă;
Vino-n tăcerea de vis, grăitoare;
Vino, cu dulci obrăjori şi cu ochi
mai sclipitori încă
De cum luceşte pe ape o rază de soare.
Vino-napoi, în lacrimi scăldată,
Oh, tu, amintire, speranţă,
iubire din vremi de-altădată.[1]

Cristina Rossetti

Când se deschise uşa trăsurii, o adiere de vânt trecu peste pielea Rosaliei, ca atingerea unei aripi reci ce-i trimise fiori de gheaţă prin tot trupul. Lumina şovăielnică a lunii abia desprindea din umbră trăsăturile încordate ale lui Rand când acesta o ajută să coboare din vehicul. În ochii săi sclipi un scurt zâmbet, dar expresia gurii îi era de nepătruns, iar chipul nu-i trăda nici o emoţie. Punând piciorul pe trotuar, Rosalie îi acceptă mâna, întrebându-se de ce degetele ei erau atât de reci, iar ale lui atât de fierbinţi.

— Cred că eşti obosită, spuse Rand.

Rosalie încuviinţă în mod automat printr-o înclinare a capului, deşi nu era deloc obosită. Habar nu avea cât era ceasul, dar cerul părea un văl de catifea întunecată şi nu se întrezărea apropierea

---

[1] Versurile originale în lb. engl. sunt următoarele: *Come to me in the silence of the night;/ Come in the speaking silence of a dream;/ Come with soft and rounded cheeks and eyes as bright/ As sunlight on a stream.../ Come back in tears,/ O, memory, hope, love of finished years.*(n.t.)

zorilor. Nu putea găsi nici o explicaţie pentru emoţia şi teama ce-i contractau stomacul, decât faptul că undeva, înlăuntrul ei, ardea o presimţire a ceva ce avea să se întâmple în curând. Dansul se terminase; noaptea era adâncă şi proaspătă; în aer plutea mireasma ameţitoare a poveştilor de dragoste.

Fără zgomot, intrară în hotelul tăcut şi slab luminat şi urcară cele câteva nivele de trepte ale unei scări înalte. Rosalie decela un ciudat amestec de mirosuri ce se combinau în atmosfera hotelului: fum de tutun, ceară de lumânări încinsă, ceai tare, apă de colonie feminină. Marginile fiecărei trepte erau întărite prin nişte console care se înfigeau în tălpile subţiri ale pantofilor de dans ai Rosaliei. În cele din urmă ajunseră pe un coridor din care se deschideau câteva camere.

— Este-atâta linişte, şopti Rosalie. Probabil că toţi oaspeţii hotelului dorm.

— Şi mai probabil e că sunt cu toţii plecaţi să danseze, replică Rand, poftind-o cu o îndrăzneală studiată să intre într-una din camere.

Ocupau împreună două încăperi ce comunicau printr-o uşă cu cadru aurit, camerele înseşi fiind decorate cu un lux doar foarte puţin mai prejos decât cel de la *Lothaire*. Ferestrele acoperite cu draperii aurii se deschideau spre două balconaşe, şi Rosalie se duse să arunce afară o privire, printr-un ochi de geam.

— Ce perspectivă frumoasă! spuse cu un glas abia auzit.

Rand se încruntă întrebător. Perspectivă frumoasă? Ştia că nu se puteau vedea decât cu greu contururile întunecate ale străzii. Oare se simţea stânjenită pentru că nu avea încredere în el? N-o învinovăţea — abia dacă el însuşi avea încredere în el când se afla în apropierea ei. Oftând, se duse spre uşa de comunicare şi o deschise cu prudenţă.

— Genţile şi cuferele tale sunt toate alături, îi spuse. Cheamă-mă dacă întâmpini vreo dificultate.

Rosalie îl privi ţintă, fără a schiţa vreo intenţie de a pleca. Gândindu-se la ceea ce dorea, la ceea ce stătea în puterea ei să facă să se-ntâmple, inima începu să-i bată atât de tare încât se

întrebă dacă nu cumva pulsul îi era vizibil. Cu un gest convulsiv, îşi împreună mâinile în faţă, străduindu-se să ignore zvâcnetele de panică pe care le simţea în vene. Prin minte îi trecu o amintire fugară — imaginea lui Rand atunci când o luase cu forţa, ochii lui arzând de dorinţă, trupul său încordat de nevoia trupului ei, pielea şi părul lui, umede ca urmare a efortului de a-şi satisface cu ea plăcerea. „Vreau să mă ţină iar în braţe", îşi spuse-n gând, şi obrajii i se îmbujorară. „Vreau să mă dorească nebuneşte, să-mi şoptească numele, să mă ţină strâns lipită de trupul lui". Dar durerea pe care i-o provocase acea împreunare? Oare avea s-o doară din nou? Nu mai avea nici o importanţă. Îşi amintea cum, în acele clipe de patimă dezlănţuită, el păruse să uite orice altceva pe lume în afară de ea.

— De fapt... chiar întâmpin o mică dificultate, murmură, întorcându-se puţin cu spatele spre el. Am... nevoie de ajutor la descheiatul rochiei.

O fracţiune de secundă Rand rămase neclintit, de parc-ar fi prins rădăcini în podea. Cuvintele ei pluteau în aer — sunete dulci pe care închipuirea lui chinuită le transforma în chemări îmbietoare. Dorind-o cu disperare şi amintindu-şi că jurase să n-o mai ia vreodată cu forţa, înghiţi cu greu şi abia pe urmă porni spre ea. Oare cu ce păcătuise, se întreba nefericit, ca să merite o asemenea tortură? În noaptea asta nu avea răbdarea şi puterea de a rezista dorinţei mistuitoare ce-l atrăgea spre ea. Cu paşi nesiguri se apropie de Rosalie şi renumita lui îndemânare la descheiatul veşmintelor femeieşti pieri instantaneu în ceaţă. În timp ce bâjbâia să desfacă nasturii minusculi ai rochiei, fu deosebit de atent să nu-i atingă nici în treacăt pielea cu vârful degetelor, şi mormăi ceva despre necesitatea unei lămpi. Simţurile lui absorbeau detaliile trupului ei atât de apropiat, mireasma ei feminină, supleţea părului ei prins în agrafe pe creştetul capului. În cele din urmă îşi duse la îndeplinire sarcina şi, mai înainte ca ea să se răsucească rapid cu faţa spre el, îi zări în fugă albul furoului.

— Îţi mulţumesc, spuse Rosalie, ridicându-şi spre el ochii, care lui Rand îi părură imenşi.

— Noapte bună, îi ură el destul de sec, rugându-se cerului s-o vadă plecând mai înainte ca lui să-i fie imposibil să-şi înfrângă imboldul de-a o lua în braţe, de a o purta până pe pat şi de a se cufunda în ea cu nesaţ.

Spre marea lui tulburare, ea nu se depărtă de el, şi fiecare muşchi al său protestă împotriva încordării cu care încerca să se controleze, rămânând nemişcat.

— Rose, ai face mai bine să pleci, îi spuse, vocea suhând mai aspră decât intenţionase.

— Rand...

Îşi reţinu celelalte cuvinte pe care dorea să le spună, întrebându-se înnebunită cum ar putea continua. Nu avea nici o experienţă în seducerea bărbaţilor. Ce să facă pentru a-i plăcea? Ce s-ar întâmpla dacă l-ar dezamăgi? „Ar fi îngrozitor!" îi trecu prin minte. Şi totuşi stătea acolo, fără un cuvânt, privindu-l în ochi.

În timp ce se străduia să-i citească gândurile, Rand trase adânc aer în piept o dată, de două, de trei ori.

— Îţi dai seama de ceea ce faci? o întrebă în cele din urmă cu glas răguşit. Rose, înţelegi la ce mă gândesc şi ce se va întâmpla dacă nu pleci?

Ea izbuti să dea nervos din cap în semn că „da".

Înăbuşindu-şi un blestem, Rand o trase brusc spre el, înconjurându-i trupul cu braţele, şi mâinile i se strecurară prin despicătura de la spate a rochiei. Gura lui o căută pe-a ei şi o găsi într-o clipă, gustând-o, devorând-o. Rosalie închise ochii, încolăcindu-şi braţele în jurul lui. Când sărutul îi aplecă uşor capul spre spate, deschise gura sub apăsarea buzelor lui, lăsându-i cercul de oţel al braţelor s-o strivească de el. Nările i se umpleau de mireasma lui proaspătă, îmbătătoare — o plăcută emanaţie bărbătească, având asupra ei un efect extraordinar de seducător. O fierbinţeală ciudată i se răspândea lent în tot trupul, şi Rosalie descoperi că genunchii îi deveniseră brusc de

cauciuc. Degetele lui Rand i se jucau prin păr, ţinând-o nemişcată în timp ce capul lui se apleca uşor peste al său, limba lui împerechindu-se cu a sa pentru ca apoi să-i exploreze cele mai ascunse profunzimi ale gurii.

O cotropea o dorinţă năvalnică, o sublimă senzaţie ce-i invada fiecare fibră a corpului. Visase un iubit care să fie tandru şi blând; dar Rand era nerăbdător, insistent, lacom, sărutând-o de parc-ar fi fost un om înfometat ce se înfrupta dintr-o hrană dătătoare de viaţă. Nu-i păsa de brutalitatea lui, o primea cu bucurie atâta vreme cât bărbăţia lui, dură şi încăpăţânată, îi oferea uşurare pentru foamea stârnită în propria-i carne.

El îi eliberă gura şi, când aerul rece îi uscă umezeala de pe buze, Rosalie, uluită, auzi răsunând propria-i voce. „Nu te opri", părea să implore, în timp ce trupul ei se sălta în sus, lipit de celălalt trup, şi fierbinţeala pârjolitoare a gurii lui îi aluneca de-a lungul gâtului fragil. Simţea între picioare tăria lui îndrăzneaţă, intensa bărbăţie a trupului său, ameninţătoare şi totodată aţâţătoare, şi se înfioră în aşteptarea a ceea ce avea să se mai întâmple.

— Rose... şopti el răguşit, şi braţele i se strânseră şi mai tare în jurul ei, în timp ce mâinile îi rătăceau înfrigurate pe trupul zvelt. Cu fiecare zi ce trecea te doream tot mai mult. Am încercat să uit ce-nseamnă să te ţin în braţe... degeaba, eşti *a mea*, şi nu mai pot răbda o noapte fără tine.

Nemaiţinând seama de nimic, ea se strânse şi mai aproape de el, cu mintea înceţoşată de o tulbure emoţie.

— Mi-ai spus că... ar putea fi altfel decât atunci, şopti Rosalie într-un suflu. Dovedeşte-mi.

Rand îşi plecă spre ea ochii deveniţi de un verde catifelat, privirea concentrându-i-se asupra buzelor ei arcuite şi pline.

— Va fi altfel, afirmă cu glas îngroşat de emoţie, mângâind cu degetele conturul delicat al obrajilor Rosaliei.

Îngropându-şi gura în moliciunea gâtului şi umărului ei, Rand stătu nemişcat câteva clipe, străduindu-se să-şi recapete autocontrolul. Ar fi putut fi foarte uşor copleşit de violenţa

propriei sale pasiuni, dar nu asta era ceea ce dorea. Intenţiona să aprindă în Rosalie o dorinţă tot atât de intensă ca aceea care-l mistuia pe el, şi aşa ceva necesita mai mult timp. Cu grijă, Rand scoase agrafele din părul ei, şi când bogăţia buclelor de mătase se despleti acoperind umerii şi spatele iubitei, inima lui păru să-şi tripleze cadenţa bătăilor. Gânduri ameţitoare îi năvăliră în minte: era mai frumoasă decât orice femeie pe care-o văzuse el vreodată; era tot ceea ce-şi dorea; şi se afla acolo, în braţele lui. O simţi agitându-se, lipită de trupul lui, neliniştită de dorinţa ce începea să crească-n ea. Şi oricât de greu îi era, Rand se sili să nu se grăbească.

Mânecile rochiei Rosaliei alunecaseră, dezgolindu-i braţele pe jumătate. Cu gingăşie, Rand o ajută să şi le elibereze cu totul şi o rugă să şi le încolăcească în jurul gâtului său. Răsuflarea uşoară ce ieşea de pe buzele ei deveni mai rapidă, împreunându-se cu a lui, când el începu să-i mângâie sânii prin furoul subţire de voal. Ameţită şi invadată de o neobişnuită senzaţie de moleşeală, Rosalie nu protestă deloc când el îi coborî furoul până la brâu. Aerul nopţii îi învălui trupul într-o răcoare blândă şi, în clipa următoare, pielea i se înfioră sub căldura mâinilor lui. Un tremur ciudat o străbătu când îşi dădu seama că stă pe jumătate goală în faţa lui, el încă fiind pe de-a-ntregul îmbrăcat. Rand îi luă sânul în mâna făcută căuş şi, cu degetul mare, îi mângâie sfârcul până când senzaţia aceea vibrantă i-l întări. Ea tresări, mirată de foamea ce creştea în trupul ei, şi primul impuls fu să se depărteze de el.

— Iubito, stai liniştită, îi şopti Rand, şi îşi strecură celălalt braţ pe după umerii ei, dezmierdându-i trupul tot mai supus, excitând-o cu mângâierea uşoară a degetelor lui. Eşti perfectă...

Rosalie se lipi de el cu dragoste, uluită de dorinţa ce creştea în ea. Mâinile îi alunecară în sus, pe ceafa lui, dornice să-i mângâie mătasea răcoroasă a părului.

— Rand, gemu în cele din urmă, ghemuindu-şi trupul răscolit de fulgerul ce-i zvâcni dureros în cele mai ascunse fibre ale sale.

Bâjbâind, cu ochii închişi, el îşi aplecă gura spre buzele ei, stârnindu-i dorinţa până ce abia dacă-şi mai dădu seama când furoul şi rochia îi alunecară jos, pe pardoseală. Rand ridică şi purtă până pe pat trupul ei gol, cu pielea satinată — atât de fragil şi de suplu în braţele lui.

— Înainte de a continua — îi spuse eliberându-se de haina sa dintr-o singură mişcare — trebuie să înţelegi ceva. Acum nu va fi ultima dată. Şi, după noaptea aceasta, nu voi mai aştepta avansuri timide.

Glasul îi vibra de dorinţă. Îi era greu să rostească acele cuvinte, fiindcă se îndoia că vreodată ar putea dori ceva atât de intens pe cât dorea în clipa aceea s-o posede; şi totuşi, voia să se asigure că pe viitor nu vor fi surprize.

Rosalie stătea culcată, în faţa lui, şi tremura uşor. Trupul ei alb era uluitor de frumos, iar strălucirea ochilor — vizibilă chiar şi în întunericul încăperii. Mâinile i se încleştau şi descleştau cu o nelinişte pe care niciodată mai înainte n-o cunoscuse, corpul părea să-i zvâcnească de febră, iar pielea îi ardea, însetată de atingerea lui liniştitoare.

— Te rog, vino la mine, şopti spasmodic, conştientă de nimic altceva decât de o disperare pe care numai el o putea împrăştia. Te rog!

Dorinţa lui Rand creştea năvalnic, şi el ştia că nu se va putea opri s-o posede, după cum nu-şi putea reţine valul de pasiune. Nerăbdător, îşi scoase îmbrăcămintea rămasă şi trase la o parte cuverturile de pe pat. Ea stătea culcată, nemişcată şi supusă, în timp ce el îi cuprinse trupul, strecurându-şi un braţ pe sub ceafa ei, spre a-i ridica uşor capul, pe când cealaltă mână îi poposi, aproape lipsită de greutate, pe pântecele ei neted. Într-o ciudată armonie cu Rosalie, Rand simţea timiditatea inocentă pe care intimitatea căldurii mâinilor lui o trezea în ea şi inima i se strânse într-o tăcută înţelegere a sentimentelor ei. Se sili să aştepte până când ea îşi ridică mâinile pe spatele lui, cu o atingere delicată şi cercetătoare, vârfurile degetelor sale explorând

duritatea, profunda soliditate a mușchilor lui, netezimea perfectă a umerilor, părul bărbătesc ce-i acoperea pieptul.

— Rand? șopti ușor, întrebător.

În întuneric, își aplecă spre ea privirea.

— Ce este? murmură, părându-i-se că pielea îi e cuprinsă de flăcări în timp ce, cu precauție, ea făcea cunoștință cu conturul ușor coborâtor, ferm și prelung, al spinării lui.

— Te-ai simțit nervos... prima oară?

Întrebarea îl făcu să chicotească răgușit, și glasul i se frânse când replică:

— Nu. Niciodată... până acum.

Rand murmură ceva neinteligibil, gura atingându-i-o pe-a ei într-un sărut ispititor. Înflăcărată de dorință, ea îi înconjură gâtul cu brațele, trăgându-i capul mai aproape, însă el încă mai rezistă tentației de a-și contopi buzele cu ale ei, preferând în schimb să i le mângâie ca într-o joacă ademenitoare, până când Rosalie crezu că el încearcă s-o înnebunească. Degetele ei se înfipseră adânc în părul lui, coborându-i capul, de-a lungul gâtului ei, până-i ajunse la claviculă. Săltându-și trupul cât mai aproape de al lui, Rosalie atrase capul brun spre sânul său; cu mâini tremurânde, căuta un mod în care să-i răspundă, dar nu reușea decât să se lipească de el și să se lase în voia senzațiilor pe care i le trezea el. După câteva clipe lungi, de alintare domoală, Rand trecu la celălalt sân, excitându-l în același fel, în timp ce-i mângâia curbura mijlocului, ca spre a-i liniști tremurul nervos ce-i agita trupul.

— Rand... oh, este atât de... îngăimă ea, încercând să descrie prin cuvinte neînchipuitul extaz.

Încet, el reveni în sus, căutându-i gura. Fierbințeala o cotropea și-i încingea trupul într-un vârtej răscolitor, ca un râu de flăcări rostogolindu-se în valuri nesfârșite și, amețită de plăcere, Rosalie se lăsă în voia bărbatului, buzele ei mișcându-se sub ale lui, căutând o desfătare cât mai dulce și mai deplină. Nervii ei își încetară zvâcnetul speriat, începând în schimb s-o ardă din ce în ce mai insistent. Glasul lui Rand îi

plutea pe lângă urechi în şoapte abia auzite, în murmure de ardoare, de dorinţă şi de îndrumare. Îi dădea ascultare fără a-şi pune întrebări, mişcându-se instinctiv aşa cum dorea el, gata să-i îndeplinească orice capriciu, numai să nu întrerupă acel extaz încântător.

Până acum, niciodată nu-l cunoscuse; nu-şi închipuise că putea fi unul şi acelaşi cu acest bărbat tandru, înflăcărat, care ştia să fie un partener, un iubit. Îşi spunea că-i un vis, o viziune paradisiacă, o apariţie erotică, gata să dispară cu prima ivire a crudei lumini a zorilor. Şoaptelor ei uimite, el le răspundea prin surâsuri blânde şi sărutări calme, creând o lume alcătuită doar din senzaţii sublime. În timp ce ea se agăţa tot mai tare de el, mâna lui îi alunecă mângâietor peste pântece şi coborî, mai jos, spre tainica moliciune dintre picioarele ei. Capul lui se aplecă peste al ei, spre a-i sorbi suspinele tremurătoare, în timp ce degetele sale se mişcau, cercetând cu gingăşie, descoperind dezmierdările care-i plăceau ei cel mai mult.

Fără grabă, el căută şi găsi tainica intrare în trupul ei, şi ochii Rosaliei se deschiseră larg, întrebători, când degetele lui se strecurară înlăuntrul ei. Îşi aţinti ochii în intensa privire verde-aurie şi, fără a se putea împotrivi, corpul i se înfioră ca reacţie la acea nemaitrăită invadare. Apoi atingerea lui pricepută şi sensibiiă se modifică întrucâtva. Îşi îndoi degetele într-un mod care-i sili întregul trup să se încordeze sub o tensiune de nesuportat.

— Simt că-mi pierd cunoştinţa, şopti abia respirând.

Şi totuşi el nu se opri, asedierea intimă devenind şi mai intensă. Tremurând, Rand îşi coborî gura până pe calda mireasmă a gâtului ei şi-i palpă cu limba netezimea pielii, printr-o atingere uşoară ca aceea a unui fulg. În cele din urmă, ameţită de chinul unei excitaţii împinse până la extrem, Rosalie spuse, într-un suspin, că nu mai poate suporta. Cu chipul încordat şi transpirat de patimă reţinută, Rand o privi îndelung. Apoi,

depărtându-i picioarele incapabile să se mişte, îşi făcu loc între ele şi, încet, pătrunse înlăuntrul ei.

Rosalie scoase un ţipăt, şi el se opri imediat, rămânând întreg în ea, umplând-o.

— A durut? întrebă cu buzele aproape de buzele ei.

Ea îşi încleşta braţele în jurul toracelui său puternic.

— Nu, răspunse abia şoptit, ridicându-şi şoldurile spre ale lui, şi devenind conştientă de miracolul de a-l şti că face parte din ea. Nu...

Alunecând şi mai adânc în ea, Rand simţi că pierde orice legătură cu realitatea. Întocmai ca Rosalie, era şi el străin de acest soi de pasiune, căci era ceva diferit, ceva cu mult mai mult decât tot ce mai trăise vreodată. Deveniseră un singur trup, o unică făptură ce nu putea suporta o separare. Cuprins de furtuna pasiunii, Rand uită s-o pătrundă lent, şi gingăşia îi dispăru când se înfipse în ea cu o disperare brutală. Un geamăt slab, pătimaş, vibră în gâtul Rosaliei. În mod inconştient, se mişcă astfel încât el s-o poată poseda complet, instinctul înlocuind ceea ce-ar fi putut-o învăţa experienţa. Cu lăcomie, îl primi în ea iar şi iar, şoldurile sale ridicându-se în întâmpinarea lui, braţele încolăcindu-i-se în jurul spinării lui puternice, încordate. Dorea să-l atingă pretutindeni, voia să mângâie şi să exploreze, şi totuşi teama de a face ceva oprit îi silea mâinile să rămână nemişcate. Pentru nimic în lume n-ar fi îndrăznit să-i displacă prin ceva, căci n-ar fi putut suporta ca el să se oprească.

Deodată, Rosalie avu impresia că pluteşte într-un nor fierbinte, nebulos, incapabilă să facă până şi cea mai mică mişcare, în vreme ce trupul îi era scuturat de puternice contracţii neînchipuit de plăcute. Îşi ţinu respiraţia şi se lăsă fără împotrivire pradă valurilor ridicătoare şi coborâtoare, vârtejurilor strălucitoare şi ameţitoare ale unei senzaţii pe care niciodată nu şi-o închipuise. Agăţându-se de umerii goi şi tari ai lui Rand, abia dacă era conştientă de mângâierea uşoară a mâinilor lui de-a lungul rotunjimilor coapselor ei. Rand se înfipse mai adânc în ea, prelungind dulcele chin până când ultimele ei tresăriri se

liniştiră, şi abia atunci îngădui violentelor convulsii de foc să se descătuşeze acoperind orice altceva.

Îşi reveniră din delir cu părere de rău, membrele rămânându-le împreunate într-o uimitoare armonie. Epuizat şi copleşit de o senzaţie de plenitudine, Rand îşi ridică genele dese şi se uită cu o expresie gravă la Rosalie. Pentru prima dată rămăsese uluit şi amuţit de ceva ce, cândva, *constituise pentru el* o practică absolut banală. Pentru un bărbat cu experienţa lui, trupul unei femei nu era decât un obiect folositor, uşor accesibil; actul iubirii — doar o formă de amuzament, inima rămânând neafectată de o simplă împreunare fizică. Ce şmecherie, ce vrajă poseda fata asta *pentru ca totul* să devină atât de diferit? De vină să fi fost nevinovăţia ei? Era oare o coincidenţă de timp şi de loc?

Rand alungă tulburătoarele gânduri de îndată ce Rosalie fu cutremurată de un fior. Trase peste ei amândoi cuverturile, apărând de răcoarea nopţii pielea transpirată a iubitei.

Rosalie era uluită, zguduită, profund îngrijorată de ceea ce se petrecuse. „Are mai multă putere asupra mea decât am eu însămi", constată în gând. Două lacrimi alunecară la colţurile ochilor ei închişi, şi Rand le şterse prin câte-un sărut, gura sa zăbovind pe pielea satinată a delicatelor pleoape. Orbeşte, ea îşi întoarse faţa spre el, şi sărutările lui i-o acoperiră lent, fără grabă, ca şi cum ar fi continuat să îndeplinească o acţiune de adorare. Treptat, Rand îşi înălţă capul şi-şi cufundă privirea în albastrul noptatic al ochilor ei.

— Îţi pare rău? o întrebă cu blândeţe.

Ea scutură din cap.

— Doar pentru faptul că prima dată n-a fost...

— Ştiu.

Rand luă între degete o buclă din părul ei, lăsând-o să se încolăcească şi să i se răsucească în jurul mâinii, până când Rosalie rămase legată de el prin acel ghem mătăsos.

— Va sosi o zi — spuse Rand cu un glas în care se simţea o uşoară intonaţie dură ca oţelul — când amintirea aceea va fi

atât de depărtată, încât nici nu vei mai crede că s-a întâmplat vreodată. (Ea scutură din cap, spre a-l contrazice, şi maxilarele lui se încleştară.) Voi avea eu grijă de asta, o încredinţă şi, înainte ca ea să poată vorbi, îi pecetlui gura cu un sărut.

Rosalie îşi strecură mâna răcoroasă pe după gâtul lui şi-şi desfăcu buzele, îngăduindu-i să pătrundă între ele, domolind brusca lui agresivitate şi readucându-l la starea de molcomă saţietate.

Câteva minute mai târziu, când tocmai începea să se lase cuprinsă de somn, Rosalie simţi mâinile lui alunecându-i de-a lungul trupului, dezmierdându-i-l în cel mai intim mod cu putinţă, redeşteptând în pântecele ei fierbinţeala dorinţei şi aprinzându-i în toţi nervii focul excitării. Moleşită de somn, murmură un slab protest, încercând să se cufunde din nou în somn, dar în cele din urmă renunţă şi deschise ochii.

— Cât somn — întrebă cu răsuflarea tăiată, simţindu-şi corpul devorat de aceeaşi disperată foame de el ca şi mai înainte — cât somn ai de gând să-mi îngădui în noaptea asta?

Privirea lui Rand exprimă un amestec de amuzament şi nerăbdare în timp ce-şi înfigea un genunchi între picioarele ei.

— Nu mult, recunoscu, glasul sunându-i ca un tors mulţumit, şi trupul i se lăsă peste al ei, smulgându-i un strigăt prin care-i rostea numele şi făcând-o să se zvârcolească, zbuciumată de o dorinţă mistuitoare.

Spre zori, Rosalie deschise ochii şi fixă ferestra cu o privire înceţoşată de ameţeala unui somn incomplet. Lângă ea, Rand dormea adânc, culcat pe abdomen şi cu faţa îngropată în pernă. Întorcându-şi capul să se uite la el, fu izbită de cât de tânăr părea aşa, adormit. Chipul bronzat nu era săpat de cutele grijilor sau frământărilor; linia gurii, de regulă fermă, era îndulcită de

blândeţea somnului. Genele, mult mai întunecate decât părul lui presărat cu şuviţe de culoarea chihlimbarului, se curbau uşor spre vârfuri — un mic indiciu de vulnerabilitate de obicei nedetectabil când era treaz. O buclă din părul ei era prinsă, într-o strânsoare posesivă, între degetele lui.

„Ce sunt eu acum pentru tine?" îl întrebă în tăcere, buzele arcuindu-i-se într-un surâs deopotrivă timid şi plin de dorinţă. „Sunt oare femeia ta, sau poate noua ta jucărie? Sunt doar un obicei de care te poţi dezbăra tot atât de uşor pe cât de lesne l-ai căpătat?"

Fără discuţie, Randall Berkeley nu era un băiat, ci un bărbat adult, obişnuit să se-ngrijească de propria-i persoană. Cu toate acestea, Rosalie ştia că, până acum, el nu-şi luase niciodată răspunderea de a avea grija altcuiva şi, drept urmare, ei îi revenea sarcina de a-şi apăra fericirea. Se putea oare încrede în el din toată inima? Cu amărăciune îşi mărturisi că răspunsul era „nu". După ce lăcomia cu care o dorise la început se va fi săturat, Rand o va trata cu nepăsare. În afară de trupul şi de chipul ei — pe care Rosalie şi le considera a fi plăcute dar nu senzaţionale — Rand nu avea nevoie de nimic din ce-i putea oferi ea.

Cu gesturi line, îşi desprinse părul din strânsoarea lui şi coborî fără zgomot din pat. O dureau toţi muşchii, de parc-ar fi străbătut tot Parisul în fugă, de la un capăt la celălalt. Schiţând o uşoară grimasă, se aplecă să-şi ridice furoul şi şi-l îmbrăcă, după care se duse în dormitorul alăturat. Acesta era decorat în întregime în verde deschis şi auriu strălucitor. Mobilierul, din lemn de mahon tapiţat cu mătase, avea o lucrătură cu totul deosebită — în special dulapul lăcuit în care rochiile ei fuseseră atârnate cu grijă. Prinse în fugă propria-i imagine, când trecu pe lângă o oglindă de perete din cristal argintat şi cu ramă aurită, împodobită deasupra panoului central cu panouri de sticlă pictată. Decoraţiunea reprezenta o ghirlandă de flori

galbene şi roz — o notă de veselie ce nu se potrivea cu starea ei de spirit din această dimineaţă.

Gândindu-se la plăcerea cu care-ar fi băut o ceaşcă de *café au lait*, Rosalie scotoci printre veşmintele din dulap până ce găsi un capot de mătase galben deschis şi-l îmbrăcă în grabă. „Ce voi spune când mă voi afla faţă-n faţă cu Rand?" se întrebă, cu mintea încă tulburată. Îl iubea. Îl iubise şi înainte ca el s-o fi condus pe cărările ameţitoare ale pasiunii. Şi intensitatea acelei iubiri era însoţită de mânie, extaz, frământare, teamă şi certitudinea că mai curând şi-ar tăia venele de la mâini decât să-i mărturisească sentimentele pe care le nutrea pentru el. Tot ce-ar simţi Rand pentru ea ar fi milă, şi gândul acesta o umplea de revoltă.

Tocmai în clipa aceea auzi un zgomot în prag. Rand stătea acolo, în picioare, cu părul răvăşit peste frunte şi cu ochii uşor încercănaţi, părând atât de somnoros şi de masculin, încât ea ar fi dorit să se repeadă la el şi să se ghemuiască la pieptul lui.

— Bună-dimineaţa! rosti el cu precauţie.

Strângându-şi mai bine capotul în jurul trupului, Rosalie răspunse:

— Bună-dimineaţa!

Auzindu-şi propriul glas, îşi dădu seama că tonul îi era tot atât de rece ca zăpada iernii. Încetul cu încetul, prudenţa ce se citea pe chipul lui Rand se preschimbă într-o lipsă de expresie, şi Rosalie înţelese că el se retrăgea în spatele obişnuitului zid protector. Ar fi putut fi doi străini ce stăteau faţă-n faţă, privindu-se cu o curiozitate politicoasă.

8

Ah, acea clipă fatală!
'Nainte ca noaptea să cadă
Fugit-am să-mi ascund obrazu-nspăimântat,
Venirea mea pe lume cu-adânc amar plângând,
Iubirea şi dispreţul în hohot revărsând.
Şi-n beznă căutam un loc întunecat
Şi-mbujorat, gemând, spre ziua cea de mâine
Să-ndrept nu cutezam nici cel mai mărunt gând.[1]

Sydney Dobell

În cursul relativ scurtei sale vieţi, Rand câştigase o experienţă nelimitată în domeniul nestatornicei firi a femeilor. Hélène, capricioasa sa mamă, fusese maestră în arta de a-i tachina pe cei care-o iubeau, dăruindu-le doar sporadice fărâme de afecţiune. Singura posibilitate de autoapărare a lui Rand constase în a adopta o aparentă indiferenţă, şi acum, când întâlni răceala din ochii albaştri ai Rosaliei, fu incapabil să împiedice ridicarea automată a acestei paveze. Nu putea bănui ce anume produsese schimbarea din felul ei de a se purta, însă, deşi un glas interior îl sfătuia insistent s-o cuprindă în braţe cu duioşie şi s-o convingă să aibă încredere în el, imboldul de-a o privi cu un soi de politeţe inexpresivă fu mai puternic. Baricadele reveniseră la locul lor.

---

[1] Versurile originale în limba engleză sunt următoarele: *Ah, that fatal spell!/ Ere the evening fell/ I fled away to hide my frightened face,/ And cried that I was born,/ And sobbed with love and scorn,/ And in the darkness sought a darker place./ And blushed, and wept, and dared not think of morn.* (n.t.).

— Te-ai sculat de mult? o întrebă.

Rosalie clipi de câteva ori, surprinsă de atitudinea lui indiferentă.

— Nu, doar de câteva minute, replică, întrebându-se neliniştită ce sentimente ascundea în adâncul sufletului.

Bănuiala că poate şi cuvintele lui din noaptea trecută fuseseră doar o formă banală a jocului de-a iubirea o îngheţa. Oare tuturor femeilor cu care se culca le şoptea astfel de vorbe în cadrul unei simple rutine? „Întreabă-l care-i sunt sentimentele", interveni o voce izvorâtă din inimă, întrerupându-i goana înnebunită a gândurilor. „Spune-i ce simţi tu."

„Nu îndrăznesc, îşi răspunse singură", şi se mulţumi să-l privească ţintă, în ochi cu o chemare mută, prost deghizată.

Expresia lui Rand conţinea şi ea puţin din aceeaşi stânjeneală. Nu putea risca să spună ceva ce i-ar fi atras dispreţul ei, şi bineînţeles că nu era cazul să rostească o declaraţie de dragoste sau o cerere în căsătorie fără a fi mult mai sigur de felul în care-ar fi primite.

— Îţi surâde ideea de a lua un mic-dejun? preferă s-o întrebe.

— Da, încuviinţă Rosalie, profund nefericită. Mi-e... puţin foame.

Dintr-o dată, buzele lui Rand se arcuiră într-un zâmbet amuzat, încordarea destrămându-i-se când constată că găsiseră un teren relativ normal pe care să se întâlnească.

— Asta-i lesne de înţeles, spuse. Ţi-ai câştigat dreptul la o masă consistentă.

— Nu glumi pe tema aceasta, replică Rosalie, pe care comentariul lui o făcu imediat să se încrunte.

El schiţă o grimasă ciudată, remarcând că, din cine ştie ce motiv, tonul tăios cu care-i răspunsese îl liniştea. Poate că faptul de-a fi acceptat, în noaptea precedentă, să-şi împartă patul cu el o surprinsese tot atât de mult cât şi pe el. Dacă aşa se explica felul în care-i vorbise, acum se simţea desigur stânjenită că, pentru prima oară, dorinţa o împinsese spre un bărbat. Stânjenită, dar nu în mod necesar şi cu regrete.

— Mustrări de conştiinţă? o întrebă pe un ton sarcastic.

Rosalie îşi alungă de pe chip încruntarea trădătoare.

— Nu, replică, gândindu-se că, probabil, caracterul său ar fi apărut într-o lumină mai favorabilă dacă ar fi chinuit-o conştiinţa.

Dar îşi dădu seama, cu părere de rău, că, dimpotrivă, nu regreta defel că făcuseră dragoste, ci doar că se nimerise să se îndrăgostească de cel mai nepotrivit bărbat din lume.

— Asta-i bine — spuse Rand, zăbovind cu privirea asupra ei câteva clipe, şi abia pe urmă îndreptându-se spre dormitorul lui. Voi suna să vină camerista — adăugă, vorbindu-i peste umăr.

— Minunat — replică Rosalie, luptându-se să-şi stăvilească puternicul imbold de a plânge, sau de a striga, sau de a face orice altceva care ar uşura greutatea tot mai mare ce-i apăsa inima.

O înspăimânta puterea lui asupra ei, fiindcă, deşi se străduise să-şi păstreze independenţa, eforturile ei fuseseră inutile. Nu-i putea refuza nimic, căci acum nu mai era stăpână decât pe jumătate din ea însăşi. Cealaltă jumătate îi aparţinea lui.

Rosalie nu putea face decât presupuneri cu privire la jocul pe care se hotărâse Rand să-l înceapă. După ce luară micul-dejun într-o micuţă cafenea, o duse la cumpărături respingând toate obiecţiile pe care fu ea în stare să le ridice. Se părea că, pentru moment, el lăsase deoparte toate considerentele legate de afaceri, contracte, nave cu aburi şi comerţ pentru a-i arăta ei priveliştile şi distracţiile oferite de Paris. Aparent sensibil la faptul că era probabil ca ea să respingă orice manifestare posesivă din partea lui, Rand păstră pe durata întregii zile o atitudine lipsită de orice exigenţă. Purtarea lui era destinsă, degajată şi respectuoasă; ca urmare, Rosalie, neputincioasă, se lăsă în voia fericirii de a fi împreună cu el, incapabilă să reziste râsului şi amabilităţii lui. Când şi când surprindea în vitrinele magazinelor siluetele lor reflectate, şi de fiecare dată i se părea că imaginea se schimba: doi străini timizi... un amant şi metresa lui. Rand îi cumpără nenumărate cadouri — panglici suple de

satin şi catifea, o sticluţă de parfum, mănuşi brodate, o bonetă de mătase împodobită cu pene şi multe alte mărunţişuri — până când Rosalie nu-şi mai putu reţine râsul şi-l rugă să înceteze.

Când se apropie înserarea, o conduse la marea clădire a operei din Paris — Teatrul Italian. Rosalie fu uluită de imensa construcţie din marmură, aur, sticlă şi lumină. Suspendat de centrul plafonului, un uriaş candelabru îşi întindea braţele strălucitoare părând că pluteşte în aer. Stând într-o lojă, Rosalie rămase vrăjită de acordurile bogate şi ample ale muzicii operelor *Don Juan* şi *Wilhelm Tell* şi de balerinele care interpretau povestea *Frumoasei din Pădurea Adormită* cu o precizie atât de miraculoasă încât, în timp ce ele zburau prin aer, ea îşi ţinea respiraţia. Chiar şi după ce dansul luase sfârşit, ea continuă să-şi exprime admiraţia faţă de graţia lor şi impresia de imaterialitate pe care o creau, până când Rand o informă răutăcios că, mai mult ca sigur, chiar atunci, aceleaşi făpturi eterice se aflau în foaierul artiştilor întâmpinându-i pe spectatorii mai avuţi care doreau să-şi petreacă noaptea împreună cu ele.

Uneori Rosalie îl uimea, fiindcă niciodată nu întâlnise vreo femeie care, la vârsta ei fragedă, să fie atât de sinceră, spirituală şi practică... şi totuşi, fusese crescută atât de ferită încât cunoştea foarte puţin despre unele lucruri pe care el le considera ca fiind ştiute de toată lumea. Faptul că era neatinsă de deşertăciunile lumeşti îl încânta şi, totodată, îl necăjea nespus de mult. Pentru ce voise Amille Courtois s-o educe în felul acesta? La ce s-o fi gândit? Poate că, ştiind că Rosalie nu se născuse spre a fi servitoare, o încurajase să scape de monotonia vieţii cu ajutorul visurilor, al romanelor şi al închipuirilor. După cum dovediseră evenimentele, decizia ei fusese dezastruoasă, deoarece nu existase nimeni care s-o apere pe Rosalie de riscurile unei lumi lacome despre ale cărei primejdii fata cunoştea atât de puţin. Văzând cât de absorbită era Rosalie în contemplarea artificialului spectacol desfăşurat pe scenă, Rand se încruntă. Era prea atrăgătoare, prea vulnerabilă pentru bărbaţi de felul lui.

La primul antract, Rosalie se întoarse spre el, să-i vorbească, şi ochii ei de culoarea safirului, sclipind cu o lumină ciudată, erau extraordinar de frumoşi. Niciodată nu avea să ştie ce anume intenţionase să-i spună, deoarece în clipa aceea de loja lor se apropiaseră două femei, dintre care una era atât de frumoasă, încât Rosalie nu-şi putea desprinde de ea privirile uimite. Arăta a fi de aceeaşi vârstă cu Rand, iar siguranţa de sine şi capacitatea ei de autocontrol păreau a fi remarcabil de bine dezvoltate. Gura îi era conturată şi rujată cu un roşu cald, iar obrajii şi-i fardase în aceeaşi nuanţă intensă. Părul de un auriu pal strălucea ca lumina lunii, iar ochii aveau o delicată culoare albăstrie. Cel mai remarcabil dintre toate atributele frumuseţii ei îl constituia un piept splendid, care aproape că răbufnea din corsajul rochiei sale de un alb sclipitor, fiind pus şi mai mult în valoare de un colier încrustat cu mai multe diamante.

— Colette, ia priveşte ce-am descoperit aici! i se adresă femeia însoţitoarei sale, şi ambele o cercetară cu privirea pe Rosalie, într-un mod care-o făcu să se întrebe ce nu era în ordine cu înfăţişarea ei.

La auzul glasului ca de clopoţel al femeii, Rand se încordă. Îşi răsuci încet trupul spre ea, asprimea întunecându-i chipul şi gura expresivă deveni dură când ea i se adresă direct lui:

— Lord Berkeley! Ce plăcere să vă revedem!

După felul în care apăsă pe cuvântul „plăcere", Rosalie înţelese cu stânjeneală că plăcerea de a-l vedea pe Rand era cu mult mai mare decât s-ar fi căzut să recunoască în public.

— Lady Ellesmere şi *madame* Duprin! le salută Rand pe amândouă cu reticenţă, ridicându-se în picioare.

Rosalie presupuse că lady Ellesmere era doamna cea superbă, cu părul auriu. Prietena ei nu se putea compara cu ea ca frumuseţe, dar o egala din punct de vedere al rafinamentului.

— Fără tine, Londra şi-a pierdut farmecul, îi spuse lady Ellesmere lui Rand, pe un ton nespus de dulce şi sfredelindu-l cu privirea.

În picioare, foarte aproape de el, silueta ei zveltă îi îngăduia să i se uite drept în față. În timp ce-l privea cu familiaritate, ochii ei îi mângâiară frumosul păr, trăsăturile bine conturate, gura lui mare, cu linii ferme. Rosalie rămase tăcută, frământând între degete, fără a-și da seama, tivul auriu al mânecilor rochiei sale din catifea de culoarea caisei. Văzându-i unul alături de celălalt, Rosaliei i se strânse inima. Simți cum o parte din naivîtate i se spulberă rapid când își dădu seama că exista un anume fel în care se uitau unul la altul doi oameni care, cândva, fuseseră intimi. Pentru oricine care se străduia cât de cât să arunce o privire sub pojghița de conversație normală și maniere politicoase era evident că, în trecut, Rand și lady Ellesmere fuseseră amanți.

Faptul că Rand era un bărbat cu experiență nu constituia, în sine, o surpriză. Însă împrejurarea de a contempla chipul încântător al unei femei pe care el o cunoscuse la fel de intim ca pe ea însăși îi umplea sufletul de o deznădejde ucigătoare. Imaginea lui ținând în brațe o altă femeie, sărutând-o, împreunându-se cu ea, îi era mai mult decât neplăcută. Era degradantă, ca și cum sofisticata blondă ar fi reușit, cumva, să păteze fiecare amintire dragă a clipelor pe care Rosalie le petrecuse cu Rand. „Proasto" — își râse de ea însăși — „ai ajuns să-ți închipui că ești singura femeie din viața lui. Dar, exact așa cum această femeie îți arată că nu tu ești cea dintâi, tot astfel îți dovedește că nu vei fi nici ultima." Dacă la un moment dat încetase s-o mai dorească pe lady Ellesmere, în mintea Rosaliei nu exista nici cea mai mică îndoială că el avea să se plictisească și de ea.

Pe neașteptate, următoarele cuvinte rostite de frumoasa blondă îi alungară nefericirea zguduind-o puternic.

— Ah! spuse lady Ellesmere tărăgănându-și vorbele și ațintindu-și asupra ei ochii albaștri, așadar aceasta este faimoasa domnișoară Belleau!

Rosalie rămase tăcută, doar ochii mărindu-i-se de mirare. Rand îi aruncă lady-ei Ellesmere o privire ucigătoare, pe care, din păcate, femeia o ignoră.

— Faimoasa? repetă Rosalie cu glas slab.

— Doamne, bineînţeles! Numai despre dumneata scrie *Times*-ul, draga mea! Păi în întreaga lume civilizată se ştie că pretinzi a fi odrasla lui Beau Brummell!

Lady Ellesmere se întoarse către *madame* Duprin, adăugând:

— Trebuie să recunosc că nu arată ca o aventurieră. Poate că pretenţia ei este îndreptăţită.

Rosalie simţi că păleşte şi parcă tot trupul îi era amorţit. Nu avea nici voinţa, nici puterea de-a se uita la Rand, mulţumindu-se să-şi concentreze toate eforturile pentru a-şi stăpâni panica al cărei val ameninţa s-o copleşească.

— Nu intenţionez şi nici nu doresc să pretind că George Brummell ar fi tatăl meu, izbuti să murmure aparent calm, mândria dându-i forţa de-a o privi în ochi pe blondă.

— Asemănarea nu mi se pare evidentă, remarcă lady Ellesmere gânditoare, studiind-o pe Rosalie de parc-ar fi cercetat opera unui artist de mâna a doua. S-ar putea, însă, să aveţi o asemănare sufletească. Consideri că eşti foarte greu de mulţumit aşa cum este Beau? Sau lipsită de politeţe? Sau...

— Sau îţi place să fii risipitoare? adăugă madame Duprin, chicotind mulţumită de propria-i isteţime.

— Când aţi descoperit pentru prima dată...?

Cele două femei păreau să guste o sălbatică plăcere supunând-o unor întrebări iscoditoare. Rosalie se uită la faţa lui Rand, şi ceea ce văzu aproape c-o făcu să izbucnească în lacrimi. *El ştiuse*. Informaţia că ziarele scriau despre ea nu-l surprinsese. Undeva, în adâncul privirii limpezi a ochilor lui căprui, exista un apel prin care-o implora să nu-şi piardă încrederea în el, dar ea era mult prea rănită pentru a înţelege acea rugă tăcută.

— Când te vei înapoia la Londra, lord Berkeley? îl întrebă lady Ellesmere, nedezlipindu-şi privirea de pe chipul palid al Rosaliei.

— Atunci când Parisul va deveni plictisitor, rosti printre dinţi Rand.

— Sper că, la întoarcere, o vei aduce cu dumneata şi pe drăgălaşa dumitale... domnişoară Belleau. Îi vor plăcea multe dintre locurile frecventate de noi...

Rand zâmbi silit şi, cu o blândeţe nefirească, îi întrerupse sporovăiala:

— Clara, pe domnişoara Belleau aş duce-o mai curând de-a dreptul în iad, decât s-o las pe mâinile societăţii londoneze.

Lady Ellesmere nu păru deloc jignită de vorbele lui profanatoare, ci surâse, fandosindu-se ca o pisică mulţumită.

— Eşti convins, *my lord*, că iadul este mai amuzant decât Londra?

— Ştiu numai care dintre ele două are o atmosferă mai sănătoasă. Noapte-bună... doamnelor.

Apăsă uşor pe ultimul cuvânt şi, oferindu-i Rosaliei braţul, îi spuse:

— Cred, domnişoară Belleau, că spectacolul s-a încheiat.

Mâna Rosaliei tremura când şi-o strecură pe sub braţul lui, dar, înainte de plecare, fata reuşi totuşi să le adreseze o politicoasă înclinare din cap celor două femei antipatice. În timp ce se-ndreptau către cabrioleta ce-i aştepta, îi murmură lui Rand un reproş, izbutind să-şi menţină glasul uimitor de ferm:

— Nu aveai dreptul de a-mi ascunde acest lucru.

— Rose, tocmai voiam să-ţi spun...

— Nu te osteni să-ţi închei fraza! i-o reteză în şoaptă, dar cu vehemenţă. Ştiu când aveai de gând să-mi spui. Atunci când ţi-ar fi venit bine. Pentru propriul tău avantaj...

— Rose...

— Încep să mă simt ca un pion, într-o partidă pe care-o joacă alţii! Nu, nu te uita aşa la mine. Nu vreau să fiu convinsă să-mi uit supărarea. Nici nu vreau să plâng sau să mă cert, şi nici măcar nu doresc să discutăm despre toate acestea — tot ce vreau este să fiu lăsată singură, pentru a putea reflecta la întreaga situaţie!

— Şi să te frămânţi până când îi vei da o amploare exagerată.

— E dreptul meu. După cum tot dreptul meu era şi să mi se aducă la cunoştinţă ceva ce mă va afecta în mod atât de direct! (Furia crescândă o făcea să ridice glasul.) Dar să aflu toate astea de la una dintre fostele tale... de la o *fustă* care nici măcar nu...

— Una dintre fostele mele *ce*? întrebă el ameninţător. Că este o fustă, sunt de acord, dar nu-i nici o „fostă" de-a mea.

— Am văzut felul în care ea...

— Clara Ellesmere se poartă aşa cu oricine este îmbrăcat în pantaloni.

— Şi cât de familiarizată este cu conţinutul alor tăi?

Rosalie se miră ea însăşi de grosolănia întrebării. În cabrioletă se lăsă tăcerea, în timp ce Rand se uita la ea, arcuindu-şi sprâncenele. Obrajii fetei se îmbujorară, şi el începu să zâmbească uşor.

— Nu-i cazul să fii geloasă, Rose.

— Nu sunt geloasă! ripostă ea tăios.

Dar zâmbetul insuportabil de încrezut rămase pe chipul lui.

— Pentru a respecta cu stricteţe adevărul, recunosc că-n cursul ultimilor câţiva ani n-am dus lipsă de invitaţii în patul Clarei. Din păcate, se pare că-n vremea din urmă am devenit destul de discriminatoriu.

Rosalie îşi coborî privirea asupra propriilor mâini încleştate, şi o parte din mânie i se trasformă în stânjeneală, frustrare şi — da! o gelozie de netăgăduit. În timp ce ea-şi ferea ochii de ai lui, Rand continuă să-i vorbească pe un ton blând şi raţional:

— *Petite*, e cazul să lămurim ceva. Eu nu sunt un bărbat lipsit de experienţă, oricât mi-ar plăcea să spun că tu ai fost singura femeie din viaţa mea. Există riscul posibil, chiar probabilitatea, ca unele bârfe să-ţi ajungă la urechi... sau poate c-ai şi făcut cunoştinţă cu cineva cu care-am fost în relaţii intime. Nici una dintre ele n-a însemnat nimic pentru mine, decât un

ceas sau două de plăcere; şi încă — o plăcere superficială. Aşa că poate-ai face bine să-mi spui de pe acum dacă ai de gând să porneşti câte o ceartă pentru fiecare din ele.

— Nu intenţionez defel să mă cert în legătură cu nişte femei cu care nu-mi propun să mă întâlnesc, replică Rosalie cu răceală, deşi oarecum îmblânzită de modul la care el se referea la fostele lui iubite prin apelativul „ele", ca şi cum ar fi constituit un grup aparte, care nu avea nici o legătură cu ea.

Dar apoi se întrebă cât de curând avea să fie ea însăşi inclusă în categoria de „ele" şi, pentru a mia oară, se miră cum de fusese atât de proastă încât să se îndrăgostească de el.

— Nu vreau să mai discutăm, declară cu asprime. Eşti bun, te rog, să-mi acorzi câteva minute de tăcere?

— Numai până când vom ajunge la hotel, conveni el, şi chipul frumos i se încruntă la gândul satisfacţiei cu care avea să-i scuture trupuşorul încăpăţânat, până când îi vor clănţăni dinţii-n gură. Şi asta — adăugă — numai pentru că-i vorba despre o problemă ce nu-i destinată urechilor unor vizitii curioşi.

— Discreţia ta mă uluieşte, bombăni Rosalie, dornică să aibă ultimul cuvânt, după care îşi strânse buzele şi, încrucişându-şi braţele în poală, se rezemă de spătarul banchetei.

În timp ce vehiculul înainta hurducăindu-se pe străzile prost pavate ale oraşului, Rosalie încercă să-şi sorteze vălmăşagul de emoţii. După ce-şi mai limpezi oarecum gândurile, decise — într-o străfulgerare de totală onestitate — că nu-l putea învinovăţi în întregime pe Rand pentru fapta de-a fi ţinut secret articolul din ziar. Prin tăcuta şi inconştienta ei încurajare, îl acceptase drept protector şi, ca atare, el se simţea răspunzător pentru toate câte o afectau. Într-un fel, aproape că ea însăşi îi dăduse dreptul de a acţiona în acest mod. Însă protecţia lui nu putea continua — asta era evident. Doar nu avea să fie mereu alături, s-o apere pe vecie.

Cu o uşoară grimasă riscă o scurtă privire spre el. Fiecare trăsătură a feţei lui îi trăda nerăbdarea. Rosalie se strădui să nu-şi lase buzele să i se destindă într-un mic şi nedorit zâmbet,

ştiind că-l supărase prin refuzul de a discuta cu el. Dar îi trebuia timp pentru a-şi clarifica ce anume avea să-i spună şi ce poziţie urma să ia, mai înainte ca el să poată răstălmăci totul în avantajul propriilor lui scopuri. Lui Rand îi era mult prea uşor s-o facă să creadă orice-ar fi voit. Oftând, Rosalie îşi întoarse din nou privirea spre mâinile sale delicate, împreunate în poală. Întreaga situaţie ar fi fost mult mai rea dacă i-ar fi mărturisit că-l iubeşte. Rand era perfect capabil să se folosească de o asemenea recunoaştere pentru a o manipula.

Apusul de soare ardea ca o vâlvătaie când intrară în camera lui Rand. După ce acesta o ajută să-şi scoată haina şi începu să şi-o dezbrace şi pe a sa, Rosalie se apropie de fereastră şi privi cerul.

— Ştiai că aş fi vrut să cunosc faptul că veştile se împrăştiaseră, spuse, plimbându-şi privirea de la un capăt al străzii la celălalt.

— Avusesem de gând să-ţi spun în curând.

— Nu ai dreptul de a-mi ascunde lucruri de felul acesta. Nu sunt un copil — adăugă coborându-şi glasul, cu o intonaţie de autodispreţ — deşi m-am purtat de parc-aş fi.

— Nu...

— Ba da, aşa m-am purtat, întări Rosalie, roşind de ruşine şi reproşându-şi comportamentul de până atunci. Am încredinţat în mâinile tale întreaga răspundere pentru soarta mea, într-un moment în care, şi aşa, te zbăteai cu multe probleme. Te-am însoţit în Franţa ca să evit necesitatea de a lua decizii dificile... şi, ceea ce-i şi mai rău, pentru a trage foloase de pe urma remuşcărilor tale. N-ar fi trebuit să vin aici cu tine. Eram cât se poate de capabilă să-mi găsesc eu însămi o slujbă. Nu aveam nevoie de ajutorul tău sau de protecţia ta...

— Nu te puteam lăsa să te descurci singură, îi întrerupse Rand vorba. N-ai decât să te autoînvinovăţeşti, Rose, dacă aşa-ţi place, dar trăim într-o lume a bărbaţilor.

— Şi totuşi, aş fi reuşit şi fără ajutorul tău, în loc să profit de tine, insistă ea cu încăpăţânare. Dar mi-a fost mult mai uşor să-mi spun că te urăsc şi să te las să ai grijă de toate.

— Acum mă urăşti? o întrebă Rand, privind-o cum se întoarce cu spatele spre fereastră şi începe să străbată camera cu paşi mari, părând pierdută-n gânduri.

Deodată Rosalie se opri, mirată de întrebarea lui. Aşadar, sentimentele ei nu fuseseră chiar atât de transparente pentru el pe cât se temuse. Îi scrută ochii, în care descoperi o expresie atentă şi încordată.

— Acum? repetă pe un ton neutru. Nu, bineînţeles că nu. Există o diferenţă între a fi supărat pe cineva şi...' (Se opri lângă o măsuţă şi-i mângâie suprafaţa cu vârful degetelor, evitând să se uite la el.) Sigur că nu. Cum poţi măcar să-ntrebi aşa ceva? încheie şoptit.

Rand facu câţiva paşi în direcţia ei.

— Dar ce simţi în legătură cu ce-am făcut... cu cele întâmplate prima dată? Ai uitat cum m-am purtat?

Aproape că-ţi dădea impresia că încearcă să redeştepte vechea ei animozitate faţă de el.

Înainte de-a răspunde, Rosalie înghiţi spre a scăpa de senzaţia unui nod în gât.

— Prefer... să mă gândesc la noaptea trecută ca fiind prima dată.

În scurta fracţiune de timp necesară pentru a rosti aceste cuvinte, Rosalie trecu, fără a-şi da seama, peste barierele sale interioare, ajungând într-un loc unde nimeni nu mai pătrunsese până atunci. Genele dese ale lui Rand coborâră peste ochii lui căprui deschis; se lupta să stăpânească emoţia subită care-l copleşea. Nu-şi amintea vreo altă situaţie când cineva să-i fi iertat vreo greşeală, indiferent de cât de gravă sau mică i-ar fi fost abaterea. Întotdeauna, toţi presupuneau că lui nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie de iertarea cuiva, iar el întărişe această părere fiind prea mândru pentru a cere vreodată iertare.

— Rand? şopti întrebător Rosalie, ferindu-şi faţa de privirea lui.

— Ce este? răspunse el pe un ton calm, străduindu-se să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Ce-ai vrut să spui, în cabrioletă... despre dorinţa de-a afirma că eu fusesem unica femeie în viaţa ta?

Se lăsă o lungă tăcere, în timpul căreia Rosalie îi aşteptă răspunsul, frământând între degete şnurul perdelei.

— Tu meriţi pe cineva cu un trecut ireproşabil, replică el în cele din urmă. Pe cineva... neîntinat.

Degetele ei îşi încetară neobosita răsucire a şnurului, rămânând nemişcate în timp ce o căldură plăcută i se răspândea lent în tot trupul. Visase cândva un Făt-Frumos, un bărbat lipsit de cusururi şi slăbiciuni, care să-i aducă o dragoste statornică şi nemaiîntâlnită. Şi acum, tot ce dorea era Rand, cu trecutul lui pătat, cu farmecul său cuceritor, cu puterea lui, cu scurtele momente de amarnică disperare şi de pasiune tumultuoasă. L-ar fi preferat faţă de oricare altul — mai ales faţă de un băiat lipsit de orice experienţă.

— Un tânăr novice — reflectă cu voce tare, apoi zâmbi. Nevinovat şi dizgraţios de imatur. Poate-ar trebui să duc dorul mângâierilor lui neîndemânatice, al sărutărilor lui nepricepute, dar, în mod surprinzător, nu asta doresc. (Se întoarse cu faţa spre el.) Şi, dacă-i vorba, mă îndoiesc că ireproşabilul tânăr ar accepta să se păteze însoţindu-se cu fiica bastardă a...

— Taci!

Pieptul lui Rand se zbătea zbuciumat în timp ce-o privea în lumina înserării. Slabele raze ale soarelui ce se stingea îi mângâiau părul strălucitor de culoarea nisipului, curbura dulce a buzelor, vibranta frumuseţe a unui chip care avea să-i bântuie visele de-acum până-n vecie, indiferent ce viitor i-ar rezerva soarta.

— Orice bărbat te-ar dori, adăugă, cu glasul îngroşat de emoţie. Orice bărbat, fie el sănătos la minte sau nebun, oricât de necopt sau oricât de înţelept prin vârstă.

— Să nu... şopti Rosalie, şi inima ei îşi dublă bătăile când îi văzu expresia ochilor.

Apoi zâmbi şi încercă să revină la un ton mai firesc:

— Să nu încerci niciodată să mă împaci. Încă sunt mânioasă pe tine. Şi... de altfel, află că-n noaptea asta voi dormi la mine-n cameră. (Trebuia să înceapă să se gândească la un mod prin care să înfrângă puterea pe care-o avea asupra ei.)

— Îţi închipui că poţi fugi de mine?

— Nu, nu fug. (Scutură cu hotărâre din cap, spre a-şi întări cuvintele.) De-acum înainte nu voi mai fugi. Voi căuta să descopăr dacă zvonurile sunt adevărate. Rand, trebuie să ştiu cine sunt eu, şi dacă el este realmente tatăl meu. Ar fi trebuit să-i scriu lui *maman*... lui Amille, chiar în clipa în care George Brummell a pornit toată povestea asta.

— Ne vom înapoia în Anglia curând. Te voi duce la ea imediat după sosire.

— Voi încerca să-mi găsesc o slujbă de îndată ce vom sosi în ţară, îl corectă Rosalie. Şi pe urmă mă voi duce la ea eu singură.

O hotărâre neclintită încleştă maxilarul lui Rand când îi întâlni privirea.

— Nu intenţionasem să purtăm această discuţie acum, spuse, şi glasul lui avea o intonaţie ce nu admitea compromisuri. Dar, oricum, mă-ndoiesc că am găsi un moment mai potrivit.

— O discuţie despre ce?

— Rose, de ce nu stai jos? (Dintr-o dată, expresia lui deveni autoironică.) Neavând nici o experienţă în ceea ce priveşte astfel de lucruri, nu prea ştiu cât va dura.

— Nu vreau să stau jos.

Ochii ei se măriră când îl văzu că vine spre ea şi-i ia mâinile reci în mâinile sale mari şi calde, trăgând-o aproape de trupul lui. Parfumul aspru, bărbătesc, de săpun cu aromă de lemn de santal, îi mângâie simţurile când îşi ridică spre el privirile în care incertitudinea se accentua rapid.

— Rosalie, începu el coborându-şi spre ea ochii verzi-aurii. (Ca sub efectul unui imbold căruia nu-i putea rezista, ridică o mână, să-i mângâie cu degetele sale lungi obrazul catifelat.) Ştiu cât ţii la independenţa ta. Ştiu şi că nu ai avut decât mult prea puţină. Dar mai ai şi alte nevoi, tot aşa cum există şi cerinţe ale mele, şi care... care sunt mai importante decât independenţa.

— Unde vrei să ajungi? îl întrebă cu precauţie.

El trase adânc aer în piept, şi chipul îi căpătă o expresie ciudată.

— Nu te pot lăsa să trăieşti singură, la Londra.

În mod instinctiv, ea schiţă un gest prin care încerca să-l oprească, punându-i mâna pe piept. Palma ei apăsă uşor suprafaţa puternică, musculoasă.

— Nu mă-ndoiesc că te simţi obligat să mă protejezi, spuse cu blândeţe, dar pot face faţă la toate şi singură. Ştiu prea bine la ce să mă aştept...

— *Habar n-ai* la ce te poţi aştepta! Dumnezeule, Rosalie, lăsând la o parte toată idioţenia cu bârfele referitoare la Brummell, ştii ce vei avea de înfruntat? Îţi dai seama ce soi de bărbaţi, *câţi* bărbaţi vor veni să-ţi adulmece urmele, ca nişte câini în călduri? Ştii...?

— De fapt, ce vrei să spui prin toate astea? îl întrerupse Rosalie, ai cărei obraji se înroşiră la auzul vorbelor lui.

— Vreau să spun — răspunse Rand rostind răspicat cuvintele — că doresc să fii soţia mea.

Rosaliei nu-i venea să creadă că el spusese într-adevăr aşa ceva. Inima începu să-i bată cu putere, şi gura i se uscă din cauza şocului. Ar fi vrut să-i cadă la picioare şi să plângă de durerea cu care-l dorea fără a-i putea răspunde afirmativ. Lăsând să-i scape un suspin, îşi coborî pleoapele spre a-ncerca să oprească valul de lacrimi ce ameninţa să i se reverse pe obraji. Nu putea nici măcar să se gândească la o căsătorie cu un bărbat care, acum, era probabil s-o dorească realmente, dar care, mai târziu, o va

dispreţui cu siguranţă. Pentru moment, o considera atrăgătoare, dar ce garanţie exista că nu se va plictisi de ea?

Tăcerea ei îl făcu pe Rand să se încrunte. Îi dădea impresia că i se cere să enumere şi alte motive pentru care unirea lor sub legământul căsătoriei era de dorit, şi nu recunoştea nici măcar în sinea lui pentru ce o dorea cu adevărat.

— Este evident că nu suntem incompatibili. Iar eu am hotărât c-am aşteptat îndeajuns de mult până să mă însor. A sosit vremea să-mi i-au o nevastă şi să aduc pe lume moştenitori... tu şi cu mine am avea copii reuşiţi...

— Am fost amândoi de acord — spuse ea, şi glasul îi tremura de emoţie reţinută — că, după ce vei rezolva ceea ce ai de făcut în Franţa, mă vei ajuta să-mi găsesc o slujbă.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Înţelegerea fusese făcută între doi oameni diferiţi de cei care suntem acum. Şi, în plus, prin cele ce ţi-am spus, tocmai ţi-am oferit o situaţie.

— Spuseseşi că mă vei ajuta să găsesc ceva acceptabil.

Deoarece devenea evident că oferta nu avea să-i fie primită cu uşurinţă, încordarea lui Rand crescu la maximum. Dumnezeule! dacă ea se hotărăse să-i opună o încăpăţânare lipsită de raţiune, habar n-avea până unde putea ajunge el pentru a o convinge să-l ia de soţ!

— Şi, mă rog, ce-i atât de inacceptabil în a deveni soţia mea? o întrebă. Martor mi-e Dumnezeu că multe femei au râvnit la situaţia aceasta — oare de ce soarta face ca tocmai cea dintâi căreia i-o ofer s-o considere atât de dezgustătoare?

— N-o consider dezgustătoare, replică ea, privind în podea. Dacă mă vei mai dori şi după ce ne vom înapoia în ţară, atunci... atunci poate vom reuşi să aranjăm lucrurile astfel încât să ne mai vedem, până când asta va înceta să-ţi facă plăcere... dar soţie nu-ţi voi fi, şi nici nu voi admite să fiu întreţinută de tine.

— Oh, minunat! ripostă Rand înfuriat şi dorind acum s-o strângă de gât. Îmi propui să mă întâlneşti pe ascuns, eventual în zilele tale libere, sau — Doamne, apără-mă! duminica. Şi ce gândeşti să fac eu, după ce te vei fi instalat ca guvernantă a cine

ştie cărui plod sau ca domnişoară de companie a unei bătrâne? Să las un bileţel la uşa de serviciu a bucătăriei, atunci când doresc să petrec câteva ceasuri cu tine? Să stau la glume cu servitorii, în camera lor, în timp ce te aştept? Ca şi cum n-ai fi altceva decât o slujnică...

— *Sunt* o slujnică, îi întrerupse vorba Rosalie, cu un calm artificial.

— Nu eşti. Nu eşti născută pentru a fi aşa ceva.

— Încetează! îl opri fata şi, ridicând o mână, îşi acoperi cu degete tremurătoare ochii, ştiind că niciodată nu avea să mai fie fericită.

Dragostea îi întinsese o cursă. Nu putea suporta gândul de a trăi fără el, dar tot atât de cu neputinţă îi era să-l ia de soţ, pentru ca apoi să vadă cum interesul lui faţă de ea dispare. Indiferent câtă afecţiune ar fi avut Rand pentru ea, aceasta n-ar fi egalat nici pe departe propriile-i sentimente faţă de el, şi rezultatul unei situaţii atât de inegale ar fi că Rand se va plictisi de ea. Imaginea pe care i-o crea acest gând — aceea de a fi instalată într-o căsuţă de ţară singuratică, în vreme ce Rand se distra în oraş — o înspăimânta. Şi nici a-i fi metresă nu era de preferat, deoarece, după ce s-ar fi plictisit de ea, n-ar prea mai avea de ales altă cale decât să găsească un alt bărbat care s-o întreţină într-un mod asemănător.

— Mai bine lasă-mă să plec, şopti ea.

Aceste şase cuvinte erau tot ce mai lipsea pentru ca furia lui Rand să explodeze. Într-un ungher al minţii lui fulgeră gândul ticălos că ea îl întărâta, folosindu-se de însăşi intensitatea cu care o dorea. Cu cât îi dădea mai mult din ea, cu atât mai mult o dorea el... şi cu cât mai intens o dorea, cu atât mai puţin binevoia ea să-i dea. Stătea în faţa lui, atât de aproape şi totuşi înnebunitor de greu de accesibilă, iar el nu mai era în stare să suporte această situaţie.

— Uită-te la mine, afurisito! se răsti la ea, trăgându-i mâinile în jos, pe lângă corp, şi apropiind-o printr-o smucitură

de trupul său, până când chipurile nu le mai fură despărţite decât de câţiva centimetri.

Îi scormoni cu privirea ochii înlăcrimaţi, de parcă i-ar fi putut citi până-n adâncul sufletului, şi continuă:

— Nu-mi pasă pentru ce nu vrei să-mi fii soţie. Nu are nici o importanţă, fiindcă, în inima ta, ştii că eşti a mea, şi oricât ai încerca, asta nu poţi schimba.

Mâinile lui mari îi strângeau încheieturile mâinilor, şi Rosalie simţea cum mânia ce-l însufleţea curgea prin venele lui ca un râu tumultuos.

— Rand, opreşte-te!

Pentru prima oară de când se întâlniseră, Rosaliei îi era aproape teamă de el, deoarece Rand părea să-şi fi pierdut controlul. Inima începu să-i bată într-un ritm dezordonat.

— Nu cred că-ţi pasă de bani nici cât negru sub unghie — îşi urmă el tirada, cu glas răguşit — şi nici de securitatea pe care ţi-aş putea-o oferi... dar ştiu că un lucru îl vrei de la mine.

Mâinile sale alunecară în jos, spre fesele ei, şi o apăsă cu putere pe propriile-i coapse, neîngăduindu-i să se zbată pentru a se elibera. Ei i se tăie respiraţia când umflătura puternică, dură, a bărbăţiei lui se înfipse insistent între picioarele ei.

— Azi-noapte, te-am auzit strigându-mi numele, spuse el, şi răsuflarea lui îi umplu gura cu o ameţitoare fierbinţeală. (Căldura, forţa erecţiei lui o izbi cu puterea unui trăsnet.) Îmi amintesc până şi cel mai mic sunet pe care l-ai scos — continuă Rand, cu glas răguşit. Prima dată, când ai descoperit cum este atunci când un bărbat îţi crează plăceri trupeşti... a doua oară, când ai învăţat cum să te mişti sub mine... a treia... (Aproape lipsită de puteri, ea scutură uşor din cap, şi el se aplecă s-o sărute cu o încetineală amăgitoare, întredeschizându-i cu forţa buzele pentru a permite pătrunderea erotică a limbii sale.) Te vei căsători cu mine, chiar dacă va trebui să te silesc la asta prin tentaţie, forţă sau seducţie. Nu poţi pretinde că nu mă doreşti, când dorinţa îţi este atât de evidentă. Spune că eşti a mea... *spune-o* !

— Nu înţelegi... încercă ea să protesteze, dar cuvintele îi fură înăbuşite când el o sărută din nou, mai intens, cu mai multă disperare.

Tot trupul începu să-i ardă de un foc nestăvilit, dar Rosalie continuă să facă eforturi pentru a se elibera din braţele lui. Trase aer în piept cu aviditate când Rand îşi înălţă capul şi o privi, cu o expresie indescifrabilă în afara dorinţei aprinse ce-i lumina ochii de culoarea topazului.

— Spune-mi, şopti el răguşit, şi-şi aplecă din nou gura asupra buzelor ei, sorbindu-le dulceaţa de parcă le-ar fi simţit lipsa ca pe aceea a unui drog.

Sărutul lui era blând, senzual, dându-i ei răgaz să răspundă la dibacea încercare de convingere. Rosaliei i se părea că pluteşte într-o lume înceţoşată şi tulbure, orice altceva pierzându-şi conturul, în afară de gura, de mâinile lui; de trupul mare şi puternic care-i oferea tot adăpostul, întreaga plăcere pe care şi-ar fi putut-o dori vreodată. Corpul ei era încărcat cu o energie necunoscută, răspunzând atracţiei lui rapid şi năvalnic; nervii i se încordau ca şi cum întregul ei sistem nervos ar fi scăpat de sub control. Iubirea şi patima nebună pentru el o ardeau... oh, cât de mult îl dorea, cât de mult tânjea după el! Cu lăcomie, mâna lui urcă de-a lungul trupului ei către pieptul ce i se rotunjea deasupra corsajului şi, printr-o mişcare rapidă, sălbatică, trase în jos partea de sus a rochiei. Geamătul Rosaliei fu înăbuşit sub gura lui, când îi dădu la o parte furoul şi când degetele îi cuprinseră sânul cald, dezgolit, smulgând fără efort răspunsul trupului ei trădător. Degetele lui se jucară delicat cu sfârcurile fragede ale sânilor ei, aţâţând, explorând, încurajându-i carnea să se trezească sub atingerea lui, până când fiorii ce o scuturau ajunseră în vârfurile degetelor de la picioare. Răspunsul trupului ei era tot atât de imposibil de combătut ca şi un trăsnet, deoarece, în braţele lui, Rosalie nu mai avea nici o putere asupra ei înseşi. Deodată nu mai luptă să se elibereze din strânsoarea lui, ci pentru a-şi scoate mâinile din mânecile rochiei.

Rand simţi căldura arzătoare a bruştei excitaţii a Rosaliei şi, cu părere de rău, îşi întrerupse sărutul, respirând tot mai rapid pe măsură ce-o ajuta să-şi scoată din ţesătura catifelată mai întâi o mână, apoi pe cealaltă. Degetele lui alunecară în sus, spre umerii ei goi, şi o simţi apăsându-şi trupul de al său, însă îşi feri gura, să nu i-o poată ajunge. În întunericul tot mai adânc ce învăluia încăperea, chipul lui părea turnat din aramă.

— Rand — şopti ea tremurând, conştientă de faptul că nu-i putea rezista — sunt a ta... (Roşi, dar apoi nu mai ţinu seama de nici un îndemn al raţiunii, agăţându-se de el, dintr-o dată lipsită de puteri şi dornică de ajutorul lui.) Te vreau. *Sunt* a ta.

Deşi cuvintele ei avură darul de a-i spori dorinţa până la un nivel extraordinar, Rand păru uşor relaxat.

— Vei fi soţia mea? o întrebă nerăbdător şi ochii ei nu-i mai ocoliră pe-ai lui.

Rosalie nu era în stare să răspundă. Nu accepta să fie silită să-şi dea acordul, indiferent de soiul de tentaţie oferit de el.

— Rose? insistă Rand, cu glas înăsprit.

— Vreau să fac dragoste cu tine, spuse ea, lăsându-i fără răspuns întrebarea, şi încercând să-i abată atenţia spre alte probleme.

În timp ce privirea ochilor ei albaştri se contopea cu a lui, Rosalie începu să-i exploreze trupul de o atât de splendidă masculinitate, degetele ei alunecând peste suprafaţa ca de oţel a pieptului, de-a lungul conturului dur, suplu, al mijlocului său. Era minunat clădit — tipul de bărbat căruia orice femeie visa în secret să-i aparţină pe veci.

— Mă faci să simt lucruri pe care niciodată nu mi le-am imaginat, spuse Rosalie, şi sunetul vocii ei îi mângâia urechile cu o senzaţie mătăsoasă. Vreau să-ţi dăruiesc aceeaşi plăcere. Spune-mi... ceea ce trăim împreună e ceva deosebit? Senzaţiile noastre sunt obişnuite? Şi dacă nu sunt, cât de mult timp te vor ţine legat de mine?

Stând aşa, liniştit — un captiv benevol între mâinile ei — Rand, simţi o zvâcnire încordându-i pântecele. „Nu, nu-i ceva obişnuit — este ceva izvorât din cele mai nebune visuri ale mele", gândi. Dar cuvintele dispărură undeva, în adâncul pieptului său. Un amestec chinuitor de emoţii — durere, disperare, agresivitate — începea să se aglomereze sub atingerea ei. Gândul că o femeie micuţă deţinea o asemenea putere asupra lui îl îndemna să se revolte, dar, ca întotdeauna, dorinţa ce-l împingea spre ea alungă orice mânie.

Încet, mâna ei se îndreptă spre sexul lui în erecţie, cercetând cu delicateţe, degetele tremurându-i când cedă tentaţiei cutezătoarei experienţe de a-l atinge în mod atât de intim.

Vârfurile degetelor ei mângâiară uşor umflătura puternică a trupului lui, rămânând apoi acolo câteva clipe, să se pătrundă de tăria bărbătească şi de căldura pârjolitoare ce ardea prin bariera pantalonilor. Uimită, Rosalie îşi ridică privirea spre el, şi-i văzu ochii întunecându-se până ce deveniră de un verde catifelat, în timp ce maxilarele i se contractau de parcă ea l-ar fi făcut să îndure o suferinţă prea greu de suportat. Apoi, Rand nu mai putu rezista atingerii timidei ispititoare. Înăbuşindu-şi un geamăt, îi apucă încheietura mâinii şi i-o îndepărtă de trupul său, închizându-şi o clipă ochii.

— Dumnezeule! în noaptea asta nu mă voi sătura, spuse, şi glasul îi era încărcat de dorinţă şi disperare. Niciodată nu mă voi sătura!

Ridicând-o cu uşurinţă în braţe, o purtă pe Rosalie până pe pat, în vreme ce ea se lupta să-i înlăture veşmintele ce-l încurcau — cravata, nasturii, haina. După ce-o culcă pe saltea, Rand îi smulse de pe coapse rochia mototolită şi furoul, şi le aruncă pe pardoseală. Fiecare nerv din trupul Rosaliei se răsucea de nerăbdare în timp ce el îi scotea pantofii şi ţesătura fragilă a ciorapilor, degetele lui calde zăbovind pe pielea fragedă de sub genunchii ei, apoi, pe picioare, de-a lungul conturului rotunjit al coapselor. Într-o şoaptă tremurătoare, îi rosti numele când cravata i se desfăcu, în fine, sub mâinile ei nerăbdătoare; pe urmă desfăcu unul câte unul nasturii cămăşii lui albe ca

zăpada. Rand rămânea nemişcat, lăsând-o pe ea să rezolve micile probleme, deşi totul ar fi fost mult mai rapid dacă s-ar fi dezbrăcat el însuşi. Nimic nu preţuia cât aceste clipe — intimitatea, încântarea de a se descoperi unul pe celălalt, nerăbdarea şi teama unui refuz de ultimă clipă.

Cu mişcări lente, Rosalie îi desfăcu piepţii cămăşii, vârfurile degetelor sale alunecând să-i cuprindă pieptul lat şi lăsând în urma lor, pe orice loc atins, o senzaţie neînchipuit de dulce. Intrigată de părul mătăsos şi creţ ce apăruse când cămaşa fusese dată la o parte, se săltă mai aproape de el şi-şi petrecu mâinile peste contururile dure, sculpturale, ale pieptului bărbătesc, absorbind în palme bătăile puternice ale inimii lui. Rand îşi ţinu respiraţia şi apoi îşi scoase cămaşa cu grabă crescândă, muşchii umerilor umflându-se în timp ce se mişca. Genele ei clipiră când îi văzu trupul mare, pe jumătate gol, aplecându-se să-şi descalţe ghetele. Era atât de frumos, atât de bronzat şi de masculin, şi atât de minunat clădit, încât Rosalie fu răscolită brusc de incertitudine. Devenind imediat conştient de uşoara mişcare prin care, într-un gest de apărare, ea încercă să-şi ridice genunchii spre a-şi acoperi trupul gol, Rand se întrerupse în acţiunea de a-şi descheia pantalonii şi se aplecă spre ea, murmurându-i abia auzit:

— Parc-ar fi trecut un veac, de azi-noapte până acum.

— Da.

Rosalie îşi cufundă privirea în strălucirea aurie a ochilor lui, în timp ce el o împingea cu gingăşie înapoi, pe perne. Rand îşi propti antebraţele de fiecare latură a corpului ei, solida închisoare de muşchi şi tendoane întemniţând-o efectiv. Cum ar fi putut ei să se cunoască unul pe celălalt, într-un răstimp atât de scurt? se întrebă ea, ameţită. Cum de reuşise el să-i domine cu atâta uşurinţă viaţa, să-i stăpânească atât de lesne şi pe nesimţite emoţiile?

— Crezi că te-am aşteptat doar câteva săptămâni, spuse Rand, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, dar greşeşti.

Buzele lui le atinseră pe ale ei, cu o mângâiere extrem de uşoară, savurându-le gustul. Rosaliei îi scăpă un suspin slab

când simţi şocul electric al pieptului bărbătesc şi tăria trupului său apăsând frăgezimea goală a sânilor ei. El ar fi putut s-o zdrobească fără nici un efort, şi totuşi avea grijă să nu-i impună decât suportarea unei greutăţi care să-i facă plăcere.

— Înainte ca această noapte să se încheie, vei afla cu exactitate cât de mult te doresc, şopti Rand, pe deplin conştient de efectul perilor de pe trupul său, sub a căror atingere sfârcurile moi ale sânilor ei se contractau, întărite de dorinţă. Şi vei purta semnul că-mi aparţii, întocmai aşa cum eu îl port pe-al tău... (Rosalie închise ochii, plutind într-un nor de senzaţii voluptuoase, în timp ce glasul lui, ca un tors erotic, continua să-i mângâie urechile.)... astfel încât, ori de câte ori ochii noştri se vor întâlni, chiar şi în cele mai serioase şi corecte împrejurări, să-ţi aminteşti de ceea ce ţi-am făcut, de senzaţiile pe care ţi le-am creat, şi abia să poţi suporta puţinele ceasuri pe care le vom avea de aşteptat până a fi din nou în pat, împreună.

Înainte ca ea să poată rosti un cuvânt, îi căută cu patimă buzele, silindu-i gura să se deschidă sub a lui, astfel încât o părăsi orice gând de protest sau de teamă. Uluitorul miracol al sărutului o invadă, ca un val copleşitor, năvalnic. Rosalie îşi ridică braţele să-i înconjure gâtul, sorbind fierbinţeala umedă a gurii lui, strângându-şi trupul cât mai aproape de al său, ca şi cum el ar fi fost unica ei salvare.

Avea să-şi amintească întotdeauna acea noapte de iubire, ca pe una dintre cele mai tulburătoare din întreaga-i viaţă. Încetul cu încetul deveni clar că el intenţiona nu doar să-i satisfacă rapid dorinţele, ci să i le excite până la un paroxism de nesuportat; s-o lase suspendată într-o stare de frustrare nerăbdătoare, pentru a o duce apoi până pe culmi şi mai înalte. În timp ce-i murmura numele, ca o implorare, îi simţi mângâierea uşoară a dinţilor pe sânii ei excitaţi, şi deşi mica muşcătură părea să fie accidentală, întreg trupul i se cutremură. Coborând în josul pântecelui ei, îi simţi dinţii prinzându-i din nou pielea — oh, atât de blând! dar, de data aceasta, mâinile lui erau acolo, reţinându-i tremurul.

— Ce încerci să-mi faci? gemu ea.

Nu primi nici un răspuns, dar gura lui aluneca pe frăgezimea abdomenului ei. Limba lui se cufundă în uşoara adâncitură a buricului, făcând-o să-şi ridice puţin genunchii, ca o reacţie de autoapărare. Deodată, mâinile lui îi desfăcură genunchii, iar gura caldă, catifelată, începu să coboare sub buricul ei, şi când Rosalie îşi dădu seama de intenţia lui, începu să se zbată speriată, străbătută de o spaimă cumplită.

— Rand, nu! Nu se poate să vrei să... oh, *Rand* !

Imediat, el îi înţelese disperarea. Ridicându-şi capul de pe pântecele ei, o cuprinse în braţe ca să-i domolească agitaţia. Buzele i se arcuiră brusc, într-un amestec de zeflemea şi tandru amuzament.

— Rosalie — îi spuse, gura lui făcându-şi loc cu blândeţe printre cârlionţii ce se lipeau, umezi, de fruntea ei — eşti atât de frumoasă... Nu aveam de gând să te sperii. *Petite fleur*, vreau numai să-ţi dăruiesc plăcere. Lasă-mă...

— Nu! se opuse ea, într-un suspin.

— Iubito, nu-i nimic rău în a...

— Rand, după aceea n-aş mai fi în stare să te privesc în faţă... ştiind că ai...

Obrajii i se aprinseră de ruşine, şi Rand chicoti uşor.

— Ce fetiţă nevinovată eşti, Rose. (Mâna îi coborî de-a lungul trupului neted, până la fese, şi şovăi înainte de a se opri, împotriva voinţei.) Pentru moment, ai învins... dar va sosi o zi în care nu va exista nici un centimetru din pielea ta pe care să nu-l fi gustat.

Vocea îi suna înăbuşită când îi sărută gâtul, în timp ce degetele i se plimbau, atotstăpânitoare, pe piele. Rosalie deveni conştientă de trupurile lor goale, strânse unul lângă celălalt, şi i se părea că se scălda într-o baie de foc. Îşi ridică spre el buzele, căutând orbeşte până-i simţi din nou apăsarea catifelată a sărutului. Gurile li se mişcau altfel decât până acum, într-un ritm uşor dar asupra căruia nu te puteai înşela.

— Vrăjitoare mică — îngăimă Rand, cu glasul înăbuşit de buzele ei — hai să vedem cât de curioasă eşti acum.

Îi luă mâna şi i-o conduse în jos, spre coapsele sale, punându-i degetele pe abdomenul musculos, ca o invitaţie de a-şi continua explorarea.

Tremurând, Rosalie acceptă sfidarea şi-şi lăsă degetele să coboare de pe pântecele lui plat şi neted până spre sexul lui. Se simţea speriată, neîndemânatică şi timidă, dar o curiozitate căreia nu i se putea împotrivi o îndemna să-l cerceteze tot atât de intim pe cât o atinsese el. Era umflat şi fierbinte, şi surprinzător de catifelat. Treptat, ezitarea ei dispăru, în timp ce-i mângâia tăria nerăbdătoare şi-i auzea respiraţia tot mai aspră.

— Rand? şopti, minunându-se că atingerea ei putea să aibă asupra lui un asemenea efect.

El scutură uşor din cap.

— Te vreau prea mult. Destul! gemu.

Iar genunchii ei se desfăcură spre a face loc trupului bărbătesc să i se aşeze între picioare.

Un sentiment ameţitor, de profundă recunoştinţă, o invadă când el o pătrunse lent, muşchii încordaţi ai braţelor relaxându-se. Rosalie simţi o uşoară contracţie când trupul i se arcui spre a-l primi, iar apoi fu scuturată de copleşitoarea senzaţie de plenitudine pe care-o mai împărtăşiseră o dată. Rand se înfigea în ea, dorinţa smulgându-i un mormăit slab. Mişcările lui tot mai intense, ca ritmul unor aripi plutind pe un aer fierbinte, o purtară în înălţimi, până când punctul culminant al pasiunii lor deveni un strălucitor moment de perfecţiune — prea pur, prea puternic pentru a mai putea fi suportat fie şi doar o clipă în plus. Apoi, când ea se prăbuşi, braţele lui se aflau acolo, s-o susţină, trupul lui — gata s-o apere de tot ce îndrăznise să depăşească limitele închipuirilor care umpleau întunericul de abanos al nopţii.

Când se trezi ea, a doua zi dimineaţa, Rand plecase deja şi, ducându-se să sune spre a cere cameristei să-i aducă micul-dejun, Rosalie găsi pe masă biletul concis pe care i-l lăsase el.

Absenţa lui dură până spre începutul după-amiezei, deoarece fusese nevoit să se ocupe de diverse probleme legate de afacerile sale, lăsând-o să-şi petreacă timpul citind în camera de hotel. După câteva ceasuri, Rosalie începu să se uite cu neplăcere la ambianţa luxoasă din jurul său, simţindu-se ca o pasăre închisă într-o colivie atrăgătoare dar strâmtă.

„Viaţa mea devine tot mai legată de el", îşi spuse cu amărăciune, pentru ca apoi să se întrebe ce avea să facă atunci când Rand nu va mai fi alături de ea, oferindu-i sprijin.

Rand se înapoie mult mai târziu, încruntat şi cu oboseala întipărită pe chip. Rosalie izbuti să-şi înfrângă propria-i grijă în legătură cu problemele personale cu care se confruntau şi-l întrebă cum decurseseră întâlnirile lui de afaceri.

— Mi-am petrecut întreaga dimineaţă negociind cu nişte idioţi, o informă, lăsându-se să cadă într-un fotoliu şi oftând uşurat. Dividende, embargouri, restricţii... Nu-mi pune întrebări în legătură cu viitorul comerţului anglo-francez, fiindcă dacă acesta depinde de oameni de soiul celor cu care tocmai m-am asociat, perspectivele sunt foarte întunecate.

— Dar francezii nu vor oare să-şi reconstruiască economia făcând negoţ cu Anglia?

— Poziţia lor este vulnerabilă datorită precedentei politici duse de Napoleon. Nu vor să se îndatoreze faţă de Anglia şi ne antipatizează din cauza a tot ce s-a întâmplat în cursul războiului — în asemenea măsură, încât refuză orice fel de compromis.

— Şi, în mod sincer, le poţi face din asta o vină? insistă Rosalie.

Pe buzele lui Rand flutură un zâmbet obosit.

— Nu. Atitudinea lor este foarte uşor de înţeles — doar că nu-mi convine mie. Ce este pe masă?

— Friptură rece, sandvişuri, checi, fructe şi vin. Neavând nimic altceva de făcut, am comandat să ni se aducă prânzul.

— Îmi pare rău c-a trebuit să te las aici, dar zonele Parisului pe care-am fost nevoit să le vizitez astăzi nu erau locuri recomandabile pentru o femeie.

— Înţeleg, spuse ea.

În timp ce se uitau unul la celălalt, o tăcere adâncă şi intimă învălui încăperea. Rosalie se înroşi puternic când îi întâlni privirea, căci ştia că el se gândea la noaptea precedentă, şi bănuia prea bine care anume momente îi stăruiau mai mult în minte.

— Pâine, vin şi Rose — comentă Rand, expresia întunecată din ochi fiind înlocuită de sclipirea unui zâmbet. Oare pot îndrăzni să sper că mă voi bucura de o primire tot atât de bună şi după căsătorie?

Rosalie nu-i înapoie zâmbetul. Îşi muşcă buza inferioară cu dinţii ei regulaţi şi albi, ezitând câteva clipe înainte de a ataca problema care se cerea a fi discutată.

— Rand — începu, izbutind doar cu greu să-şi aducă pe buze cuvintele smulse din inimă — azi-noapte nu m-am învoit la nimic.

— În afară de faptul că eşti a mea! îi reaminti el încăpăţânat, neslăbind-o din ochi.

— Am spus acest lucru într-un... moment foarte încărcat de emoţii. Dar, chiar şi aşa, ceea ce-am spus nu constituie o acceptare a ideii tale.

— Nu era o idee — replică Rand, privirea lui pierzându-şi rapid căldura, care fu înlocuită de amărăciune. Era o cerere în căsătorie. N-ai acceptat-o imediat — este-adevărat. Dar acordul tău a fost implicit, iar eu vreau să-l consider ca pe un legământ.

— De ce? întrebă ea cu disperare-n glas. Dacă-i vorba de o simplă chestiune de convenienţe, îţi garantez că-n mai puţin de un sfert de oră vei găsi pe cineva care să vrea să se mărite cu tine — probabil cineva cu o origine superioară şi cu un temperament mai potrivit. Dacă motivul este sentimentul datoriei faţă de mine, pentru a-mi salva reputaţia, nu-i nevoie să-ţi explic că aceasta ar fi o cauză pierdută.

— Dumnezeule din cer! pentru ce eşti atât de dornică să fugi de mine? exclamă Rand, pierzându-şi răbdarea. N-ai nici o slujbă, nici bani, nici referinţe, nici familie, nici logodnic şi

nici prieteni în situaţia de a te ajuta. Mi-am petrecut cea mai mare parte din noaptea trecută demonstrându-ţi câteva dintre cele mai atrăgătoare avantaje pe care ţi le-ar oferi căsătoria noastră, şi continui să te fereşti de mine... de *mine*... ca şi cum ţi-aş fi făcut cea mai josnică propunere. Oare încă te simţi înclinată să-mi răscoleşti remuşcările pentru faptul de a te fi dezvirginat? Asta urmăreşti?

— Nu! Ce s-a întâmplat atunci nu are nici o legătură cu ceea ce există acum între noi, protestă Rosalie, cu ochii strălucitori şi atât de întunecaţi încât albastrul lor devenise aproape violet.

În cele din urmă găsi forţa de a vorbi fără reticenţe, şi cuvintele i se revărsau de pe buze într-un şuvoi impetuos:

— Nu neg potrivirea noastră fizică, dar chiar admiţând lipsa mea de experienţă, ştiu că multe căsătorii se destramă dacă se sprijină pe o bază atât de fragilă. Crezi cu adevărat că o căsătorie între noi doi ar fi încununată de o fericire de durată? Eşti pregătit să-ţi respecţi un legământ de fidelitate făcut mie? Eu nu sunt convinsă. Până acum, angajamentul tău faţă de mine a durat câteva săptămâni, dar nu am dovada că mâine nu vei găsi o alta pe care să mi-o preferi. Nu pot prevesti ce fel de tată vei fi, dar ştiu ce exemple ţi-au fost date când erai mai tânăr, şi mă-ndoiesc că tu...

— Căţea ce eşti! şuieră Rand printre dinţi, ochii devenindu-i reci ca gheaţa.

Glasul Rosaliei tremură când reîncepu să vorbească, dar cuvintele trebuiau să fie rostite, căci acesta constituia singurul mijloc pe care şi-l putea imagina pentru a-l convinge să renunţe la ideea sa.

— Abia începi să-ţi asumi răspunderea pentru faptele tale, pentru interesele familiei, pentru societatea de navigaţie şi proprietăţile Berkeley-lor. Ai pornit bine, dar cât vei continua în acelaşi fel? Ce se va întâmpla în dimineaţa în care te vei trezi alături de soţia ta şi vei decide că toate aceste responsabilităţi apasă prea greu pe umerii tăi, şi că ai prefera să zburzi şi să

hoinăreşti prin Londra, şi să faci dragoste cu vreo actriţă drăguţă?

— Aşadar îţi închipui că ştii ce fel de om sunt, replică Rand, şi văzându-i expresia, Rosalie simţi că îngheaţă până-n măduva oaselor. (Părea un străin.) Pe lângă faptul de a crede în eventuala mea infidelitate, ai dat de înţeles şi că eşti convinsă că aş fi în stare să mă port rău cu propriii mei copii, şi ai prezis că voi lăsa să se aleagă praful de moştenirea şi de familia mea.

— N-am zis chiar aşa.

— În cazul acesta, sarcina de a face dovada pare să revină trecerii timpului, dar, din nefericire, timpul este elementul care ne lipseşte, nu-i aşa? Te vreau acum, sau deloc. Presupun că eu sunt în pierdere, dacă tu consideri că nu reprezint un risc pe care să merite să-ţi-l iei.

— Nu pot. Este o chestiune de supravieţuire, replică ea calm, pe un ton rugător.

Rand se ridică brusc în picioare, ca şi cum n-ar mai fi putut suporta să se afle în aceeaşi încăpere cu ea.

— Atunci, aşa să fie. Nu vei mai fi nevoită să-mi rabzi atingerile şi cererile în căsătorie. Mă voi rezuma la înţelegerea noastră iniţială. Te voi recomanda pentru o slujbă respectabilă, iar după aceea te vei bucura că nu vei mai fi obligată să mă revezi. Deocamdată, eu voi pleca în oraş pentru un timp. (Merse cu paşi mari până-n prag şi se opri, măsurând cu ochii, de sus până jos, silueta ei zveltă.) Ceva îmi spune că te vei adapta foarte uşor artei de a supravieţui singură în Londra — spuse cu prefăcută blândeţe, fiecare cuvânt înfigându-se în inima ei ca o săgeată ascuţită. Dacă ţi se va părea că a şterge nasurile unor ţânci plângăcioşi sau a le face lectură unor bătrâni nu-ţi este pe plac, posezi un anume talent prin care, în mod garantat, vei câştiga o avere.

Când uşa se închise, Rosalie îşi încleştă pumnii şi-i ridică la buze. Câteva minute rămase împietrită în loc, gândurile alergându-i nebune şi inima bătându-i cu putere sub apăsarea regretelor. Planul ei reuşise prea bine. Îl rănise cumplit pe Rand, însă nu-şi putea îngădui să-i pară rău de ceea ce-i spusese.

Simţind nevoia să-şi calmeze cu ceva nervii, Rosalie se apropie de măsuţa încărcată cu un prânz rămas neatins şi cu o găleată cu gheaţă în care se răcea o sticlă de vin. Scoţând dopul acesteia printr-o uşoară răsucire a mâinii, îşi turnă o cantitate apreciabilă într-un pahar de cristal. Ridicând cu un gest plin de ironie cupa strălucitoare, toastă: „Pentru viitor!" spuse pe un ton sarcastic, şi sorbi vinul odată cu lacrimile ei nestăvilite. După câteva înghiţituri repetate, nervii începură să i se calmeze şi tremurul mâinilor ei încetă, chiar dacă durerea din inimă nu i se domolise. Cedând slăbiciunii pe care-o simţea în genunchi, Rosalie se aşeză pe un fotoliu împodobit cu o broderie şi-şi turnă din nou vin în pahar. Măcar dacă dulceaţa alcoolului i-ar putea aduce o continuă uitare — reflectă ea, recunoscătoare pentru pacea temporară pe care i-o dăruia.

Cu visurile ei de tinereţe se simţise incomparabil mai bine. Acum va trebui să trăiască doar cu nişte amintiri dulci-amărui care-o vor face să moară câte puţin, de fiecare dată când le va redeştepta. Era oare preferabil să nu fi cunoscut ceea ce n-ar putea avea niciodată, sau să fi trăit câteva clipe strălucitoare, dureros de limpezi, din acea imposibilă fericire? Oftând, Rosalie îşi înclină capul şi sorbi ultimele picături de lichid din pahar, înainte de a-l umple încă o dată. Cu gesturi obosite, îşi descheie micul guler de dantelă al rochiei şi se întinse în fotoliu, cu îndurerata resemnare a unei femei condamnate. Gânditoare, îşi roti privirea în jurul încăperii pe ai cărei pereţi soarele după-amiezei arunca pete de lumină. Îi era dragă Franţa... cea mai mare fericire din viaţa ei o cunoscuse în această ţară — un loc în care totul era ca un vârtej şi totodată paşnic; sofisticat şi simplu, cumva legându-se într-un sistem coerent, lesne de înţeles. Şi niciodată nu va putea uita, sau nu-şi va putea izgoni din minte săptămânile de paradis petrecute la hanul *Lothaire*. Cu degete amorţite, Rosalie puse pe masă paharul pe jumătate golit, imaginându-şi reîntoarcerea ei în Anglia. Cum va fi în stare să

îndure bârfele pe care le va auzi despre Rand, întrebându-se cum o ducea el, dorind să fie aproape de el, amintindu-şi pasiunea, zâmbetele şi durerea lui?

Fu scuturată de un fior şi se duse la fereastră, picioarele târşâindu-i-se pe covor. Înserarea aducea cu ea răcoare, şi un curent subţire de aer rece ca gheaţa îi învălui trupul, ca un şarpe. Vag mirată de brusca oboseală de care se simţea cuprinsă, închise fereastra şi, vreme de câteva clipe, îşi strânse pleoapele, întreaga energie fiindu-i absorbită de această acţiune simplă. Apoi îşi ridică o mână în dreptul diafragmei, devenind conştientă de contracţiile ce-i chinuiau stomacul.

— Rosalie... idioată ce eşti, se ocărî ea însăşi, gândindu-se cu regret că, dintre cele trei pahare de vin roşu, două fuseseră în plus.

Se îndreptă clătinându-se spre odăiţa care adăpostea oala de noapte, deschise uşa şi nu aşteptă mai mult de câteva secunde până ce fu copleşită de greaţă şi trupul i se goli de lichidul dezgustător. Niciodată nu-i fusese atât de frig, nu se simţise atât de obosită, atât de neînchipuit de bolnavă. Când îşi clăti gura, apa din vasul de porţelan de pe poliţa de lemn lustruit i se păru dulce şi de o binecuvântată curăţenie, dar nu-i fu de nici un folos în a-i îndepărta senzaţia că sângele îi îngheţase în vene. Îi deveni deodată clar că ceea ce se petrecea cu ea nu era un simplu caz de depăşire a limitelor de băutură. Ducându-se pe bâjbâite până la soneria cameristei, Rosalie trase şnurul de trei ori, după care fu nevoită să se oprească şi să-şi strângă tâmplele între palme.

Fu un adevărat noroc că, tocmai atunci, o cameristă tânără trecea prin faţa uşii, căci aproape imediat se auzi în uşă o bătaie uşoară.

— Intră, spuse cu glas slab Rosalie, rezemându-se de peretele tapetat cu damasc. Adică, *entrez*... (Îşi încordă privirea asupra fetei, a cărei imagine devenea într-una când tulbure,

când clară.) Ascultă-mă — apelă la ea cu disperare — ceva nu-i în regulă cu mine. Am băut un vin alterat, sau... (Oh, Dumnezeule! oare nu citise în ziare nenumărate relatări despre tâlhari care-i drogau pe oaspeţii hotelurilor înainte de a-i jefui?) Vinul... bâigui din nou, şi apoi îşi dădu seama că micuţa slujnică nu înţelegea engleza. *„Aidez-moi!"*[1], izbuti să rostească şi tinerei fete brunete începu să-i tremure gura, în timp ce arăta prin gesturi patul, luând-o de braţ pe Rosalie.

— Nu mă lăsa singură, reuşi Rosalie să şoptească într-o suflare, temându-se că dacă cineva o otrăvise, acum aştepta s-o vadă căzută fără cunoştinţă.

Nu ştia în ce limbă se exprimase, dar încercă să repete, fără a mai izbuti. Un nor opac o învălui rapid; clipă de clipă îi întuneca o parte tot mai mare din câmpul ei vizual, până când nu mai văzu nimic. Se gândi la Rand şi încercă să-i rostească numele, dar nereuşind nici asta, se lăsă în prada norului ce-o sufoca. Când fata o îndemnă cu blândeţe dar insistent să se depărteze de perete, Rosalie simţi că pardoseala îi dispare de sub picioare şi, cu un geamăt, se prăbuşi într-un gol fără fund. În bezna în care continua să se cufunde, gheaţa ce i se forma pe braţe şi picioare îşi adăuga greutatea, accelerând viteza căderii ei nesfârşite. Înainte ca întunericul s-o înghită cu totul, un singur gând îi stărui în minte, şi anume că prea adânc coborâse pentru a mai putea ajunge vreodată la suprafaţă.

---

1 *Aidez- moi !*(lb. fr. în original) = Ajutaţi-mă! (n.t.)

Eu nu te voi lăsa să pleci,
Prea multe amintiri ne leagă;
Ai spus „adio", dar te-nşeli!
De mâini te ţin — tu, fată dragă —
Şi nu te voi lăsa să pleci.[1]

Robert Bridges

Camerista trase cu disperare de trupul prăbuşit pe pardoseală, constatând că era aproape imposibil să clintească din loc greutatea aceea neînsufleţită. Deşi Rosalie nu era nici pe departe o femeie trupeşă, dimensiunile micuţei slujnice făceau cu neputinţă efortul. Ochii ei mari şi negri, de culoarea ceaiului chinezesc, trecură rapid de la Rosalie la pat; apoi fata începu să tragă cu putere şnurul soneriei.

Deodată, camera păru să explodeze de agitaţie, deoarece în prag îşi făcură apariţia nu numai celelalte trei cameriste şi un mic grup de oaspeţi ai hotelului, împinşi de curiozitate, ci însuşi *maître d'hôtel*[2]-ul intră ca un vârtej, zăpăcind-o cu întrebări pentru ca pe urmă s-o certe că nu ştia să răspundă. Mustăcioara lui fină şi neagră tremură de disperare la vederea femeii căzute în nesimţire. După ce trimise să fie adus un medic, îi pofti el însuşi pe toţi intruşii să părăsească încăperea, asigurându-i totodată

---

1 *Textul original în lb. engl. este următorul:* I will not let thee go,/ I hold thee by too many bands;/ Thou say'st farewell, and lo!/ I have thee by the hands/ And will not let thee go. *(n.t.)*

2 *Maître d'hôtel* (lb. fr. în original) = şef de sală într-un restaurant; aici, cu sensul de administrator al hotelului. (n.t.)

că tânăra doamnă era doar leşinată. Cu toate acestea, nimeni nu păru prea convins că era vorba de un simplu leşin. Pielea Rosaliei era albă ca un pergament învechit, iar trupul ei — neobişnuit de rigid.

Şovăitoare, camerista îşi luă cârpa de praf scăpată pe jos şi se pregăti să plece, aruncând o privire îngrijorată spre *mademoiselle*, dar ştiind că şi-ar fi pierdut slujba dacă nu s-ar fi reîntors la îndatoririle ei.

— *Non!* spuse *maître d'hôtel*-ul pe un ton tăios, înhăţând-o de gulerul rochiei sale mototolite dar curate şi trăgând-o înapoi în cameră.

Îi vorbi într-o franceză rapidă şi emoţionată, silabele încălecându-i-se şi topindu-i-se una într-alta ca nişte bucăţele de unt ce sfârâie în tigaia pentru omletă.

— Vei rămâne aici, ca să explici ce s-a-ntâmplat şi cum ai găsit-o! Totul va cădea numai asupra ta — eu n-am avut nici un amestec!

Fata încuviinţă în tăcere, dând din cap fără a îndrăzni să protesteze, iar după ce el îi dădu drumul se duse să stea de strajă lângă pat, înţepenită de spaimă. O tăcere mormântală învălui camera, căci *maître d'hôtel*-ul se retrăsese în prag, uitându-se gânditor în lungul coridorului, în aşteptarea sosirii medicului. Fata privi în jos, spre trupul prăbuşit pe pat, şi îşi încleştă degetele împreunate când îşi reaminti cum se luptase s-o ajute pe femeia înnebunită de panică să ajungă până la pat. Apoi, furişând o privire prudentă către *maître d'hôtel* şi constatând că atenţia lui era îndreptată în altă direcţie, îndrăzni să întindă mâna şi să tragă la o parte cele câteva şuviţe de păr ce se prinseseră între buzele palide ale Rosaliei.

Pe măsură ce minutele treceau unele după altele, camerista începu să capete o atitudine protectoare faţă de femeia căzută în nesimţire, fiindcă *mademoiselle* era atât de uimitor de frumoasă încât o atrăgea în aceeaşi măsură ca şi misterul ce-o învăluia.

— *Comment vous appellez-vous*[1]? o întrebă cu blândeţe, curiozitatea copilărească învingându-i timiditatea. Numele meu este Mireille. Mireille Germain. Cui va trebui să-i spunem? Fratelui dumneavoastră? Părinţilor? Poate *votre mari*[2]... (Nu, la o cercetare mai îndeaproape era evident că femeia nu purta verighetă.) Sunteţi *anglaise*...

Ochii negri ai fetei cercetară rapid încăperea, în căutarea unor indicii care-ar fi explicat ceea ce se întâmplase. Încercă să-şi reamintească unele dintre cuvintele cu rezonanţă străină pe care i le adresase femeia.

— *Monsieur*? spuse întrebător, ridicând glasul astfel încât să fie auzită de *maître d'hôtel*. Ce înseamnă „wine"?

— Vin — răspunse el pe un ton tăios, mulţumindu-se să-i arunce o privire exasperată.

Fata se uită la sticla pe jumătate golită de pe masă, începând să priceapă că la asta se referise femeia. *Mademoiselle* fusese drogată sau poate chiar otrăvită.

— *Monsieur*! insistă camerista, şi expresia întipărită pe feţişoara ei deveni şi mai îngrijorată. Cred că...

— *Tais-toi*! o întrerupse el, oftând uşurat. Tacă-ţi gura! A venit medicul.

În cameră intră un gentelman în vârstă şi corpolent, ce ţinea în mână o geantă de piele. Se prezentă, şi lentilele ochelarilor săi străluceau neîngăduind să i se vadă ochii. Apoi se apropie de pat. Plescăi din limbă, ridicând încheietura mâinilor Rosaliei şi pipăindu-i pulsul. Era slab şi insuficient de stabil pentru a-i da convingerea că bolnava ar mai avea mult de trăit. După o scurtă examinare a stării pacientei, clătină din cap cu o siguranţă ce constituia, pentru oricine ar fi îndrăznit să-l contrazică, o sfidare mută dar dârză.

— Vreun medicament pe bază de opium, declară. O supradoză. Se află pe-aici o sticlă de landanum?

---

1 *Comment vous appellez-vous?* (lb. fr. în original)= Cum vă numiţi? (n.t.)

2 *Votre mari* (lb. fr. în original) = Soţul dumneavoastră. (n.t.)

— Ce naiba se-ntâmplă?

Un glas nou umplu încăperea, încărcat de mânie, şi cei trei îşi întoarseră privirile spre uşă.

Când văzu întreaga scenă, Rand nu-şi putu crede ochilor. Le acordă celor trei străini doar o scurtă privire, apoi ochii i se fixară asupra Rosaliei. Îi văzu capul răsucit într-o parte, cu faţa umbrită de buclele şi cârlionţii ce i se desprinseseră din pieptănătură. Niciodată nu avea să uite priveliştea oferită de mâinile ei albe, lipsite de viaţă, de degetele ei înconvoiate ca nişte boboci pe jumătate desfăcuţi.

Mireille tremură de spaimă când Rand se opri doar o fracţiune de secundă, după care, din trei paşi mari, ajunse lângă pat. Trecând în goană pe lângă medic şi pe lângă Mireille, care se rezemă tremurând de perete, se aplecă asupra siluetei prăbuşite a Rosaliei. Rareori văzuse Mireille un bărbat cu purtări aristocratice şi care să aibă umeri atât de largi şi un ten atât de întunecat ca al acestuia. Pentru cineva de micimea ei, aspectul lui era oarecum barbar. El mormăi ceva printre dinţi, apoi se întoarse să-i privească pe rând, şi ochii lui căprui deschis contrastau uimitor cu nuanţa bronzată a pielii sale. Nou-venitul întrebă ceva în engleză, cuvintele străine nefiindu-i inteligibile, dar nu tot astfel şi tonul ameninţător.

— *Le vin*[1]... şopti Mireille imediat în franceză, cu glas tremurător, incapabilă să mai păstreze doar pentru ea bănuiala ce-o frământa. Eu am găsit-o, *monsieur* — trăsese de şnurul soneriei... îşi ţinea capul în mâini *comme ça*[2]... şi pe urmă, a căzut pe pardoseală. Băutura i-a făcut rău.

— Sugerezi că drogul a fost pus în vin? o întrebă medicul, recăpătându-şi suficientă siguranţă de sine pentru a-ndrepta asupra ei şi apoi asupra administratorului o privire acuzatoare. În ultima vreme au fost o sumedenie de astfel de crime în Paris... o bandă de hoţi... însă, de obicei, victimele lor nu sunt

---

[1] *Le vin* (lb. fr. în original) = Vinul. (n.t.)

[2] *Comme ça* (lb. fr. în original) = în felul acesta. (n.t.)

drogate atât de puternic. Cu toate acestea, nici unul dintre extrasele de opiu nu este distilat cu precizie, şi dacă-i administrat de o mână nepricepută...

— Opiu?! repetă Rand.

Ochii i se întunecară de o neasemuită durere, mult mai adâncă, mult mai pătrunzătoare decât orice altă suferinţă încercată de el până atunci. Deodată, ridică în braţe trupul lipsit de vlagă al Rosaliei, arătând de parc-ar fi fost în stare să ucidă pe oricine s-ar fi apropiat de el. Simţind pe braţe dulcea şi neajutorata ei povară, blestemă printre dinţi.

Celelalte persoane aflate în cameră se retraseră un pas sau doi, urmărindu-l cu privirea în timp ce el se aşeza pe pat şi încerca s-o trezească din leşin pe bolnavă. Când deveni evident că strădaniile lui rămâneau infructuoase, Rand îşi ridică ochii spre bărbatul cel corpolent.

— Cine naiba eşti dumneata? îl întrebă.

Doctorul îşi îndreptă trupul greoi, răspunzând plin de demnitate:

— *Je m'appelle monsieur André Goujon... et vous*[1]?

— Lordul Randall Berkeley, îl informă scurt.

Teama pe care i-o inspira sărmanei Mireille nu se micşoră când ea îi văzu trupul puternic, dar brusc fata simţi o împunsătură de milă în clipa în care capul femeii se rostogoli pe braţele lui, ca şi cum gâtul i-ar fi fost lipsit de oase: în ochii bărbatului se aprinsese o lumină ce vădea o spaimă cumplită.

— Cât va dura până va trece efectul? întrebă Rand brusc, trecând de la engleză la franceză şi întărind strânsoarea braţelor cu care înconjura trupul Rosaliei.

— *Monsieur* de Berkeley... începu Goujon cu multă ezitare, acesta este un caz clasic de otrăvire cu opiu — pupilele cât vârful acului, respiraţie superficială, puls lent şi slab... dar e greu de presupus cât de mare a fost supradoza. Am văzut cazuri

---

[1] *Je m'appelle monsieur André Goujon... et vous?* (lb. fr. în original)= Mă numesc domnul André Goujon... şi dumneavoastră? (n.t.)

asemănătoare în care victimele continuă să doarmă până survine moartea, fiind incapabile să primească apă sau hrană. Sau, alteori, inima îşi încetează brusc bătăile...

Rand îi tăie vorba cu brutalitate, adresându-i-se administratorului:

— Aduceţi alt medic. Imediat.

— *Monsieur*! protestă Goujon. Vă asigur că orice persoană calificată vă va spune acelaşi...

— Aduceţi pe altcineva! repetă Rand mânios.

Administratorul o luă la goană speriat, iar Goujon ieşi din cameră în trombă, bombănind printre dinţi.

Cu gingăşie, Rand o culcă din nou pe pat pe Rosalie, mâinile sale cuprinzându-i faţa şi degetele mari mângâind rotunjimea catifelată a obrajilor ei.

— Rose — şopti, incapabil să creadă cât de albă şi rece îi era pielea, şi mânia care-l însufleţise dispăru rapid, fiind înlocuită de o teamă necunoscută.

Rosalie părea a fi nimic mai mult decât un înveliş fragil, adânc îngropat în propriul subconştient. Părea să se fi scufundat dincolo de domeniul visurilor lui.

— Rose, nu-mi fă asta! o rugă chinuit de disperare, ca şi cum ea i-ar fi jucat doar o festă.

Dar chipul ei rămânea complet nemişcat.

— Rose?

Rand auzi în spatele lui un glăscior timid. Tresări şi, întorcându-se, o văzu pe micuţa cameristă, încă ghemuită lângă perete. Uitase că fata rămăsese acolo. Iar ea rostise numele ca şi cum s-ar fi minunat de rezonanţa lui.

— Acum poţi pleca, spuse el, şi pricepând după expresia ei că nu-l înţelesese, repetă cuvintele în franceză.

Imediat faţa fetei se posomorî, şi scutură uşor din cap, privindu-l cu ochii cei mai negri şi rugători pe care-i văzuse vreodată. Înjurând printre dinţi, Rand îşi concentră din nou atenţia asupra Rosaliei, şi când deveni evident că nu intenţiona s-o dea afară din cameră pe Mireille, camerista se rezemă iar

de perete. Rămase nemişcată mai bine de o oră, urmărind cu atenţie cum înăuntru fu poftit un alt medic — de data aceasta unul înalt şi slab. Recomandarea lui a fost de a i se lua sânge femeii leşinate, spre a lăsa să se scurgă otrava, îngăduindu-i-se să-şi refacă sângele slăbit. Când văzu recipientele mari de lemn, lanseta care avea să deschidă venele lăsând să picure preţiosul lichid din gâtul suplu al *mademoisellei*, Mireille îşi luă inima-n dinţi să protesteze, dar nici nu mai era nevoie. Rand întâmpină sugestia doctorului cu vădit dispreţ şi-i porunci individului să plece imediat, folosind un limbaj pe cât de colorat, pe atât de eficient.

— Iată un exemplu perfect — comentă Rand în folosul nimănui anume, în timp ce medicul părăsea grăbit încăperea — care demonstrează pentru ce o seamă de oameni se tem de membrii tagmei doctoriceşti mai mult decât de boala însăşi. Numai Dumnezeu ştie cum de-a reuşit rasa umană să le reziste până acum.

Din păcate, când tratau un pacient, mulţi dintre medici se bazau mai puţin pe metode ştiinţifice decât pe superstiţii şi tradiţie.

— *Monsieur* de Berkeley, îndrăzni să întrebe administratorul, în mod clar necăjit de sarcasmul întunecat al lui Rand şi de expresia crunţă întipărită pe chipul acestuia — ce aveţi de gând să faceţi acum?

— Vreau s-o supun unui interogatoriu pe persoana care-a primit ordinul de a aduce mâncarea şi vinul, ca şi pe aceia care au pregătit hrana şi pe cine-a adus-o aici. Cât despre o acţiune punitivă împotriva hotelului... poate că mâine o voi relua în considerare cu mai puţină plăcere... (Făcu o pauză, aruncând o scurtă privire spre silueta micuţei cameriste, care-şi părăsise veghea tăcută pentru a face ordine prin cameră.)... dacă o vei elibera pe fata aceasta de celelalte îndatoriri ale ei, îngăduindu-i s-o vegheze pe *mademoiselle* până la trezirea acesteia.

— Până la... Desigur, se grăbi să încuviinţeze *maître d'hôtel*-ul, uitându-se cu îndoială la Rosalie şi turuindu-i apoi cameristei un torent de ordine rapide.

În timp ce fata dădea cu energie din cap, un val de bucle brune se adăugară şuviţelor care deja îi scăpaseră de sub boneta albă.

— Adu-i în camera alăturată pe slujbaşii pe care ţi i-am menţionat, spuse Rand, luându-şi privirile de la pat.

Faţa îi era ca o mască de nepătruns. Vorbise în franceză, astfel încât Mireille să înţeleagă tot atât de bine ca şi administratorul hotelului.

— Nu vreau aici — adăugă — pe nimeni în afară de cameristă, şi doresc să fiu imediat încunoştinţat dacă cineva încearcă să treacă pragul acestei camere.

— Da, *monsieur*, murmură îndatoritor administratorul. Voi găsi în câteva clipe persoanele cu care doriţi să vorbiţi.

Rand îl urmări cu privirea pe omuleţul sfrijit, în timp ce acesta pleca în graba mare. Lăsând să-i scape un oftat prelung, îşi trecu o mână prin păr, răvăşind fără a-şi da seama buclele dese de culoarea chihlimbarului. Îl copleşi o intensă senzaţie de irealitate, ca şi cum ar fi avut un coşmar.

Nu luă în considerare teoria potrivit cărora nenorocirea fusese fapta unor hoţi neîndemânatici, deşi întâmplări asemănătoare, legate de mici tâlhării, fuseseră relatate recent. Prea mare era coincidenţa pentru ca aşa ceva să se fi petrecut atât de curând după ce se răspândiseră veştile referitoare la Rosalie şi Brummell. Oare intenţia fusese de a o ţine pe Rose ca zălog? Sau de a fi luată, pur şi simplu, de către unul dintre creditorii lui Brummell, în schimbul unei mari sume băneşti datorate? Toată povestea purta în mod clar semnele distinctive ale unei nereuşite încercări de răpire, împiedicată prin prezenţa de spirit a Rosaliei, care chemase în ajutor, şi prin fericita împrejurare că o micuţă cameristă se aflase tocmai atunci în apropiere. Gura lui Rand se contractă când se gândi la cel care plănuise să vină

în camera de hotel spre a-i găsi, pe el şi pe Rosalie, căzuţi în nesimţire datorită vinului otrăvit.

— Pentru ce nu-i schimbi îmbrăcămintea? i se adresă brusc cameristei, arătând printr-o mişcare a capului spre dulapul de haine. Cămăşile ei de noapte sunt acolo.

Roşind faţă de felul dezinvolt în care el recunoştea că ştie unde se aflau veşmintele intime ale Rosaliei, de îndată ce Rand părăsi camera, Mireille se grăbi să-şi îndeplinească sarcina cu repeziciunea unui iepuraş speriat.

În curând, Rand avea să-şi dea seama cu o uşoară iritare că Mireille se temea realmente de el. Era atât de micuţă şi cu o conformaţie atât de delicată, încât probabil că-n străfundurile minţii sale stăruia bănuiala că, dacă i-ar fi displăcut, el ar fi fost în stare s-o strivească sub cizma lui. Se purta blând cu ea, când îşi amintea de asta, dar în cea mai mare parte a timpului atenţia îi era concentrată asupra Rosaliei.

După ce conduse un infructuos interogatoriu cu privire la modul în care fusese administrat drogul, veni în cameră pentru a-şi începe dureroasa veghe la căpătâiul Rosaliei. Informaţiile pe care le obţinuse păreau să indice că existau mai multe locuri în care vinul ar fi putut fi otrăvit înainte de a sosi în cameră, şi nu exista nici o posibilitate de a-i dibui pe suspecţi, după cum nu se putea stabili nici metoda, nici motivul.

Primele douăzeci şi patru de ore nu aduseră absolut nici o schimbare în starea Rosaliei. Deşi Rand stătu lângă ea, moţăind într-un fotoliu sau privind-o fix, cu chipul împietrit, ea nu dădu nici un semn că şi-ar reveni în simţire şi rămase ca o statuie de ceară îngheţată. Deseori el ceda imboldului de a-i verifica pulsul şi respiraţia, deoarece existau momente când i se părea că vede cum viaţa se scurge din trupul ei nemişcat. Chiar şi după ce străfulgerările de spaimă i se potoleau, continua să fie chinuit de îngrijorare, fiindcă nu ştia dacă în curând starea ei avea să se modifice în bine sau în rău.

Mireille trebăluia şi ea în preajmă, cu o feţişoară gravă şi cu ochi îngrijoraţi dar calmi, prefăcându-se că nu aude când Rand îi poruncea să se ducă la culcare şi să revină a doua zi.

La un moment dat, Rand îşi părăsi locul de lângă pat pentru a-şi întinde membrele amorţite şi a se apropia de fereastră. Vreme de câteva minute bune rămase acolo, privind încruntat în întunericul de-afară. Sentimentul vinovăţiei îl apăsa greu, făcându-i aproape imposibilă de suportat amintirea celor ce-i spusese Rosalie şi a cuvintelor pe care i le adresase el, înainte de a ieşi furios din cameră. Se înapoiase pentru a-şi cere iertare, pentru a o lua în braţe şi a o săruta, pentru a-i declara cu obişnuita lui aroganţă că n-o va lăsa să plece. Fir-ar al naibii! avea ea talentul ei de a-l scoate din minţi, şi el ar fi trebuit să nu-i îngăduie să-l rănească atât de profund. Nu — dacă securitatea şi bunăstarea ei depindeau de el.

Gândurile îi rătăciră scurtă vreme spre şleahta de filfizoni londonezi cu care se întovărăşise în ultimii cîţiva ani. Ar putea înţelege vreunul din ei situaţia grea în care se afla el acum? Probabil că nu. Tinerii aceia se mândreau cu faptul că erau lipsiţi de griji; n-ar pricepe nevoia, simţul răspunderii şi remuşcarea care-l măcinau. Până acum se purtase întocmai aşa cum s-ar fi comportat ei, neglijându-şi obligaţiile. Se părea că, în cele din urmă, culegea roadele neglijenţei sale. Pe neaşteptate, începură să-i revină, cu durere, toate predicile şi reproşurile bunicului său.

O tratase pe Rosalie de parc-ar fi fost un bucheţel pe care-l culesese de pe marginea drumului, nerecunoscându-i valoarea şi nici cât de fragilă era şi câtă nevoie avea să fie apărată precum cel mai preţios boboc de floare. În mod egoist, se jucase cu ea — jocuri de dorinţe şi de indiferenţă, seducând-o până când, în cele din urmă, ea făcuse primul pas spre patul lui; deşi, de fapt, ar fi trebuit să se poarte cu ea în mod sincer. Ştiind câtă întunecime zăcea în propria-l inimă, cum de avusese îndrăzneala să-i ceară mâna cu atâta aroganţă? Se înapoie lângă pat, zâmbind amar.

În ziua următoare, Rand se întrebă de câteva ori ce anume o atrăsese pe Mireille atât de puternic către Rosalie. Era absolut de neînţeles, deoarece, din câte ştia el, până acum ele nu se întâlniseră niciodată. Micuţa cameristă se agita încolo şi-ncoace, ocupată ba cu spălarea Rosaliei folosind un burete, ba cu periatul lungilor şuviţe de păr blond şi împletirea lor grijulie; ba schimba aşternuturile, ba se încredinţa că în cameră nu există nici un fir de praf. Sporovăia pentru ea însăşi în franceză, fredona în surdină frânturi de melodii populare şi — lucru şi mai ciudat — uneori avea buzunarele încărcate cu câte o cărţulie sau broşură. Era limpede că primise cât de cât o educaţie — calitate rar întâlnită la o slujnică de origine franceză. Părea să fie o copilă înzestrată cu o imaginaţie deosebită.

Devotamentul lui Mireille faţă de Rosalie nu provenea din cine ştie ce dorinţă de a atrage atenţia lui Rand. În preajma lui era în mod evident stânjenită şi o lua la fugă ca o căprioară urmărită ori de câte ori îi adresa el fie şi cea mai mică cerere. Rand era departe de a-i trece prin minte că el îi inspira milă, fiindcă nu ştia că-n ochi i se citea cu mare claritate o imensă durere şi disperare.

Când se apropie noaptea fără ca Rosalie să se fi trezit din nesfârşitul ei somn, Rand simţi că-şi pierde şi ultimele rămăşiţe de răbdare. Părăsi fotoliul de lângă patul ei pentru a-şi întinde mùşchii înţepeniţi, apoi se duse la micul birou din lemn lustruit. Redactă o scrisoare amănunţită adresată domnului Bonchamp — administratorul pe care-l angajase la Le Havre — referindu-se la problemele de credit ale unui oarecare domn George Brummell. După părerea lui Rand, limba slobodă a lui Brummell contribuise la situaţia actuală şi nu avea de gând să lase nepedepsit rolul jucat de Beau.

Rand îi dădea lui Bonchamp instrucţiuni să se ducă personal la Calais şi să-i viziteze pe toţi aceia care-ar fi făcut orice fel de tranzacţii cu Brummell, luând în mod sistematic măsuri pentru ca toate creditele, cu excepţia celor pentru servicii vitale, să-i fie refuzate. Brummell urma să primească un minimum de hrană şi

de cărbuni pentru încălzire, cât pentru a rămâne în viaţă, indiferent de cât s-ar fi milogit sau cât ar fi ameninţat. Gata cu cravatele proaspăt spălate sau cu şampania şi crema de ghete japoneză, gata cu serviciile croitorilor, cu uleiurile pentru păr, cu biscuiţii cu aromă de migdale sau cu costisitorul tutun de prizat; gata cu dineurile elegante sau cu plimbările galante în lungul bulevardelor, fiindcă Brummell avea să fie adus într-o asemenea situaţie încât nu va mai voi să fie văzut în public.

Cu sălbăticie, Rand dori-să fi avut o stare de spirit îndeajuns de nemiloasă pentru a cere completa flămânzire a lui Brummell, dar însăşi firava posibilitate ca Beau să fie tatăl Rosaliei îl împiedica să ia măsuri chiar atât de drastice. Era probabil ca Rosalie să se înspăimânte şi să se-nfurie aflând ce făcuse Rand, dar nu se putea abţine — altminteri, simţea c-ar înnebuni din neputinţa de a-şi satisface dorinţa de răzbunare. Şi dacă Rosalie ar muri prin inaniţie, el avea să se asigure personal — îşi făgădui Rand sieşi — că Brummell va fi condamnat la o soartă şi mai cumplită.

Stând aşa lângă birou, frământat de gânduri negre, Rand uită de cina pe care Mireille avusese grijă s-o pregătească jos, la bucătărie. Din motive evidente, nu avea încredere să lase în seama nimănui altuia prepararea hranei, astfel că supraveghease ea însăşi încărcarea tăvii cu friptură rece, fructe şi pâine, cu o autoritate cu totul excepţională pentru o fată de cincisprezece ani. Când platoul rămase neatins, ea începu totuşi, cu precauţie, să-i atragă atenţia asupra lui.

— *Vous n'avez rien mangé, monsieur*[1].

Rand ridică spre ea o privire inexpresivă, apoi îşi îndreptă ochii spre mâncare.

— Nu mi-e foame, spuse şi împături cu grijă scrisoarea, întinzând apoi mâna să ia un baton de ceară pentru sigilat. O poţi mânca tu.

---

[1] *Vous n'avez rien mangé, monsieur* (lb. fr. în original)= N-aţi mâncat nimic, domnule. (n.t.)

Nu-i mai acordă nici o atenţie când Mireille se apropie cu nereţinută grabă de mâncare, deoarece nu avea nevoie de prea multă încurajare pentru a se înfrupta din apetisantele bucate. Cantitatea şi calitatea alimentelor depăşeau cu mult pe cele ale resturilor cu care era ea obişnuită.

După ce se aşeză din nou în fotoliul de lângă pat, Rand îşi sprijini coatele pe genunchi şi-şi aţinti privirile asupra Rosaliei. Într-un colţ al câmpului său vizual apăru imaginea unui sandwich oferit cu tact pe un şervet. Mireille pusese o felie de friptură condimentată cu boia într-o *échaudée* — un corn rotund, cu crustă aurie, servit cald. Când îşi ridică ochii spre ea, îl îndemnă din priviri.

— N-aţi mâncat nimic — repetă în franceză, cu un uşor tremur în voce; şi, spre uşurarea ei, Rand întinse mâna să ia hrana oferită.

— Îţi închipui că asta-mi va îmbunătăţi starea sufletească? o întrebă, şi în timp ce-şi înfigea dinţii albi în crusta crocantă îşi păstră privirea aţintită asupra ei.

— Da, *monsieur*, confirmă ea pe un ton grav, şi Rand nu se putu abţine să nu izbucnească-n râs.

După ce fata îi aduse un ceai tare, ca să alunece şi ultimele rămăşiţe ale cornului, el o privi cu o expresie mai blândă, mirându-se de viaţa grea pe care părea s-o ducă. Muncea pe rupte, fără a se plânge, şi purtarea îi era umilă, deşi dădea semne certe că era mult mai isteaţă decât servitorii obişnuiţi.

— Părinţii tăi lucrează în cadrul hotelului, copila mea?

— Nu am părinţi, *monsieur*.

Rand se încruntă. Era foarte tânără pentru a fi căsătorită, dar cine ştie...

— Un soţ?

Ideea acesta o făcu să zâmbească. Scutură din cap cu energie.

— Nu, *monsieur*. Am un frate care are grijă de mine. Călătorim prin toată Franţa, şi oriunde găseşte ceva de lucru, stăm până când... până când...

— Până când e concediat? încercă Rand să ghicească, şi ea confirmă dând din cap.

— Întotdeauna există mai multe slujbe. El se pricepe la orice, declară ea pe un ton prozaic. (Reamintindu-şi de timiditatea sa, îşi plecă în jos privirile şi luă tava, spre a o duce înapoi la bucătărie.) *Monsieur*? îndrăzni apoi să întrebe. (Din felul în care vorbise, Rand bănui că o rodea curiozitatea în legătură cu Rosalie.) *Madmoiselle* este... sora dumneavoastră?

Rand rămase tăcut câteva clipe. Ochii i se îndreptară o secundă spre Rosalie, cu o strălucire întunecată.

— Nu, răspunse apoi, cu glas răguşit. Nu este sora mea.

— Ah! se mulţumi să exclame Mireille şi, aplecându-şi capul cu o mişcare nervoasă, se strecură repede afară din cameră, în timp ce el continua să privească fix patul.

Cerul se întunecă, se lăsă noaptea, şi orele se scurgeau lent una după alta. În vreme ce Mireille moţăia în încăperea alăturată, Rand pândea în zadar vreun semn că Rosalie s-ar trezi. Întreaga lume părea să se fi restrâns la proporţiile acelei mici camere şi nimic în afara ei nu mai avea vreo importanţă. Ceasuri îndelungate îi ţinea mâinile într-ale sale, îndoindu-i şi dezdoindu-i degetele lipsite de vlagă, încălzindu-i-le în palme. În cele din urmă, oboseala îl doborî şi se aplecă să-şi sprijine capul pe braţe, mâinile atârnându-i pe marginea aşternuturilor.

— Rose — şopti cu glas răguşit, cearşaful de bumbac absorbindu-i umezeala de pe gene — reîntoarce-te la mine.

Mult mai târziu, în noapte, i se păru că visează când auzi clinchetul slab al zăvorului uşii. Clipind somnoros, Rand se uită în direcţia zgomotului şi văzu cum o sârmă subţire era introdusă între toc şi uşă, alunecând apoi în sus pentru a sălta uşor zăvorul. În mai puţin de o secundă, Rand se ridică în tăcere de lângă pat şi se apropie de uşă, rămânând lângă perete şi lipindu-se de suprafaţa lui tocmai în momentul când uşa se deschidea lent. O siluetă subţire se strecură în cameră, şi Rand îşi îngustă ochii încercând să-i desluşească în întuneric chipul. Intrusul se mişca cu supleţe şi cu paşi siguri. Se apropie de

Rosalie şi o privi o vreme, apoi întinse mâna să-i pipăie pulsul, la vena gâtului.

Rand simţi că-l cuprinde furia şi o dorinţă cumplită de apărare şi, cu iuţeala unui glonţ, străbătu încăperea din doi paşi silenţioşi. Înconjurând gâtul străinului cu un braţ ca de oţel, începu să exercite o apăsare sistematică pentru a-i frânge beregata.

— Cred, spuse cu sarcasm, că ar fi necesare nişte prezentări.

Cu un mormăit înfundat, intrusul trecu imediat la atac, şi Rand se încovoie sub izbitura teribilă pe care cotul celuilalt i-o aplică în coaste. Înjură când adversarul îi scăpă din strânsoare, şi fără a pierde nici o fracţiune de secundă se aruncă asupra siluetei subţiratice, cu intenţia de a-i rupe toate oasele. Încăierarea dură cât o succesiune fulgerătoare de zvârcoliri, pe amândoi stânjenindu-i întunericul. Pe planul unor imbolduri ancestrale, pentru Rand faptul de a putea combate un adversar tangibil era extrem de satisfăcător. Toată frustrarea acumulată în el avea în fine o descărcare posibilă, şi era însetat să verse sângele celuilalt. Se folosi de primul prilej pentru a-şi încleşta mâinile în jurul gâtului intrusului şi începu să strângă fără milă. Buzele i se desfăcură într-un rânjet.

— Pe Dumnezeul meu! gâfâi, înteţindu-şi strânsoarea degetelor, dacă tu eşti acela care i-ai făcut asta, o să-ţi zbor capul ca pe un dop de sticlă!

Cu toate acestea, satisfacţia lui Rand se dovedi a fi de scurtă durată, căci, deodată, simţi o durere ascuţită înfigându-i-se în partea stângă a pieptului. Individul reuşise cumva să facă s-apară în pumnul său stâng un cuţit cu lama scurtă şi lucitoare. Când Rand fu nevoit să evite o nouă lovitură a şişului, constată că se afla cu spatele lipit de perete, nemaiavând unde să se retragă, astfel că nu se putu apăra de lovitura năprasnică a străinului, care-l izbi în falcă.

Câteva secunde mai târziu, Rand îşi scutură capul şi, spre disperarea lui, îşi dădu seama că stătea pe pardoseală, cu spinarea rezemată de perete. Intrusul plecase de mult, dar Rosalie încă mai era acolo, neatinsă. Tresărind de durere, Rand îşi apăsă

mâna pe coastele dureroase şi se ridică în picioare. Simţi pe cămaşă umezeala sângelui.

Uşa de comunicare cu încăperea alăturată se deschise tocmai atunci. Mireille apăru de după ea, în mână cu o lumânare aprinsă; hainele puse alandala pe ea arătau că fuseseră îmbrăcate în grabă.

— *Monsieur*, m-aţi chemat ca să...? începu, dar se întrerupse, şi ochii i se deschiseră mari când cuprinse cu privirea întreaga scenă.

Se apropie repede de el, ridicând lumânarea spre a vedea mai bine în ce stare se afla. Rand zâmbi cu oarecare ironie când îi văzu chipul albindu-se ca varul, sub lumina pâlpâitoare. Ochii ei imenşi erau atât de întunecaţi încât păreau doi cărbuni.

— Am primit un musafir neaşteptat, îi explică în şoaptă.

Şi, deodată, se clătină.

— *Monsieur*, vă rog să staţi jos — ingăimă Mireille, repezindu-se spre suportul ligheanului de spălat şi punând pe masă lumânarea. Vă voi pansa eu rana, şi pe urmă doctorul...

— Nici un doctor! i-o reteză Rand scurt, aproape căzând într-un fotoliu. (Orice relatare publică cu privire la asta, adăugată celor deja întâmplate, ar fi stârnit un val de controverse şi interese care ar fi făcut ca situaţia să devină şi mai precară.) Rana nu-i adâncă, e doar o zgârietură.

— Dar ar trebui să...

— Făgăduieşte-mi că-ţi vei ţine guriţa închisă, ripostă el cu asprime, simţind cum o arsură ca de foc i se înfigea dinspre rană până adânc, în măruntaie. Altminteri voi găsi o cale prin care...

— *Oui, monsieur*! îl întrerupse Mireille în grabă, şi-i aduse un lighean cu apă şi câteva cârpe. Descheiaţi-vă cămaşa, vă rog.

În timp ce el o privea cu îndoială şi tocmai deschidea gura s-o-ntrebe ce efect ar avea asta asupra sfielii sale feciorelnice, ea îi adresă o încruntare ce nu-i stătea de loc în fire, spunându-i:

— Nu voi leşina, *monsieur*.

Buzele lui Rand tremurară uşor; apoi se descotorosi cu greutate de cămaşa plină de sânge. Pieptul lui puternic străluci în lumina slabă a lumânării.

— Nu, dar vei muri de ruşine, după cât se pare, mormăi el, înăbuşindu-şi o înjurătură suculentă când fata apăsă cu fermitate o pânză rece şi absorbantă pe rana deschisă lăsată de cuţit.

Tăietura durea al naibii.

— Aţi vrea ceva de băut, *monsieur*? Este puţin whiskey în...

— Nu.

După o pauză de câteva clipe, Mireille nu putu rezista să nu pună o altă întrebare.

— A venit cineva să vă jefuiască?

Rand confirmă dând din cap şi o şuviţă de păr castaniu, udă de transpiraţie, îi căzu peste frunte.

— A venit cineva să mi-o fure pe *mademoiselle*, preciză el, glasul sunându-i aprig ca focul.

Sprâncenele cameristei se ridicară exprimându-i perplexitatea, dar cu înţelepciune se abţinu să mai ceară alte lămuriri şi dădu la o parte cârpa, să examineze rana. Comportarea ei practică şi lipsită de afectare stârni interesul lui Rand, căci îi trecu prin minte bănuiala că fata era obişnuită cu vederea sângelui... sau cu aceea a pieptului dezgolit al unui bărbat. Îi veniră pe limbă mai multe întrebări, dar deoarece ea îi respecta gândurile intime, avea să i le respecte şi el pe ale ei. Cu ochi strălucitori de recunoştinţă, primi cârpa uscată pe care Mireille i-o dădu să şi-o apese pe rană.

— Înainte de-a face un bandaj, dau fuga s-aduc o alifie tămăduitoare, spuse Mireille, şi se ridică, gata să plece.

— Dacă pomeneşti ceva despre toate acestea celor de jos — zise Rand rostind cuvintele rar şi apăsat — vei avea motive să-ţi pară rău.

Ochii lui o fixau cu puterea unui hipnotizator, strălucind în întuneric ca nişte monede de aur înfipte pe un chip marcat adânc de durere şi epuizare.

— Făgăduiesc să păstrez tăcerea, replică Mireille cu gravitate.

Silueta ei micuţă părea aproape fantomatică, în clipa când se strecură iute afară din cameră.

Rana era cu adevărat superficială şi prezenta toate semnele unei însănătoşiri miraculos de rapide. Rand abia dacă-i mai dădea vreo atenţie, rezumându-se la o vigilenţă severă în timp ce-o veghea pe Rosalie. În cursul următoarelor două zile se convinse că orice păcat făptuit de el vreodată fusese înscris cu grijă într-un răboj şi că acum urma să şi le ispăşească pe toate. Nu ştia dacă Rosalie, în starea ei de inconştienţă, suferea sau nu, dar el însuşi suferea ori de câte ori o privea; de fiecare dată când vedea cât de uscate şi crăpate îi erau buzele, cât de proeminente îi deveneau oasele fine ale feţei şi trupului. Nu putea suporta să se uite la ea şi totuşi nu era în stare să-şi ia ochii de la acea priveliştе. Încetul cu încetul nu mai fu conştient de nimic altceva decât de silueta slabă şi nemişcată de pe pat, şi numai datorită insistenţelor lui Mireille mâncă şi el uneori câte ceva. Somnul fugea de el, cu excepţia unor scurte răstimpuri în care-l copleşea oboseala. În cea mai mare parte a timpului privea şi aştepta.

Spre seara celei de-a treia zile, Mireille se apropie de el. Ceva mai puţin nervoasă decât de obicei, se uită la el cu ochi strălucitori de compasiune şi-l întrebă într-o şoaptă blândă:

— *Monsieur*? N-aţi vrea să comand ceva pentru dumneavoastră?

Rand îşi înălţă ochii spre ea. Pielea îi era palidă sub bronzul arămiu, iar privirea — rece ca gheaţa.

— Vă veţi îmbolnăvi, continuă fata, frângându-şi mâinile. (Subiectul rănii lui nu era menţionat, dar plutea în aer, aproape în mod palpabil.) Poate-ar trebui să vă plimbaţi puţin la aer curat?... Sau aţi dori să comand să vi se pregătească o baie?

— O baie! repetă Rand, frecându-şi ochii şi zâmbind uşor, deşi expresia îi era lipsită de orice urmă de veselie. Fără-ndoială am nevoie de-o baie. Şi cafea.

— *Monsieur*... desigur n-aţi vrea s-o îngrijoraţi prin înfăţişarea dumneavoastră pe *mademoiselle* când se va trezi, nu-i aşa? Trebuie să dormiţi, trebuie să mâncaţi...

— Când se va trezi... repetă el din nou, buzele arcuindu-i-se în acelaşi zâmbet înspăimântător prin lipsa lui de veselie. Se va trezi oare, Mireille?

Dorind în mod vădit să spună „da", însă nevrând să mintă, camerista începu să bâiguie. În cele din urmă rămase tăcută, cu mâinile întoarse cu palma-n sus, într-un gest de neputinţă, şi Rand surâse cu amărăciune.

— Ar trebui să-i vezi ochii... murmură, cu gândurile în altă parte şi concentrându-şi din nou atenţia asupra Rosaliei. Cel mai închis albastru pe care ţi-l poţi închipui. Noaptea strălucesc ca două safire. Cu ochii ăştia, nu-şi poate ascunde nici o emoţie... reuşeşti să citeşti în ei orice gând.

— Asta constituie un neajuns pentru dânsa? îl întrebă Mireille, înclinând uşor capul spre a-l studia mai bine.

Începea să nu-i mai fie teamă de el, deoarece, cu siguranţă, orice bărbat care iubea pe cineva cu atâta patimă nu putea fi atât de primejdios pe cât păruse la început.

— Pentru ea, da. Însă-i al dracului de convenabil pentru mine.

Fata îi zâmbi pentru prima oară, întreaga faţă luminându-i-se vreme de o clipă. Apoi ieşi uşurel din cameră, pentru a aduce cafeaua.

Cu grijă, Rand se aşeză pe marginea patului, odihnindu-şi mâna pe şoldul frumos al Rosaliei. Privirea îi mângâia trăsăturile, cu expresia cuiva care contemplă cel mai de preţ bun al său.

— *Petite fleur* — şopti, şi un surâs straniu, îndurerat, îi arcui uşor buzele. Niciodată nu mi-am putut închipui că o femeie ar avea puterea să mă doboare. Dar tu ai fost ruina mea.

Îşi aplecă spre ea capul şi glasul îi deveni răguşit şi nesigur:

— Nu mă lăsa aici singur, spuse într-o şoaptă abia auzită.

I se păru că pleoapele ei tresar. Îngheţat şi nemişcat, îi privi cu atenţie faţa, ritmul regulat al inimii intensificându-i-se până la o bătaie puternică şi rapidă. În mod miraculos, genele

mătăsoase ale Rosaliei fluturară şi de pe buze îi scăpă un uşor suspin. Rand îşi ţinu respiraţia, aplecându-se şi mai aproape. Îi şopti cuvinte duioase, mângâindu-i pielea cu degete tremurătoare, şi aspectul de ceară neînsufleţită dispăru de pe chipul ei. Viaţa părea să se trezească în ea ca sub efectul unui balsam, încălzindu-i venele, reîntărindu-i pulsul slab. Ca şi cum efortul acesta i-ar fi provocat dureri cumplite, Rosalie gemu, deschise ochii, şi lacrimi de apărare izvorâră pentru a le calma uscăciunea. Uimită, se uită în sus, la Rand, străduindu-se să-şi umezească buzele arse, încercând să vorbească, dar constatând că-i era cu neputinţă.

— E-n ordine, spuse el, potrivind o pernă spre a-i sprijini capul. (Ochii lui păreau s-o devoreze cu lăcomie. Cu mâna îi sprijinea ceafa, atingerea fiindu-i fermă, tandră, posesivă.) Totul va fi bine.

La câteva minute după ce plecase, Mireille se înapoie cu o tavă mică, dându-şi multă silinţă să apese clanţa fără a-şi folosi mâinile. Deodată, uşa se dădu de perete, şi se pomeni faţă-n faţă cu Rand. Duritatea de pe chipul lui dispăruse, fiind înlocuită de un fel de linişte, iar oboseala părea să i se fi evaporat.

— E trează! spuse el, ca şi cum s-ar fi bucurat de sunetul propriilor sale cuvinte.

Buzele fetei se desfăcură într-un surâs strălucitor.

— Oh! ce mult mă bucur! ce mult...

Se întrerupse, căutându-şi vorbele, şi schiţă o mişcare instinctivă, ca pentru a-i strânge mâinile; apoi se opri ruşinată şi luă tava.

Rand zâmbi plin de fericire şi, pe neaşteptate, se aplecă spre faţa ei ridicată să-l privească şi-i puse pe obraz o sărutare apăsată şi caldă, care-i exprima întreaga recunoştinţă.

— Du cafeaua înapoi. Adu o supă concentrată şi apă proaspătă. Şi dă-i zor! o îndemnă.

După care dispăru din nou în interiorul camerei.

Mireille luă calea-ntoarsă, străbătând coridorul în fugă, cu ochii măriţi de şocul pe care i-l provocase sărutul primit. Fusese un sărut de recunoştinţă, nu unul pătimaş, şi totuşi ea continua

să simtă pe piele arsura gurii lui. Adevărată minune că nu căzuse moartă pe loc! Deşi Mireille nu era o fată hipersensibilă, gestul lui Rand o emoţionase profund. Era de presupus ca un aristocrat să fie distant şi lenevos, şi cu toate acestea el avea ceva mai omenos, ceva părintesc, o trăsătură ce contrasta în mod ciudat cu situaţia şi poziţia lui socială. În comparaţie cu Guillaume, fratele ei, şi cu alţi bărbaţi pe care-i cunoştea, Rand era exotic şi impunător, şi într-un anume fel — frumos; însă tulburător de imprevizibil... un bărbat cu care n-ar voi să se-ntâlnească nici în o mie de ani. Spre binele lui dorise ea să-şi revină Rosalie, fiindcă el se uita la *mademoiselle* de parcă aceasta ar fi constituit motivul pentru care soarele răsărea şi apunea.

Şi Mireille nu era prea tânără pentru a recunoaşte iubirea atunci când o vedea, deoarece, în lumea ei, iubirea era o delicatesă rară.

În tăcere, Rosalie sorbi apă dintr-un pahar şi i-l înapoie cameristei. Când se rezemă iar de pernă, chipul îi devenise alb ca varul.

— Nu cred că veţi putea părăsi patul astăzi, spuse Mireille, glasul fiindu-i încărcat de ciudata intonaţie practică, uneori de-a dreptul comică în gura unei fete atât de tinere.

— Cred că ai dreptate, fu de acord Rosalie, oftând şi închizând ochii.

Îşi simţea membrele grele şi vlăguite, şi se întreba dacă va avea vreodată puterea necesară să se ridice în picioare. I se părea că nu va mai fi în stare decât să doarmă.

— Nu te relaxa încă, interveni Rand pe un ton impersonal, şi Rosalie auzi clinchetul farfuriilor, lângă pat. Trebuie să mănânci mai mult.

— Nu, protestă Rosalie cu încăpăţânare, deşi cu glas slab, izbutind să-şi ridice pleoapele şi să-i adreseze o privire plină de repulsie. (Avea să vomite dacă va fi silită să suporte încă o şedinţă în cursul căreia el să-i vâre pe gât supă — calm şi fără

oprire, neţinând seama de lipsa ei de poftă de mâncare.) Nu mai vreau suc, consomé sau supă.

— Atunci ce vrei să-ţi dau? insistă el, părând că-şi pierde răbdarea.

Deoarece Rosalie refuză să răspundă, simţind că-i vine greaţă doar la gândul alimentelor, Rand se întoarse spre Mireille.

— Poate un ou, sau puţină pâine prăjită... începu.

Dar Rosalie, ridicându-şi cu greu capul, îl întrerupse iritată:

— Nu vorbi despre mine ca şi cum n-aş fi aici! Pentru ce nu mănânci tu însuţi ceva? Ai mai mare nevoie de hrană decât mine!

Înfăţişarea lui era mult mai autoritară decât înainte, şi trupul îi devenise ceva mai slab decât şi-l amintea, pielea mai palidă, şi expresia rătăcită. Deodată se încruntă la ea, simţindu-se întemniţat în încăperea aceea strâmtă şi-n atmosfera de boală ce plutea în aer. În cele câteva zile de când se trezise, Rosalie fusese ciudat de tăcută, neîntrebând nici măcar ce i se întâmplase. Îi era cumplit de dor de vechea Rosalie, tânjea s-o ţină-n braţe, dorea s-o audă râzând şi să-i apese buzele cu o sărutare caldă, dar, în schimb, avea în faţă doar umbra femeii căreia-i dusese dorul. Rand, care odinioară fusese cel mai independent holtei din Londra, descoperea pentru prima dată de când devenise adult că era singur. Deşi se lupta să-şi păstreze calmul, simţea că în interiorul lui ceva se rupsese.

— *Eu* trebuie să mănânc? repetă pe un ton ameninţător, ducându-se la suportul cu ligheanul de spălat şi luând de-acolo o oglinjoară de mână. Cel puţin eu, unul, nu arăt ca un afurisit de schelet! Oare încerci să te-nfometezi până ajungi în mormânt? Îţi închipui că-n felul acesta aş reuşi să mă simt şi mai vinovat?

Aruncă oglinda spre ea, şi Rosaliei i se tăie respiraţia când, pentru prima oară de când se îmbolnăvise, îşi văzu propria imagine. Era albă ca varul, cu tenul pătat şi cu cearcăne adânci săpate sub ochi. Părul îi era lins şi întunecat, tras spre spate pentru a-i da un aspect mai îngrijit, dar era lipsit de cârlionţii şi strălucirea lui obişnuită. Singura pată de culoare de pe chipul ei

erau ochii, şi aceştia păreau uimitor de mari şi albaştri, deasupra contururilor fragile şi ascuţite ale obrajilor. Pentru vederea ei tulbure, imaginea părea să fie aceea a unei femei bătrâne.

— Ia-o de-aici şi lasă-mă singură! spuse înecându-se şi, după ce şocul iniţial îşi mai pierdu din intensitate, nefericirea păru s-o copleşească total. Nu mai pot suporta să te ştiu în preajma mea — eşti arogant şi nesimţitor, şi eu nu pot... nu mai...

Vorbind din ce în ce mai încet şi lăsându-şi fraza neterminată, îşi ridică ochii spre chipul impenetrbil al lui Rand şi apoi izbucni în lacrimi, neştiind ce altceva ar putea face.

Înjurând violent, Rand lăsă oglinda să cadă pe covor şi se aşeză pe pat, cuprinzând-o în braţe ocrotitor. Trupul ei se scutura de hohote de plâns în timp ce el o legăna cu blândeţe, şi iritarea lui dispăru când îi simţi lacrimile fierbinţi udându-i cămaşa.

— Taci, Roşe. N-am vrut să te fac să plângi, îi murmură lângă ureche. Dar nu te pot lăsa să te distrugi datorită încăpăţânării tale. Intenţionez să am grijă de tine, *petite*, şi asta implică şi să te împiedic să mori prin flămânzire.

Plânsul zgomotos al Rosaliei continuă, deşi el încerca s-o liniştească şoptindu-i cuvinte blânde, şi sunetele pe care le scotea sfâşiau inima lui Rand. Pe neaşteptate, devenise tot numai farmec duios şi căldură tandră — o transformare absolut uluitoare faţă de străinul aspru din urmă cu doar un minut.

Din păcate, se părea că nefericirea era contagioasă. De îndată ce începu acea revărsare de emoţie, Mireille se uită cu ochii măriţi la Rosalie şi, în mod inexplicabil, îşi acoperi faţa cu mâinile şi izbucni în lacrimi. Acum stătea într-un colţ al camerei, ca un copil pedepsit şi obosit, hohotind la fel de tare ca Rosalie. Fie că fata era profund mişcată de starea Rosaliei, fie că plânsul îi amintise de cine ştie ce tragedie din propriul său trecut, dar în orice caz se dezlănţuise o furtună care nu dădea semne să se potolească.

— Mireille, de ce...? Oh, drace! bombăni Rand, aproape de capătul puterilor, fiind confruntat acum cu două femei hohotind de plâns, într-o cameră mică şi înăbuşitoare.

Aproape că-i venea să zâmbească faţă de situaţia ridicolă în care se afla. Îşi puse la lucru mintea, în căutarea celei mai indicate acţiuni pe care-ar fi trebuit s-o întreprindă.

Devenise limpede că nu puteau continua să locuiască în acel hotel. Existau două pericole: Rosalie era accesibilă pentru oricine i-ar fi dorit răul şi, în al doilea rând, orice om aflat într-o condiţie fizică slăbită risca să fie prada mulţimii de boli ce circulau permanent în oraş — boli ce te puteau lovi oricând, riscând să provoace victimelor o serie întreagă de diferite vătămări. Şi, în afară de toate acestea, Rand începea să urască acel loc. Oraşul parcă-l apăsa, cărămizile şi clădirile stând în calea aerului şi a luminii, neîncetatul zgomot al străzii obosindu-i urechile cu mii de strigăte şi huruituri. Un imbold profund şi puternic puse brusc stăpânire pe el — să se retragă, să găsească adăpostul şi confortul unui cămin apărat, un sanctuar. Era aceeaşi nevoie imperioasă pe care strămoşii săi o simţiseră după ce supravieţuiseră ciocnirilor stresante cu lumea exterioară, atunci când, în cele din urmă, căutaseră alinare între zidurile străvechiului Château d'Angoux.

Un ungher al minţii sale protestă imediat faţă de gândul de a se înapoia la castel, dar i se împotrivi printr-un raţionament limpede şi logic. Castelul era o fostă fortăreaţă — puternică şi apărată, înconjurată de mile întregi de terenuri peste care cu greu ar trece neobservaţi oaspeţii nepoftiţi ce i-ar încălca hotarele. Clădirea era curată şi luxoasă — un loc ideal pentru însănătoşirea Rosaliei. Vor găsi acolo hrană proaspătă, grădini însorite ce te îmbiau la plimbări plăcute, făcute alene, şi o mulţime de arendaşi recunoscători care, mai mult ca probabil, îşi vor vedea de propria lor treabă în timpul anotimpului recoltelor.

— Se pare că ne aflăm într-o situaţie oarecum imposibilă — declară Rand pe un ton sec, şi Rosalie, suspinând pe umărul său, confirmă dând din cap.

Se simţea vlăguită şi fragilă, cu totul altfel decât cum se ştia. Rand îşi apăsă uşor buzele pe părul ei şi o legănă în braţe. Atingerea lui era liniştitoare, tăria lui calmă — o binecuvântată uşurare pentru ea.

— Mireille, ieşi din colţul acela, *s'il te plaît*[1]. În dulap, în al doilea sertar, sunt câteva batiste — ia una pentru Rose şi una pentru tine. (Deoarece fata ezita faţă de neobişnuita încălcare a protocolului, Rand oftă nerăbdător.) Da, una şi pentru tine.

Auzindu-i tonul exasperat, Rosalie chicoti dintr-o dată printre lacrimi şi, fără multă ceremonie, Rand îi şterse nasul cu batista curată.

— Mâine dimineaţă vom pleca spre castelul din Bretania. Locurile sunt paşnice şi vor oferi o binecuvântată schimbare a decorului. Vreau ca toate lucrurile *mademoisellei* să fie împachetate încă din noaptea asta, Mireille.

Micuţa cameristă înclină capul, în timp ce, cu un aer grav, îşi ştergea faţa cu batista.

— Şi cu Mireille ce se-ntâmplă? întrebă Rosalie cu un firicel de voce. Ne mulţumim s-o lăsăm aici?

Rand o privi gânditor pe fată, care părea chinuită de nesiguranţă. Ochii ei umezi îl fixau, negri şi plini de speranţă.

— Eşti în stare să fii domnişoară de companie pentru *mademoiselle* ? o întrebă. S-o ajuţi la îmbrăcat, să îndeplineşti orice-ţi cere fără a sta în cumpănă?

Mireille confirmă dând energic din cap.

— *Oui, monsieur*! O să-nvăţ chiar şi să vorbesc englezeşte!

— Un sacrificiu care va fi foarte apreciat, comentă Rand, cu un zâmbet uşor ironic.

— Aşadar, poate veni cu noi, la castel? vru să se asigure Rosalie.

Brusc, inima lui Rand bătu mai repede auzindu-i intonaţia vioaie din glas. I-ar fi dat şi luna de pe cer pentru a auzi mereu acel sunet cristalin al vocii ei.

Zâmbind, îi prinse după ureche o şuviţă de păr, apoi îşi înălţă capul, fixând-o pe Mireille cu o uitătură plină de înţelesuri.

---

[1] *S'il te plaît* (lb. fr. în original) = te rog. (n.t.)

— Numai dacă este din soiul celor care-şi respectă promisiunile! răspunse oarecum enigmatic, cu o nuanţă tăioasă în voce, şi schimbă cu Mireille o privire întunecată care-o intrigă nespus de mult pe Rosalie.

Pentru a o feri să-şi facă griji, Rand se hotărâse să nu-i spună nimic Rosaliei despre intrusul care pătrunsese în camera ei şi nici despre încăierarea ce se desfăşurase acolo. În privinţa vinului otrăvit cu opiu, îi explicase pe scurt că aceea fusese opera unor hoţi nepricepuţi, care intenţionaseră să le fure bunurile după ce, cu ajutorul drogului, şi-ar fi adus victimele în stare de inconştienţă. Un astfel de procedeu era obişnuit printre tâlhari şi Rosalie nu-i mai pusese lui Rand întrebări referitoare la acea problemă.

— *Oui, monsieur*! murmură cu gravitate micuţa cameristă.

— Atunci, fii gata să plecăm mâine-dimineaţă.

Mireille scoase un mic ţipăt de bucurie, şi ieşi din cameră în goană.

— Îţi mulţumesc, spuse Rosalie privindu-l pe Rand cu recunoştinţă şi cu oarecare mirare. Dar despre ce era vorba când...?

— Mai bine-ai încerca să dormi puţin, i-o reteză el, punându-i iarăşi batista pe faţă. Te vei odihni şi vei mânca bine, ca o ţărăncuţă, până când abia o să mai încapi în rochiile tale.

Rosalie surâse slab.

— Îţi place înfăţişarea unei femei cu forme voluptuoase?

Vârfurile degetelor lui Rand îi mângâiară uşor conturul pronunţat al pometilor obrajilor.

— Îmi place felul în care arătai înainte, replică, şi încă o dată îi şterse faţa cu batista.

După ce ultimele lacrimi fură tamponate, ea se ghemui lângă el, căutând alinare, apăsându-şi faţa catifelată de obrazul lui aspru, nebărbierit. Spre surprinderea ei, braţele lui îşi slăbiră strânsoarea şi, cu grijă, Rand o dădu jos de pe genunchii săi.

Oare îi refuzase avansurile pentru că se plictisise de ea? Rosalie se uită la el cu teamă, dar chipul lui era impasibil. Şi în

clipa aceea îşi dădu seama că purtarea lui faţă de ea, încă de când se trezise din somnul datorat drogului, fusese întocmai aceea a unui frate — blândă, dar cu totul platonică. Să fi constat explicaţia în faptul că, după cele prin care trecuse ea, Rand o găsea prea neatrăgătoare pentru a fi sărutată? Dacă aşa stăteau lucrurile, nu-l putea învinovăţi. Sau poate, în cele din urmă, dorinţa lui faţă de ea se stinsese — poate că, gândindu-se mai bine, ajunsese la concluzia că ea nu mai constituia o noutate? Tulburată, îşi coborî pleoapele şi, ascultătoare, se vârî sub aşternuturi.

— Îţi va părea rău, dacă mergem la castel? îl întrebă. Ştiu că-ţi displace...

— Mi-ar părea rău dac-am sta aici o zi în plus, replică Rand, potrivindu-i cu îndemânare pernele sub cap. Sunt sătul de hanuri şi hoteluri. Am uitat cum este să trăieşti în locuinţe care numără mai mult de două camere. Şi, de asemenea, n-am mai călătorit de săptămâni întregi.

— Şi cum rămâne cu preocupările tale referitoare la afaceri?

— Am angajat un administrator capabil, care le va conduce o vreme, iar eu voi putea ţine legătura cu el fără nici o dificultate.

— Şi întâlnirile de la Paris? insistă Rosalie, somnoroasă.

— Acelea mai pot aştepta.

— Şi Brum...

— Poate aştepta şi el.

— Rand... când ne vom înapoia în Anglia? şopti, închizând ochii, de teamă că i-ar putea vedea faţa.

— Atunci când voi hotărî eu, răspunse într-un mod care tăia orice poftă pe care-ar mai fi avut-o ea să continue cu întrebările.

Perspectiva reîntoarcerii în Anglia conţinea prea multe elemente neclare. Nu putea prevedea cum s-ar modifica relaţiile lor după ce vor ajunge la Londra. În schimb, Rand ştia cum stăteau lucrurile în Franţa: nu se punea în discuţie faptul că Rosalie îi aparţinea, şi nu exista nici o posibilitate ca ea să schimbe situaţia.

10

Drăguță, spune da sau nu;
De nu mă vrei, grăiește-așa;
Nu mai pot sta,
Nici aștepta
Un zâmbet, sau'ncruntarea ta.
Dacă mă vrei, așa să-mi spui;
Și-atunci, al tău voi fi — de nu,
Singur cu mine-oi fi de-acu'.[1]

Thomas Shipman

— Niciodată n-am văzut ceva atât de pașnic, spuse Rosalie privind prin fereastra trăsurii fâșia lată, de culoare cenușiu-albăstrie, ca ardezia, a Loarei. Din cele ce-mi amintesc de la lecțiile de geografie, mă așteptam să fie mai violentă, mai plină de vârtejuri.

Sub cap, simți umărul lui Rand mișcându-se, când se apleacă să admire mai bine peisajul.

— Loara variază de la un loc la altul, replică, și ochii îi căpătară o nuanță aurie strălucitoare sub razele luminoase ale soarelui care-i mângâiară fața. La Nantes este tot atât de încărcată de trafic naval ca și Sena... La Orléans, este un râu cuminte, adânc doar de câteva picioare. Exact în momentul în care suntem convinși că Loara e blândă și potolită, începe să se-nfurie.

Buzele i se arcuiră într-un surâs când adăugă:

---

[1] Textul original în lb. engl. este următorul: *Prithee, say aye or no;/ If thou'lt not have me, tell me so;/I cannot stay,/ Nor will I wait upon/ A smile or frown./ If thou wilt have me, say;/ Then I am thine, or else I am my own.* (n.t.)

— La fel de imprevizibilă ca o femeie.

— Tot atât de schimbătoare ca un bărbat, vrei să spui, ripostă ea imediat, nesigură dacă el o va lua sau nu peste picior.

Rand râse, bucurându-se de semnele revenirii vechiului ei temperament. În ultima vreme păruse că se complace în a o tachina, în maniera cuiva care provoacă un pisoi să se apere cu gheruţele. Mireille, care stătea pe bancheta din faţa lor, privind afară, pe fereastră, începu să vorbească. În mod înţelept, de când părăsiseră Parisul se prefăcuse că ignoră micile hărţuieli dintre cei doi.

— *Vraiment*[1] — spuse acum — Loara este imprevizibilă: uneori inundă viile şi văile... unii dintre ţăranii mai prostovani îşi închipuie că-i o pedeapsă de la Dumnezeu. În apropierea oceanului, fluviul devine mare şi adânc; acolo nu-mi mai place atât de mult. Însă la Touraine are o înfăţişare regească, aristocratică — *avec les châteaux*[2]... şi cu copacii... Pare cam secată pentru vremea asta a anului, nu credeţi şi... ?

Vocea i se stinse când îşi dădu seama că Rand o cerceta cu o privire curioasă. Rosalie era doar uşor surprinsă.

— Mireille — constată Rand vorbind rar — pare să fi călătorit excepţional de mult pentru o cameristă.

Ruşinată, fata îşi întoarse ochii de la fereastră şi şi-i aţinti asupra propriilor mâini.

— Am fost prin mai toată Franţa, cu Guillaume.

Rosalie simţi un amestec de dorinţă de apărare şi compasiune pentru micuţa fată, căci ştia prea bine ce-nseamnă să fii singur. Mireille nu avea părinţi şi pe nimeni care să aibă grijă de ea. Tot ce le spusese despre fratele ei fusese că acum era plecat departe, cu o nouă slujbă, şi că ea îi lăsase la hotelul din Paris un bilet în care-i spunea ce planuri are. Când insistaseră să le dea mai multe informaţii, expresia îi devenise precaută, aproape ca şi cum ar fi fost înclinată să uite totul în legătură

---

[1] *Vraiment* (lb. fr. în original) = Într-adevăr. (n.t.)

[2] *Avec les châteaux* (lb. fr. în original) = cu castelele. (n.t.)

cu el. În mod cert, Mireille constituia o enigmă interesantă, deoarece avea talente şi priceperi cu mult superioare celor ale oricărei fete de vârsta şi cu situaţia ei socială. Nu numai că ştia să scrie şi să citească, dar avea şi o minte isteaţă şi rapidă, şi-n scurta ei viaţă adunase un nesfârşit amestec de cunoştinţe.

— Mireille, de unde eşti? Unde te-ai născut? o întrebă Rosalie.

Fata îşi scutură capul.

— Nu ştiu. Şi Guillaume zice că nu-şi aminteşte nimic în legătură cu asta. Într-un an, am petrecut totuşi mult timp în Touraine, aşa că bănuiesc c-aţi putea spune că sunt din Touraine.

— Şi ce-ai făcut acolo? insistă Rosalie; zâmbind cu blândeţe când fata adoptă o expresie ironică, ridicând din umeri.

— De toate, *mademoiselle*. Pot face absolut orice.

Deodată, Mireille le adresă amândurora un surâs strălucitor — un surâs larg, care exprima o împăcare cu lumea în general, după care privi din nou pe fereastră.

— Nu pun la îndoială asta, îi şopti Rosalie lui Rand, iar el îşi manifestă acordul printr-un zâmbet uşor sarcastic.

— După cum ţi-e placul, iubito.

Dezmierdarea — lipsită de însemnătate şi rostită cu nonşalanţă — iscă fără greutate o reacţie din partea nervilor ei receptivi. „Iubito" — singura dată când o numise aşa fusese într-o clipă de pasiune, şi fu uluită de amintirile intime pe care i le deştepta. Venind de pe buzele lui, cuvântul suna dulce, alunecându-i pe porii pielii ca o mângâiere suavă. În timp ce trăsura înainta în lungul Loarei, Rosalie, împăcată, se instală mai comod în adăpostul oferit de braţul bărbătesc îndoit, impregnându-se de apropierea lui.

Cât de simplă ar fi fost viaţa dacă ea ar fi avut posibilitatea să aleagă pe cine şi când să iubească. Ar fi putut găsi un bărbat bun, fără complicaţii, pe cineva care să se fi potrivit bine cu modul ei de viaţă — poate un funcţionar inferior dintr-o bancă,

sau un brutar, sau un croitor. Cineva ale cărui sărutări ar fi fost plăcute, nu răscolitoare... Cineva a cărui înfăţişare să fi fost mai curând atrăgătoare, decât tulburător de senzuală. Niciodată nu-şi bătuse capul imaginându-şi ce probleme s-ar ivi dacă ar iubi o persoană de felul lui Rand Berkeley. Cât de preferabil ar fi fost să fi pus ochii pe un bărbat capabil să-i ofere o viaţă liniştită, în locul acestui amestec de durere, spaimă şi dulceaţă. Să nu fi ales pe cineva care să-i răstoarne lumea cu susu-n jos. Rand era materialul din care erau alcătuite visele ei de odinioară, dar cât de mult greşise visând cu atâta ambiţie!

Treptat, gândurile i se îndreptară spre Château d'Angoux, şi îşi dădu seama că aveau să ajungă acolo peste un ceas sau două.

Undeva, în încâlceala de somnolenţă şi gânduri tulburi, se strecura o tresărire de emoţie faţă de perspectiva de a vedea castelul, deoarece acesta îi putea furniza câteva amănunte suplimentare referitoare la trecutul lui Rand. După ce-şi va fi recăpătat complet sănătatea, Rosalie era hotărâtă să descopere mai multe lucruri despre Hélène d'Angoux şi moştenirea lui Rand, despre istoria recentă şi mai îndepărtată a oamenilor care trăiseră acolo. Nu ştia care era acum situaţia între ea şi Rand, fiindcă precedentul soi de relaţii dispăruse în ultimele câteva zile. Până acum nu fusese reluat. Poate că la castel avea să reuşească să descopere ce mai rămăsese şi ce se pierduse, şi cum vor continua ei doi de acum înainte.

Pe măsură ce se apropiau de domeniile d'Angoux, pământurile verzi şi fertile căpătară un relief colinar, şi drumul se depărtă de traseul paralel cu Loara. Încetul cu încetul, la orizont apăru o siluetă întunecată, care-l făcu pe Rand să se încordeze uşor.

— Iată-l, spuse, şi Mireille se repezi la fereastră, agăţându-se cu degetele-i micuţe de marginile ei.

Ziduri uriaşe şi turnuri cilindrice înconjurau castelul, ca şi un şanţ de apărare puţin adânc, ce fusese parţial astupat şi podit pe deasupra, servind acum mai curând drept ornament, fără nici o funcţionalitate. Creştete de copaci, o iederă înverzită

şi trandafiri roz pufoşi se legănau alene deasupra crestelor zidurilor.

— Doamne! câte turnuri sunt? întrebă Rosalie, neizbutind să le vadă limpede prin poarta de fier forjat întredeschisă.

— Opt, răspunse Rand, proptindu-şi un braţ de cadrul ferestrei, spre a o împiedica să cadă în afară când trăsura închiriată se opri, zguduindu-se, în faţa porţii.

Mireille fu azvârlită înapoi, pe scaunul tapiţat cu catifea. Neastâmpărată, se lipi încă o dată de fereastră.

— *Mademoiselle*, priviţi poarta! exclamă.

Rosalie se aplecă în afară. Deoarece Rand îşi retrase braţul din faţa ei, dosul mâinii lui îi atinse din întâmplare pieptul. Amândoi îngheţară imediat. Intensitatea dorinţei lui Rand îl copleşi fără milă. Trase cu putere aer în piept, neputându-şi controla sentimentele, şi mintea îi fu invadată de imagini din trecut — fermitatea elastică a pielii ei sub mâna lui, în gura lui, oriunde, pretutindeni. Şuvoiul de aer inspirat îi usca buzele.

Rosalie îşi simţi sfârcul întărindu-i-se imediat, devenind brusc dureros, tresărind într-o inconfundabilă erecţie. Instantaneu, fiecare nerv îi fu zguduit, pulsul i se intensifică şi se accelera, ca şi cum sângele i s-ar fi îngroşat, transformându-se în argint topit. Ştia că reacţia trupului ei nu era ascunsă de ţesătura subţire a rochiei sale. Cu obrajii arzând de ruşine, Rosalie îşi concentră privirea orbită de tulburare spre peisajul de dincolo de fereastra trăsurii.

— La ce să mă uit, Mireille? abia izbuti să murmure.

— La blazonul familiei d'Angoux, replică fata, fascinată. Acolo, gravat pe poartă — un bărbat tânăr ţinând un scut... şi o roză.

— O roză? repetă Rosalie, înghiţind cu greutate când îşi dădu seama că Rand o fixa cu aviditate. Dar oare nu-i trandafirul un semn al regalităţii?

— Neamul d'Angoux are ceva legături cu regalitatea — răspunse Rand pe un ton păstrat cu grijă în registrul nonşalanţei — pierdute în trecutul îndepărtat. În secolul al doisprezecelea,

Geoffrey d'Anjou s-a căsătorit cu fiica lui Henric I al Angliei şi, mai târziu, fiul lor a devenit Henric al II-lea. Prin anul o mie patru sute şi ceva, fiica lui René d'Anjou s-a unit prin căsătorie cu Henric al VI-lea...

Rosalie profită cu recunoştinţă de prilejul de a discuta acest subiect, dornică să-şi fixeze gândurile pe ceva diferit de prezenţa lui fizică.

— Dar nu înţeleg — îl întrerupse — cum faptul de a se căsători cu odraslele mai multor Henrici le-a dat celor din neamul d'Angoux dreptul de a-şi pune pe blazon un trandafir.

Când privirea lui trecu de la albastrul intens al ochilor la conturul arcuit al gurii ei, Rand uită brusc tot ce avusese de gând să spună. Niciodată nu-şi închipuise c-ar putea fi atât de înfometat, atât de însetat de stingerea dorului pe care i l-ar stârni carnea unei femei; că ar putea avea atâta nevoie de mângâierea, de dulceaţa ei. Îi trebui un enorm efort ca să-şi adune gândurile şi să continue:

— Roza a fost câştigată într-o bătălie. În cel de-al cincilea veac, în lupta pentru dreptul de a conduce Bretania, Philippe d'Anjou a învins două puternice familii. Dacă doar această victorie n-a fost suficientă pentru a-i da dreptul să adopte trandafirul ca simbol al regalităţii, s-a gândit ca, imediat după încetarea luptei, să ia de soţie o fecioară în vârstă de şaisprezece ani — numele ei era Rosemonde. „Roza englezească" — aşa au numit-o — şi se spune că el o preţuia mai presus de orice altceva.

Trăsura tocmai trecea prin poartă, pornind de-a lungul aleii ce ducea la castel, şi Rosalie se grăbi să-şi ia ochii de la Rand.

— În ce constă blazonul familiei Berkeley? întrebă.

— Un scut, un lup şi un mesteacăn. Aşa se explică pentru ce Randall este un nume atât de obişnuit în neamul Berkeley-ilor, nume ce i se dă primului născut. Înseamnă „lup de apărare"... un scut care-l face invincibil în luptă pe războinicul care-l poartă.

Deşi Rosalie nu-l vedea, îi simţi ochii aţintiţi asupra ei când Rand adăugă încet:

— Şi de aceea bărbaţii din neamul Berkeley sunt de obicei convinşi că vor obţine miza pentru care luptă.

— Până-n clipa în care prea marea lor trufie îi duce la înfrângere, replică Rosalie cu încăpăţânare.

Fiecare firicel de păr de pe ceafa lui tremură când el râse — un sunet încântător, bărbătesc, cald.

— Aşa ceva nu s-a-ntâmplat de secole întregi.

Château d'Angoux era, în mod indiscutabil, una dintre cele mai frumoase construcţii văzute de ea vreodată. Cea mai veche parte a lui era un castel — complet, cu turnuri masive şi solide şi cu ziduri groase. Apoi, din masa pietroasă a clădirii se înălţa partea sa mai modernă, concepută în stil gotic şi de o eleganţă delicată, cuprinzând absolut totul — creneluri, turnuri cu vârfuri conice şi ferestre cu arcade graţioase. Toate acestea dominau mile întregi de grădini şi păduri înfrunzite, mici heleştee şi o profuziune de trandafiri, azalee, rhododendroni şi crizanteme.

— Oh, ce frumuseţe! exclamă Rosalie.

Buzele lui Rand se arcuiră într-un surâs sardonic.

— Este singurul monument pe care familia d'Angoux îl poate oferi numelui său. Nu mai există bărbaţi care să ducă mai departe spiţa.

— E atât de plin de... („Graţie? Romantism?" Visătoare, Rosalie căuta cuvântul potrivit pe care să-l folosească.)

— Măreţie conştientă — sugeră Rand, şi ea îi adresă o privire plină de reproş, după care îşi concentră din nou atenţia asupra superbului spectacol oferit de castel.

Aleea de pietriş trecu prin încă două şiruri de porţi, apoi şerpui într-un mod încântător pe lângă mici heleştee şi pâlcuri de copaci, pentru a se îndrepta, în cele din urmă, direct spre castel. Întreg terenul ce înconjura construcţia era întreţinut cu grijă — arborii şi florile fiind dispuse într-un echilibru atât de plăcut şi armonios încât constituiau mărturia unei îndelungate istorii de meticuloasă peisagistică şi cizelare artistică. Rosalie începu să înţeleagă ce voise Rand să spună când descria domeniile

ca fiind conştiente de propria lor măreţie, pentru că, într-adevăr, păreau să fie pătrunse, ele înseşi, de splendoarea lor. Sub ramurile înfrunzite şi grijulia ornamentare, era evident că, odinioară, castelul fusese o fortăreaţă, un uriaş puternic şi inexpugnabil, şi forţa lui încă dăinuia, deşi fusese îmblânzită printr-o decorare stranie.

Intrarea în castel era măreaţă şi inspira demnitate, fiind încadrată de semicoloane ce mărgineau un vast portic. Din clădirea centrală se desprindeau patru aripi. Ciudat — modul în care stilul său romanic clasic se îmbina cu stilul gotic al restului construcţiei! Ar fi putut lesne să devină o combinaţie de prost-gust a stilurilor, însă ceva — poate simplitatea sa — unea totul într-un întreg armonios.

Trăsura se opri şi Rosalie simţi un tremur de nervozitate, suprapunându-se pe curiozitatea ei. Atâtea locuri noi, atât de multe lucruri noi pe care le văzuse de când îl întâlnise pe Rand, în vreme ce, înainte, viaţa ei fusese monotonă, an după an. Mireille primea totul cu — aparent — mult calm, deoarece viaţa ei nu fusese altceva decât o veşnică schimbare.

— Pare a fi foarte liniştit pentru un castel atât de mare, remarcă micuţa cameristă.

Rand conveni printr-o scurtă înclinare din cap şi îşi desprinse braţul de după umerii Rosaliei.

— Pentru moment avem doar un personal restrâns, spuse, deschizând portiera trăsurii mai înainte ca un slujitor ce le venea în întâmpinare să fi ajuns lângă ea. Însă în sat există multe persoane care cunosc cum merg treburile la castel... să le numim rezerve de forţă de muncă. Vom avea nevoie de câteva dintre ele, pe durata cât vom locui aici.

Apoi, zâmbindu-i, adăugă:

— Doar dacă nu vei prefera să ajuţi la bucătărie şi la ştersul prafului?

— Dacă felul în care gătesc vă va fi pe plac, dumneavoastră şi *mademoiselle*i, se poate şi aşa, replică Mireille, modul fatalist în care înălţă din umeri indicând că posibilitatea ca

mâncărurile gătite de ea să le placă vreunuia din ei era extrem de îndoielnică.

Rosalie chicoti, ochii ei sclipind vesel în timp ce-i privea pe cei doi.

— N-o necăji, Rand! îi reproşă.

El închise gura, păstrând o tăcere cuminte, dar în ochi i se aprinse o luminiţă ciudată când îi aruncă o ultimă privire. Apoi sări cu agilitate jos din trăsură şi începu să discute cu vizitiul acesteia.

— S-ar zice că devine mai bine-dispus, remarcă Rosalie în şoaptă.

— E fericit că starea sănătăţii vi s-a îmbunătăţit, constată Mireille cu înţelepciune.

— Chiar crezi că acesta-i motivul? Uneori nu pare că ar...

Sub privirea scrutătoare a strălucitorilor ochi de culoarea ciocolatei, Rosalie nu-şi încheie fraza, întrebându-se cât de mult înţelegea de fapt fata din întreaga situaţie. „Cu siguranţă sentimentele mele faţă de el trebuie să fie tot atât de vizibile ca un far." — gândi. Oare se putea încrede în Mireille — aşa tânără cum era? Gândurile îi fură întrerupte când un slujitor de vreo cincizeci de ani şi cu înfăţişare cumsecade le ajută pe amândouă să coboare din trăsură. Mâna ei slăbită îi simţi braţul ca pe un sprijin solid. Călătoria o epuizase pe Rosalie, şi o irită constatarea că boala o făcuse să-şi piardă aşa uşor forţele.

Coborând din vehicul, Rosalie se simţi vag îndepărtată din scenă, şi rămase acolo, în picioare, clipind obosită. Deşi Mireille privea în jur cu vie curiozitate, nu se desprinse de Rosalie, amintindu-i lui Rand — când acesta se apropie de ele — de un mic câine de pază.

— Sosirea noastră este neaşteptată — spuse, oferindu-i Rosaliei braţul şi conducând-o pe treptele largi ce urcau spre uşa de intrare. Le vor trebui, probabil, câteva minute pentru a pregăti camerele.

Când uşile de intrare se deschiseră, Rosaliei îi scăpă un slab suspin de admiraţie. Uită de oricine din preajma sa, cucerită

de splendoarea interiorului castelului. Galerii cu balustrade mărgineau primul etaj, bogat împodobit cu tapiserii şi obiecte de artă, iar în colţuri, deasupra arcadelor şi a intrărilor coridoarelor, se aflau statuile unor făpturi fantastice. Culorile erau palide şi delicate — bleu-deschis, crem, mov şi verde-pal — iar pe pereţi şi pe plafoane sclipeau incrustaţii aurite, în stil rococo, într-o uluitoare abundenţă.

— Pe vremuri era foarte elegant, remarcă Rand pe un ton rece. Simplu, reţinut, plin de bun-gust. Însă în cursul uneia dintre ultimele vizite făcute aici de mama mea, ea a decis să redecoreze... *din nou.*

Rosalie dădu din cap fără a scoate o vorbă, întrebându-se cum naiba ar putea trăi cineva confortabil într-o asemenea splendoare. Castelul părea mai curând o frumoasă operă de artă, decât un cămin. Când îl vedeai, îţi tăia respiraţia, dar oare ar fi în stare vreun om să locuiască aici?

— Nu-ţi fă griji, spuse Rand, cuprinzându-i cotul cu o mână liniştitoare. Cele mai multe dintre camere sunt mai puţin impresionante. Oh... femeia aceea, care se apropie... ea şi soţul ei sunt administratorii castelului. Deoarece amândoi se bucură de mare respect în sat, să sperăm că ea va fi considerată o însoţitoare acceptabilă pentru tine. Ah, *madame* Alvin!

Se întoarse să-i vorbească femeii grăsuţe, cu chip plăcut, care înainta spre ei turuind într-o franceză uluitor de rapidă. Deşi uşor îngrijorată, expresia ei era excepţional de amabilă; părul, de un castaniu înspicat cu argintiu, îi era strâns într-o pieptănătură corectă, iar îmbrăcămintea şi şorţul miroseau a curăţenie şi a scrobeală — un miros curat, plăcut, ca de la mama de-acasă, care te reconforta imediat. Datorită surescitării sale crescânde, Rosalie nu putea urmări o bună parte din conversaţie, înţelegând doar câteva dintre cuvintele lui Rand. Părea să se refere la ea ca la „mica mea verişoară din Anglia", explicând că venise să-şi viziteze nişte rude din Paris, dar se molipsise de un fel de gripă, şi că se aflau aici pentru a-i grăbi convalescenţa. Încheindu-şi scurta descriere, făcu prezentările:

— Rose, dă-mi voie să ţi-o prezint pe *madame* Alvin... *Madame* Alvin — domnişoara Rosalie Berkeley.

— Berk... începu să repete Rosalie, surprinsă.

Rand îi zâmbi blând, cu o expresie frăţească, în timp ce o-nghiontea uşor în coaste.

— Da, ştiu cât de obosită eşti, *petite cousine*[1]... doar câteva minute, şi sunt sigur că *madame* Alvin va avea pregătită o cameră pentru tine.

„Verişoara Rosalie Berkeley". Nu era un rol pe care să şi-l însuşească prea uşor.

— Avem deja una! exclamă *madame* Alvin, simpatia şi îngrijorarea ei preschimbându-se într-un vârtej de activitate. Eleazar, ia bagajele, şi nu-ţi târî picioarele alea mari! Ninette, condu-o pe *mademoiselle* şi pe însoţitoarea sa la camerele de la etaj, pe urmă ad-o din sat pe sora ta, să te ajute la bucătărie. Şi, Jérème, cuferele de afară sunt... Unde-a dispărut băiatul ăsta? Eleazar, găseşte-l şi spune-i eă avem nevoie de unchiul lui, în chip de majordom...

Rosalie îşi ridică privirea spre lungul, nesfârşitul şir de trepte ce urcau la primul etaj. Ninette — o fată zdravănă şi blondă, cam de vârsta ei — le lămuri că scara ducea la dormitoare, şi Rosalie porni poticnindu-se, simţind că picioarele îi deveniseră ca de plumb, dar hotărâtă să-şi păstreze măcar o rămăşiţă din independenţa faţă de Rand.

— Prostuţă încăpăţânată ce eşti! auzi deodată un glas bărbătesc, vorbindu-i în şoaptă lângă ureche. Fără îndoială, ai de gând să urci scara fără a cere nici un ajutor! Intenţionezi să-ţi cari sus şi cuferele?

Cu faţa palidă în urma efortului impus de călătorie, Rosalie nu răspunse nimic. Fără nici o greutate, Rand o ridică, braţele lui susţinându-i ferm spatele şi genunchii.

---

[1] *Petite cousine* (lb. fr. în original)= micuţă verişoară. (n.t.)

„*Ah, pauvre mademoiselle!*[1]“ auzi Rosalie exclamaţia doamnei Alvin.

Şi totul păru să se petreacă rapid, în timp ce, supusă, îşi rezemă obrazul de umărul lui Rand. Îi simţea pe faţă răsuflarea caldă, şi el o privea, purtând-o în susul scării pe care camerista pornise deja, înaintea lor.

Ce ciudat era — reflectă Rosalie — că soarta o silise să depindă de Rand, în asemenea măsură şi atât de des... pe ea, care tânjise după libertate şi independenţă... şi tocmai de el — un om în care puţini aveau încredere şi care avea reputaţia de a dispreţui responsabilitatea. Ce-l împingea să aibă grijă de ea şi s-o protejeze?

Rand o duse într-un dormitor decorat în culori pastelate şi auriu, cuvertura de pe micul pat cu baldachin având o nuanţă de roz pal. Rosalie nu fu în stare decât să arunce o privire obosită în jurul încântătoarei camere, spre a reţine detaliile — măsuţa de toaletă aurită, oglinzile cu rame ornamentale, pereţii pictaţi cu fermecătoare imagini de nori, îngeraşi şi ghirlande de frunze.

— Unde te duci? îl întrebă în timp ce el o culca confortabil pe pat.

— Camera mea se află la capătul coridorului, îi răspunse, învelind-o cu pledurile uşoare. Mireille se instalează tocmai acum în încăperea alăturată de a ta. Te vei simţi mai bine după ce vei dormi puţin, iubito.

Uluită de o asemenea tandreţe, Rosalie îşi dădu seama că propriile-i braţe continuau să înconjoare gâtul lui. Încet, îi dădu drumul şi-şi ascunse mâinile sub cuverturi, închizând ochii. Părea atât de absurd de neajutorată, aşa cum zăcea pe pernele mari, încât Rand nu putu rezista să nu rămână cu ea încă un minut. Salteaua se afundă puţin când el se aşeză pe marginea patului.

— Te vei odihni şi tu? îl întrebă Rosalie.

— Am unele lucruri de care trebuie să mă ocup.

---

[1] *Ah, pauvre mademoiselle!* (lb. fr. în original) = Ah, sărmana domnişoară! (n.t.)

— Ce fel de lucruri? insistă ea, smulgându-i un surâs.

— Nu ai de ce-ţi face griji, o asigură, vorbindu-i cu blândeţe. Nu mă voi depărta de tine.

În timp ce vorbea, îi dădea la o parte câteva şuviţe de păr mătăsoase ce-i căzuseră peste faţă. Atingerea lui era uşoară, ca o mângâiere. Le lăsă să i se răsucească în jurul degetelor, apoi i le trecu pe după urechi.

— Ce vei face? îl întrebă Rosalie, somnoroasă, relaxându-se tot mai mult sub alintarea degetelor lui.

— Te voi aştepta să te trezeşti, bineînţeles. Şi voi lua câteva decizii.

— În legătură cu mine? şopti ea, simţind cum degetele lui îi alunecă în lungul conturului feţei, coborând apoi pe curbura sensibilă a gâtului.

— Nu decizii referitoare la tine — replică Rand, cu un glas plin de inflexiuni grave şi subtile, pe care mintea ei obosită nu le mai putea analiza. Cum aş putea? (Degetul lui mare trecu uşor peste artera ce-i pulsa pe gât, apoi se îndreptă spre nodul de nervi încordaţi de lângă umăr, şi i-l masă până când muşchii i se relaxară.) Dilema mea este aidoma cu cea a minerului care găseşte un diamant într-o grămadă de pietre. Deoarece niciodată nu mai avusese o asemenea avere, se teme să n-o piardă. Este torturat de tot felul de întrebări: ce fel de montură i s-ar potrivi... şi cum să procedeze pentru a-l păstra? Şi cum să se ferească de primejdia de-a redeveni sărac?

Lăsându-se pradă somnului, Rosalie abia dacă-i mai auzea cuvintele. Mult mai târziu, se întrebă dacă-i simţise aievea pe obraz atingerea uşoară a buzelor, mângâierea răsuflării pe pielea ei, dulceaţa şoaptei unui iubit, sărutul pus pe păr. Sau nu fusese decât un vis, care trecuse-n fugă peste ea, ca lumina soarelui care, spre asfinţit, se stinge cu atâta părere de rău.

Rosalie dormi liniştit, trezindu-se abia peste câteva ore, când se aşternuse deja înserarea. De cum deschise ochii, Mireille îşi şi făcu apariţia, intrând în cameră cu o tavă pe care se afla un apetisant sortiment de hrană.

— *Mademoiselle*, aţi vrea să mâncaţi ceva anume la cină? o întrebă ea.

În timp ce Rosalie zâmbea, frecându-se la ochi, fata puse tava pe o măsuţă aurită şi o informă:

— *Monsieur* de Berkeley a spus că în seara aceasta veţi mânca aici, sus.

Apoi, ridicând pernele pentru ca Rosalie să se poată rezema de ele şi potrivind în jurul ei cuvertura, adăugă:

— Toţi sunt foarte ocupaţi cu organizarea castelului... din sat au venit persoane noi — un majordom, un băiat care se va îndeletnici cu curăţatul argintăriei şi al încălţămintei, o fată ce urmează să ajute la bucătărie, şi încă una, care va contribui la pregătirea altor camere.

— După cum înţeleg, ai cercetat absolut peste tot? o întrebă Rosalie, primind cu plăcere tava special concepută pentru servirea mesei la pat. Şi ce mi-ai adus aici?

— *Blanc manger d'un chapon*[1] — foarte indicat pentru o persoană bolnavă. Piept de clapon gătit cu migdale măcinate, iar bobiţele acestea mici, presărate pe deasupra, sunt seminţe de rodie.

Rosalie luă o înghiţitură de probă şi descoperi că era cea mai delicioasă mâncare pe care-o gustase vreodată. Alături de clapon, pe farfuria cu bordură aurită se afla o grămăjoară de soté de ciuperci cu smântână şi arpagic, iar pe tavă mai erau şi cornuleţe fragede, care, la dorinţă, puteau fi unse din belşug cu unt.

— Ca desert vă voi aduce o cremă de căpşuni, anunţă Mireille.

Rosalie izbucni în râs:

— Mă-ndoiesc că, după toate astea, voi putea mânca şi desertul!

— *Monsieur* a spus că trebuie să mâncaţi absolut tot.

— Absolut tot? repetă Rosalie nu prea convinsă. Cred că tu ai putea...

---

[1] *Blanc-manger d'un chapon* (lb. fr. în original)= clapon în sos alb. (n.t.)

— *Monsieur* a precizat că eu nu trebuie să mănânc nimic în locul dumneavoastră, declară Mireille, virtuoasă.

— Lui *monsieur* îi place tare mult să dea ordine, bombăni Rosalie, gândindu-se că şi Rand avea tot atâta nevoie să mănânce, cât şi ea. Sper că a avut o cină îmbelşugată. Ba chiar foarte îmbelşugată.

Fata dădu din cap în chip de confirmare şi se aşeză pe colţul patului, în timp ce Rosalie se înarma cu o furculiţă.

— *Vraiment*, chiar aşa a şi făcut, după ce-a revenit de la grajduri, unde se dusese să vadă caii. Grajdul e construit pentru a putea adăposti patruzeci de cai. Ninette mi-a spus că pe vremuri era plin.

— Şi acum câţi sunt? întrebă Rosalie între două îmbucături.

Mireille clătină din cap, gânditoare.

— Ah, daţi-mi voie să-mi amintesc... numai cinci. *Monsieur* de Berkeley i-a spus lui *monsieur* Alvin — administratorul, care-i şi grădinar, fiind totodată şi soţul doamnei Alvin — că trebuie să angajăm încă un grăjdar, deoarece vrea să mai cumpere nişte cai... cei din grajd nu sunt destul de rapizi şi buni de călărie pentru dânsul.

— Asta-i seamănă, conveni Rosalie, sorbind o înghiţitură de vin subţiat cu apă. Concepţia lui Rand despre călărie este, desigur, să-şi frângă gâtul gonind ca vântul şi sărind peste orice tufiş sau gard care-i apare-n faţa ochilor.

— Dacă veţi dori să călăriţi, când vă veţi simţi mai bine, vă pot întovărăşi eu, se oferi Mireille, şi speranţa din glasul ei era atât de transparentă, încât buzele Rosaliei se arcuiră într-un surâs.

— Dacă eşti convinsă că nu te-ar supăra...

— Oh, nu, nu m-ar supăra deloc! Şi, de asemenea — continuă Mireille, părând încurajată de acceptarea Rosaliei — în jurul castelului se-ntind grădini superbe, ba chiar şi un labirint, pe care *monsieur* Alvin îl întreţine foarte bine, tunzând

tufişurile! Dacă doriţi, vă voi însoţi în plimbările dumneavoastră de după-amiaza.

— O propunere atrăgătoare, fu de acord Rosalie.

— Şi vă voi ţine companie şi la târgul ce se va desfăşura, luna aceasta, în sat. Mi-a vorbit Ninette despre el. Bineînţeles, după ce voi cere îngăduinţa lui *monsieur* de Berkeley...

— Nu sunt proprietatea lui *monsieur*, îi întrerupse Rosalie vorba, brusc enervată de faptul că Mireille considera că Rand avea dreptul de a-i aproba sau dezaproba activităţile. Nu avem nevoie de permisiunea sa.

— Dar dânsul este vărul dumneavoastră, tutorele dumneavoastră, nu-i aşa? Trebuie să i se spună despre toate acestea, altminteri... altminteri se va supăra rău de tot pe mine, remarcă Mireille.

Expresia Rosaliei se îmblânzi imediat. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l atragă asupra cuiva, în special asupra lui Mireille, era mânia lui Rand. O încruntătură de-a sa era suficientă pentru a face pe oricine să intre sub pat de frică!

— Şi-n afară de asta — adăugă camerista — nu cred că dânsul ar spune „nu" la ceva ce aţi dori *dumneavoastră*.

— Aşa crezi? întrebă Rosalie, pe un ton sec. Din păcate, el are idei foarte ciudate în legătură cu ceea ce-şi închipuie c-ar trebui să fac eu. (Şi până acum, încercările sale de a-l conduce pe Rand nu reuşiseră toate în egală măsură. Nu era el omul care să poată fi mânuit cu uşurinţă.)

— *Je suis d'accord*[1], se învoi Mireille, dând din cap cu energie. Aveţi dreptate, este un bărbat cu multă voinţă. (Pe neaşteptate, glasul îi coborî până la nivelul unei şoapte conspirative.) Dar când îi zâmbiţi dumneavoastră, *mademoiselle* — şi aici îşi ridică un degeţel, clătinându-l uşor — voinţa lui nu are mai multă putere decât ăsta!

Rosalie izbucni într-un mic hohot de râs şi rupse unul din cornuleţele fragede, scuturând din cap cu prefăcută spaimă.

---

1. *Je suis d'accord* (lb. fr. în original) = Sunt de acord. (n.t.)

— Mă-ntreb dacă a fost înţelept din partea lui Rand să te aleagă pe tine drept însoţitoare a mea — spuse chicotind uşor, mai înainte de a-şi înfige furculiţa într-o ciupercuţă.

— O pereche de cai castraţi cafenii, un armăsar de prăsilă bătrân, cafeniu şi el, o iapă castanie, şi un murg — enumeră Rand, gânditor, conţinutul grajdurilor, stând cu nonşalanţă într-un fotoliu fragil dar bogat ornamentat şi întinzându-şi în faţa sa picioarele musculoase.

După ce călărise la o oră matinală, venise în dormitorul Rosaliei şi-o găsise tocmai când începea să-şi consume pe-ndelete micul-dejun. Tânăra constituia o priveliţte încântătoare, paloarea fiindu-i alungată de îmbujorarea datorată unui somn îndelungat şi recentei sale treziri.

— Murgul poate alerga cu o viteză destul de bună — continuă el, dar ceilalţi sunt prea în vârstă şi prea bine hrăniţi spre a mai fi de cine ştie ce folos. (Deodată chicoti, şi ochii cu paiete aurii i se fixară pe o amintire îndepărtată.) Nu reţin multe amănunte în legătură cu bătrânul marchiz, în afară de dragostea lui pentru cai. Mă-ntreb dacă ştie cumva că grajdurile lui clădite să conţină patruzeci de animale sunt încălzite doar de cinci mârţoage rotofeie care, în chip de unică mişcare, se apără de muşte.

Rosalie râse, rupând un capăt de corn şi ungându-l cu miere proaspătă.

— Ai de gând să măreşti în curând inventarul grajdurilor castelului d'Angoux? întrebă.

— Îi voi vizita astăzi pe câţiva dintre cei mai de frunte moşieri locali. Poate vor apărea unele perspective. Oricum, pe-aici se obişnuieşte ca noii localnici ai districtului să-şi viziteze vecinii.

— Chiar aşa? Nu ei sunt aceia care trebuie să facă prima mişcare, urându-ne bun-venit? Şi eu, care credeam că francezii

sunt foarte ospitalieri! Modul în care procedăm noi, în Anglia, pare mult mai raţional.

— Mai curând aş prefera ca-n primele săptămâni să nu ne viziteze nimeni, replică Rand, mângâindu-şi obrazul cu un gest absent. (Uşoara tentă albăstrie a bărbii crescute îl făcea să pară mai întunecat la faţă, şi oarecum lipsit de scrupule.) Motivul pentru care ne aflăm aici este acela de a ne bucura de linişte, nu să ne jucăm de-a gazda faţă de o haită de musafiri curioşi.

— Oh!...(Rosalie se întrerupse, mestecând în timp ce-şi cântărea cuvintele, apoi se sili să înghită.) Crezi că cineva, pe-aici, are cunoştinţă de... despre bârfa...

— Despre zvonurile în legătură cu fiica lui Brummell? preciză Rand, scuturând apoi din cap. Vei descoperi în curând că provincia asta mică constituie ea însăşi un întreg univers, izolat de Paris în aceeaşi măsură în care-i izolat faţă de Japonia. Aici, singura preocupare sunt treburile locale — ştirile de prin partea locului, bârfele din zonă. Este adevărat, în Anglia ai reprezenta visul unui făuritor de bârfe, dar aici... te asigur, nu vei constitui încă mult timp un subiect de discuţie.

— Îţi mulţumesc, spuse Rosalie pe un ton sec.

În timp ce făcea să alunece cornul bând după el o cafea cu lapte fierbinte, ochii i se luminară de un gând plăcut.

— Atunci, asta-nseamnă că te pot însoţi când vei vizita...

— Poţi continua un timp să te odihneşti în pat, o corectă Rand, glasul lui având acea intonaţie ce amintea de despotism şi care o îndemna să nu i se supună. Iar dacă te simţi mai în putere, o poţi lua pe Mireille, să daţi împreună o raită prin aripile castelului. Există destule picturi, sculpturi şi alte distracţii, cât să te ţină ocupată o vreme.

Încercând să-şi potolească reacţia de uşoară jignire faţă de tonul lui poruncitor, Rosalie izbuti să-şi reţină replica în limite calme. Pe Rand avea să-l învingă mai degrabă prin blândeţe decât prin încăpăţânare.

— Te voi vedea la prânz? îl întrebă, glasul trădându-i mai multă dorinţă decât ar fi preferat ea.

Cu toate acestea fu mulţumită când el îi răspunse pe un ton apreciabil mai blând decât înainte.

— Astăzi nu. Dar mă voi înapoia la timp pentru cină.

Când Rand se ridică în picioare, cizmele lui de călărie străluciră în lumina dimineţii cu luciul abanosului lustruit, accentuându-i pulpele şi scoţându-i în evidenţă coapsele bine-făcute, într-un mod pe care probabil orice femeie l-ar fi ignorat. Însă Rosalie nu se putu împiedica să observe ce chipeş era în costum de călărie, cât de ciufulit şi masculin arăta, cu părul lui brun-auriu răvăşit şi cu obrazul nebărbierit.

— Dacă-ţi trebuie ceva, adăugă el, spune-i lui Mireille sau doamnei Alvin.

— Niciodată n-am visat să am eu însămi o domnişoară de companie, răspunse Rosalie, zâmbind şi lingându-şi de pe deget o picătură de miere. Ar trebui să mă aflu acasă, alergând să-i aduc Elainei ceaiul de dimineaţă, şi-n loc de asta huzuresc într-un impunător castel din Franţa, încercând să mă hotărăsc cum să-mi petrec mai bine timpul de trândăvie.

O coadă groasă de păr blond îi atârna peste umăr, până spre mijloc, şi ochii de un albastru intens străluceau ca aceia ai unei pisicuţe mulţumite. Rand contempla atrăgătoarea privelişte pe care-o oferea — încă atât de nevinovată, inspirând atâta puritate sufletească. Ar fi vrut să strivească în braţele sale trupul ei zvelt şi catifelat, s-o ţină aşa zile de-a rândul, inhalându-i mireasma, ascultându-i fiecare respiraţie şi fiecare bătaie a inimii.

— Ar trebui să te afli acasă, în siguranţă lângă mama ta, spuse cu glas răguşit, şi Rosalie ridică o privire mirată simţind schimbarea din tonul lui. Hotărând ce culoare ar fi indicat să aibă panglica cu care-ţi legi părul, cu care băiat să dansezi şi să flirtezi la următorul bal.

— Eu... începu ea să spună, tulburată de intonaţia lui dură, însă pe urmă se decise să zâmbească din nou. Îţi doresc o zi bună — îi ură.

Dar surâsul îi tremură când Rand îi ignoră cuvintele şi părăsi brusc încăperea, cu sprâncenele încruntate dar reuşind să deschidă uşa cu un gest perfect controlat.

De îndată ce auzi zgomotul clanţei închizându-se, Rand se rezemă de peretele coridorului şi, strângându-şi pleoapele, trase adânc aer în piept.

— Nu mai pot continua în felul acesta, şopti, încleştându-şi pumnii. Doamne, Rosalie, nu-ţi pot citi gândurile şi nu ştiu ce vrei! Sunt hipnotizat de degetele tale, dornic să mă reped la cel mai mic semn al lor şi la orice chemare... dar — fir-ar să fie! eşti greu de suportat pentru mândria unui bărbat!

Uneori ea era o femeie puternică şi voioasă, alteori era fragilă, având nevoie de forţa lui; felul în care se schimba făcea parte din ceea ce-l fascina pe Rand, dar îl şi irita. Pentru o vreme, trebuia să pună între el şi Rosalie o distanţă mai prudentă, fiindcă el însuşi era prea vulnerabil faţă de dispoziţia ei capricioasă şi, pe de altă parte, era clar că Rosalie avea nevoie de timp de gândire.

— Eu cred — spuse Mireille, şi feţişoara ei de spiriduş se încruntă sub efortul concentrării — noi credem... voi credeţi... ei cred... el credeşte...

— El *crede* — o corectă Rosalie, răsfoind paginile cărţii englezeşti, în căutarea altui verb de conjugat.

Stăteau în grădiniţa însorită din spatele castelului, în apropierea uşilor cu geam ce se deschideau dinspre superba cameră de zi.

Monsieur Alvin avusese grijă să fie aduse pentru ele fotolii şi perne, astfel încât să poată beneficia de aer curat în deplin confort. Sufla o adiere de vânt caldă şi plăcută, impregnată de mireasma florilor şi a ierbii, de lumina soarelui şi de splendoarea verii.

— Mireille, eşti o adevărată minune. Niciodată n-am mai întâlnit pe cineva cu o memorie ca a ta. Ia încearcă-l şi pe acesta: verbul „a fi". Eu sunt, ei sunt...

— ... tu sunt, voi sunt, noi sunt[1] — completă Mireille, triumfătoare.

Rosalie îşi reţinu o imensă poftă de a râde.

— Nu...

— Tu suntem?

— Tu *eşti*, rectifică Rosalie, nu fără o caldă simpatie în glas. Engleza nu-i atât de uşor de învăţat ca franceza — nici pe jumătate.

Mireille oftă dezamăgită, ochii negri sclipindu-i de însufleţire.

— Limba engleză... e la fel ca englezii: *elle n'est pas raisonable*[2].

— Nu, nu prea este raţională — fu de acord Rosalie, închizând cartea şi adresându-i un surâs micuţei sale însoţitoare. Cred că pentru astăzi e de ajuns.

— Pot continua! protestă Mireille, cu încăpăţânare. Ce-i asta? întrebă, luând cel mai la-ndemână obiect din preajma ei.

— O carte, răspunse Rosalie.

— Şi asta?

— O piatră. Iar asta-i o uşă, şi acesta — un copac...

— Dar asta?

— O floare — spuse Rosalie, luând bobocul din mâna micuţă a lui Mireille şi privindu-l cu admiraţie.

Niciodată nu văzuse un trandafir atât de superb. Petalele îi erau abundente, fragile şi palide, cu o nuanţă gălbuie spre mijloc. Tija şi frunzele, de un verde întunecat, străluceau. Avea un parfum dulce, suav, îmbătător.

— O floare foarte frumoasă, adăugă.

---

[1] În limba engleză, verbul *to be* (a fi) are la indicativ prezent forme identice pentru persoana a II-a singular şi a I-a, a II-a şi a III-a plural. (n.t.)

[2] *Elle n'est pas raisonable* (lb. fr. în original)= Nu este raţională. (n.t.)

— Un trandafir. *Gloire de Dijon*[1], se alătură conversaţiei o voce nouă.

Cele două femei îşi întoarseră capul şi văzură silueta masivă a lui *monsieur* Alvin, care tocmai venea după ce retezase şi tunsese iedera. Nu era tot atât de pântecos ca *madame* Alvin, dar zâmbetul îi era la fel de plăcut, şi ochii îi sclipeau de mulţumirea omului care este împăcat cu soarta lui şi cu lumea-n care trăieşte. În absenţa proprietarului el era administratorul general al castelului, însă marea lui iubire şi talentul său îl constituia grădinăritul.

— Dincolo de labirint se mai află un tufiş din acesta, cu nuanţe roz în loc de galben, dar florile aceluia nu sunt atât de mari. Trandafirii *Gloire de Dijon* au nevoie de apărare... sunt puternici şi rezistenţi la bază, dar au petale delicate. Ca să crească mari şi frumoşi trebuie să fie apăraţi de vânt şi de intemperii.

— Da, înţeleg, spuse Mireille, şi micuţul ei zâmbet maliţios căpătă o nuanţă de şiretenie când aruncă o scurtă privire spre Rosalie. Oare nu toate rozele lui *monsieur* Rand au nevoie să fie protejate?

— Mireille...! o apostrofă Rosalie, eşti o micuţă caţă.

Deşi îi vorbise în engleză, din felul în care se lărgi zâmbetul lui Mireille, Rosalie înţelese că aceasta prinsese sensul observaţiei.

Din păcate, pe măsură ce se scurgeau zilele, iar săptămânile zburau una după alta, Mireille găsea tot mai puţine motive decât îşi închipuise la început că va avea pentru a o tachina pe Rose în legătură cu Rand. Adevărul era că Rand nu stătea decât rareori împreună cu ele. În cea mai mare parte a timpului era plecat, supraveghind tot felul de treburi privitoare la administrarea şi întreţinerea castelului. Existau multe probleme care fuseseră amânate an de an — reparaţii, plăţi scadente şi obligaţii care, în cele din urmă, se acumulaseră în aşa măsură încât soţii

[1] *Gloire de Dijon* (lb. fr. în original)= Gloria/fala Dijonului. (n.t.)

Alvin nu le mai puteau face faţă. Rand părea că se bucură de dificultăţile ce se cereau a fi învinse, dar Rosalie simţea că ceva îl îngrijora încontinuu. Uneori revenea, după ce călărise îndelung, cu părul şi cămaşa ude de transpiraţie şi cu chipul încordat de frământări sufleteşti. De cele mai multe ori îşi ferea ochii de ai ei, deşi conversa şi zâmbea cu uşurinţă, însă parcă în mod automat. Atitudinea lui faţă de Rosalie semăna din ce în ce mai puţin cu aceea a unui iubit şi tot mai mult cu cea a falsului văr. Părea înclinat să şteargă orice rămăşiţă a apropierii dintre ei, nevizitând-o între patru ochi decât un minut sau două, în fiecare dimineaţă, când se oprea lângă ea după ce călărise, pentru a se interesa, ca din obligaţie, de sănătatea ei.

În fiecare seară, Mireille, Rosalie, Rand şi cei doi Alvin luau împreună cina, deoarece, în unele privinţe, treburile la castel erau conduse cu foarte puţin formalism. Dar chiar şi atunci Rosalie nu putea discuta cu Rand nimic altceva decât lucruri comune, fiindcă, după ce se termina ultimul fel de mâncare, majoritatea locuitorilor castelului se duceau să se culce încă de la ora nouă. Niciodată nu se ivea vreun prilej pentru a petrece cu el câteva clipe de apropiere. Spre dezamăgirea şi surprinderea sa, Rosalie îşi dădea seama că Rand prefera această situaţie! Oscila între a fi supărată pe el şi a dori să retrăiască intimitatea deosebită pe care-o cunoscuseră cândva, însă toate aparenţele indicau că Rand nu părea să simtă lipsa vechii lor apropieri. La început fu intrigată, apoi dori cu disperare să-i recâştige atenţia şi, în cele din urmă, se resemnă cu durere la realitatea că nu se va mai bucura de ea.

În ciuda nemulţumirii sale în privinţa problemelor personale, sănătatea Rosaliei se ameliora văzând cu ochii. Într-un răstimp uimitor de scurt reînflori cu o forţă proaspătă — stare pe care o punea în întregime pe seama meritelor bucatelor gătite de *madame* Alvin. Până acum niciodată nu mâncase atât de bine. Totul era proaspăt şi preparat cu grijă, condimentat şi garnisit cu legumele, zarzavaturile şi plantele aromate care creşteau în grădina din spatele castelului. Meniurile cuprindeau

şuncă afumată frecată cu sare, cuişoare şi anason, curcan umplut cu zmeură, calcan prăjit şi fripturi de toate soiurile. Fiecare fel de mâncare era precedat de o delicioasă supă, ca de exemplu *potage*[1] *à la Monglas*, făcută cu diverse feluri de ciuperci sau *à la Crécy* — cu carote... sau supă de dovleac — preferinţa Rosaliei, deoarece era servită într-un dovleac scobit şi glazurat. Apoi veneau *entremets*[2]-urile, care constau, de obicei, din mici gustări uşoare şi picante, cum ar fi trufe coapte pe jar, cremă de ananas, sau sufleuri. Deserturile erau întotdeauna variate şi abundente: budincă Orléans — o cremă fină de zahăr şi ouă, între straturi de biscuiţi; prăjituri cu caise şi tarte cu marţipan, aranjate în formă de inimă; foitaje delicioase, alcătuite din straturi peste straturi de aluat uşor ca fulgul umplut cu creme gustoase şi fructe.

Rosalie observă că şi Mireille beneficia de hrana bună şi somnul suplimentar. Semăna tot mai puţin cu un copil subponderal şi din ce în ce mai mult cu o fată sănătoasă şi vioaie, ale cărei picioare abia atingeau pământul când alerga prin castel şi prin grădină. Se plimbau împreună pe întinsele domenii, discutând mult şi neducând vreodată lipsă de teme de conversaţie. Însă niciodată nu vorbeau despre Rand sau despre faptul — atât de evident — că Rosalie tânjea să redeştepte interesul de mai înainte al acestuia faţă de ea. Până când, într-o dimineaţă, Rosalie atacă, posomorâtă, subiectul respectiv, în timp ce Mireille îi împletea şi-i prindea cu agrafe părul, în faţa măsuţei de toaletă din dormitorul ei.

— Mireille, aşa nu se mai poate — spuse, oftând când privirea îndurerată a ochilor ei albaştri o întâlni pe cea a ochilor negri ai fetei. Este inutil să-ncerc să-i atrag atenţia. Tot atât de bine mi-ai putea lăsa părul nepieptănat, dându-mi să mă îmbrac într-o pânză de sac. Sentimentele pe care le avea pentru mine la Paris au dispărut cu desăvârşire. Felul în care-mi vorbeşte

---

[1] *Potage* (lb. fr. în original) = supă. (n.t.)

[2] *Entremets* (lb. fr. în original) = gustări. (n.t.)

acum, modul în care mă priveşte... sunt cu totul diferite de cele de atunci... *Dieu*[1]! este atât de afurisit de *amabil* şi are o privire atât de a dracului de *frăţească*, încât îmi vine să-l strâng de gât!

— Oh, *mademoiselle* — răspunse Mireille cu un zâmbet îndurerat şi, lăsând jos peria cu mâner lăcuit, îşi rezemă de masă un şold. Cum se face — întrebă, aţintind asupra Rosaliei o privire scrutătoare — că eu am şaisprezece ani şi dumneavoastră douăzeci, şi totuşi eu vă întrec în înţelepciune? Cum de nu puteţi vedea ceea ce este atât de evident pentru mine şi pentru oricine altul dintre cei de aici?

— Şi ce vezi tu de fapt?

— Poate este adevărat ce se spune, că iubirea te orbeşte... dacă-i aşa, sper să nu mă îndrăgostesc niciodată, pentru că, *vraiment*, tare-i mai prosteşte amorul pe bărbaţi şi pe femei! Bineînţeles că *monsieur* vă iubeşte! Nu se gândeşte la dumneavoastră nici pe departe aşa cum ar face-o un frate... Nu vi s-a întâmplat niciodată să vă întoarceţi capul repede şi să-i surprindeţi expresia ochilor? *Ma foi*[2], de-aţi şti cum vă soarbe din priviri când nu vă uitaţi la el!...

Mireille îşi coborâse glasul şi acum se duse să închidă uşa. Când se înapoie, Rosalie stătea cu capul plecat.

— Ce pot face mai mult? întrebă, şi vocea aproape că-i tremura de durere. Mă agăţ de fiecare cuvânt al lui, îi zâmbesc, îl ating, iar el mă respinge atât de politicos... sunt sigură că ştie ce simt, pentru că este sensibil şi nu-i defel lipsit de experienţă.

— *Mademoiselle*, eu nu ştiu ce s-a-ntâmplat între dumneavoastră şi el. Pe dumneavoastră vă cunosc puţin. Despre el nu ştiu aproape nimic. Dar pot afirma fără să mă-nşel că vă aşteaptă.

— Mă aşteaptă pe mine? Şi ce aşteaptă să fac eu? întrebă Rosalie pe un ton lipsit de expresie.

---

[1] *Dieu!* (lb. fr. în original)= Dumnezeule! (n.t.)

[2] *Ma foi* (lb. fr. în original)= Pe cinstea mea (n.t.)

— Să decideţi ce anume vreţi de la dânsul, şi ce înseamnă dânsul pentru dumneavoastră; iar dânsul nu se va apropia decât atunci când vă veţi fi hotărât. *C'est ça*[1]! Totul e foarte simplu.

În cameră se aşternu o linişte adâncă şi, încet, Rosalie îşi ridică privirea spre Mireille. Fata îi citi în ochii albaştri îndoiala, oftă şi schiţă gestul de a-şi trage o palmă.

— Fir-ar să fie! exclamă. Am vorbit prea mult.

— Nu, o contrazise repede Rosalie, n-ai spus deloc prea multe. Am nevoie de cineva care să mă ajute să judec limpede totul. Nu-mi vine deloc să cred că Rand încă m-ar mai dori ca odinioară.

— L-am văzut la Paris, replică Mireille cu calm, când îşi închipuia că nu vă veţi mai trezi niciodată. Era *fou*[2], şi spun asta fără nici o exagerare.

— *Fou*? repetă Rosalie, cu o încruntare ciudată — era un cuvânt pe care până acum nu-l mai întâlnise.

— Hmm... (Mireille îşi muşcă buza, căutând un mod prin care să i-l explice.) Da, *fou* — ca atunci când lucrurile nu sunt în regulă, fie-n cap, fie-n inimă. Când ceva nu-i în ordine cu felul de a gândi...

— Nebun, spuse Rosalie, şi ochii i se măriră de mirare, când şi-i îndreptă asupra micuţei cameriste. Rand era...

— Da. Complet.

— Ei bine, în clipa asta sunt şi eu *fou*[3]. Cu totul. Fiindcă inima mea ştie ce doresc de la el, iar capul îmi demonstrează toate motivele pentru care asta ar fi o greşeală. Încă de când l-am întâlnit, gândirea şi sentimentele mele au fost în contradicţie, împingându-mă către el, trăgându-mă departe de el.

— Şi vă mai întrebaţi de ce se poartă rece cu dumneavoastră? îi atrase Mireille atenţia, cu blândeţe.

— Vrei să spui că m-a evitat pentru că încearcă să se apere?

---

[1] *C'est ça!* (lb. fr. în original)= Asta-i! (n.t.)

[2] *Fou* (lb. fr. în original)= nebun. (n.t.)

[3] Forma feminină corectă a adjectivului francez *fou* este *folle*. (n.t.)

— *Mais oui*[1].

— Şi atunci, cum aş putea...?

— Nu eu sunt cea indicată să vă dau sfaturi, replică Mireille, ridicându-se brusc şi scuturându-şi de pe fustă o scamă imaginară.

Rosalie gemu şi-şi sprijini fruntea în mâini.

— Problema pare foarte complicată şi totuşi este ridicol de simplă. Inima îl doreşte pentru toată viaţa, însă mintea îmi spune că nu-l pot avea vreme atât de îndelungată, aşa c-ar fi mai bine să nu-l am deloc. Nu aceasta-i soluţia evidentă?

— Ba da, răspunse Mireille şi, dintr-o dată, expresia îi deveni chinuită.

Era o expresie ciudată pentru faţa unui spiriduş. Ochii i se umbrirră la aducerea aminte a unui trecut scurt dar complicat, pe care refuza să i-l destăinuiască vreunei alte fiinţe.

— Da, *mademoiselle*, mie mi-ar fi uşor să aleg răspunsul. Fericirea se spulberă la fel de lesne cum se împrăştie fulgii, sub un vânt puternic. Nu-i rezistentă, şi nu-i deplină... vine în cantităţi mici. Adunaţi-le atunci când puteţi. Nu merită să dispreţuiţi firimiturile pe care le aveţi, din cauza întregului pe care vă este imposibil să-l căpătaţi.

— Iartă-mă, şopti Rosalie. Probabil că-ţi par îngrozitor de egoistă.

— Nu.

Brusc, sclipirea din ochii ei dispăru, şi fata luă peria, reîncepând să aranjeze buclele lungi şi mătăsoase. Pe neaşteptate, schimbă subiectul.

— Azi-dimineaţă, la bucătărie, am auzit că Jérème a înşeuat unul din cai, pentru ca *monsieur* de Berkeley să-l viziteze pe *monsieur* Lefèvre, perceptorul local. Ar trebui să se înapoieze pe la-nceputul după-amiezei. Dacă doriţi, îl puteţi vedea atunci.

— Un perceptor? Credeam că Rand se ocupase de impozitele neplătite încă în urmă cu câteva săptămâni, când a venit aicl spre a scoate la vânzare castelul.

---

[1] *Mais oui* (lb. fr. în original)= Păi sigur că da. (n.t.)

— Am auzit că *monsieur* Lefèvre este un om tare rău, un om lacom. După ce *monsieur* de Berkeley a vândut pământurile familiei d'Angoux arendaşilor care le lucrau, *monsieur* Lefèvre a mărit impozitele pe pământ. Dar ţăranii nu-şi pot permite să-i plătească mai mult.

— De ce să fi făcut Lefèvre aşa ceva? se întrebă Rosalie cu voce tare, încruntându-se. Rand mi-a spus că impozitele funciare sunt şi aşa mai mari pentru ţărănime decât pentru moşierii bogaţi. Nu poţi stoarce sânge dintr-o piatră.

— Glasul ţăranilor nu are putere. La o asemenea depărtare de Paris, deţinătorii locali de funcţii importante pot face tot ce poftesc. Satele sunt propriul lor regat. Noaptea trecută, un grup de ţărani au venit la castel să-l roage pe *monsieur* de Berkeley să vorbească pentru ei cu *monsieur* Lefèvre, deoarece acum el este persoana cu cel mai înalt rang social din district, şi ei îşi amintesc de bunătatea lui, când le-a vândut pământurile la un preţ atât de mic.

— N-am auzit nimic despre...

— Noi ne dusesem deja la culcare, spuse Mireille.

Apoi, cu un mic zâmbet încrezut, adăugă:

— Dar ştiu tot ce se-ntâmplă pe-aici, deoarece *madame* Alvin este o femeie foarte vorbăreaţă. Şi ce nu aflu de la ea, îmi spun Ninette şi Eleazar.

— În mod cert, Rand nu mi-a pomenit nimic despre toate acestea, zise Rosalie, împreunându-şi braţele la piept şi uitându-se nemulţumită la propria-i imagine reflectată de oglindă. Dar el doreşte probabil să-mi abată atenţia asupra altor probleme pe care le-am neglijat prea multă vreme. (Simţi un junghi de teamă sfredelindu-i stomacul şi, cu hotărâre, îl ignoră.) Mireille... după ce termini cu părul meu, aş vrea să rămân singură. Am... am de scris o scrisoare, şi nu ştiu cât timp îmi va lua.

Pardoseala era presărată cu ciorne mototolite, fiecare din ele mai nemulţumitoare decât cea precedentă. Rosalie nu vru

să părăsească masa de scris până nu sfârşi ceea ce-şi propusese. Niciodată nu-şi închipuise că se va afla într-o situaţie atât de ridicolă. Cum putea ea să scrie o scrisoare prin care s-o întrebe pe mama sa dacă îi era într-adevăr mamă? Oare Amille avea să fie îndurerată de întrebările ei? Sau se va mânia? Şi ce credea despre faptul că Rosalie trăia în Franţa, sub protecţia unui bărbat? „*Maman*... nu fac asta pentru că aş fi uitat regulile morale pe care le-ai străduit să mi le sădeşti în minte şi-n suflet" — i se adresă în gând Rosalie, dorind să poată sta de vorbă cu Amille faţă-n faţă, în loc să scrie un mesaj bombastic. „Dar, *maman*, nu mi-ai spus niciodată ce să fac atunci când altceva pare a fi şi mai important. N-am fost orbită de iubire, sau patimă... doar că am început să înţeleg că fericirea nu constă în a avea un trai asigurat. Trebuie să-mi asum unele riscuri."

Când scrisoarea fu în cele din urmă încheiată, o împături şi o sigilă cu grijă, vârând-o apoi într-o punguţă pe care şi-o legă de cordonul rochiei sale verde ca jadul. Deodată observă că, datorită ceasurilor petrecute în grădina însorită, pielea ei, de obicei palidă, căpătase nuanţa unei piersici uşor pârguite.

— Sfinte Doamne! exclamă, cercetându-şi cu o privire critică faţa, braţele şi pieptul, pe care i le arăta oglinda bogat ornamentată. Dacă nu sunt atentă, o să ajung tot atât de bronzată ca Rand. (Soarele îi înflorise şi în obraji nişte bujori de un roz intens, făcând-o să ofteze, înspăimântată.) Fiica lui Brummell! bombăni, inspectându-şi nasul, să vadă dacă nu cumva şi pe el îl înroşise soarele. Dacă aceea sunt eu, înseamnă că i-am moştenit defectele şi nici una dintre calităţi.

Îşi ridică încet mâna zveltă până la gât, atingând locul în care pandantivul ei de aur atârnase atât de adesea, prins de o panglică. Fu străbătută de un fior rece când îşi dădu seama că tatăl pe care odinioară îl detestase pentru că nu era în viaţă, lângă ea, s-ar putea afla, chiar în acea clipă, la Calais. George Brummell — George Belleau... dacă erau unul şi acelaşi, cum izbutise Amille să-i ascundă adevărul?

„*Maman*" — şopti Rosalie, vârând mâna în punguţă, să pipăie marginea scrisorii — „oare s-ar putea să fii fosta guvernantă a adevăratei mele mame?"

Cu o scurtă înfiorare, dădu drumul scrisorii şi se duse s-o cheme pe Mireille.

Rosalie urmă cu un mers mai precaut paşii vioi cu care Mireille se îndrepta spre grajduri, deoarece, pentru ea, acela era un teritoriu necunoscut. Grajdurile miroseau plăcut, a fân, cai, piele şi hrană, şi ea cercetă spaţiosul interior cu o privire furişă dar curioasă. Niciodată nu văzuse atâtea staule pentru cai. Chiar şi cu noile achiziţii ale lui Rand, doar o mică parte din ele erau ocupate. Jérème — un tânăr roşcovan de optsprezece ani — stătea pe un scăunel, ocupat să cioplească în nişte plăcuţe de lemn numele cailor nou cumpăraţi. Când intrară cele două fete, sări în picioare şi-şi aruncă pălăria cât colo.

— *Mademoiselle* de Berkeley, şopti, înclinând capul cu mult respect.

Apoi ochii lui căprui-deschis sclipiră către însoţitoarea ei cu mult mai multă familiaritate.

— ... *et*[1] Mireille, adăugă.

— *Bonjour!* îl salută Rosalie, colţurile gurii ridicându-i-se într-un surâs uşor întrebător.

Era limpede că între tovarăşa ei şi Jérème se petrecuse ceva, fiindcă Mireille îl ignora cu bună ştiinţă pe băiat, şi când trecu pe lângă el, năsucul ei se ridică în sus.

— Aceştia sunt caii pe care i-a cumpărat *monsieur* de Berkeley, o informă camerista pe Rosalie. Sunt foarte frumoşi, nu-i aşa ?... Ăsta-i Murmur, iar cea de-aici e Linette. Locul gol de alături îi aparţine lui Diamant, un cal mare şi negru, pe care *monsieur* l-a luat spre a-l vizita pe *monsieur* Lefèvre.

— Lefèvre... repetă Jérème, intervenind cu vioiciune în conversaţie şi prefăcându-se că scuipă plin de scârbă pe jos, după ce numele acela îi părăsise buzele. Întreg satul îl urăşte pe

---

[1] *Et* (lb. fr. în original)= Şi (n.t.)

monsieur Lefèvre. Nu cred că va ajunge la vreun acord sau la o înţelegere cu *monsieur* de Berkeley sau cu oricine altcineva. Lefèvre este prea...

— *Monsieur* de Berkeley are o bogată experienţă în negocierea cu funcţionari antipatici — spuse Rosalie pe un ton dătător de încredere şi întinzând mâna să mângâie botul catifelat al lui Murmur.

— Cu respect, *mademoiselle*, vă fac să remarcaţi că n-a putut avea experienţă cu oameni negri la suflet cărora le place să stoarcă dintr-un biet sătuc şi cel din urmă bănuţ, spre a-şi umple propriile buzunare.

— *Monsieur* conduce o intreprindere mare şi a tratat cu foarte multă îndemânare cu funcţionari vamali încăpăţânaţi, cărora nu le plac mărfurile importate din Anglia, replică Rosalie. Nu cred că *monsieur* Lefèvre va constitui pentru el vreo dificultate.

— Sper să aveţi dreptate, spuse-n şoaptă Jérème, părând că se-ndoieşte serios.

Cu nerăbdarea-i caracteristică, Mireille bătu din picior.

— Bineînţeles că are dreptate, idiotule! Orice om care-a scos vreodată nasul afară din sat ştie că un vameş este de zece ori mai greu de convins decât un perceptor!

Rosalie zâmbi când remarcă expresia atotştiutoare a însoţitoarei sale şi căută un mod prin care să schimbe subiectul, deoarece Jérème începea să se arate jignit de-a binelea. Plesni uşor din limbă către calul cafeniu şi bătrân de lângă Murmur.

— Şi el cum se numeşte? întrebă, incapabilă să descifreze literele grosolane de pe plăcuţa pe care era cioplit numele.

— *Revenant*, o lămuri Jérème.

Rosalie chicoti.

— În engleză, numele lui înseamnă „Fantomă" sau „Spiriduş". Nu ţi-aş recomanda, Mireille, să-l călăreşti mai înainte de-a descoperi cum şi l-a căpătat.

Mireille se pregăti să răspundă, dar atenţia îi fu atrasă de o uşoară mişcare din colţul unui staul neocupat, şi se repezi într-acolo, scoţând o exclamaţie de încântare.

— *Mademoiselle*! Oh, veniţi aici să vedeţi!

În staul se rostogoleau unii peste alţii patru pisoi — patru ghemotoace de blană vii — care se atacau cu gheruţele şi săreau unii peste alţii; apoi, când simţiră apropierea vizitatoarelor, se uitară la ele cu ochi rotunzi şi strălucitori.

— Ce dulci sunt! se înduioşă Rosalie, faţa luminându-i-se de plăcere.

Fără ezitare, se ghemui lângă Mireille, nepăsându-i că fusta i se târa pe pardoseala presărată cu fân. Luând unul dintre trupuşoarele ce se zvârcoleau, Rosalie mângâie cu vârful degetelor blăniţa moale şi simţi sub ele vibraţiile slabe ale unui tors. Deodată o străbătu gândul că se purta cu o remarcabilă lipsă de demnitate. Nici o adevărată lady nu s-ar aşeza pe vine, într-un staul, extaziindu-se asupra unei astfel de descoperiri — dar ce catifelat era pisoiul, cât de încrezător şi cât de fragil! Minunându-se, îi cuprinse în palmă întregul căpşor, amuzată de urechile lui miniaturale şi de ţepii fini ai mustăţilor. În timp ce-l ţinea lângă gât încercând să se poarte cât mai blând cu el, pisoiul se zbătu să ajungă într-o poziţie mai sigură şi, din întâmplare, se agăţă de pielea ei cu gheruţa lui subţire. Totuşi, Rosalie nu-i dădu drumul, ci îl aşeză, încă torcând, pe umărul său. Apoi se ridică în picioare, şi tocmai atunci auzi un tropot de copite ce vestea apropierea mai multor cai.

Apărând în cadrul uşii mari a grajdului, Rand descăleca de pe un cal uriaş care lucea ca abanosul. Nările largi şi sensibile ale animalului tremurau în urma unui galop rapid, iar respiraţia accelerată îi umfla şi-i contracta alternativ coastele. Copitele mari, bine lustruite, izbeau nervos pământul, exprimându-i împotrivirea faţă de o oprire atât de bruscă.

— Calmează-l, Jérème — spuse Rand, glasul lui grav de bariton răsunând autoritar, deşi vorbea cu blândeţe.

Rosalie îl privi plină de admiraţie, strângându-şi braţele în jurul trupului, impregnându-se de imaginea lui. De atâtea ori îl văzuse în cele mai elegante haine de seară, calm, neciufulit şi

de-a dreptul frumos, şi cu toate acestea nimeni nu se putea compara cu el, aşa cum arăta în clipa aceea, respirând prin fiecare por o masculinitate nepoleită.

Mânecile cămăşii lui albe şi simple erau suflecate până mai sus de coate, dând la iveală încheieturile puternice ale mâinilor şi antebraţele sculpturale. Cămaşa se lipea de el, în pete umede, mai ales în zona plată din dreptul stomacului şi pe suprafaţa mare, solidă ca o stâncă, a spinării sale. Când Rand se răsuci spre a-i da lui Jérème hăţurile calului, privirea Rosaliei alunecă, admirativă, peste silueta lui înaltă, lată-n umeri, descoperind uşoarele schimbări ce surveniseră de când sosiseră la castel. Recuperase greutatea pe care o pierduse în timpul bolii ei, la Paris, recăpătându-şi vigoarea ce-l făcea să pară atât de invulnerabil. Pantalonii de călărie se lipeau, datorită transpiraţiei, de conturul dur, încordat, al pulpelor şi şoldurilor lui.

Soarele îi reîmprospătase bronzul, astfel încât pielea îi strălucea acum într-o nuanţă mai închisă. Dimpotrivă, părul îi era mult mai deschis, presărat din plin cu sclipiri de aur topit.

Îndreptându-se cu un mers suplu către o fântână din apropiere, se aplecă să-şi spele braţele, faţa şi gâtul de efectele unei îndelungate plimbări călare. Nu mulţi bărbaţi aveau soiul lui de vitalitate robustă — Rosalie era convinsă de asta. Ar fi trebuit să fie surdă, mută şi oarbă ca să nu-l dorească.

Pisoiul scoase un mieunat, protestând împotriva felului în care ea îşi întărise strânsoarea, aşa că se grăbi să-l lase jos.

Apoi Rand intră în staul, şi când îşi scutură capul spre a-şi îndepărta de pe păr excesul de apă, stropii săriră în toate părţile. Văzând-o pe Rosalie stând acolo, în picioare, se opri brusc.

— Mi s-a părut că văd pe cineva aici — spuse, învăluind-o lent în privirea ochilor lui căprui.

— Voiam să-ţi vorbesc... începu Rosalie.

Dar glasul i se stinse când Rand se încruntă şi veni spre ea.

— Ai o zgârietură — constată, uitându-se la linia subţire şi roşie care marca netezimea de perlă a gâtului ei.

— Oh, nu-i nimic, nici măcar n-o mai simt — răspunse, tresărind când mâna lui trecu periculos de aproape pe lângă pieptul ei. E de la...

Se pomeni că nu mai este-n stare să vorbească, deoarece mâna lui îi cuprinsese mijlocul.

Capul lui Rand coborî cu câţiva centimetri mai jos când el se aplecă s-o audă mai bine.

— Poftim? întrebă, şi ea îi simţi respiraţia umedă şi răcorită de apa proaspătă a puţului.

Apropierea lui o copleşea într-atâta încât Rosalie nu putu decât să ridice capul şi să se uite la el, fără un cuvânt. Amândoi deveniră încordaţi şi rămaseră imobili, parcă în aşteptare, iar tăcerea dintre ei era încărcată de o încântătoare emoţie.

— Nu... nu-i nimic — izbuti Rosalie să şoptească în cele din urmă, cu ochii rotunjiţi şi albaştri ca safirele, încercând să scruteze ce se ascundea în adâncul privirii lui.

Niciodată nu-l dorise cu atâta disperare. Degetele lui îşi intensificară strânsoarea în jurul mijlocului ei. Rand trase adânc aer în piept şi începu să spună ceva — Rosalie nu avea să ştie niciodată ce anume, fiindcă tocmai atunci el remarcă uşoara mişcare din staulul alăturat.

— Mireille! chemă Rand cu asprime.

Rosalie îşi duse repede mâna la obraz, deoarece uitase cu totul de însoţitoarea sa şi de pisoi.

— Văd că ţi-ai găsit alte sarcini de care să te ocupi — comentă Rand, cu ochii plini de râs.

Mireille culese în şorţ grămada de pisoi şi schiţă spre el o reverenţă.

— *Bonjour, monsieur*. Cum a mers cu *monsieur* Lefèvre?

— Foarte bine. Uneori îl poţi face să judece raţional.

Mireille îi adresă un zâmbet strălucitor, ochii ei cafenii sclipind de mulţumire.

— Nu aceasta îi este reputaţia, *monsieur*. Probabil că aţi fost un adversar remarcabil, dacă l-aţi făcut să-şi schimbe părerea în probleme care-i afectează punga.

— Eu nu mă mir — declară Rosalie pe un ton calm. Niciodată nu-i plăcut să te afli de partea cealaltă, într-o discuţie în contradictoriu cu *monsieur* de Berkeley.

Rand îi zâmbi. Cu părere de rău, mâna sa îi părăsi mijlocul şi el se depărtă de ea cu un pas, ca şi cum ar fi dorit să pună între ei o distanţă.

— Voiai să-mi vorbeşti? o întrebă.

Rosalie dădu din cap, frecând între degete capătul punguţei sale.

— Da. (Cu o mişcare lentă, scoase scrisoarea şi i-o întinse.) Voiam să-ţi dau asta. Ai putea... o vei pune la poştă cât mai curând posibil?

Urmă o lungă tăcere, în timpul căreia Rand citi numele şi adresa de pe hârtia de bună calitate. Ochii îi zăboviră apoi asupra Rosaliei, îngustându-se uşor când văzu amestecul de emoţii ce se succedau pe trăsăturile delicate ale chipului feţei. Ochii mari îi străluceau de dorinţă neîmplinită, şi buzele fragede îi tremurau când îi zâmbi.

— E timpul să fiu mai cinstită, şopti ea. Aş vrea să încep prin această scrisoare. Şi aş dori să fiu mai sinceră faţă de tine.

Ar fi vrut să spună mai multe, dar nu îndrăznea, cu Mireille acolo.

— Mireille — spuse Rand, continuând s-o privească fix pe Rosalie — de ce nu te duci s-o cauţi pe mama pisoilor?

Glasul îi era răguşit când adăugă:

— Nu te grăbi. Şi dacă Jérème are de gând să se întoarcă aici cu Diamant, spune-i că ar fi bine să mai plimbe calul încă zece minute.

— *Oui, monsieur* — murmură Mireille, ascultătoare, strecurându-se afară din grajd cu o expresie de veselie reţinută.

Rand zâmbi şi îşi coborî ochii spre Rosalie, devenind brusc mai dezinvolt şi mai în largul său.

— Nu trebuia s-o îndepărtezi — spuse Rosalie, simţind o mică şi neaşteptată stânjeneală când îşi dădu seama că, pentru

prima dată de săptămâni întregi, rămăsese singură cu el. Am spus tot ce intenţionam să...

— Pentru cele la care mă gândesc eu — replieă Rand împingând-o înapoi până când o blocă în colţul grajdului — credeam că ai prefera o oarecare intimitate.

Rosalie începu să se bâlbâie, înfiorându-se când el o ţinu strâns şi îşi coborî gura spre a ei. Braţele lui o înconjurară ca s-o apere de scândurile negeluite ale peretelui. Ea simţi tăria implacabilă a trupului bărbătesc, lipit de al ei... un trup mare, care l-ar fi putut strivi cu uşurinţă pe-al său, şi totuşi, toată forţa lui era ţinută sub control. Îşi deschise gura sub a lui, sorbindu-i gustul, brusc îmbătată de senzaţia limbii lui contopindu-se cu a sa. Scoţând un mic geamăt de protest când Rand îşi ridică uşor capul, Rosalie ii înlănţui gâtul cu braţele, săltându-se pe vârful picioarelor spre a-şi îngropa faţa între umărul şi gâtul lui cald. Îl iubea. Nu putea rezista atingerii lui şi nici nestăpânitei dorinţe de a-i plăcea, de a-l atinge cu dragoste.

— Dulcea mea Rose! şopti Rand, apoi râse când îi simţi pe piele gura avidă. Aşteaptă o clipă... nu fă asta. Dumnezeule, eşti atât de micuţă...

Agăţă cu piciorul un scaun scund şi-l trase în colţul în care se aflau, suind-o apoi pe el, fără efort, dintr-o singură mişcare. Acum ochii lor erau la acelaşi nivel. Simţind că scăunelul se clatină, Rosalie se prinse şi mai strâns de gâtul lui Rand.

— O să cad! şopti.

El scutură uşor din cap şi îşi petrecu braţele în jurul trupului ei.

— Nu vei cădea, dacă te ţii bine de mine.

Stătu nemişcată, sprijinindu-se de el în timp ce se învoia la jocul iubirii pe care-l începuse gura lui. El îi prinse între dinţi buza superioară, apoi pe cea inferioară, gustându-i colţurile, explorându-i interiorul gurii cu tandreţe şi cu atâta pricepere încât ea simţi că i se înmoaie genunchii. O sărută iar şi iar, cu

sărutări uşoare şi cercetătoare, strecurându-şi degetele prin părul ei şi cuprinzându-i capul între palme, ca într-un căuş. Ei îi plăcea să fie astfel ţinută de el. Gusta sarea de pe pielea lui şi-i savura mireasma; îşi lăsa degetele să-i răsfire părul umed; îi simţea pe sâni bătăile puternice ale inimii şi se gândea că ar muri de bunăvoie, doar să mai trăiască măcar o dată bucuria de a-l primi în trupul ei. Mâna lui i se strecură în corsajul rochiei, cuprinzându-i un sân. Când sfârcul fraged răspunse la atingerea lui întărindu-i-se în palmă, Rosaliei i se tăie respiraţia, şi gândurile i se tulburară, făcând-o să plutească într-un vârtej de desfătări.

Devenind dintr-o dată conştientă că era posibil ca oricând cineva să-i audă sau să intre şi să-i vadă, Rosalie îşi depărtă repede gura de a lui şi se zbătu să-i scoată mâna din corsaj.

— Rand, gâfâi ea, dacă vine cineva şi te vede făcând dragoste cu „mica ta verişoară din Anglia"?

— Nu-i deloc ceva neobişnuit ca verii primari să se-ndrăgostească unul de celălalt, replică Rand, ignorându-i împotrivirea mâinilor şi cuprinzându-i sânul cu un gest şi mai posesiv. Eventual, oarecum scandalos...

— Şi dacă aş fi verişoara ta — abia suflă Rosalie — te-ai purta cu mai mult respect, în loc să-mi faci aşa ceva într-un grajd!

În timp ce încerca, pentru ultima oară, să-i scoată mâna din corsaj, scaunul se clătină în mod periculos, şi ea îşi încolăci braţele şi mai strâns în jurul lui.

— Rand, o să-mi frâng gâtul...

Protestele Rosaliei începură să-şi piardă intesitatea când buzele lui îi atinseră gura, uşoara lor apăsare fiind mult mai erotică decât ar fi putut fi un sărut care i-ar fi strivit-o.

— Dacă ne vede cineva? murmură învinsă, închizând ochii.

Gura lui era caldă şi dulce când o sărută încă o dată, şi apoi pe Rosalie n-o mai preocupă nimic altceva decât mişcarea pricepută a buzelor lui pe ale sale.

— În ultimele câteva săptămâni simţeam că înnebunesc când te priveam — spuse Rand, în timp ce gura îi aluneca de-a lungul micuţei zgârieturi de pe umărul ei. (Mângâierea uşoară ca un fulg a limbii lui îi liniştea pielea, lăsând în urmă o senzaţie de furnicătură umedă, ce-i înainta spre baza gâtului). Atât de virginală, îmbrăcată atât de imaculat, cu fiecare fir de păr la locul lui... Doream să fac asta,..

Mâna lui apucă materialul subţire al fustei, apoi se strecură dedesubt, căutând şi găsind contururile netede ale coapsei, rotunjimea catifelată a feselor ei. Fina lenjerie de corp nu constitui nici o barieră în calea mâinilor invadatoare. Nerăbdător, Rand o înlătură, dornic să ajungă la carnea goală şi înfiorată de sub ea.

— Rand! şopti Rosalie, abia respirând şi deschizând ochii cât să arunce o privire rapidă în jurul grajdului gol. (Întreaga încăpere îi părea oarecum stranie, puţin înceţoşată.) Dacă *cineva... dacă...?*

El îşi apăsă gura între sânii ei, răsuflarea lui arzându-i acum pielea ca un abur fierbinte. Rosalie suspină, lăsându-şi capul pe spate când îi simţi degetele sensibile alunecând printre coapsele ei într-o lentă şi catifelată mângâiere. Propriul trup îi părea uşor, lipsit de greutate, ancorat de braţele lui posesive. O mângâia încet, vârfurile degetelor lui măsurându-i răspunsul şi concentrându-se asupra micuţilor nervi care se destindeau sub dezmierdarea lor dătătoare de plăcere.

— Rose, ce mult te doresc — şopti Rand, şi când găsi umezeala mătăsoasă a buzelor delicate ale sexului ei gemu ca sub efectul unei dureri.

Rosalie îşi arcui trupul lipindu-se de el; faţa i se îmbujoră şi inima ei îşi accelera bătăile.

— Nu ştiam... dacă mă mai vrei — spuse cu glas răguşit, şi gura i se întredeschise când el îi fură un alt sărut cald şi ameţitor.

Trupul îi fu invadat de senzaţii încântătoare, a căror intensitate potoli lacoma arsură a dorinţei.

— Să nu te vreau? repetă în şoaptă Rand, şi buzele lui alunecară peste neînchipuit de catifelata piele de pe gâtul ei. Prostuţă mică... doar ţi-am mai spus că eşti a mea. Da, te vreau... Vreau să te simt, strâns, în jurul meu, ţinându-mă înlăuntrul trupului tău, înlănţuindu-mi gâtul cu braţele. Vreau să te uiţi la mine având în ochi o expresie diferită de cea cu care priveşti pe oricine altul... Vreau să apelezi la mine pentru tot ce-ţi trebuie — pentru alinare, pentru ajutor, pentru plăcere...

— Dar asta şi fac, murmură ea.

Mişcările excitante ale degetelor lui se întrerupseră când el îşi ţinu respiraţia, adâncindu-şi în ochii ei privirea ochilor verzi-aurii.

— Te rog... nu te opri — gâfâi Rosalie, simţindu-se ca o frânghie care a fost întinsă prea mult şi începe să se rupă.

Rand o trase mai aproape, şoapta lui lacomă, abia auzită, pârjolindu-i urechile suprasensibilizate.

— Nu mă voi opri, iubito... ştiu exact de ce ai nevoie.

Pe neaşteptate, pătimaşa desfătare fu tulburată de ţipătul unei fete.

— Mireille! şopti într-o suflare Rosalie, şi dorinţa i se potoli rapid când se întrebă ce se putuse întâmpla.

Într-o fracţiune de secundă, Rand îi aranjă la loc rochia şi o coborî de pe scaun. Lumina moleşită din ochii lui fu înlocuită instantaneu printr-o sclipire de violciune. Îi adresă Rosaliei o scurtă privire de avertizare şi, ieşind cu pas lejer pe uşa grajdului, îi spuse:

— Rămîi aici.

11

Cu toate că Iubirea cu drag m-a-ntâmpinat,
Simţindu-se murdar şi de păcate plin,
Sufletul meu fugit-a, ştiind că-i vinovat.
Însă prea-perspicacea Iubire m-a văzut
Chiar de la primii paşi, când eu să fug am vrut,
Şi a venit spre mine, pornind a mă-ntreba
Dacă, din întâmplare, îmi trebuia ceva.[1].

George Herbert

Mireille îşi duse o mână la inimă, pieptul ca de copilă zbătându-i-se rapid în timp ce ea se străduia să-şi recapete suflul. În faţa ei stătea în picioare un bărbat tânăr, înalt şi musculos, cam între douăzeci şi treizeci de ani. Era îmbrăcat cu nişte haine foarte uzate, iar pe umăr îi atârna un sac din pânză. Când se apropie Rand, Mireille se întoarse spre el tresărind, şi se sili să-l întâmpine cu un zâmbet.

— Îmi pare rău, *monsieur*, nu s-a-ntâmplat nimic...: Acesta este Guillaume Germain, fratele meu. M-a luat prin surprindere şi m-am speriat, asta-i tot... N-am vrut să mă port atât de prosteşte.

Rand se uita la fată cu o expresie de nepătruns, deoarece i se părea că nu tocmai totul era în regulă. Ochii ei erau plini de lacrimi pe care nu şi le putea ascunde, şi respira gâfâit, nu

[1] Versurile originale în lb. engleză sunt următoarele: *Love bade me welcome; yet my soul drew back,/ Guilty of dust and sin./ But quick-eyed* Love, *observing me grow slack/ From my first entrance in,/ Drew nearer to me, sweetly questioning/ If I lacked anything.* (n.t.)

din cauza surprinderii, ci datorită unei foarte mari îngrijorări. Străinul zâmbi nonşalant, ca şi cum nimic deosebit nu s-ar fi întâmplat, şi întinse o mână în chip de salut.

— Mă bucur să vă cunosc, *monsieur* de Berkeley. Văd că surioara mea este tot atât de prostuţă ca-ntotdeauna, speriindu-se de propria ei umbră.

— Ce cauţi dumneata aici? îl întrebă Rand, calm, dar nu cu prea multă politeţe, deoarece ignoră mâna pe care i-o întindea individul.

— Am venit s-o văd pe Mira. După ce căutasem de lucru, m-am înapoiat la hotelul din Paris şi am găsit doar un bileţel în care mi se explica unde plecase ea. *Naturellement*[1], trebuia să mă lămuresc dacă totul este în ordine cu ea... înţelegeţi, o bucăţică bună cum e Mira constituie o ţintă aleasă pentru persoanele lipsite de scrupule...

— Şi ştiind asta, continui să te simţi îndreptăţit s-o laşi singură în timp ce dispari cu săptămânile? remarcă Rand, şi expresia lui sarcastică arăta exact ce anume gândea în legătură cu acea problemă.

— Ca să aibă ce mânca, omul trebuie să muncească — ripostă Guillaume, ridicând uşor din umeri.

Se pregătea să adauge ceva când ochii i se fixară asupra cuiva aflat în spatele lui Rand, a cărui vedere îl făcu să se răzgândească şi să tacă. Întorcându-se, Rand constată că Rosalie nu-i ascultase recomandarea şi-l urmase afară, să vadă ea însăşi ce se petrece. În ciuda enervării sale, Rand trebui să admită că, în clipa aceea, ea era extraordinar de frumoasă, cu ochii ei albaştri măriţi de curiozitate, cu buzele fragede devenite şi mai trandafirii în urma sărutărilor, şi cu părul care, scăpat din coafura ordonată, îi înconjura cu cârlionţi fini faţa al cărei ten era fără cusur.

— *Mademoiselle*, se grăbi Mireille, acesta este Guillaume.

---

[1] *Naturellement* (lb. fr. în original) = Firește. (n.t.)

— Bonjour! îl salută Rosalie, venind alături de Rand şi privindu-l imediat cu interes pe străin.

I se părea ciudat că Mireille se uita la noul sosit cu o expresie care nu semăna nici pe departe cu dragostea de soră. Obrajii fetei erau palizi, iar ochii — atât de întunecaţi încât păreau negri. Guillaume întâlni privirea Rosaliei şi zâmbi. Surâsul îi era fermecător şi molipsitor, dezgolindu-i dinţii albi şi aprinzându-i sclipiri în ochi. Guillaume Germain era un bărbat foarte atrăgător şi părea să fie pe deplin conştient de acest fapt.

Chipul îi era modelat cu o delicată atenţie pentru detalii, fiecare curbură a buzelor, fiecare firicel de păr din sprâncene fiind aranjat aproape perfect. Ca şi Mireille, avea ochi de un cafeniu extrem de întunecat şi catifelat, iar părul îi era negru ca pana corbului. Era înalt, cu o ţinută graţioasă, iar trupul zvelt putea fi considerat chiar slab. De asemenea, părea să aibă farmecul lipsit de griji al surorii lui, deoarece sclipirea din ochi şi strălucirea surâsului îi erau neînchipuit de atrăgătoare. Dar atunci, pentru ce îi putea admira farmecul doar într-un mod abstract, dezinteresat? De ce înfăţişarea lui nu avea asupra ei acelaşi efect puternic ca aceea a lui Rand?

Cedând unei curiozităţi prin esenţă feminină, Rosalie îi compară în tăcere pe cei doi bărbaţi. Deşi erau de înălţime asemănătoare, între ei exista o deosebire ca de la zi la noapte. Silueta şi chipul plăcut al lui Guillaume nu aveau nici o şansă în faţa forţei fizice a lui Rand. Nimic nu se putea compara cu trupul zvelt şi neted al acestuia, cu umerii lui laţi şi drepţi, cu părul de un auriu închis şi pielea lui bronzată, cu ochii căprui în care puteau juca luminiţe de amuzament sau care se puteau întuneca de supărare. Te intriga şi te atâţa, şi ar fi fost nevoie de o viaţă de om pentru a-l înţelege... Numai cu Rand devenea valsul o adevărată magie, numai el o putea înnebuni de pasiune, numai el putea îndrăzni să-i impună o disciplină la un moment dat, pentru ca în imediat următorul s-o întârâte şi s-o răsfeţe fără ruşine. Îşi dădu seama că, indiferent cu cine l-ar compara, Rand va fi întotdeauna alesul.

Rosalie îi întâlni privirea şi văzu că el remarcase prea bine felul în care îl cercetase pe Guillaume. O uşoară urmă de gelozie posomorâtă îi sclipi în ochi, dar fu repede ascunsă.

— Nu acesta-i soiul de primire la care mă aşteptam, comentă Guillaume, adresându-i-se Rosaliei. Aveam de gând doar să...

— Întotdeauna obişnuieşti să te plimbi nepoftit pe pământurile altuia? îl întrebă Rand cu grosolănie. Dacă-i aşa, ştii că trebuie să te aştepţi la o primire mai puţin decât entuziastă.

Se uită din nou la Rosalie, şi când îi fu limpede că ea nu manifestă nici un fel de interes pentru Guillaume, expresia îi deveni mai puţin mânioasă.

— Rareori mă vâr într-o situaţie înainte de-a o evalua — replică tânărul, privindu-l drept în faţă şi cu francheţe. Nu ştiam cu ce fel de oameni se află Mira, şi nici ce poziţie ocupă ea printre ei.

— După cum poţi vedea, este mulţumită, spuse Rand.

Mireille confirmă şi ea, dând din cap, mutrişoara ei având o expresie înţepată. Dacă situaţia ar fi fost mai puţin serioasă, Rosalie ar fi trebuit să-şi înăbuşe o izbucnire de râs, fiindcă în momentul acela Mireille nu părea nici pe departe a fi mulţumită.

— Acum că ţi s-a potolit îngrijorarea — continuă Rand — mai e ceva ce ai dori să întrebi?

— De fapt, mai este, recunoscu Guillaume. Consider necesar să vă cer o favoare.

— Aşa bănuiam.

— Mi-am cheltuit toţi banii pentru a veni aici, s-o găsesc pe Mira. Nu am nimic de mâncare şi nici un loc unde să pot dormi.

— Două împrejurări deloc demne de invidiat.

— Este oare drept ca un frate să sufere din cauza sentimentelor sale faţă de sora lui? Cu siguranţă asta nu vă va putea face să mă judecaţi cu asprime. Şi se pare că, pe lângă castel, există destule de făcut pentru încă o pereche de mâini. Domeniile

dumneavoastră sunt impresionante, dar starea în care se află ar putea fi îmbunătăţită.

Guillaume se exprima cu prudenţă, şi surâsul îi pieri de pe faţă când începu să înţeleagă că a-ncerca să forţeze simpatia lui Rand era totuna cu a ciopli o piatră cu furculiţa.

— Diagnosticul dumitale este apreciat — replică Rand, şi privirea lui se îndreptă rapid către Mireille, spre a-i evalua reacţiile faţă de întorsătura pe care-o lua conversaţia. (Ea părea să-şi ţină respiraţia, iar expresia îi era temătoare.) Cu toate acestea, obţin din sat tot ajutorul de care am nevoie.

— Din sat? pară Guillaume replica. O excelentă sursă de mână de lucru necalificată, fără-ndoială. Dar pentru unele din treburile de-aici, talentul meu ar fi mult mai eficace. Împrumutând limbajul oamenilor de spadă, la ce bun să foloseşti o pereche de pumni, când ai la dispoziţie precizia unei lame?

— Eşti priceput în mânuirea spadei? se interesă Rand, politicos.

— Sunt priceput la multe lucruri, răspunse prompt Guillaume.

— Inclusiv la cai?

— Pot face orice, *monsieur*.

Deodată în ochii lui Rand scânteie râsul, şi un colţ al gurii îi tremură.

— Din câte se pare, aceasta-i o credinţă comună printre membrii familiei dumitale, Germain. (Se uită spre Rosalie, cu o expresie întrebătoare însoţită de o uşoară ironie.) Ce părere ai în această problemă, mica mea prietenă neascultătoare?

Din intonaţia vocii lui, Rosalie înţelese că, urmându-l în afara grajdului, căzuse în mod clar în dizgraţie. Regretând că nu rămăsese acolo unde-i spusese el, îşi alese cu grijă cuvintele:

— Socotind după actuala ta stare de spirit, cred că vei face exact contrariul, indiferent ce aş zice eu. Consider că este mai bine să tac.

— Mireille? se întoarse Rand spre cameristă, oferindu-i în mod corect o şansă de a-şi da părerea.

Însă fata cea brună ridică din umeri, lăsând privirile în pământ.

— Cum credeţi dumneavoastră, *monsieur*, murmură.

— În cazul acesta, Guillaume, poţi rămâne, cu condiţia să nu ai vreo aversiune pentru munca la grajduri. Mireille te va conduce în grădină, să faci cunoştinţă cu *monsieur* Alvin... vei discuta cu el problema sarcinilor dumitale şi a salariului. Deoarece bietul om înaintează în vârstă, îmi închipui că, din când în când, ţi se va cere să ajuţi la grădinărit.

— Vă mulţumesc, şi vă sunt recunoscător pentru bunătate, *monsieur*, spuse Guillaume, cu un zâmbet de uşurare.

Mireille îi arătă drumul spre grădină, încă ţinându-şi capul plecat, într-o atitudine de supunere. De îndată ce se depărtară amândoi îndeajuns de mult, Rosalie se întoarse către Rand cu o expresie oarecum nedumerită.

— E ciudat felul în care ai...

— Când — îi întrerupse el vorba, apucându-i umărul într-o strânsoare realmente dureroasă — când vei începe să ţii seamă de ce-ţi cer să faci?

— Întotdeauna ascult ce-mi spui — replică Rosalie tresărind şi încercând să scape din mâna care-o ţinea strâns.

— Dar rareori îmi dai ascultare.

— Nu sunt o slujnică oarecare — îl înfruntă ea, în apărare — datoare să se repeadă de câte ori tu...

— Iubita mea Rose — i-o reteză el, şi, deşi glasul îi conţinea un amestec de iritare şi neplăcere, degetele lui îi eliberară braţul — nu ţi-am pretins să rămâi în grajd cu scopul de a-mi satisface cine ştie ce fantezie despotică şi meschină. De obicei am un motiv serios pentru cele ce fac şi spun — în cazul acesta era vorba de securitatea ta.

Scânteia de răzvrătire ce-o însufleţise se stinse instantaneu. Răceala din vorbele lui Rand o învălui, dând naştere unui puternic sentiment de regret.

— Nu din dispreţ ţi-am nesocotit cererea, încercă să se scuze cu oarecare reţinere. Pur şi simplu a fost un impuls de moment.

Stătea în faţa lui cu capul plecat, şi privirea lui Rand alunecă peste ea ca o caldă mângâiere. Brusc, vru s-o tragă la pieptul său şi s-o liniştească, spunându-i că nu se-ntâmplase nimic rău, că-i înţelegea pornirile şi că putea face tot ce ar fi avut ea poftă. Îşi înăbuşi fără milă acest imbold, ocărându-se pentru felul în care lăsa emoţiile să-i conducă raţiunea în toate problemele legate de ea. Mult mai important era s-o ajute să priceapă cât de gravă era situaţia. Evenimentele petrecute la Paris nu-i ieşeau niciodată din minte, şi era hotărât să nu lase pe nimeni să-i mai facă vreodată un cât de mic rău.

— Aş prefera să-ţi dau în continuare totală libertate, spuse cu blândeţe. Dar, dacă trebuie, te voi ţine sub lacăt şi zăvoare, până când te vei decide să te încrezi în mine.

— Am încredere în tine, şopti ea.

Când se uită în ochii de un verde catifelat şi-i simţi scormonindu-i până-n adâncul sufletului ei, înţelese că era atrasă spre el într-un mod pe care cuvintele n-ar fi fost în stare să-l descrie.

— Bine! puse punct Rand subiectului discutat şi, înghiţind cu greutate, o întoarse în direcţia castelului. Te voi însoţi până acasă. Aproape a sosit vremea pentru *déjèuner*[1], şi mi-e foame.

Rosalie înclină capul şi, supusă, îl luă de braţ. Buzele îi rămâneau închise în timp ce câteva întrebări, puţine la număr însă grele ca semnificaţie, îi torturau mintea. Ce să creadă despre tot ce se petrecuse în grajd, înainte ca ei să fi fost deranjaţi?

Rand părea să fi uitat absolut totul în legătură cu asta, dar ea era convinsă că nu aceasta era adevărul! Îşi simţea trupul ca golit şi slăbit din cauza dorinţei neîmplinite. Oare Rand intenţiona să reia lucrurile cândva, oricând în viitor, din punctul în care rămăseseră? Dacă încă o mai dorea, de ce nu făcea dragoste cu ea? Nu exista nici un motiv pe lume pentru care să nu vină

[1] *Déjèuner* (lb. fr. în original) = Prânz. (n.t.)

noaptea în patul ei — şi în nici un caz, nu Rosalie însăşi era cea care l-ar opri!

— Notarul şi vicarul doresc, amândoi, să vă viziteze în după-amiaza aceasta, mai spre seară, *monsieur* de Berkeley — anunţă Ninette cu supunere, aducându-i lui Rand cărţile de vizită, pe o tavă de argint bine lustruită. Şi pentru mâine sunt mulţi oameni care vor să-şi exprime recunoştinţa şi să vă mulţumească.

— Să-şi exprime recunoştinţa? replică Guillaume, care venise în camera de zi pentru a se servi dintr-o carafă cu limonadă.

Toată dimineaţa muncise cu sârg în grădina franceză şi-n cea chinezească, săpând şi greblând, spălând figurinele de porţelan şi curăţind straturile de nisip colorat care mărgineau potecile grădinilor. Părul negru i se lipea de tâmplele transpirate, iar ochii lui de un căprui închis erau încadraţi de gene negre încărcate de umezeală. O uşoară rumeneală datorată soarelui îi colora obrajii şi coama nasului, accentuându-i farmecul, remarcabil chiar şi fără de asta.

Când Rosalie îi zâmbi oferindu-i un pahar înalt plin cu lichidul înviorător, glasul lui Guillaume se stinse.

— Vă mulţumesc, spuse, manierele lui nonşalante fiind înlocuite printr-o politeţe ce nu-l caracteriza de obicei.

Se părea că Rosalie avea asupra oricui acest efect — îi mărturisi el mai târziu lui Mireille. Nu numai el observase acest lucru, dar constatase că până şi firea violentă a lui Rand putea fi calmată de zâmbetul sau de câteva cuvinte blânde ale ei. Toţi se repezeau să-i facă fie şi cel mai mic serviciu. Devenea mereu tot mai limpede că micuţa comunitate de la castel gravita în jurul ei. Poate că explicaţia avea o legătură cu blândeţea sa intrinsecă şi cu spiritul caustic care, uneori, răzbătea pe neaşteptate în felul ei de a se purta. Poate cauza era frumuseţea

ei şi ochii fantastic de albaştri care căpătau adesea străluciri violete. Chiar şi Jean-David, bătrânul scorţos care venise să îndeplinească funcţia de majordom, părea prins în vraja ei. „Asta" — spunea el după ce trecea pe lângă el — „este o *sirène*". O făptură care poate să râdă ca un copil, să cânte ca un înger şi să iubească întocmai ca o femeie.

Rosalie se aşeză cu graţie într-un fotoliu împodobit cu broderii, asemănător cu cel în care şedea Mireille, şi întinse mâna să primească teancul de cărţi de vizită. După ce-i mulţumi Ninettei printr-un zâmbet blând, le răsfoi repede cu degetul.

— *Nu numai notarul şi vicarul — spuse, cercetând cu* plăcere cartonaşele cu margini aurite — ci şi doi bancheri, un medic, vreo douăzeci de moşieri şi câteva persoane ce fac parte din *noblesse*[1], împreună cu respectivele soţii şi fiice. Doresc să-l felicite pe *monsieur* de Berkeley pentru contribuţia sa la păstrarea bunăstării comunităţii.

— Chiar aşa?! se miră Guillaume, privindu-l cu interes pe Rand. Lămuriţi-mă, vă rog, cum aţi reuşit să obţineţi o asemenea popularitate?

— A vorbit în numele şi spre binele sătenilor — spuse Rosalie, repezindu-se să-i răspundă mai înainte ca Rand să poată rosti un cuvânt — discutând cu *monsieur* Lefèvre, un ticălos care intenţiona să mărească impozitele micilor proprietari de pământ, *lipsindu-i pe oamenii sărmani de hrană şi luând bani* tocmai de la aceia care aveau mai puţine mijloace...

— Pe scurt — o întrerupse Rand, în mod laconic, zâmbind cu oarecare reţinere faţă de laudele entuziaste ale Rosaliei — eu sunt canonizat ca sfânt pentru o întâlnire de zece minute cu un perceptor hrăpăreţ.

— Şi ceea ce este revoltător — continuă Rosalie, adresându-i-se lui Guillaume — e că nu vrea să destăinuiască nimănui ce anume i-a spus lui Lefèvre.

---

[1] *Noblesse* (lb. fr. în original) = nobilime. (n.t.).

— Nu se poate repeta într-o societate care cuprinde şi doamne, zise Rand cu glas coborât.

— Cu toate acestea, prin ceea ce ai făcut ai devenit foarte popular, ripostă ea zâmbind răutăcios. Iar eu am de gând să profit de asta, bucurându-mă de compania musafirilor tăi.

— Nu ştiu dacă sănătatea îţi permite să primeşti vizitatori, spuse Rand, gânditor.

Vreme de o fracţiune de secundă Rosalie nu fu sigură dacă o tachina sau nu.

— Dacă-mi permite sănătatea? Dintre toţi, tu... — începu.

Dar se opri brusc când îşi dădu seama că fusese cât pe-aci să spună: „Dintre toţi, tu ştii cel mai bine cât de sănătoasă sunt." Gândurile i se întoarseră rapid spre clipele de iubire petrecute în grajd, amintindu-şi de fusta ei ridicată până-n talie... de felul în care fusese zguduită de o revărsare de adrenalină, de extazul dureros ce nu putea fi stăvilit... de binecuvântata senzaţie de fericire care-o copleşise după primul junghi de dorinţă teribilă... de moleşeala intensă ce-i invadase trupul... de limbile lor, gustând şi explorând... de căldura mâinii lui mari pe şoldul ei, de degetul lui care stimula simţurile de-a lungul drumului către... „Ajunge!" se mustră ea însăşi, înspăimântată de direcţia în care-i porniseră gândurile. O roşeaţă aprinsă îi ardea obrajii când întâlni ochii lui. Rand o privi scrutător, un zâmbet uşor arcuindu-i buzele ca şi cum ar fi ştiut cu exactitate la ce se gândea ea. „Eşti un diavol!" îl apostrofă ea în minte, simţindu-se stânjenită, şi încercă să-şi ascundă agitaţia luând în grabă o-nghiţitură de limonadă.

Guillaume urmărea cu interes spectacolul tainic ce se desfăşura între ei.

— Nu cred că pe *mademoiselle* ar obosi-o câţiva vizitatori — întrerupse tăcerea ciripitul lui Mireille.

Rand o eliberă pe Rosalie de sub privirea cu care o ţintuia şi se uită la tânăra cameristă.

— Aşadar, potrivit opiniei tale, îi vom îngădui să facă-n seara aceasta o încercare de-a ieşi în societate, spuse. Din păcate, pot prevesti că Rosalie se va plictisi de moarte.

La auzul acestui comentariu, Rosalie îi adresă o uşoară încruntătură întrebătoare, nepricepând ce voia să dea de înţeles.

Sperând să evite de la bun început o ceartă, Mireille se grăbi să intervină, căci devenise destul de expertă în a citi semnele furtunii.

— Mi-a ajuns la urechi că, printre localnici, circulă unele zvonuri în legătură cu *mademoiselle*. Sunt foarte curioşi în privinţa dânsei.

— Probabil — replică Rosalie izbucnind într-un râs dulce şi molipsitor, care-l făcu până şi pe Rand să zâmbească — probabil îşi închipuie că *monsieur* de Berkeley ţine, încuiată în pod, cine ştie ce băbătie.

— Sau vreo comoară — adăugă Rand cu glas coborât — pe care are de gând s-o păzească de toţi cu gelozie.

Obrajii Rosaliei se îmbujorară şi mai intens. Îşi feri ochii de ai lui şi-şi concentră atenţia asupra paharului cu limonadă.

După cum prezisese Rand, nesfârşitul şir de vizitatori îşi pierdu repede, pentru Rosalie, atracţia noutăţii. Prezentată oaspeţilor drept mica verişoară binecrescută a lui *monsieur* de Berkeley, de curând sosită din Anglia, fusese obligată — conform obiceiului — să discute cu soţiile, fiicele şi alte persoane feminine, în timp ce Rand îi primea pe bărbaţi într-o altă încăpere, alăturată respectivului salon, spre a schimba păreri referitoare la politică, evenimente curente şi diverse teorii filosofice.

— Cred — declară cu amărăciune Rosalie, după cea de-a treia repetare a unei astfel de seri — că ar trebui să rupem cu tradiţia şi să purtăm discuţiile cu toţii, împreună. Bărbaţii şi femeile. Aşa cum se procedează la Paris.

Se aflau singuri, în salonul de recepţie. Mireille dispăruse în mod oportun, îndată după plecarea ultimului oaspete.

— Aici nu suntem la Paris, *petite* — replică Rand, amuzat dar cu înţelegere. Este un mic district provincial, unde, spre a lua naştere, obiceiurile au avut nevoie de sute de ani. Să înţeleg, prin urmare, că nu aprobi separarea dintre sexe?

— Nu, de vreme ce al meu este atât de plictisitor!

Rand izbucni în râs şi ochii îi sclipeau.

— Niciodată asta n-a fost şi părerea mea, *petite*.

— Doamne, iartă-mă! continuă Rosalie cu încăpăţânare, după cele ce s-au întâmplat la Paris, niciodată nu mi-am închipuit că aş dori să mă întorc acolo, dar dacă toate astea mai durează mult, voi pleca într-acolo chiar şi pe jos. Femeile de aici au capete atât de seci... singurul lucru despre care sunt în stare să discute este modul în care poţi conduce o gospodărie, cum să-i faci pe servitori să muncească mai vârtos, ce să mănânci la micul-dejun într-o zi călduroasă... Dar acelea dintre ele care ştiu să citească!... Poate crezi că şi-ar pierde timpul răsfoind ziarele săptămânale, sau măcar scrierile lui Molière? Nici gând! Ele citesc doar paginile de modă, astfel încât să fie în măsură să anime conversaţia oferind informaţii asupra noului stil al pălăriilor şi al coafurilor!

— *Pauvre*[1] Rosalie! spuse Rand. Te-aş invita cu plăcere să iei parte la discuţiile noastre, însă mă tem că prezenţa ta s-ar dovedi a fi oarecum inhibitivă. Nu pentru mine, înţelegi desigur...

— Ştiu asta — îl întrerupse, încrucişându-şi mâinile la piept şi străbătând încoace şi-ncolo salonul de recepţie, în timp ce Rand se rezema de poliţa şemineului şi o urmărea cu o privire nonşalantă. Măcar nu te supără să-mi laşi libertatea de a spune ceea ce gândesc. Dar dacă femeile acestea sunt într-atât de proaste încât trebuie să fie puse într-o cameră separată ca să-şi

[1] *Pauvre* (lb. fr. în original) = sărac. Aici cu sensul: „biata de tine". (n.t.)

poarte acolo conversaţia lor idioată, este sigur că ele n-ar îndrăzni să contrazică nici una dintre spusele bărbaţilor!

— Dacă urmăreşti să fii invitată în salonul bărbaţilor când vom vizita, mâine după-amiază, familia Hurault — o informă Rand fără nici un echivoc — te anunţ că speranţele îţi sunt deşarte. Nu vom rămâne în Franţa mai târziu de sfârşitul verii, aşa că şederea noastră nu-i îndeajuns de lungă pentru a justifica încălcarea unei tradiţii cu o vechime de două sute de ani. Aşadar, atâta vreme cât durează vara, tot ce poţi spera este să devii expertă în materie de pălării de damă.

— În cazul acesta te poţi aştepta ca, până la sfârşitul verii, inteligenţa mea să se reducă la nivelul aceleia a unui copil.

Rand se străduí fără succes să-şi păstreze seriozitatea.

— Cei mai mulţi bărbaţi aşa le preferă pe femei, remarcă.

— Dar nu şi tu! îl contrazise ea, buzele arcuindu-i-se brusc într-un surâs ce constituia un slab ecou al celui de pe chipul lui. Nu şi tu, Rand... tu nu eşti deloc tolerant faţă de oamenii proşti.

— Ce bine mă cunoşti! replică el pe un ton blând dar oarecum zeflemitor.

Decât să-şi piardă vremea încercând să-l înţeleagă, Rosalie preferă să ofteze şi se îndreptă spre scară.

— Noapte-bună, Rand!

— Noapte-bună! îi răspunse, rezemându-şi mai bine umărul lat de poliţa şemineului şi continuând să zâmbească în modul acela ciudat, uşor caustic, cararteristic lui, în timp ce-o privea cum pleacă.

În următoarele zile, Rosalie îndură vizitele pe care le primiră precum şi pe acelea prin care le răspundeau ei, constatând treptat că, deşi nu erau stimulatoare din punct de vedere intelectual, ofereau totuşi prilejuri de a te bucura de compania celorlalţi, Ea şi Rand, cu Mireille şi *madame* Alvin ca însoţitoare credincioase, luau parte la mic-dejunuri şi cine în societate

restrânsă, ascultând uneori producţiile artistice ale unor muzicieni competenţi. Câteodată aveau norocul să audă cântăreţi amuzanţi, alteori întreaga adunare se antrena să cânte, fiecare înălţându-şi vocea spre plafon, cu diverse rezultate. Rand se făcu şi mai plăcut comunităţii doborând un mistreţ, în cadrul unei expediţii vânătoreşti organizate împreună cu câţiva mici nobili de ţară, şi imenşii colţi ai animalului fură admiraţi şi invidiaţi, de parc-ar fi fost din aur masiv. El se mulţumi să râdă când o văzu pe Rosalie cutremurându-se la auzul însufleţitei descrieri a vânătorii pe care o făcu Guillaume. Acesta îl întovărăşise plin de entuziasm şi în cursul istorisirii nu-şi lăsă nefolosită inventivitatea.

La început, Rosalie fusese puţin mirată de decizia lui Rand de a-l lua pe Guillaume cu el, la vânătoare. Dar după ce analiză problema, socoti că o prietenie între cei doi bărbaţi era ceva la care te puteai aştepta. În definitiv, lui Rand îi plăceau oamenii pe care nu-i intimida lesne şi, în afară de asta, Guillaume era extrem de uşor de simpatizat. Gata să se avânte cu îndrăzneală nebunească în orice situaţie, indiferent de aventură, lui Guillaume îi plăcea să se laude cu fapte imposibil de realizat şi să trăiască potrivit standardelor acestora. Viaţa lui fusese plină de toate variaţiile pe care le poate oferi existenţa unui om, şi în toate escapadele sale o târâse după el pe Mireille. Doar rareori dădea de bună voie informaţii mai amănunţite despre ceea ce făcuse şi văzuse, şi nici pe Mireille n-o lăsa să spună prea multe despre trecut. Îşi explica atitudinea prin dorinţa de a se feri de o eventuală autoacuzare... Însă deşi declara asta în mod sarcastic, în spatele vorbelor sale se simţea mai mult decât o simplă notă de seriozitate. Lui Guillaume îi plăcea să-şi câştige existenţa cu ajutorul minţii, şi când metoda aceasta nu-i reuşea, recurgea la spada pe care, printr-o practică susţinută, o păstra bine lustruită şi flexibilă. În fiecare zi executa o serie de exerciţii în grădină, preferând orele din zorii zilei, când terenul încă mai era pe jumătate învăluit în umbre şi ziua de muncă nu începuse.

Şi se nimerise că acelaşi moment al zilei fusese ales de Rand pentru a călări.

Într-o dimineaţă, Rand îl struni pe Diamant şi, în tăcere, stătu să urmărească spectacolul sclipirilor rapide ale sabiei abil mânuite; interesul intens îl făcea să-şi îngusteze ochii, spre a-l privi mai bine pe Guillaume, care era un spadasin înzestrat; se vedea că nu avea decât puţine cunoştinţe teoretice, dar lipsa lor era compensată de o bogată experienţă practică. Avea genunchi flexibili şi mişcări iuţi ca fulgerul — o combinaţie căreia îi datorase probabil de multe ori supravieţuirea, în ciuda slabei cunoaşteri a figurilor clasice. Exersa la nesfârşit parări şi fandări, iar lama lui sclipea scurt în lumina zorilor. Când îşi dădu seama că avea un spectator, îşi încetini treptat mişcările, apoi se întoarse şi se pomeni faţă-n faţă cu Rand.

— Pentru binele tău, sper că adversarii îţi sunt întotdeauna tot atât de inferiori, spuse Rand zâmbind uşor.

Guillaume rânji, agitând ameninţător spre spaţiul gol din faţa lui vârful prevăzut cu apărătoare al spadei sale.

— Păi, aşa îi şi prefer, *monsieur*.

— Îmi îngădui să-ţi fac o sugestie, cu tot marele respect pe care-l port remarcabilei tale îndemânări?

— *Monsieur* de Berkeley — spuse Guillaume pe un ton grav şi cu o sclipire-n ochi — au existat şi vor continua să existe momente în care viaţa să-mi depindă de abilitatea cu care mânuiesc sabia. Toate sugestiile sunt binevenite şi primite cu cea mai mare recunoştinţă. Nu-mi place să mă joc cu viaţa mea... este un bun foarte valoros pentru mine, dacă nu şi pentru alţii.

— Oferi o ţintă inutil de mare pentru adversarul tău — îi atrase atenţia Rand, descălecând şi înfăşurând hăţurile lui Diamant în jurul unei fragile ramuri de copac. La ultima combinaţie, garda îţi era atât de largă, încât, după dubla fentă, ai fi putut fi spintecat cu uşurinţă. Dacă-ţi plasezi trupul mai pieziş, în felul acesta... în loc de a fi greu de lovit vei ajunge să fii practic imposibil de atins.

— Drace! exclamă Guillaume cu admiraţie, privindu-l cu atenţie pe Rand. Nu am decât o spadă cu care să exersez, *monsieur*.. Dar dacă aţi reuşi să găsiţi una şi aţi avea vreodată poftă să vă angajaţi într-o luptă...

— Pare a fi o posibilitate interesantă, fu de acord Rand.

La Londra îşi făcuse faimă mai ales ca un excelent ţintaş, dar era şi un spadasin destul de redutabil, practicând scrima în copilărie şi-n adolescenţă, până ajunsese să fie în stare să iasă învingător din orice situaţie dificilă.

— Sper să vă gândiţi la propunerea mea, replică celălalt cu sinceritate. După cum v-am declarat, nevoia de a-mi îmbunătăţi stilul este întotdeauna imperioasă pentru mine.

— Ia spune-mi — zise Rand, şi o uşoară încruntare îi apăru între sprâncenele puternic marcâte — deseori este expusă Mireille la situaţii din acelea, în care dumneata...

— Doar de două sau trei ori în tot cursul vieţii sale, replică prompt Guillaume. Numai când este absolut necesar. Nu-mi place s-o expun la brutalităţi sau violenţe.

Coborându-şi glasul, adăugă:

— Mai ales ţinând seama c-a fost obligată să vadă atât de multe, pe când era copil. Mama noastră era o târfă, înţelegeţi.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite în mod firesc, aşa cum ar fi spus „Mama noastră are părul roşu", sau „Mamei noastre îi plăcea supa deasă de legume, îndulcită". Rand zâmbi în sinea lui, deoarece, întâmplător, era îndreptăţit să spună acelaşi lucru despre Hélène Marguerite, şi cam în acelaşi fel. Existau diverse soiuri de târfe, numai că unele erau mult mai ipocrite decât altele.

— Amândoi, şi Mira şi eu, semănăm cu ea — continuă Guillaume — deşi am avut taţi diferiţi. Acum, mama e moartă... A fost prinsă, în 1812, într-o speluncă plină de soldaţi inamici, cărora îşi oferea serviciile. Atunci am luat-o pe Mira sub protecţia mea... oricât de dubioasă mi-ar fi protecţia. Niciodată n-am abandonat-o cu totul, deşi Dumnezeu e martor că sărmana a fost nevoită să-nveţe să aibă grijă de ea însăşi. (Guillaume

zâmbi unor aduceri-aminte.) Tare curajoasă fetiţă!... Am văzut-o pentru prima oară când încă nu împlinise doisprezece ani, smiorcăindu-se într-un colţ, pentru că i se spusese că va trebui să-nceapă să-i servească pe clienţi, spre a prelua îndatoririle rămase de pe urma mamei.

Rand încercă să şi-o imagineze pe Mireille la doisprezece ani. Dacă la cincisprezece era atât de micuţă şi de fragilă, cum putuse o fiinţă raţională să sugereze că ar fi fost în stare să cuprindă între coapsele ei un bărbat în toată firea şi să supravieţuiască primei nopţi?

Guillaume îi văzu în ochi întrebarea şi zâmbi iar, de data aceasta zâmbetul fiindu-i mai puţin plăcut.

— Clienţi feminini, preciză. Cel puţin, asta era intenţia... După cât se părea, pe Mira n-o atrăgea ideea.

— Ca aspect exterior, pare să nu fi fost întinată de toate acestea, spuse Rand, luând spada din mâna lui Guillaume şi verificându-i în mână echilibrul, cu o expresie absentă.

— Să nu credeţi că ea nu-şi aminteşte fiecare crâmpei din perioada aceea, afirmă Guillaume cu convingere. Are o minte ca un burete uscat, reţine totul, mai ales lucrurile pe care n-ai vrea să le ştie. Ca o pisicuţă care se strecoară prin colţuri, să vadă toate cele. Şi, ceea ce-i şi mai rău, pe măsură ce înaintează în vârstă, i se măresc şi necazurile.

— De asta nici nu mă-ndoiesc, replică Rand clătinând din cap cu tristeţe. Nu mă-ndoiesc deloc.

Rosalie şi Mireille îşi petrecură dimineaţa modificând una dintre rochiile de batist alb ale Rosaliei. În ultimele câteva zile vremea se menţinuse caldă şi uscată şi dădea semne că va continua în acelaşi fel. Această împrejurare şi faptul că Rand plecase într-o călătorie la Le Havre o făcuseră pe Rosalie să doarmă prost. Să ştie că-n noaptea aceea el dormea la hanul *Lothaire*, atât de departe de castel... atât de departe de *ea*... asta

îi provoca o deprimare care o apăsa ca un nor greu. În clipa în care el plecase după ce-i pusese-n fugă pe frunte o sărutare formală, în universul ei se căpase un gol imens care nu avea să fie umplut decât odată cu revenirea lui. În cursul zilelor ce trecuseră de la plecarea lui, Rosalie se străduise să-şi concentreze gândurile asupra altor lucruri. După ce se interesase de situaţia îmbrăcăminţii de vară a lui Mireille — căci fata părea să nu posede nimic mai răcoros decât o rochie cu mâneci lungi până la coate — se îngrozise descoperind cât de redusă era garderoba micuţei cameriste. Aceasta nu conţinea aproape nimic potrivit pentru un anotimp foarte călduros, cu excepţia unei rochii cafenii, ruşinos de zdrenţuită.

Din nefericire, după ce fusese îndeplinită uşoara sarcină de-a o convinge pe Mireille să accepte acel cadou, modificarea rochiei de batist se dovedi a fi un alt munte ce trebuia urcat. Problema nu consta doar în a scurta tivul şi a strâmta corsajul. Pentru a se potrivi la dimensiunile foarte mici ale fetei, rochia trebuia să fie refăcută în întregime. După ceasuri şi ceasuri de croit şi de cusut, ajustări atente şi multe exclamaţii de nemulţumire, lucrarea fu încheiată.

Fetele se hotărâră să facă o plimbare, spre a-şi dezmorţi picioarele obosite. Nu mică fu mulţumirea şi mândria Rosaliei când o văzu pe Mireille preumblându-se cu grijă pe potecile grădinii, ridicând poala rochiei de batist şi dantelă la fiecare fir de nisip colorat ce-i apărea în cale. Se întreba câtă vreme trecuse de când fata nu mai avusese o rochie nouă, dar se feri să o întrebe pe Mireille, din respect pentru tainele ei intime.

Când se apropiară de rondul cu trandafirii *Gloire de Dijon*, auziră zgomotul sârguincios al foarfecilor de grădină. De cealaltă parte a tufişurilor îl găsiră pe Guillaume, care le salută cu un zâmbet cam strâmb, dar apoi cedă insistenţelor fetelor de a le însoţi la umbra unui piersic, pentru o pauză de început al după-amiezei. Stinghereala şi întrebările rămase fără răspuns ale Rosaliei cu privire la relaţiile încordate dintre Mireille şi Guillaume dispăruseră de mult. Fratele şi sora ajunseseră repede

la un comportament firesc, care dovedea o prietenească şi îndelungată convieţuire. Era posibil ca prima reacţie de spaimă a lui Mireille faţă de prezenţa fratelui ei la *Château d'Angoux* să poată fi explicată prin simpla surprindere de a-l vedea într-un moment în care nu-l aşteptase. În orice caz, deveniseră mult mai sociabili faţă de cum fuseseră când Guillaume îşi făcuse apariţia pentru prima dată.

— Ia te uită cum arăţi...! *Mon Dieu*[1], ce fată drăguţă! exclamă Guillaume, şi complimentul său îmbujoră obrajii micuţei sale surori. Ah, aşteaptă, Mira, aşează-te cu grijă, doar nu vrei ca iarba să-ţi murdărească rochia.

În timp ce Mireille se aşeza pe pământ cu cea mai mare atenţie, el i se adresă Rosaliei cu un glas coborât, plin de căldură.

— Vă mulţumesc, înger milostiv. Sunt recunoscător pentru bunătatea arătată Mirei, ca şi cum mi-ar fi fost adresată mie.

— Oh, te rog, nu-mi mulţumi, protestă Rosalie, buzele ei fragede schiţând un fermecător surâs în timp ce-l privea. Aş vrea să-i fi dat mai mult. Tu nici nu ştii ce-a făcut ea pentru mine.

Când îi întâlni ochii de un cafeniu întunecat, luminat de mici stropi de o culoare mai roşcată, se tulbură brusc. În privirea lui străluci un ciudat amestec de lăcomie, de adoraţie... şi de regret. Apoi, acea sclipire se stinse şi el îşi întoarse capul în altă parte, ca şi cum s-ar fi temut de ce i-ar fi putut vedea ea în ochi.

— Uneori nu pot crede că sunteţi reală — murmură el, zâmbind parcă numai pentru sine. De multă vreme am renunţat să mai cred în îngeri, Rosalie... *Berkeley*.

Remarcând pauza intenţionată şi felul subtil în care accentuase cel de-al doilea nume, ea se încruntă. Străduindu-se să-şi păstreze o expresie calmă, se duse să se aşeze lângă Mireille. În curând, Guillaume începu s-o distreze cu povestiri despre o trupă de muzicanţi ambulanţi căreia el şi Mireille i se alăturaseră cândva, şi Rosalie se pomeni că izbucneşte în râs la auzul crâmpeielor hazlii de versuri şi dialoguri pe care le recita el. În

[1] *Mon Dieu* (lb. fr. în original) = Dumnezeule! (n.t.)

scurt timp intră în joc şi Mireille, completând fragmentele pe care fratele ei le uitase în decursul timpului. Nu dură mult până ce atât Rosalie cât şi micuţa cameristă râdeau cu lacrimi, comicul istorisirilor fiind şi mai picant prin faptul că Guillaume îşi păstra seriozitatea feţei.

— ...iar între acte, Mira şi cu mine asiguram distracţia, în vreme ce ei schimbau decorurile, spuse Guillaume.

Culegând de pe jos trei piersici şi jonglând cu ele, continuă:

— Mira purta un costumaş frumos — de culoare oranj, cred — scurt până la genunchi. Ţinând seama de înălţimea Mirei, bineînţeles că asta nu înseamna o distanţă mare deasupra solului...

Monologul îi fu întrerupt brusc printr-o piersică moale, aruncată de Mireille, de care el se eschivă, reluându-şi apoi sporovăiala.

— Mîşcarea aceasta este grăitoare pentru experienţa câştigată în materie de evitare a proiectilelor, interveni pe neaşteptate în conversaţie un glas nou.

Guillaume îi adresă nou-sositului un zâmbet larg.

— Cât se poate de adevărat, *monsieur*.

La primul sunet al vocii lui Rand, Rosalie îşi întoarse capul, încântată. O imensă uşurare îi umplea sufletul, acum, că-l ştia din nou acasă. Îi zâmbi, invitându-l printr-un gest să ia loc pe iarbă, lângă ea.

— Ne-am cam făcut de cap, my lord. Nu văd nici un motiv pentru care nu v-aţi alătura nouă.

Abia revenit după o călătorie obositoare, Rand fu bucuros să-şi alunge din minte orice gând despre transporturi navale şi bani, lăsându-se să cadă lângă Rosalie, cu o graţie bărbătească. Rosalie se minuna, cum de putea să arate aşa de proaspăt şi îngrijit după ce călătorise atât de mult timp. Simţea parfumul săpunului de lemn de santal ce-i impregna pielea şi bumbacul alb şi răcoros al cămăşii. Picioarele lui lungi erau vârâte în nişte pantaloni largi, bufanţi şi uşori, şi încălţate cu cizme din piele moale, înalte până la genunchi.

— Ai întârziat, credeam că aveai să te înapoiezi azi-dimineaţă, îi şopti, în vreme ce Mireille se ridica în picioare spre a-l ajuta pe Guillaume la numărul său de jonglerie.

Rand îi zâmbi, aurul din ochii lui amestecându-se cu stropi lucitori de jad. Se aplecă spre ea, ca pentru a-i spune ceva în şoaptă, la ureche. Când se aplecă la rândul său mai aproape de el, Rosalie îi simţi dinţii apucându-i uşor lobul urechii, şi limba umezind vârful acestuia. Diafana mângâiere a buzei peste urma umedă rămasă o înfioră chiar şi după ce gura lui se îndepărtase, şi ea îşi ridică privirea spre el.

Treptat, îşi concentră din nou atenţia asupra celor doi artişti, constatând cât de drăguţă arăta Mireille când îi întindea lui Guillaume încă două piersici, astfel că acesta mânuia acum şase fructe. După ce toate piersicile căzură pe jos, Rosalie bătu din palme în semn de apreciere.

Mulţumiţi de ei înşişi, artiştii se aşezară comod pe iarbă, de data aceasta Mireille uitând, ca un copil ce era, să mai aibă grijă de rochia ei. Rosalie îşi îngădui să se rezeme de Rand, cu capul sprijinit pe umărul lui, iar acesta îşi propti spinarea de trunchiul unui copac.

— Mă gândesc la un vers — spuse Mireille visătoare, ca prin somn, timbrul de obicei înalt al glasului ei conţinând acum o inflexiune muzicală gravă, pe care nu o avea decât rareori.

— Ador versurile — replică Rosalie, gândindu-se că, dacă ceilalţi doi n-ar fi fost prezenţi, şi-ar fi putut întoarce nasul spre ceafa puternică şi bronzată a lui Rand, adulmecându-i cu nesaţ căldura pielii... sau poate l-ar fi ademenit s-o sărute.

— Este în franceză, şi nu-l voi recita decât dacă-l veţi traduce în engleză, declară fata.

— Zile de-a rândul am tradus toate cuvintele pe care le ştii, ripostă Rosalie, lăsându-se mai greu pe Rand, ca spre a se odihni. Încă n-ai învăţat destulă engleză?

Prin remarca aceasta intenţiona să glumească, însă Mireille o luă în serios.

— Destul de multă, *mademoiselle*... dar încă n-am prins ritmul corect. Îmi mai trebuie...

Umerii lui Rand se scuturară de un râs silenţios. Reuşi repede să se stăpânească îndeajuns pentru a i se adresa fetei cu o admirabilă seriozitate:

— Mireille, de ce nu-l laşi pe Guillaume să te însoţească până la castel? N-aş vrea să mă gândesc că pata aceea de piersică nu va ieşi de pe poala rochiei tale. Ar trebui ca *madame* Alvin să vadă ce-i de făcut chiar...

— Pată de piersică! izbucni Mireille.

În clipa următoare gonea pe potecă, ciripind rapid în franceză. Înainte de a porni după ea cu paşi lenţi, Guillaume îi aruncă lui Rand o privire ironică.

Rosalie îşi afundă faţa în umărul lui Rand, chicotind pe tăcute până când fu sigură că cei doi plecaseră. Apoi îşi înălţă capul şi se uită la el cu ochi strălucitori.

— Şmecheria asta n-a fost prea subtilă — remarcă, încă scuturată de râsul pe care nu şi-l putea ascunde.

— În preajma ta îmi este din ce în ce mai greu să fiu subtil — replică Rand cu glas şoptit, şi genele lui cu vârfuri aurii se aplecară spre ea când o privi îngustându-şi ochii.

— Şi mie la fel, spuse ea abia auzit.

Rand zâmbi alene şi îşi roti capul exact cu cei câţiva centimetri necesari pentru a le aduce buzele unele lângă altele, şi Rosalie simţi cum râsul i se topeşte ca zahărul în apă, răspândindu-i-se prin vene cu o dulceaţă răcoroasă, până când, cu o limpezime de cristal, întreg trupul îi deveni conştient de apropierea lui Rand. Senzaţia ei de gol, de despărţire, dispăru ca un văl greu. Închizând ochii, îşi strecură o mână pe după gâtul lui, încercând să se umple de senzaţiile ce o copleşeau ca o cascadă violentă. Limba lui se afundă încet în gura ei, gustând, mângâind, până ce ea se rezemă de el fără puteri, tremurând din tot trupul.

Ca prins în vălul fin al vrajei, avu senzaţia că toate simţurile şi gândurile i se îndreaptă rapid către Rosalie, care ajunsese să

reprezinte întregul rost al vieţii sale. Mâinile lui rătăceau pe trupul ei zvelt cu impresia unei noi descoperiri, uimindu-l la fiecare atingere intimă, iubitoare. Îi căută tainele corpului, aflând lucruri pe care niciodată nu le ştiuse despre ea, vârfurile degetelor lui memorând modurile prin care reuşea cel mai bine să-i trezească plăcerea şi pasiunea. Ea îi răspundea cu o căldură ce-l făcea să se înfioare, surprins. Atingerile ei uşoare, mângâierile limbii ei pe a lui şi lăcomia cercetătoare a mâinilor ei îi înfierbântară sângele, excitându-l până aproape să-şi piardă raţiunea, aşa cum niciodată nu i se mai întâmplase.

Rosalie icni când mâna lui i se afundă cu lăcomie în corsaj, şi inima îi bătea nebuneşte, nu de teamă, ci de dorinţă. Gâfâind, îşi lăsă capul să cadă pe umărul lui şi el o culcă în poala sa; apoi rotunjimea sânului ei fu scoasă din rochie. Un geamăt slab îi ieşi din gât când Rand îşi aplecă uşor capul, luând în gură vârful fraged. Întregul trup i se încordă, arcuindu-se sub frecarea catifelată cu care limba lui i-l înconjura. Mâna Rosaliei se *ridică încet pe umărul lui. Cea a lui Rand i-o acoperi imediat*, şi degetele i se întreţesură cu ale ei, în timp ce el savura pielea sensibilă a sfârcului trandafiriu. Ţinându-şi respiraţia, Rosalie descoperi că felul lui de-a face dragoste era diferit faţă de ceea ce aşteptase, altul decât cel pe care şi-l amintea ea. Rand fusese amantul ei numai în două nopţi, la Paris. În prima seară, el îşi păstrase autocontrolul, conştient de inocenţa ei şi făcându-i acesteia concesii. În cea de-a doua, se simţise înclinat să aibă pretenţii asupra ei, şi fusese posesiv, dominator. Acum nu exista nimic ce-ar fi trebuit să fie dovedit, nimic de care să se ţină seama... existau doar ei doi şi dorinţa ce ardea în mod aproape palpabil între ei.

Deodată, la auzul unui foşnet de frunze sub o bruscă suflare de vânt, el îşi înălţă capul, cercetând grădina cu o rapidă privire scrutătoare. Rosalie îşi aminti de scena petrecută în grajd, când fuseseră întreruptă în mijlocul unei îmbrăţişări intime asemănătoare. Ştia că n-ar fi putut suporta, dacă el ar fi părăsit-o acum. Rand se uită la ea zâmbind uşor şi-i ridică

rochia, acoperindu-i sânul dezgolit. Culoarea ochilor lui se întunecase, devenind de un verde schpitor, iar pielea bronzată de pe pomeţi i-i scotea în evidenţă; gura mare îi surâdea blând, cu buza inferioară ceva mai plină decât de obicei. Temându-se că ar putea pleca de lângă ea, Rosalie îşi înfipse degetele în moliciunea cămăşii lui.

— De data asta să nu fugi, îi şopti. (În colţurile ochilor îi apărură lacrimi, la gândul că ar putea-o lăsa încă o dată pradă frustrării şi senzaţiei de neîmplinire.) Prea te doresc mult... te rog, niciodată n-am avut atâta nevoie de tine ca acum.

— Iubito — şopti Rand într-o suflare, cu glasul coborât şi ciudat de emoţionat — orice vrei din mine îţi aparţine. N-ai ştiut asta?

Rămaseră nemişcaţi, încremeniţi în clipa aceea ameţitoare, până când Rand rupse vraja ridicându-se în picioare şi săltând-o în braţe, fără efort. La început, Rosalie nu ştiu unde o ducea şi, cu privirea ei de safir nedezlipită de chipul lui, nu-l vedea decât pe el. Drumul pe care-l urmau coti şi deveni complicat. Înţelese că o purta în labirint — o serie de tufişuri întortocheate, care ajungeau până-n dreptul umerilor lui Rand; un labirint în care altor ochi le-ar fi fost imposibil să-i descopere şi să-i vadă.

O depuse cu grijă pe jos şi, în timp ce Rosalie stătea acolo, în picioare, inima porni să-i bată nebuneşte când îl văzu descheindu-şi butonii, fără a-şi desprinde ochii căprui de ai ei. Rand lăsă să-i cadă pe pământ cămaşa albă şi Rosalie se pomeni în faţa trupului voinic, bărbătesc, gol până la brâu. Gura i se uscă — era atât de frumos! Cu siguranţă, în afara domeniului închipuirilor, nici un bărbat nu putea fi clădit atât de minunat... dar el era real şi, pentru moment, era al ei. Cu mişcări lente, Rosalie îşi ridică mâinile spre pieptul lui, tresărind uşor când îi simţi căldura trupului. Vârfurile degetelor şi unghiile sale delicate rătăciră prin părul aspru de pe pieptul lui, savurând musculatura vânjoasă de dedesubt. Îi urmări cu degetele conturul ferm, simetric, al claviculelor, apoi îşi lăsă mâinile să alunece peste

coastele netede. Dorința lui Rand se exacerbă sub atingerile ei răcoroase și excitante. Brațele lui o cuprinseră într-o îmbrățișare posesivă. Apoi, Rosalie se ridică pe vârfurile picioarelor, apăsându-și gura la baza gâtului său, și limba ei mângâie artera ce pulsa atât de puternic sub pielea lui.

— Rose — șopti el încordat, când Rosalie își încolăci brațele în jurul trunchiului său, mâinile abia ajungându-i la umerii lați, dezgoliți.

Pântecele li se mângâiară unul de celălalt, al lui — tare și dureros, al ei — moale și primitor.

— Ah!... Dumnezeule, Rosalie!...

O culcă pe pământ, peste cămașa aruncată ceva mai înainte. Ea își înfundă fața în materialul moale, respirând proaspăta mireasmă bărbătească impregnată în țesătură. Apoi, trupul lui se lăsă peste al ei, și ea se înfioră de dorință când simți sexul său dur, nerăbdător, apăsându-i abdomenul. Buzele lui Rand mângâiară cu o neasemuită pricepere senzuală pielea catifelată a gâtului ei, descoperind micile adâncituri din spatele urechilor, țesuturile delicate din lungul gâtului. Una din mâinile lui era ocupată cu îndeletnicirea de a-i trage în sus rochia, și Rosalie își îndoi ușor genunchii când simți sub ei foșnetul ierbii fragede. Rand se săltă puțin de pe ea, trecându-i fusta în sus, peste coapse și șolduri.

— Ești sigur că asta este...? începu Rosalie, și glasul tremurător i se stinse, sub o bruscă îndoială.

Își simți trupul scuturat ca de un mic șoc electric când își dădu seama de locul în care se aflau și de ceea ce făceau. Era convinsă că majoritatea oamenilor nu făceau dragoste afară, pe pământ, ca sălbaticii... era ceva necivilizat. Ce avea să creadă mai târziu despre ea Rand, că-l lăsase să facă asta, când...?

— Ssst... nu te teme! șoptea el, cu buzele lipite de pielea ei, cu glasul răgușit din cauza dorinței. Nimic nu poate fi greșit între noi doi, murmură, în timp ce degetele lui se strecurau sub cămașa ei. Niciodată nu ți-aș face ceva rău... ah, dragostea mea, nu te mai gândi, lasă-mă să te iubesc...

Cuvintele, mâinile sale aveau asupra ei un efect hipnotic, alungând totul şi lăsând-o conştientă numai de el, de trupul lui. Degetele lui îi răsfirară cârlionţii de pe pubis, mângâind interiorul coapselor şi îndemnându-le să se desfacă. Apoi trupul lui alunecă uşor în jos şi ea încercă, stânjenită, să se tragă departe de el.

— Nu, iubito — murmură Rand, cuprinzându-i cu mâini ferme şoldurile. Nu te depărta... ai încredere în mine.

Îi mângâie picioarele lungi, încordate, apoi i le ridică, agăţându-i-le peste propriii săi umeri. Penisul lui pulsa puternic, şi pasiunea îl copleşi când privi în jos, la delicatele buze ale sexului ei.

— Lasă-mă — spuse într-o şoaptă răguşită, şi ea se relaxă uşor, deşi agitaţia o făcea să-şi încleşteze pumnii.

El îşi coborî capul cu bucle castanii.

La prima atingere blândă, umedă, a gurii lui, ea scoase un ţipăt, reacţionând violent la cutremurătoarea plăcere ce-i străbătu întregul trup. Buzele lui se desfăcură mai mult, şi limba sa începu să exploreze goliciunea fragilă a feminităţii ce se umfla sub mângâierea lui. Era ca o sărutare, şi totuşi nu chiar ca o sărutare. Rand gemu, şi vibraţia acestui sunet trimise prin corpul ei o vibraţie asemănătoare. Simţurile Rosaliei se încordară violent. Ochii i se întredeschiseră doar o clipă, şi imaginea capului cu păr de culoarea chihlimbarului între coapsele ei i se întipări arzătoare în minte, pentru totdeauna. Gura lui se mişca lent şi mângâia, concentrându-se asupra micului ghem de nervi a căror sensibilitate crescu până când membrele ei rămaseră nemişcate, sub efectul plăcerii. Abia respirând, Rosalie îi şopti numele, înecându-se brusc, într-un extaz dureros. În timpul eliberării ei violente, mâinile ce-i cuprindeau fesele o traseră mai aproape de gura lui. Buzele iubite nu o părăsiră decât după ce ultimul tremur se linişti lăsând în urmă un jar strălucitor, şi abia atunci Rand îşi întinse din nou trupul peste al ei.

Faţa ei era umedă, tenul translucid — îmbujorat de năvala sângelui. Rosalie îşi ridică genele grele şi îndreptă spre el

privirea tulburată a ochilor ei de un albastru strălucitor. El o sărută, şi gura îi păstra un gust dulce, ca de mosc. Îi răspunse fără ezitare, lăsându-şi capul pe spate, astfel ca buzele să li se împreuneze mai bine. Cu gesturi lente, degetele ei se îndreptară spre închizătura pantalonilor lui, făcând să alunece nasturii din butonierele lor până când stofa se desfăcu larg. Rand se scutură, proptindu-se în genunchi.Îşi ţinu respiraţia în timp ce se înfipse în ea încet, simţind cum strânsoarea cărnii ei excitate îl absorbea mai adânc în trupul ei. Vreme de o clipă stătu nemişcat şi tăcut, străduindu-se să-şi adune ultimele fărâme de autocontrol care îi mai rămăseseră. I-ar fi fost cu neputinţă să descrie senzaţia bucuriei de a o poseda, fiindcă ceea ce simţea nu se putea compara cu nimic. Emoţia se întrepătrundea cu senzaţii fizice — sexul devenise o problemă de instinct, mai curând de simţuri decât de pricepere. Cu toată experienţa sa, până acum nu trăise nimic asemănător. Cuprinzând capul Rosaliei în mâna lui mare, făcută căuş, se cufundă în ea, urmărind cum ochii i se măreau de plăcere. Apoi se înfipse din nou, de data aceasta cu mai multă putere, într-o mişcare simplă, copleşitoare. Când o sărută, îi simţi buzele tremurând sub ale sale.

— Îndoaie-ţi mai mult genunchii, îi şopti.

Rosalie se supuse, şi i se tăie respiraţia când îl simţi împingându-se şi mai adânc înlăuntrul ei. Pe urmă el se mişcă fără oprire, violent, din ce în ce mai nerăbdător. Ea îşi ridică privirea spre el, şi ochii îi luceau ca două nestemate în timp ce-i contempla chipul pe care pasiunea părea să-l fi sculptat în planuri ascuţite. Îşi săltă şoldurile, degetele picioarelor i se încovoiară, şi fu copleşită de o senzaţie delicioasă, care alunecă peste trupul ei ca o piatră care înfioară suprafaţa unei ape liniştite. Rand scrâşni din dinţi, şi corpul îi rămase încordat şi nemişcat câteva clipe, după care se cutremură, lăsând aerul să-i iasă treptat afară din piept. Pe măsură ce plăcerea împreunării lor se liniştea, ca un fluviu tumultuos ce se domoleşte, se relaxară într-o strânsă îmbrăţişare umedă, în vreme ce mâinile lor mângâiau, calmând, liniştitoare, starea de acum fiind tot

atât de încântător de plăcută ca şi patima ce-o precedase. Rand se săltă într-un cot şi se uită în jos, la ea, cu ochi moleşiţi, sclipind verzi printre gene.

— Merită să pleci, pentru a fi întâmpinat acasă în felul acesta, spuse cu glas răguşit.

Ea lăsă să treacă o lungă tăcere înainte de a răspunde.

— Rand... cum vor decurge lucrurile între noi de-acum încolo? întrebă în şoaptă, încruntându-se uşor.

El îi netezi fruntea cu buzele, încheind printr-un sărut pe tâmplă.

— Am mai vorbit cândva despre asta — spuse pe un ton categoric — şi, după cum îţi aminteşti, discuţia nu s-a sfârşit tocmai bine. Deoarece se pare că avem păreri contrare în legătură cu perspectiva de durată a relaţiilor noastre, va trebui să considerăm problema de pe o zi pe alta.

— Dar mai curând sau mai târziu vom fi nevoiţi să...

— S-ar putea să fie mai târziu. Înainte de a lua vreo decizie, există şi alte lucruri care se cer a fi rezolvate.

— Eu... Da, sunt de acord, declară Rosalie.

Ştia din sursă proprie cât de repede se poate schimba viaţa unui om, cu câtă uşurinţă putea soarta să întoarcă lumea cu susu-n jos şi s-o zguduie din temelii. Singura sa certitudine era că viaţa ei nu va reveni niciodată la ceea ce fusese odinioară... şi că s-ar cuveni, poate, să fie recunoscătoare pentru asta.

— Dar mai avem o problemă, pe care trebuie s-o rezolvăm chiar acum, remarcă ea.

— Care anume? o întrebă Rand, pe buze fluturându-i un surâs ciudat.

Ea se uită la petele de iarbă de pe îmbrăcămintea lor mototolită şi la genunchiul drept al pantalonilor lui de care se prinsese pământ, tot aşa cum se putea vedea şi pe ţesătura rochiei sale şi pe materialul cămăşii lui.

— Cum mă vei duce înapoi, la castel, în halul acesta?

El îi zâmbi larg, dându-i la o parte câteva şuviţe de păr ce i se lipiseră de faţă.

— Cât mai pe furiş cu putinţă, iubito.

12

Toată trecuta-mi viaţă nu îmi mai aparţine;
Fugarele ei ceasuri zburat-au, dispărând
Ca trecătoare visuri, ce pier pe aripi line
Şi-a căror amintire fragilă n-o poţi ţine
Decât păstrată-n gând.[1]

John Wilmont, Conte de Rochester

Respectându-şi făgăduiala, Rand reuşise s-o readucă pe Rosalie până-n camera ei fără a fi văzută de cineva şi, înainte de a pleca, îi dăduse o ultimă sărutare. Întrebându-se cu teamă dacă nu cumva existau dovezi uşor de înţeles de către alţii a ceea ce se întâmplase, Rosalie fu foarte tăcută în timpul cinei. Îşi ridică ochii din farfurie doar de câteva ori, nemaiîndrăznind să întâlnească privirea piezişă a lui Rand, de frică să nu răstoarne ceva sau să nu se înece cu mâncarea.

Ce om exasperant! În noaptea aceea nu veni în patul ei. Rosalie petrecu două ceasuri nesfârşite uitându-se fix la uşa ce se încăpăţîna să rămână închisă, frământându-se dacă să se ducă sau nu în camera lui. În final, precauţia avu câştig de cauză şi, cu părere de rău, suflă în lumânare. În curând adormi. Dimineaţa, găsi lângă perna ei un trandafir galben, de pe tija căruia fuseseră îndepărtaţi toţi spinii. Apropiindu-şi de faţă delicata floare, îi respiră parfumul şi, pentru o clipă, i se păru că se află din nou în

[1] Versurile originale în lb. engleză sunt următoarele: *All my past life is mine no more;/ The flying hours are gone,/ Like transitory dreams given o'ver/ Whose images are kept in store/ By memory alone.* (n.t.)

grădină, unde mireasma rozelor plutise în aer, când el o culcase în iarba moale iar ea fusese încă o dată a lui. Oarecum visătoare, Rosalie îşi petrecu prima parte a zilei împreună cu Mireille, a cărei companie era departe de a fi plictisitoare.

— Chiar aici este — şopti Mireille, aruncând rapide priviri furişe în stânga şi-n dreapta coridorului.

Rosalie încercă ea însăşi clanţa aurită, în formă de delfin, a uşii, constatând că nici nu se clintea.

— Ai dreptate, spuse dezamăgită. Este încuiată. Dar oare pentru ce să se ţină închisă o galerie de portrete?

— Credeţi că-i o galerie?

— Aşa trebuie să fie. Camerele alăturate ei, de o parte şi de alta, sunt pline cu picturi şi busturi ale strămoşilor familiei d'Angoux.

Rosalie cercetă uşa cu o privire gânditoare, simţind c-o roade curiozitatea. Era singura încăpere din întregul castel pe care ea şi Mireille n-o exploraseră. Întâlnind ochii fetei, văzu că imaginaţia iscoditoare a acesteia se chinuia să găsească explicaţii plauzibile pentru motivul închiderii uşii.

— Poate că aici a fost ucis cineva, şopti micuţa cameristă, şi Rosalie izbucni în râs.

— Sau, mai curând, a fost încuiată din greşeală.

— Credeţi c-ar trebui să-i cerem doamnei Alvin cheia?

Rosalie scutură lent din cap.

— Dacă-i încuiată în mod intenţionat, ea va găsi o modalitate prin care să ne refuze. Altminteri, dacă am fi prinse uitându-ne înăuntru, ne-am apăra susţinând că nu aveam de unde să ştim că era interzis.

Schimbară o privire şi zâmbiră complice, împărtăşind bucuria unei posibile aventuri.

— *Mademoiselle*, nu cumva aveţi vreun...

— Un ac de păr? Te-ai putea descurca să deschizi broasca dacă...

— *Oui*... dar să mă avertizaţi când vine cineva.

Folosind acul de păr, Mireille meşteri cu dibăcie la broască, amintindu-i Rosaliei de o veveriţă care scormoneşte în căutarea nucilor.

— Este limpede că ai o mulţime de talente, Mira, îi spuse.

Fata chicoti.

— Când trăieşti alături de Guillaume înveţi multe lucruri necesare supravieţuirii, *mademoiselle*. El mi-a arătat cum să fac asta.

Era pentru prima dată că făcea o aluzie la trecutul ei. Rosalie îşi răsuci capul şi se uită la tovarăşa ei cu o expresie de milă. Nu ştia prin ce experienţe de viaţă trecuse Mireille, însă faptul de a tot călători dintr-un loc într-altul cu siguranţă i-ar fi înăsprit pe cei mai mulţi dintre oameni. Cum de reuşise fata asta să rămână atât de bună şi de neîntinată de alţii? Faptul denota o voinţă extraordinară, sau poate lui Guillaume i se datora păstrarea inocenţei lui Mireille.

Dinspre zăvor se auzi un uşor „clic" şi micuţa cameristă, zâmbind triumfător, îi înapoie acul de păr. Se strecurară în încăpere ca două fantome, închizând fără zgomot uşa.

Era, într-adevăr, o galerie de portrete, tablouri întunecate acoperind pereţii, ca nişte ferestre pline de străini îmbrăcaţi ciudat. Cu toate acestea, un portret era separat de celelalte, fiind pus între două oglinzi înrămate. Când îl privi, Rosalie se îndoi de necesitatea de a atrage atenţia asupra lui în felul acesta, deoarece, oricare ar fi fost aranjamentul, tot ar fi ieşit în evidenţă. Se duse încet la perdele şi le trase la o parte, spre a lăsa să pătrundă în încăpere mai multă lumină.

„Hélène Marguerite d'Angoux" — citi Mireille inscripţia gravată pe plăcuţa prinsă pe ramă, apropiindu-se şi mai mult, să poată cerceta mai bine portretul.

Rosalie rămăsese în fundul încăperii, cu ochii măriţi de uimire şi inexplicabil de înceţoşaţi. Ştia fără nici o urmă de îndoială că portretul acesta fusese motivul pentru care fusese

încuiată camera, şi totuşi nu era lămurită de ce Rand nu se mulţumise să-l dea, pur şi simplu, jos de pe perete. Ce amintiri tainice erau zăvorâte în această încăpere, laolaltă cu imaginea acelei femei?

— Este frumoasă, constată Mireille. Cine...?

— Mama lui, răspunse Rosalie. Nu chiar foarte frumoasă, Mira.

Poate sentimentele eî faţă de Rand îi influenţau impresia creată de portret. În unele privinţe, Mireille avea dreptate: din punct de vedere fizic, Hélène d'Angoux era atrăgătoare. Chipul îi era perfect proporţionat, buzele — delicate şi arcuite într-un mod care, oarecum, îi amintea de Rand. Însăşi expresia aceea uşor batjocoritoare a ochilor avea, pentru ea, ceva familiar. Ochii nu erau chiar aceiaşi, dar semănau. Ai Hélènei străluceau cu un verde pur, în timp ce ai lui Rand erau căprui, cu o nuanţă nedefinită — uneori verzi, alteori aurii. Aveau formă asemănătoare, uşor îngustată spre colţurile interioare. Era aproape bizar să vezi trăsăturile lui Rand pe chipul acestei femei. Însă exista şi o mare parte din frumuseţea ei clasică pe care el nu o moştenise, având în schimb trăsăturile puternice şi încăpăţânate pe care Rosalie le pusese, cu îndreptăţire, pe seama ramurii Berkeley a familiei.

Existau multe lucruri care o deosebeau pe Hélène Marguerite de primul ei născut. Nu avea gura lui mare, expresivă, şi nici nu părea să fi fost în stare să imprime feţei sale ceva asemănător cu zâmbetul lui fulgerător şi ambiguu. De la colţurile ochilor ei nu se desfăceau radial micile riduri ale râsului şi nici nu avea în părul ei blond amestecul acela strălucitor de soare şi chihlimbar. Expresia îi era lipsită de orice blândeţe. Hélène Marguerite arăta a fi fost capabilă de pasiune, de batjocură, sau chiar de mânie, dar nu şi de iubire. „L-ai rănit, când el era vulnerabil faţă de tine" — i se adresă Rosalie în gând, şi această simplă reacţie esenţială acoperi orice altă impresie pe care i-o făcea mama lui. În inima ei nu putea găsi nici un strop de simpatie pentru o femeie care, cu nepăsare, îi îndurerase pe cei care-o iubeau. Îşi

întoarse capul în altă parte, aruncând portretului o privire de antipatie pur şi simplu iraţională.

— Interesant — spuse cu glas tare, pe un ton dur. Din păcate, probabil semăna bine.

— Poftim, *mademoiselle* ?

— Hai să mergem. Mai sunt o sută de alte lucruri la care ne-am putea uita.

— Să ne ducem, eventual, la bucătărie, s-o vedem pe *madame* Alvin — sugeră Mireille, părăsind bucuroasă locul ei din faţa portretului pentru a deschide cu grijă uşa.

— Cu ce scop? o întrebă Rosalie, în timp ce fata inspecta cu prudenţă ambele capete ale coridorului.

— Poate că astăzi aţi vrea să-i cereţi un ceai englezesc? răspunse Mireille, trăgându-şi capul înapoi, în cameră.

— Un ceai englezesc? De ce...

Rosalie se întrerupse, întrebându-se de unde-i venise lui Mireille acea idee. În Franţa, ceaiul era servit numai în împrejurările — considerate groaznice — în care nu aveai la dispoziţie cafea. Apoi chicoti uşor.

— Ideea ta se datorează cărţii pe care-o studiam astăzi? Să nu-mi zici că până acum n-ai băut niciodată ceai.

— Ba chiar aşa, dar dacă-i spuneţi dumneavoastră doamnei Alvin că duceţi dorul acestui obicei, m-aş bucura să vă ţin companie când...

— Sigur c-aşa voi face, o încredinţă Rosalie. (Largul domeniu de lucruri care stârneau curiozitatea lui Mireille o amuza şi o mira întotdeauna.) Să mergem, aşadar, la bucătărie.

Ieşiră pe furiş din cameră, închizând uşa şi lăsând în urma lor portretul Hélènei d'Angoux.

În bucătărie domnea o linişte neobişnuită, singura ocupantă fiind silueta trupeşă a doamnei Alvin. După ce-şi petrecuse dimineaţa organizând servitoarele în acţiunea de întreţinere a curăţeniei castelului, stătea acum, cu o ceaşcă de cafea în faţă, amestecând în ea zahărul tos şi regretând faptul că nu avea frişcă, să-şi pună în cafea.

— Fata care aduce laptele în fiecare dimineaţă a-ntârziat — le informă pe cele două vizitatoare, sorbind o înghiţitură din fiertura ei şi oftând. O aştept... fata asta-i atât de înceată! Se opreşte-n drum să stea de vorbă cu fiecare bărbat pe care-l întâlneşte, şi zăboveşte după Jérème ca să flirteze cu el după ce acesta termină de curăţat grajdurile...

— Jérème ăsta nu are nevoie de nici o încurajare — remarcă Mireille, şi în ochii ei de culoarea ciocolatei luceau sclipiri jucăuşe. Un surâs mititel, nici măcar unul prietenos, şi el se lipeşte ca musca de miere!

Deoarece *madame* Alvin îşi exprimă acordul izbucnind într-un hohot de râs zgomotos şi izbindu-şi cu amândouă mâinile genunchii dolofani, Rosalie aruncă spre Mireille o privire plină de o nouă înţelegere.

— Vasăzică, de aceea te porţi cu atâta răceală faţă de el, şopti.

— Da — replică fata cu dispreţ — însă, ca pe toţi bărbaţii, asta-l face să se agaţe şi mai tare. Ah, îşi închipuie că-i un bărbat în toată firea, dar nu-i decât cu un an sau doi mai mare decât mine. Ce băiat încrezut!... A încercat să mă sărute chiar prima oară când am vizitat grajdul, ca şi cum eu aş fi fost una dintr-alea pe care le poţi avea acolo, cu toţi caii uitându-se la spectacol! Vă puteţi imagina aşa ceva?

— Oribil! exclamă Rosalie, o bruscă stânjeneală aducându-i un val de sânge în obraji.

Tocmai atunci, în uşa bucătăriei se auzi o bătaie, şi *madame* Alvin coborâ repede de pe scaunul ei, declarând că era cu siguranţă nenorocita aia de lăptăreasă. După ce o mustră pe aceasta pentru întârzierea ei şi mai mare decât de obicei şi o trimise să-şi vadă de drum, *madame* Alvin spumui puţin caimac pentru cafeaua sa şi puse laptele pe o masă alăturată. În timp ce se desfăşura o plăcută conversaţie prietenească, fu adus în discuţie subiectul ceaiului englezesc, care fu primit cu deplină aprobare. *Madame* Alvin fu de părere că aşa ceva constituia o perspectivă amuzantă, deoarece nici ea nu-l gustase vreodată. Apoi, cu entuziasm sporit, trecură la detalierea meniului.

— În carte — spuse Mireille — aveau nişte micuţe... nişte mici...

— Sandwich-uri, o ajută Rosalie. Castravete şi măcriş de baltă, şi poate-ar fi bine şi cu brânză...

— Şi mâncau turtă dulce — continuă Mireille, pe care entuziasmul o făcea să pară foarte tânără — şi prăjiturele, şi cornuleţe cu zahăr, şi...

— *Madame* — o întrerupse Rosalie cu blândeţe — nu-ţi fă probleme. Orice vei vrea să serveşti alături de ceai va fi cât se poate de potrivit. Tocmai în felul acesta va putea Mira să înţeleagă ce înseamnă a lua ceaiul, aşa cum se obişnuieşte în Anglia.

— Ca marile *doamne* — sublinie Mireille, zâmbind răutăcios. Eu voi fi *la comtesse*[1], iar *madame* Alvin va fi *la duchesse*[2], şi dumneavoastră... ah! ce-aţi fi dacă v-aţi căsători cu *monsieur* de Berkeley?

— Dacă eu ce? întrebă Rosalie cu glas slab.

— Mira! exclamă *madame* Alvin, şi începu s-o muştruluiască pe Mireille pentru faptul de-a fi pus o întrebare atât de lipsită de tact, chiar dacă intenţia îi fusese doar de a tachina.

Rosalie se îmbujoră, spunându-şi în gând că o căsătorie cu Rand devenea tot mai atrăgătoare, indiferent care-ar fi fost dezavantajele. Îi era din ce în ce mai clar că dacă el i-ar cere din nou mâna, probabil că ea ar accepta înainte de sfârşitul frazei.

— Aş fi lady Berkeley, răspunse pe un ton grav.

— Întocmai ca Hélène Marguerite, reflectă Mireille cu glas tare.

— *Non*! interveni tăios *madame* Alvin, scuturându-şi energic capul cu păr brun-argintiu. Nu ca Hélène, absolut deloc!

Mireille şi Rosalie aşteptară cu sufletul la gură s-o audă continuând; însă *madame* Alvin părea să fi încheiat definitiv cu acel subiect.

---

[1] *La comtesse* (lb. fr. în original)= contesa. (n.t.)

[2] *La duchesse* (lb. fr. în original)= ducesa. (n.t.)

— Ia spune, Mira — o întrebă — şi ce mai zicea cartea aia despre ceaiul englezesc?

— Ce vrei să spui cu „nu ca Hélène Marguerite"? nu se dădu bătută Mireille.

Oftând, *madame* Alvin îşi strânse buzele într-o linie îngustă şi dură.

— N-ar trebui să mai adaug nimic.

— Nu-i nici un străin aici — insistă Mireille, cu persuasiune. Pentru ce ar fi supărător să-i explicaţi *mademoisellei* ceva ce-i stârneşte curiozitatea?

— N-am nimic de explicat — replică *madame* Alvin, constatând totuşi expresia gânditoare a Rosaliei. Dumneavoastră, *mademoiselle*, nu sunteţi o femeie de felul Hélènei.

— Eraţi aici pe vremea copilăriei sale? o întrebă Rosalie, tonul ei serios contrastând puternic cu linguşelile lui Mireille.

— Încă de când s-a născut. Mă aflam aici când *monsieur* Robert de Berkeley a venit în Franţa spre a-i face curte; apoi, când s-au căsătorit, şi tot aşa când ea l-a adus pe primul său fiu, să i-l arate marchizului. Am fost aici de fiecare dată când ea a revenit, în vizită. Nu-i plăcea Anglia, cu excepţia Londrei. Cu cât petrecea mai îndelung timp acolo, cu atât mai mult se schimba. Deseori mi-am zis că Londra trebuie să fie un loc care ticăloşeşte foarte rău oamenii.

— Nu tocmai — spuse Rosalie, gânditoare. Nu mai rău decât Parisul. Presupun că unele părţi din ea sunt rele... mai cu seamă pentru o persoană impresionabilă. Este un oraş trepidant şi plin de oameni care n-au de făcut nimic altceva decât să se distreze.

— Hélène a fost crescută aici într-un mod foarte liniştit, cuminte, continuă *madame* Alvin. În stilul vechii *noblesse* franceze. Era foarte ferită de rele — o fetiţă bună... dar tânjea după distracţii şi dorea să plece departe de liniştea vieţii provinciale. S-a măritat cât a putut de repede cu primul bărbat care a cerut-o de nevastă — *monsieur* Robert de Berkeley.

Rosalie dădu din cap, conştientă, cu părere de rău, că avea o oarecare înţelegere pentru Hélène. Ştia cum te simţi când te înăbuşe monotonia şi visezi o schimbare şi o viaţă excitantă.

— Dar, cu siguranţă, un soţ, şi copiii, şi toate activităţile pe care le implică ocuparea unei situaţii sociale ca aceea a ei, trebuie s-o fi satisfăcut, remarcă Rosalie. Viaţa ei trebuie să fi fost foarte plină şi activă; nu numai că existau, fără îndoială, sute de răspunderi legate de familia sa şi de obştea locală, dar erau şi nenumărate petreceri, *fêtes*[1] şi baluri...

— Nu-i plăceau răspunderile — spuse *madame* Alvin, zâmbind cu o ciudată tristeţe. Însă era înnebunită după petreceri. Am auzit că-n Londra au fost foarte multe scandaluri în care era amestecată. Nu voi repeta nici una dintre poveştile acelea, pentru că nu ştiu dacă erau sau nu adevărate. Dar aproape la fiecare doi ani revenea în Franţa, locuind fără soţul sau copiii ei, şi cred că făcea asta spre a lăsa să se liniştească bârfele şi necazurile, până se înapoia în Anglia.

— Şi în timpul acestor vizite observai că se schimbase? insistă Rosalie, extrem de interesată.

— *Oh, oui!*... A început să nu-i mai pese de nimic altceva în afară de propria-i persoană. A pus să fie remobilat castelul după ultima modă, şi a schimbat de nenumărate ori peisagistica domeniilor, cheltuind sume imense de bani şi — ceea ce-i şi mai rău — recurgând la *corvée*[2] pentru a face asta.

Mireille îşi plesni limba de cerul gurii, exprimându-şi o uimire plină de spaimă.

— Poftim? Ce-i aceea o *corvée?* întrebă Rosalie. Niciodată n-am mai auzit despre aşa ceva.

— Asta pentru că afurisitul ăla de obicei a dispărut — replică Mireille, feţişoara ei schiţând o strâmbătură de dispreţ. O *corvée* era dreptul nobilimii franceze de a porunci ţăranilor din toate satele învecinate să muncească pentru ei fără plată.

---

1 *Fêtes* (lb. fr. în original)= sărbătoriri; petreceri. (n.t.)

2 *Corvée* (lb. fr. în original)= corvoadă. (n.t.)

Ori de câte ori voiau să se construiască un drum, sau să se aranjeze o grădină, sau să se facă adăugiri la clădirea castelului, nobilii îi sileau pe ţărani să-şi lase nelucrate pământurile, chiar dacă asta se-ntâmpla în mijlocul sezonului de recoltă. Hrana şi grânele ţăranilor putrezeau pe câmp, în vreme ce ei înşişi munceau la frumoasa grădină a stăpânului şi a stăpânei domeniilor.

— Ce groaznic! şopti Rosalie.

— Da — întări *madame* Alvin, coborându-şi glasul, ca şi cum ar fi simţit o oarecare ruşine. Mulţi oameni flămânzeau în timpul iernilor din cauza capriciilor Hélènei. Nu era deloc iubită aici. Însă marchizul, tatăl ei, nu-i refuza nimic. (Bătrâna oftă din greu.) Cu cât Hélène Marguerite devenea mai nefericită, cu atât mai crud se purta. În cele din urmă şi-a părăsit fiii şi soţul, revenind aici pentru a naşte un copil. A murit în durerile facerii, şi s-a prăpădit şi micuţul. Bărbatu-meu şi cu mine ne-am tot întrebat, ani de-a rândul, cum or fi fiind copiii ei... Mă bucur să văd că *monsieur* n-a fost prea rău afectat de toate astea.

Rosalie păstră o lungă tăcere. „N-a fost prea rău afectat de toate astea" — repetă ea în gând cu amărăciune, întrebându-se ce-ar fi zis *madame* Alvin dac-ar fi ştiut la ce fel de maltratări lăsase Hélène să-i fie supuşi fiii. Ce-ar zice dac-ar şti că Rand fusese alcoolic pe vremea când nu era decât un copil, şi că el şi fratele lui supravieţuiseră unei copilării nenorocite? Rand ajunsese să fie un ticălos nesăbuit, în vreme ce Colin — din câte i se spusese — devenise un filfizon încrezut, preocupat doar de felul în care se îmbracă.

— Cred că multe femei nu sunt mame bune, spuse într-un târziu Mireille, sprijinindu-şi bărbia în mână şi uitându-se cu o privire distrată la oalele şi tigăile de aramă atârnate pe perete.

— A mea fost bună cu mine — replică Rosalie, amintindu-şi de Amille şi simţind un junghi în inimă. Este o femeie foarte cumsecade... şi întotdeauna s-a necăjit pentru că eu nu mă mulţumeam uşor cu ceea ce aveam. Spunea că asta îmi va aduce necazuri. Cred că avea dreptate.

Pe neaşteptate, *madame* Alvin chicoti într-un fel caraghios, destrămând atmosfera încordată care părea să se fi instalat.

— Mamelor le place întotdeauna să-şi închipuie că au dreptate, spuse.

— Da — fu de acord Rosalie, adresându-i un zâmbet rapid.

Rand intră în camera de zi, oprindu-se în faţa uşilor cu geam pentru a se uita cu plăcere la scena ce i se oferea privirilor. Era patru şi jumătate; Rosalie şi Mireille stăteau la o masă acoperită cu dantelă, luându-şi ceaiul. Cu o înfăţişare liniştită, Rosalie turna infuzia proaspătă în ceşti de porţelan, în timp ce Mireille ungea cu grijă smântâna groasă pe un cornuleţ. Tabloul pe care-l alcătuiau era ciudat şi fermecător, căci în acelaşi timp ele erau absorbite într-o lecţie de limba engleză, ceea ce-l făcu pe Rand să zâmbească uşor. Ochii lui îi exprimară aprecierea, când zăboviră asupra Rosaliei. Era îmbrăcată cu o rochie bleu vaporoasă, culoarea acesteia scoţându-i în evidenţă albastrul ochilor în asemenea măsură încât îţi era aproape imposibil să le susţii privirea. Părul îl purta strâns pe creştetul capului, într-un fel încântător de modest, care-l îndemna să-şi cufunde mâinile în moliciunea lui strălucitoare, trăgându-l jos, pe umeri. Arăta ca o adevărată lady, şi înfăţişarea ei nu lăsa să se vadă decât puţine semne ce-i trădau firea vioaie şi pasionată... puţine semne, dacă nu ştiai la ce să te uiţi. Treptat, privirea lui trecu de la faţa Rosaliei la rotunjimea sânilor ei. Va avea de furcă, la Londra, pentru a-i ţine departe de ea pe bărbaţi, fiindcă frumuseţea ei era de felul aceleia proaspete şi pasionate, căreia nimeni nu-i poate rezista.

— Doreşti puţin zahăr? întrebă Rosalie într-o engleză lentă şi clară.

Înainte de a răspunde în aceeaşi limbă, Mireille îşi încreţi fruntea.

— Nu numai că aş dori puţin zahăr — spuse — dar eu... aş mai vrea şi un sandwich.

Răspunsul lui Mireille îl făcu pe Rand să râdă.

— Ai vorbit ca o adevărată englezoaică, o felicită.

Zâmbindu-i fermecător, Rosalie îşi ridică privirea spre el.

— Am citit de curând despre ceaiul englezesc, într-un roman de Jane Austin, îl informă. Era, fireşte, ceva ce Mireille a dorit să experimenteze ea însăşi.

— Desigur...

Rand era pe punctul să-şi continue fraza, când discuţia le fu întreruptă de o oarecare agitaţie. Dincolo de uşile cu geamuri, din direcţia grădinii le parveneau zgomote de înjurături şi încăierare. Ochii lui Rand se îngustară când îşi făcu apariţia Guillaume, trăgând în urma lui un bărbat de vreo cincizeci de ani, căruia îi răsucise braţul. Deşi Guillaume avea o constituţie atletică, îi era greu să-şi târască prizonierul spre castel, deoarece străinul era nebun de furie. Rand răsuci clanţa uşii şi o deschise larg.

— Guillaume, ce dracu' se-ntâmplă? îl întrebă cu asprime.

La vederea lui, prizonierul lui Guillaume înţepeni.

— Îmi pare rău, *monsieur* — răspunse tânărul, apucându-l pe celălalt de guler, spre a-l împiedică s-o ia la fugă.

Omul era îmbrăcat sărăcăcios şi părea să aparţină clasei de jos — un fermier scăpătat, al cărui chip avea trăsături grosolane.

— L-am prins furând o pungă de piersici — explică Guillaume — precum şi alte lucruri din grădină, şi eram sigur că aţi avea ceva de zis în legătură cu asta.

— Într-adevăr, conveni Rand, rostind rar cuvintele şi ieşind afară, spre a li se alătura celor doi.

Mireille şi Rosalie părăsiră masa de ceai, apropiindu-se astfel încât să-i poată vedea pe bărbaţi prin uşa întredeschisă.

— Avea cu el şi o sfoară pe care erau înşiraţi peşti — adăugă Guillaume, ochii lui cafenii şi catifelaţi scânteind de mânie, în timp ce omul se lupta să se elibereze. Pescuiţi de pe domeniile d'Angoux, sunt convins.

— Ştii desigur că braconajul este interzis prin lege — i se adresă Rand străinului, a cărui faţă osoasă se schimonosi de ură. Eu sunt un om generos... Ţi-aş fi îngăduit cu dragă inimă să pescuieşti sau să vânezi pe pământurile mele dacă ai fi cerut permisiunea. Totuşi, nu admit să fiu jefuit.

— Nu sunt un idiot, ripostă străinul. Şi nici cerşetor nu sunt. Îţi închipui că un om ca mine ar cere ceva celor din neamul d'Angoux?

Fu întrerupt de o excalmaţie de iritare scoasă de Guillaume, care-şi întări strânsoarea cu care-i ţinea gulerul.

— *Tiens*[1]! zise Guillaume. Arată-i puţin respect lui *monsieur*!

— Eu nu sunt un d'Angoux, replieă Rand.

Omul izbucni într-un râs amar, aţintindu-şi asupra lui ochii furibunzi.

— Nu poţi minţi în privinţa asta. Familia mea şi cu mine am fost ruinaţi de ticăloşii ăia. Aş recunoaşte oriunde unul de-ai lor — vi se vede în ochi şi pe faţă, şi-n sufletul vostru negru de copii ai diavolului!

— Cam melodramatic, nu credeţi? comentă Guillaume.

Dar fu ignorat de Rand, care-l privi gânditor pe infractor.

— Cum ai fost ruinat? vru să ştie.

— Cândva, aveam un cămin confortabil, o familie mare cu mulţi fii, care mă ajutau să muncesc pământul, ba chiar şi câţiva bani puşi deoparte. Am pierdut totul din cauza Hélènei d'Angoux şi a marchizului. A stors absolut tot din sat, pentru a plăti datoriile ei... a luat grânele ţăranilor şi ne-a pus să plătim ca să i le cărăm în hambarele lui; trebuia să ne coacem pâinea în cuptoarele lui şi să-i plătim pentru asta; ni s-au pus impozite pentru orice în afară de respiraţie. Nevastă-mea a murit de foame din cauza celor din neamul d'Angoux — *asta* e moştenirea pe care-ai primit-o, *monsieur*, şi n-ai dreptul să mă judeci pentru că ţi-am luat puţină hrană.

---

1 *Tiens!* (lb. fr. în original)= Na!/Ţine! (n.t.)

Rosalie îşi ţinu respiraţia gata să ţipe când văzu cum faţa lui Rand devine albă ca varul. El se simţea vinovat pentru păcatele săvârşite de mama lui, şi cuvintele fermierului sporiseră povara invizibilă a vinovăţiei ce-i apăsa pe umeri. „Nu-i vina ta" — ar fi vrut să-i spună lui Rand, dar se stăpâni, tăcând de teamă să nu-i rănească mândria.

— N-ar trebui să se învinovăţească pe sine, şopti Mireille.

— Dar chiar asta face deja — răspunse Rosalie abia auzit, simţindu-şi inima sfâşiată de milă pentru el.

Rece şi fără a-şi exterioriza vreo emoţie, Rand se uită la Guillaume, peste capul braconierului.

— Lasă-l să plece! îi spuse.

În vreme ce Guillaume, împotriva voinţei, îi dădea drumul, ţăranul cel slab îi aruncă lui Rand o privire rapidă, cu o lucire ciudată, după care o luă la goană de parcă l-ar fi urmărit însuşi diavolul.

Întorcându-se spre casă, Rand o văzu pe Rosalie reflectându-se în multele ochiuri de geam ale uşii. Expresia lui deveni şi mai distantă.

— *My lord*, aş vrea să-ţi vorbesc — îi spuse Rosalie, străduindu-se să nu lase să-i răzbată în voce intensitatea rugăminţii.

— Poate mai târziu — replică el, pe un ton nepăsător. Acum mă duc să călăresc.

Guillaume interveni cu o supuşenie neobişnuită:

— O să-l înşeuez pe Diamant.

Cu blândeţe, Mireille o împinse pe Rosalie înapoi, spre masa de ceai.

— Trebuie să-i vorbesc! şopti Rosalie, agitată de o emoţie puternică.

— Nu cred că-n clipa asta v-ar asculta.

— Fir-ar să fie! oftă Rosalie, strângându-şi braţele în jurul mijlocului şi privind cu ochi ce nu vedeau platoul încărcat cu felurite prăjiturele. Naiba s-o ia de treabă!... Oricum, nu sunt sigură de ceea ce-i voi spune. Oh! tare-aş vrea să-l fi întrebat când se va întoarce...

— Nu doriţi un pahar cu vin, *mademoiselle*? o întrebă Mireille plină de tact.

— Ba da. Şi fără apă, spuse Rosalie, aşezându-se în fotoliul împodobit cu broderii şi încruntându-se.

Rand nu se întoarse la cină. Tăcerea ce învălui castelul deveni atât de apăsătoare, încât, în cele din urmă, Guillaume plecă în sat, luând murgul. Reveni în jurul orei unsprezece, duhnind a bere şi a tutun, şi având întipărită pe chip o expresie de mulţumire care trăda faptul că petrecuse unul sau două ceasuri cu nişte tovarăşi sociabili.

— Este-o seară frumoasă! anunţă, intrând în salon cu un pas dezinvolt şi relaxat. Caldă şi...

— Guillaume! strigă Mireille. Cum poţi să te duci să bei şi să flirtezi, când ştii că *madamoiselle* este îngrijorată în legătură cu *monsieur*...?

— N-a păţit nimic, e bine. Vă sugerez să mergeţi amândouă la culcare, replică Guillaume, zâmbind când constată că Rosalie îşi întrerupe mersul încoace şi-n colo prin cameră.

— L-ai găsit? îl întrebă ea, ochii albaştri strălucindu-i întunecaţi şi îndureraţi.

— Am dat de el din întâmplare. Este într-una din camerele de la etajul clubului din sat...

— Joacă jocuri de noroc?

— Şi bea, confirmă Guillaume.

Rosalie îngheţă.

— Oh, deloc mai mult decât atât cât ar sorbi orice bărbat într-o noapte caldă de vară, într-o cârciumă sătească, se grăbi Guillaume s-o liniştească. Păi ce! nici eu însumi n-aş putea rezista să nu dau pe gât câte-o duşcă din când în când... Au acolo un soi de bere din care n-am mai băut pân-acu'...

În timp ce el continua să vorbească, îngrijorarea săpă pe fruntea Rosaliei cute adânci. Guillaume nu-l cunoştea pe Rand de destulă vreme pentru a-şi da seama că obişnuia să evite băutura; că lui Rand nu-i plăcea nici un fel de pierdere a autocontrolului. Incidentul cu braconierul îl afectase profund, întocmai

cum se temuse ea. Dar nu se putea împiedica să considere că n-ar fi trebuit să-l împingă la o purtare atât de ieşită din comun.

— Nu i-ai vorbit? îl întrebă pe un ton calm. (Guillaume scutură din cap.) Atunci nu putem şti când se va întoarce. Cred c-ar fi bine să mă duc la culcare, Mireille.

— *Oui* — replică fata, calm, urcând scara pe urmele ei.

Rosalie se dezbrăcă şi îşi puse o cămaşă de noapte simplă, albă.

În timp ce lumânarea se consuma, Rosalie întorcea paginile unei cărţi şi se concentra asupra cuvintelor, fără a reuşi să le vadă. Tăcerea se adâncea şi o apăsa tot mai greu, învăluind-o pe furiş, până când renunţă la orice pretenţie de a citi.

— Rand! şopti, uitându-se fix la flacăra lumânării până când i se păru că marginile acesteia devin violete. Eşti atât de mândru, atât de independent, încât zău dacă ştiu cum să mă port cu tine. Mi-ai arătat că ţii la mine într-o oarecare măsură, şi totuşi, astăzi m-ai părăsit fără a cere nici un fel de ajutor. Mi-ai afirmat că mă doreşti — să-ţi încălzesc patul, să fac dragoste cu tine... Mi-ai spus că vrei să depind de tine. Îţi pot da toate acestea, dar vreau să-ţi dăruiesc mult mai mult decât atât! Şi dacă nu mă consideri îndeajuns de femeie pentru a-ţi oferi alinare, nu te voi vrea. *Voi fi* pentru tine mai mult decât o jucărie!

Făcând acest legământ, îşi încleştă pumnul atât de tare încât încheieturile degetelor i se albiră.

I se păru că trecuseră ceasuri nesfârşite de aşteptare când, într-un târziu, auzi un uşor târşâit. Se strecură jos din pat şi, în picioarele goale, se duse până-n pragul uşii. Zări o lumină licărind pe lângă cadrul unei uşi — nu de la camera lui Rand, ci cea din capătul coridorului: a galeriei de portrete.

Uşa se deschise uşor. Rand stătea într-un fotoliu, în faţa portretului Hélènei, cu picioarele sale lungi întinse în faţă, într-o poziţie foarte bărbătească, şi ţinea între degete gâtul unei sticle de rachiu. Rosalie simţea încă din prag mirosul alcoolului. El îşi întoarse capul şi, la lumina lămpii, mişcarea îi aprinse pe păr o lucire fugară. O privi în tăcere, de parc-ar fi fost o străină.

Vasăzică, aşa arăta Rand după ce băuse prea mult — nu atrăgător şi îndrăzneţ, ci posomorât, tăcut. Ochii îi erau puţin sticloşi, glasul — coborât şi răguşit.

— Ieşi afară!

Niciodată nu avea să ştie el cât de mult o duruseră acele cuvinte. Rosalie le simţi usturimea ca şi cum ar fi fost împunsătura unei viespi, şi vreme de câteva clipe după aceea i se păru ridicol şi prostesc să ofere un ajutor care nici nu i se cerea şi nici nu era necesar. Acea Rosalie Belleau din urmă cu câteva luni ar fi fugit imediat din cameră, mai repede decât orice iepure speriat. Privirea indiferentă din ochii lui o înspăimânta, dar — nici ea nu ştia cum — reuşi să-şi îndrepte umerii şi să rămână acolo unde era.

— Stând aici şi frământând gânduri negre nu vei izbuti să schimbi cu nimic lucrurile. Şi, cu siguranţă, nici bând.

El gesticulă cu sticla şi replică, vorbind cu răbdarea unui adult care i se adresează unui copil tâmpit:

— Asta mă face să mă simt mult mai bine, aşa că ieşi...

— Da. Văd ce extraordinar de bine-ţi face, i-o reteză Rosalie pe un ton tăios.

— Nu pricepi nimic. Nici pe departe atât cât să ai dreptul să stai acolo şi să mă judeci.

— Câte ceva în legătură cu tine tot înţeleg eu. Inclusiv faptul că multă vreme ai încercat să fugi de sentimentul de vinovăţie, spuse ea. Şi că acum ai făcut o întoarcere şi pari să te complaci în el. (Glasul i se îmblânzi, în timp ce privea capul ce-şi ferea profilul.) De ce nu încerci să treci peste toate astea?

— *Păcatele părintelui...* cită Rand, ridicând trist din umeri şi trăgând din sticlă încă o duşcă. (Făcu o strâmbătură, până când arsura din gâtlej i se potoli.) Este-n sânge.

— În afară de o conştiinţă indusă în eroare, singurul lucru din sângele tău este o supradoză de alcool. (În timp ce vorbea, Rosalie se apropie prudent de el.) Nimic din toate acelea n-a fost din vina ta, Rand. Nu ţi se poate reproşa nimic din ceea ce au făcut mama sau tatăl tău...

— Ştiu, zise el, cu glas brusc înăsprit. Dar sunt răspunzător pentru ceea ce *am făcut eu*. (Îşi coborî privirea asupra propriilor mâini, strângând sticla între ele.) În faptele mele îi văd pe ei amândoi, îngăimă, aruncând o uitătură rapidă spre portretul mamei sale. Îţi poţi imagina cum este să ştiu că eu sunt o jumătate din ea? Era infidelă şi incapabilă să spună adevărul, după cum tu nu eşti în stare să minţi. Era nemiloasă — mai mult decât ţi-ai putea închipui. Dumnezeule! cineva ca tine nici n-ar reuşi vreodată măcar să-nceapă să priceapă. Şi mai era şi tata — un nenorocit de beţiv cu...

— Taci! îl întrerupse Rosalie, sfâşiată între mânie şi compasiune. Nu mai spune nimic... nu te mai gândi la asta! Eu n-o văd în tine pe ea. Nu-l văd în tine pe tatăl tău. (Se aşeză pe braţul fotoliului în care stătea el şi-i cuprinse faţa în mâini, ochii ei întâlnindu-i pe-ai lui, cu intensitatea unui şoc electric.) Am avut încredere că vei avea grijă de mine şi ai avut. Mai sunt şi alţi oameni care au nevoie de tine, care depind de tine. Nu sta aici, chinuit de autocompătimire. Nu-ţi este-n fire.

Rand puse jos sticla şi-i luă încheieturile mâinilor, încercând s-o îndepărteze, dar Rosalie se agăţă cu hotărâre de el. În cursul scurtei lupte, alunecă pe genunchii lui, şi când Rand îi simţi greutatea trupului cald şi catifelat încetă să mai mişte.

— Ea nu-i decât o amintire pe care trebuie s-o laşi să se şteargă. Cum ar putea avea acum vreo influenţă asupra ta? Acesta-i un cămin frumos, un loc minunat; şi cu toată lumina soarelui care-l inundă, nu căuta prin unghere umbre care nici măcar nu există. Scapă de ea, las-o să plece.

Ultimele cuvinte părură să atingă o coardă sensibilă în sufletul şi-n mintea lui, căci Rand se uită la ea de parcă acum o vedea pentru prima dată. Păru că e pe punctul de a vorbi, dar scutură uşor din cap, adâncindu-şi privirea în ochii ei de safir strălucitor.

— De ce simţi că trebuie să te învinovăţeşti? îl întrebă Rosalie în şoaptă. Ce există în trecutul tău, de te face să te simţi atât de vinovat?

— Rose, spuse el răguşit, nu vreau să discutăm în noaptea asta. Nu despre trecut. Întoarce-te în camera ta.

Ochii ei îi scrutară pe-ai lui, şi braţele îi înconjurară gâtul, într-un gest ce-i exprima încrederea în el.

— Poate greşesc mult făcând această presupunere, zise încetişor, dar cred că nu vrei să mă pierzi dând la iveală unele lucruri pe care nu mi-ar plăcea să le aud despre tine. Dar înţelege, păstrând tăcerea, mă vei pierde în mod categoric. Nu te voi lăsa să te izolezi de mine. Vorbeşte-mi despre ce anume ai făptuit... Oh, Rand, cu siguranţă ceea ce-ai făcut nu poate fi atât de îngrozitor!

Alcoolul şi oboseala îi invadau trupul ca o otravă, lăsându-l ameţit şi slăbit — vulnerabil aşa cum nu mai fusese de ani de zile. Se simţea prea întinat pentru a sta în aceeaşi încăpere cu Rosalie, darmite s-o ţină în braţe, atât de strâns, şi totuşi ar fi fost nevoie de forţa a o sută de bărbaţi pentru a-l sili să-i dea drumul.

— Te rog, Rand — şopti ea, atingând uşor cu mâna conturul aspru, colţuros al maxilarului său.

Braţele din jurul mijlocului ei se încordară, apoi îşi sporiră şi mai mult strânsoarea, până ce Rosalie se prăbuşi cu un suspin pe umerii aceia puternici, lăsându-l s-o strângă atât de tare încât abia mai respira. Adulmecă mirosul de rachiu şi mireasma pielii lui, şi-l simţi cum îşi îngroapă faţa în părul ei bogat, despletit. Îl auzi începând să vorbească, bolborosind cuvinte pe care cu greu le desluşea, spunând lucruri pe care nu le înţelegea. Mâinile lui se încleştau în cutele rochiei şi-n părul ei, degetele rătăcindu-i prin moliciunea acestuia în timp ce bâiguia în şoaptă, cu glas răguşit. Odată pornit să vorbească, nu se mai putea opri. Povara de a ţine totul pentru-el — petele din trecutul său, ruşinoasele aventuri de la Londra — deveni prea greu de suportat şi, fără milă, îşi descărcă sufletul în faţa ei.

Nu l-ar fi crezut în stare de faptele de care se acuza; dacă acele cuvinte ar fi fost rostite de buzele altcuiva, ar fi zis că sunt minciuni. El îi mărturisi lucruri pe care niciodată nu le-ar fi spus altei fiinţe — secrete şi recunoaşteri, fragmente de

istorisiri aproape lipsite de coerenţă. Cineva pe care-l ucisese într-un duel; un cerc de prieteni care nu constituise altceva decât o conspiraţie dezonorantă; o căsătorie a cuiva, la a cărei destrămare contribuise. Menţionă numele unor persoane despre care citise în ziarele londoneze, şi pomeni şi numele fratelui şi al părinţilor săi. Se părea că lunga înşiruire nu avea să se sfârşească vreodată.

Mângâindu-i creştetul şi ceafa, Rosalie îl consola cu fraze fără nici un înţeles. Obrajii o ardeau, înroşiţi de ruşine din cauza celor spuse de el — lucruri atât de intime încât ea însăşi nu i-ar fi vorbit despre ele nici măcar Amillei; confesiuni triviale şi obscene care înjoseau urechile în aceeaşi măsură ca vorbele folosite spre a le descrie. Braţele lui o strângeau cu disperare — menghină ce-o zdrobea dar pe care o accepta de bunăvoie. Cele mai multe dintre femei ar fi fugit din cameră îngrozite, căci nici o doamnă n-ar fi suportat o asemenea scenă. Rosalie ascultă fără a se trage departe de el, strânsoarea ei tandră devenind violentă în încercarea de a absorbi disperarea lui prin intensitatea îmbrăţişării sale. Auzise ea că tinerii filfizoni din Londra duceau de obicei o viaţă sordidă, căutând aventuri, îndemnându-se unul pe celălalt la săvârşirea unor cruzimi condamnabile. Nu credea că Rand fusese mai rău decât aceia cu care se întovărăşise, dar remuşcările şi autoînvinovăţirea lui îi sfâşiau inima.

— E totul bine... înţeleg, murmura iar şi iar.

Însă Rand clătină obosit din cap, în ochi strălucindu-i lacrimi.

— Dumnezeule, cum ai putea să înţelegi? Eşti prea nevinovată... N-ar fi trebuit să te ating vreodată.

În vreme ce confesiunea lui se transforma în şoapte aspre, amare, noaptea deveni tot mai adândcă, apoi întunericul începu să capete nuanţa de un violet întunecat care precede zorile. Rosalie zăcea liniştită în braţele lui, ghemuită la pieptul său puternic. Fruntea îi era îngropată în adâncitura dintre gâtul şi umărul lui, iar degetele şi le vârâse printre nasturii cămăşii, ca să-i atingă pielea caldă de dedesubt. Pieptul lui Rand se ridica

şi cobora cu mişcări egale, continue — ofta încet, simţindu-se de parc-ar fi trecut printr-o furtună.

— Eşti singurul care-şi aminteşte — îi şopti ea, căutându-i cu vârful degetelor bătăile inimii şi lăsându-şi-le să se odihnească pe viaţa ce pulsa acolo. Cei mai mulţi dintre oameni nu au puterea de a se gândi la trecut. Nu le pasă de ceea ce s-a făcut şi s-a consumat deja. Mie nu-mi pasă de ce-ai făcut tu cândva... pricepi? Încă mai sunt aici. N-am plecat, fiindcă înţeleg că trebuia să supravieţuieşti. Dar acum nu mai are nici o importanţă, trecutul nu mai are nici o legătură cu tine. Dacă eu te pot ierta atât de uşor, de ce nu te poţi ierta tu însăţi?

El rămase tăcut câteva minute şi, fără a se uita, ea ar fi putut afirma că ochii lui erau aţintiţi asupra portretului. Apoi Rand se mişcă, cuprinzând-o mai strâns în braţe şi ridicându-se din fotoliu. Rosalie se miră de supleţea mişcării, deoarece ştia că trupul trebuie să-i fi fost amorţit. Muşchii umerilor lui se umflau sub obrazul ei, plini de forţa latentă ce-şi bătea joc de lipsa de putere cu care se agăţa ea de el. Fără a scoate un cuvânt, se lăsă purtată de-a lungul coridorului, până-n dormitorul ei. Nu-i putea vedea faţa. Îi rosti cu prudenţă numele, dar el nu răspunse, ci o culcă pe pat. O privi câteva secunde, ochii lui căprui înregistrând fiecare detaliu al chipului ei răvăşit de zbuciumul sufletesc şi de nesomn. Rosalie nu ştia ce să-i mai spună, aşa că păstră tăcerea şi, cu părere de rău, îşi desprinse braţele cu care-l înconjura.

Rand ridică una din mâinile ei delicate şi şi-o duse la buze, ţinând-o apăsată de buzele lui calde, în timp ce privea în jos, spre ea. Rosalie îşi ţinu respiraţia, încleştându-şi degetele în jurul mâinii lui. Apoi el plecă, cizmele sale moi nefăcând pe pardoseală nici un zgomot.

Ultimul lucru de care se aştepta Rosalie să fie trezită era dangătul îndepărtat al clopotului din sat. Încercă să nu ia în

seamă sunetul persistent şi se răsuci să-şi îngroape faţa în pernă. În cele din urmă, îşi ridică gemând capul şi clipi în lumina după-amiezei, care trecea pe lângă draperiile uşor întredeschise. Judecând după entuziasmul cu care era tras clopotul, în sat se întâmpla ceva important.

— Mă-ntreb ce-o fi? mormăi ea alungându-şi de pe faţă buclele de păr blond răvăşite şi ţinându-se cu o mână de cap. Ori a avut loc un dezastru, ori trece pe-aici regele Franţei.

Oftând, se străduí să coboare din pat şi merse împleticindu-se spre fereastră, să se uite afară. Lumina soarelui era strălucitoare, făcând să pară spălăcit verdele generos al ierbii. În depărtare, către sat, cerul albastru şi arzător părea să fie tulburat de o ceaţă fină. Să fi fost nori? Sau fum? Rosalie se încruntă şi, fără a sta pe gânduri, ieşi din dormitor, îndreptându-se în mod instinctiv spre camera lui Rand. Nu-l găsi acolo.

— Mireille? chemă.

Poalele capotului fluturau în urma ei în timp ce cobora scara. La parter domnea o oarecare agitaţie, oamenii fugind pe coridorul de la intrare, ciocănelul de la uşă izbind puternic în portal, glasuri răsunând tare, în dezbateri rapide. Rosalie se opri la jumătatea scării cotite în clipa în care Mireille apăru la capătul de jos.

— Ce se-ntâmplă? Am auzit clopotul...

— Este un incendiu în sat, *mademoiselle*. Se împrăştie cu repeziciune şi se îndreaptă spre prăvălii, spre piaţeta principală, către biserică... îi cheamă pe toţi bărbaţii să se ducă să le dea ajutor.

Rosalie avu o presimţire de rău augur. Fu imediat cuprinsă de îndoială şi îngrijorare.

— Ce pot face ei împotriva unui incendiu, pe arşiţa asta uscată? întrebă, rotindu-şi privirea în jurul vastului hol, în căutarea lui Rand. Am auzit că Loara e secată, cu câţiva metri mai puţin adâncă decât de obicei — abia dacă este suficientă apă pentru băut, darmite cât să scoţi o mare can...

— Rose, ce faci aici?

Deodată, Rand, care tocmai trecuse pragul, zbură pe lângă Mireille, urcând în goană scările. Chipul frumos îi era încruntat. Rosalie rămase unde se afla, aşteptându-l să se apropie. Albul cămăşii lui şi nuanţa cafeniu deschisă a pantalonilor strâmţi îi scoteau în evidenţă culorile tenului şi părului. Îl privi cu teamă.

— Nu ai de gând să te duci în sat, nu-i aşa? îl întrebă.

El îi înconjură mijlocul cu un braţ ca de oţel, trăgând-o în susul scării.

— Ce te-a apucat, să stai acolo, în cămaşă de noapte? (Rosalie se străduia să nu se împiedice în timp ce el o târa fără menajamente în camera ei.) Fir-ar să fie! ce idee, să stai aşa, în costumaşul ăsta transparent, să te vadă toată lumea...

— Nu mă gândisem — protestă Rosalie, mişcându-şi picioarele cu viteză dublă pentru a ţine pasul cu el.

— Ca de obicei.

În îngrijorarea sa pentru el, Rosalie îi lăsă comentariul fără replică. Ajunseră în dormitorul ei şi Rand închise uşa în urma lor. Rosalie îl privi tot mai îngrijorată, stomacul contractându-i-se la vederea lui — atât de mare, de sănătos şi bine clădit. Dorea ca el să rămână aşa, voia să-l împiedice să provoace soarta punându-se în primejdie. Gândul că putea fi ars de flăcări sau zdrobit sub ziduri prăbuşite o înspăimânta cumplit.

— Te rog, te rog, nu te duce! spuse, gata să se roage fără ruşine dacă ar fi refuzat-o. Sunt sute de alţi bărbaţi care pot combate focul...

— Nu mi se va întâmpla nimic, răspunse Rand cu glas ferm şi liniştitor. Nu-mi voi risca viaţa inutil... dar n-aş fi în stare să stau aici, ştiind că s-ar putea să fie nevoie de ajutorul meu. Sunt bărbat, Rose, şi doar un laş ar sta la adăpost, acasă la el, când bate clopotul acela.

— Nici măcar nu-i satul tău — insistă ea, dar când îi întâlni privirea neînduplecată, simţi că lacrimile îi înceţoşează vederea. De fapt, nu locuieşti aici. Rămâi, te rog.

— *Petite*... spuse Rand, şi braţele lui o înconjurară.

Refuzul lui o supăra pe Rosalie, îndemnând-o să-l respingă; îi era totuşi atât de teamă de ce i s-ar fi putut întâmpla lui, încât îi îngădui s-o strângă la pieptul lui cald.

— ... ce-ar fi fost dacă bătea clopotul castelului? o întrebă, aplecându-şi capul, spre a-i şopti lângă ureche. (După sunetul glasului, ea îşi dădu seama că, vorbindu-i, zâmbea.) Nu cred că ne-ar plăcea prea mult dacă fiecare om s-ar hotărî să-şi lase vecinul să vină să ne ajute.

— Ce spui nu-i deloc amuzant! îl mustră Rosalie cu glas înăbuşit. Ai zis... ai zis că orice-aş vrea din tine îmi aparţine. Vreau să rămâi aici.

El deveni rigid.

— Asta nu-i cinstit, Rose — îi reproşă pe un ton grav, intonaţia glumeaţă părăsindu-i glasul.

În străfundul sufletului, ea ştia că dreptatea era de partea lui, dar argumentul acesta nu-i potolea nici supărarea, nici teama.

— Te rog!

— Nu, repetă el cu blândeţe, şi când o privi, în ochi îi strălucea o lumină ciudată.

Dintr-o dată, ea se înfurie.

— Atunci, pleacă! Uită tot ce ţi-am spus. Ar fi trebuit să-mi muşc limba înainte de a-ţi cere ceva!

Încercă să se desprindă de el, dar braţele lui se strânseră mai tare în jurul trupului ei. Pentru el era ridicol de uşor s-o ţină exact acolo unde dorea, aşa că Rosalie încetă să se zbată.

— Nu-ţi întoarce faţa în altă parte, îi spuse Rand.

— Dă-mi drumul!

El îşi coborî gura spre chipul ei lăsat în jos, căutând moliciunea gâtului ei până când găsi cu buzele umezeala unei dâre de lacrimi.

— Pleacă! hohoti Rosalie, dar senzaţia gurii lui alunecându-i pe piele era mai mult decât putea ea să suporte.

Rămase nemişcată şi supusă, iar tăcerea se adânci. Rosalie suspină şi îşi ridică faţa, spre a-i întâlni buzele. Când o sărută,

pereţii din jurul lor părură că dispar. Rosalie avu impresia că este învăluită de întuneric, absorbită de el, până când Rand deveni singura realitate pe care şi-o putea imagina. Conştientă de faptul că gura lui o apăsa tot mai puternic pe-a sa, îşi ridică braţele, înconjurându-i gâtul, agăţându-se cu disperare de el. Niciodată nu se simţise atât de vie, atât de „om" şi atât de vulnerabilă. Întunericul cel rece şi senzual se infiltră în ea, într-un vârtej năvalnic, făcând-o să tremure de plăcere. Îi şopti numele în timp ce Rand îi acoperea gâtul cu sărutări uşoare, şi glasul părea să-i vină de la o mare depărtare. Apoi el îi desfăcu mâinile ce-i înlănţuiau gâtul, şi Rose avu impresia că trupul îi era sfâşiat în două.

— Ţine-mă tot aşa — şopti, şi întunericul se învârtejea în jurul ei într-o ceaţă ciudată, iar mireasma bărbătească a lui Rand îi umplea nările, amestecându-se cu aerul respirat de ea. Nu mă părăsi... iubeşte-mă, Rand!

El se înfioră şi deschise ochii, întrebându-se într-o clipă de îndoială dacă ultimele cuvinte fuseseră spuse într-un sens trupesc sau emoţional. Răspunsul pe care voia să i-l dea îi rămase nerostit. În întreaga sa viaţă, Rand nu vorbise niciodată, nimănui, despre dragoste, şi acum nu părea să fie nici locul, nici momentul potrivit. Cu laşitate, se blestemă singur, şi îşi sili braţele să se desprindă de trupul zvelt al Rosaliei.

— Mă voi întoarce curând, îi făgădui cu glas răguşit.

Genele ei tremurară, ridicându-se spre el, dându-i la iveală ochii, care erau de un albastru întunecat, ca o mare învolburată, de o intensitate şi strălucire uluitoare.

— Nu părăsi castelul — adăugă el, scuturându-i uşor umerii, spre a se asigura că ea se va pătrunde de importanţa cuvintelor lui. Să nu pui nici unul din picioruşele tale în afara castelului, mă-nţelegi, Rose?

— Înţeleg — murmură ea, înfiorându-se puţin când mâinile lui puternice îi dădură drumul. „Rand, iubeşte-mă!" — striga inima ei.

Suspine grele, reţinute, îi apăsau pieptul, dar nu voia să le lase să-i scape de pe buze. Nu voia să plângă în faţa lui, nu voia să se roage pentru a-i căpăta iubirea şi mila, nu voia să-i îngăduie să ghicească amploarea spaimei care-o chinuia sau motivele acesteia. Când el părăsi încăperea, ea se întoarse cu spatele şi, cu hotărâre, îşi ţinu umerii nemişcaţi.

Cerul se întuneca odată cu trecerea orelor. În tăcere, Rosalie şi Mireille priveau pe fereastra camerei de zi, urmărind un spectacol fascinant. Incendiul din sat devenea tot mai vizibil pe măsură ce noaptea învăluia totul în mantia sa, şi soarele, încă deasupra vâlvătăii ce se-nălţa spre cer, îşi pierdea din ce în ce puterea, alunecând spre asfinţit. Astrul zilei cobora mai jos şi mai jos, până când păru să se scufunde în foc, dându-i o nouă putere.

Ceas după ceas, femeile din castel aşteptară, deoarece toţi bărbaţii, incluzându-i pe Guillaume, Jérème, Eleazar şi *monsieur* Alvin, plecaseră în sat, să dea o mână de ajutor. Cam pe la ora zece, cele mai multe dintre ele se deciseră să se ducă la culcare, dar Rosalie rămase în faţa ferestrei, cu ochii aţintiţi, fără să clipească, asupra luminii arzătoare care spărgea linia orizontului. Cu siguranţă, până acum arsese jumătate din sat. În mila ei pentru cei care-şi pierduseră căminele şi probabil şi pe unii dintre cei dragi lor se amesteca fiorul de gheaţă al temerii că Rand ar fi putut fi rănit. Nu-l mai considera atât de nesăbuit cum îl socotise cândva, însă ştia că, din partea lui, era de aşteptat să se ofere voluntar pentru cele mai primejdioase sarcini. Ce-ar fi dacă, în chiar clipa asta, era prins undeva, luptându-se să se apere de fumul gros şi să respire aer curat? Ce-ar fi dacă era ars de flăcările atât de fierbinţi încât ea le putea vedea pârjolul chiar de la această distanţă?

Cu dârzenie, Rosalie încercă să aştepte răbdătoare, trimiţându-i pe toţi ceilalţi la culcare şi repetându-şi în gând vorbele lui Rand. El s-ar supăra peste măsură dacă, neascultându-l, ar părăsi castelul. Îşi putea închipui furia lui dac-ar descoperi fie şi doar că ea se gândise să-i nesocotească sfatul. Dar dacă trebuia să mai aştepte mult în acea incertitudine, Randall Berkeley avea să fie nevoit s-o interneze la Bedlam — azilul de nebuni situat la nord de Londra. Nu mai putea suporta în tăcere spaimele care-o chinuiau, după cum n-ar fi putut sta nemişcată în timp ce un roi de muşte ar fi încercat să se aşeze pe ea.

— Te rog, iartă-mă! şopti, închizând ochii, gata să izbucnească-n plâns. (Deja avea remuşcări în legătură cu următoarele ei acţiuni.) Nu mă voi apropia de nimeni, nu mă voi apropia de foc... Nici măcar nu voi descăleca. Mă voi duce doar să mă încredinţez că nu ţi s-a întâmplat nimic, şi după aceea mă voi întoarce drept acasă. Cu ajutorul lui Dumnezeu, nici nu mă vei vedea. Şi niciodată nu voi mai face aşa ceva. Făgăduiesc!

Simţindu-se uşurată de luarea acestei decizii, suflă în lumânarea de lângă fotoliul ei şi stinse toate lămpile. Fără zgomot, deschise uşa cu geamuri a camerei de zi şi se strecură afară. Aerul nopţii era rece şi, simţindu-i pe gât răcoarea, îşi strânse mai bine şalul în jurul braţelor goale. Rochia ei, de un galben deschis — unul dintre cele mai simple veşminte ale sale — nu avea mâneci. În timp ce se ducea spre grajd, auzi nechezatul cailor şi fu nespus de recunoscătoare pentru practica pe care-o căpătase la „Robin's Treshold" — domeniile de la ţară ale Winthrop-ilor. Baronul Winthrop insistase ca ea şi Elaine să înveţe să călărească încă de mici şi, în sinea ei, Rosalie îi mulţumi.

— Bună, Spiriduş! spuse în şoaptă, lovind uşurel cu palma botul calului. Nu te simţi jignit... dar, în noaptea asta, îmi voi încerca norocul cu Linette.

Stelele şi luna dădeau suficientă lumină pentru ca ea să-şi poată găsi drumul prin grajdul întunecos, şi reuşi să pună şaua

pe Linette. Poate că treaba nu fu făcută cu prea multă pricepere, dar cel puţin chinga şeii era bine strânsă, iar iapa era blândă. Rosalie conduse calul până afară, se aruncă uşor în şa şi îşi propti genunchiul în oblânc, după care, în tăcere, o mână pe Linette spre sat. Pe măsură ce se apropia de mica aşezare omenească, aerul nopţii mirosea tot mai mult a fum şi a lemn ars. Rosalie văzu cum urechile iepei tresar nervos la auzul strigătelor şi gemetelor ce veneau dinspre sat, iar când ajunseră îndeajuns de aproape pentru a auzi mugetul pârjolului, Linette începu să se cabreze, agitată.

— Stai cuminte, fetiţo... nu te-ngrijora — o linişti Rosalie, sărind jos din şa şi înfăşurând hăţurile în jurul ramurii fragile a unui copăcel.

Se aflau la o depărtare destul de mare faţă de scena dezastrului, astfel că iapa nu avea cum să fie ameninţată de vreun om sau de flăcări. Rosaliei îi era relativ uşor să parcurgă restul drumului pe jos.

Incendiul devora totul cu lăcomie, şi zgomotele sale, ca de tunet, îi izbeau urechile cu intensitatea unei cascade năvalnice. Ochii Rosaliei treceau repede de la un loc la altul, întâlnind pretutindeni rămăşiţele înnegrite ale locuinţelor şi magazinelor. Fragmente de mobilă şi bucăţi de perne şi umplutură de saltea erau împrăştiate peste tot pe străzi. Focul trecuse prin acea parte a satului şi fusese mai mult sau mai puţin înfrânt, însă părea să crească în intensitate în alte zone ale localităţii. Cu precauţie, Rosalie merse pe lângă clădiri, ochii ei oprindu-se în treacăt, cu compasiune, asupra siluetelor prosternate ale răniţilor. „Oare cum a început totul?" se întrebă, şi porni în direcţia în care strălucirea flăcărilor mai puternice lumina cerul în fâşii purpurii.

Deodată, alergând de-a lungul unei străduţe, apăru urlând o femeie şi, cu o repeziciune datorată spaimei, Rosalie îşi dădu seama că fusta bietei făpturi luase foc. Scoţându-şi la iuţeală şalul, porni în fugă după ea.

— Opreşte-te... te voi ajuta! strigă Rosalie.

Dar femeia nu stătea să asculte, şi doar printr-o simplă întâmplare se poticni de o piatră şi căzu. Rosalie ajunse lângă ea într-o clipă, şi începu să bată cu şalul bumbacul cuprins de flăcări. Femeia rămase nemişcată, chiar şi după ce focul fusese stins. Nu părea să aibă arsuri, deoarece deşi fusta rochiei îi era distrusă, flăcările nu avuseseră timp să-i ardă pielea.

— Eşti rănită? o întrebă Rosalie, întorcând-o cu faţa în sus.

Femeia se uită la ea cu o privire golită de orice expresie. Rosalie îşi dădu seama că se exprimase în engleză.

— Oh, fir-ar să fie!... bombăni, incapabilă — în situaţii de stres — să-şi amintească măcar un cuvânt franţuzesc. Sunteţi... *êtes-vous...*?

Femeia izbucni în lacrimi, apoi se ridică în picioare şi, clătinându-se, se duse spre marginea străzii. Privind şovăitor în urma ei, Rosalie îşi luă de jos şalul şi, ridicându-şi puţin fusta spre a-şi înlesni mersul, îşi continuă drumul în lungul străzii.

Clopotul bisericii, acum înspăimântător de tăcut, îşi profila silueta pe cerul luminat de flăcări. Incendiul încă nu ajunsese la biserică, dar se apropia de ea în mod implacabil. Rosalie se rugă în şoaptă, sperând că biserica nu avea să fie distrusă. Constituia focarul comunităţii, centrul celor mai multe activităţi familiale şi sociale din viaţa satului. Stricăciunile rămase în urma focului aveau deja proporţii dezastruoase, însă distrugerea bisericii ar fi cel mai cumplit efect al catastrofei.

Încercă să se dea la o parte din drum, deoarece câţiva bărbaţi goneau pe lângă ea, purtând găleţi cu apă scoasă din fântână şi din firavele pârâie ce se desprindeau din Loara. Alţii, înarmaţi cu mici covoare, băteau flăcările. Un bărbat se prăbuşi alături de ea, lăsând să-i cadă o găleată plină cu preţioasa apă, care fu sorbită imediat de pământul încins. Braţul omului fusese ars rău, şi părea să nu-i fi fost îngrijit. Vreo două-trei femei se repeziră să-l tragă în afara drumului celorlalţi, care continuau să lupte

împotriva focului, şi Rosalie apucă şi ea unul din braţele rănitului, ajutându-le să-l târască pe pământ. Ajunseră într-o zonă în care se odihneau mai mulţi oameni răniţi, şi una dintre femei bătu uşor cu palma braţul Rosaliei, în semn de tăcută recunoştinţă, apoi se întoarse să panseze o altă rană îngrozitoare. Rosalie cercetă cu privirea grupul răniţilor, dar nu văzu părul de un auriu întunecat al lui Rand şi, înghiţind cu greu, porni mai departe, să-şi continue căutarea în alte locuri.

Căsuţele din apropierea bisericii tocmai erau evacuate, şi plânsete de copii acopereau înjurăturile bărbăţilor şi mugetul flăcărilor. Rosalie nu văzu nicăieri ceva ce-ar fi semănat cu silueta înaltă, cu umeri laţi, a lui Rand. Ochii începură să-i lăcrimeze şi s-o usture din cauza fumului, şi tuşi spre a-şi elibera gâtul de o durere uscată, arzătoare.

Îşi sterse cu dosul mâinii obrajii umezi şi, imediat după aceea, se pomeni în faţa priveliştii demne de milă a unui copil — nu mai mare de doi-trei ani — care se îneca de plâns. Era o fetiţă cu părul brun şi cârlionţat, a cărei gură părea să-i fie mai mare decât întreaga faţă, de mult ce-o căsca urlând după mama sa.

— Ssst!... taci, micuţo! îi spuse-n şoaptă Rosalie, ridicând-o şi aruncând o privire în preajmă.

Nu se vedea nici un părinte şi nici o altă rudă şi, în timp ce fetiţa se agăţa de ea ca o maimuţică, se întrebă ce putea face. Lovind uşor cu palma fundulețul durduliu, Rosalie se, întoarse nehotărâtă, şi începu să fugă spre ceea ce i se păru a fi un zid solid de piatră. Copilul se porni din nou pe ţipete, de data aceasta chiar în urechea Rosaliei, care se izbi de acel ceva spre care alergase. Două mâini îi prinseră cu putere umerii, oprind-o în loc.

— *Mademoiselle* Rosalie? Dumneavoastră sunteţi?

Fetiţa îi fu luată din braţe şi pusă jos, iar Rosalie scoase un oftat de uşurare când recunoscu chipul frumos, mânjit de funingine, ce se apleca spre ea.

— Guilllaume! exclamă, lacrimile izvorându-i iar din ochi, datorită fumului purtat de vânt.

Expresia lui nedumerită dispăru, fiind înlocuită de un zâmbet larg.

— Mi-am închipuit că dumneavoastră eraţi — zise, ridicându-şi puţin piciorul de al cărui genunchi se ţinea cu disperare fetiţa. Şi pe urmă mi-am spus: „nu, nu poate fi dânsa"... doar dacă nu v-aţi pierdut orice fărâmă din raţiunea pe care, pân-acum, socotisem c-o aveţi... *Mon Dieu* ! Mira n-a venit cu dumneavoastră, nu-i aşa?

— Nu.

— Slavă cerului! Acum, următoarea întrebare este: al cui e copilul?

— Nu ştiu... Speram să existe un loc în care-i ţin pe copiii rătăciţi, până când îi găsesc părinţii lor.

— Există unul. Vă voi elibera de această... (Se uită în jos, cu milă, la mica făptură ce se agăţa de piciorul lui.)... această fermecătoare povară. Însă, deşi cea mai rea parte a incendiului s-a potolit, nu sunteţi în siguranţă umblând singură pe-aici.

— Ce vrei să spui, că s-ar fi potolit cea mai rea parte a incendiului? Biserica...

— Flăcările nu vor ajunge la ea. Vor izbuti să le oprească la limita caselor... *Dieu* ! nici nu-mi vine să cred că sunteţi aici!

— Nu eram în stare să aştept la castel. Aveam sentimentul îngrozitor că...

— Îngerul meu, n-ar trebui să vă aflaţi aici — zise el, şi expresia dulce-amăruie a ochilor lui strălucea cu mici scânteieri de amuzament.

— Îl căutam pe Rand, replică Rosalie. Nu l-am văzut nicăieri. E teafăr? L-ai văzut? Când şi unde crezi că va...

— Mai încet, *joli ange*[1]... nu te frământa. Ultima dată când l-am văzut, ajuta la evacuarea copiilor din casa vicarului. E teafăr.

— Nu-l văd... Care-i casa? Aceea care arde?

— *Ah, zut*[1]! izbucni Guillaume, urmărind direcţia în care arăta degetul ei tremurător. Oh, drace!... da, chiar aia este. Aşadar, a luat foc. Sper că au avut timp să iasă toţi.

Rosalie porni în goană într-acolo, ridicându-şi fusta, să poată fugi mai repede spre clădirea înconjurată de flăcări. Acestea cuprinseseră ferestrele de la etaj, dând clădirii înfăţişarea unui demon cu mulţi ochi de jar. Dacă Rand rămăsese înăuntru, era prins într-un infern din care nu avea scăpare. Stătea încremenită acolo în lumina vâlvătăii, cu o mână dusă la baza gâtului. Într-un zgomot ca de tunet, acoperişul se prăbuşi, azvârlind în sus jerbe de scântei ce jucau şi zburau de parc-ar fi fost mii de licurici. Rosalie privea fascinată; stomacul i se zvârcolea şi tot aerul părea să-i părăsească plămânii. Buzele i se mişcau într-o rugă tăcută, şi avea impresia că picioarele i se înmoaie.

— Era cineva înăuntru? întrebă în şoaptă, împleticindu-se către un bătrân ce stătea în apropiere, cu ochii aţintiţi asupra imensului morman de resturi arzânde.

— Era cineva înăuntru? repetă Rosalie, trăgându-l de mânecă.

El întoarse spre ea ochii săi negri şi goi. Rosalie se trase înapoi, cuprinsă de panică, spunându-şi că desigur visa un groaznic coşmar. Apoi totul se schimbă rapid, într-o succesiune de imagini ce se mişcau cu viteza fulgerului. Ceva o izbi puternic peste mijloc şi se înfăşură în jurul ei atât de strâns încât îi era imposibil să scoată vreun sunet... în acelaşi timp, o înşiruire de blesteme cumplite trecu pe lângă capul ei, şi se pomeni răsucită ca o păpuşă de cârpe, în vreme ce cineva îi trăgea şi-i lovea cu putere rochia. Ca prin vis, Rosalie începu să înţeleagă că îmbrăcămintea îi luase foc; că vreo scânteie trebuie

---

[5] *Joli ange* (lb. fr. în original)= Înger drăgălaş. (n.t.)

[1] *Ah, zut* (lb. fr. în original)= Ah, la naiba! (n.t.)

să fi căzut pe materialul fragil, şi că dacă salvatorul ei ar mai fi întârziat o secundă ar fi fost devorată de flacăra ucigătoare.

Fu ridicată în picioare şi sprijinită ferm de o suprafaţă tare, cu muşchi încordaţi. Braţul care-i izbise mijlocul îşi slăbi strânsoarea, astfel încât o mână mare, masculină, putu să-i cuprindă şoldurile şi s-o strângă mai aproape. Faţa Rosaliei era apăsată pe pielea caldă, arămie, a gâtului unui bărbat, şi când îi simţi mireasma se relaxă, copleşită de o linişte plină de încredere. Braţele i se ridicară să se agaţe de umerii largi, şi trunchiul i se sprijini de pieptul lui puternic în timp ce-i asculta respiraţia rapidă şi neregulată.

— Rand! suspină, şi groaza îi pieri când simţi inepuizabila lui forţă învăluind-o protector, iar spaima ca de coşmar o părăsi.

După cel mai bînecuvântat moment al întregii sale vieţi, îşi aplecă spre spate capul, să-i poată privi faţa. Pielea lui era mânjită de funingine, care-i înconjura ochii de culoarea topazului, dându-i un aspect fantomatic. Lumina incendiului cădea pe chipul lui brun, aprinzând scânteieri pe părul cu şuviţe aurii. „Este teafăr" — îşi spuse ea în gând, învăluindu-l într-o privire a cărei strălucire se asemăna cu aceea a diamantelor.

Însă nu-i trebui mult timp pentru a-şi da seama că el nu era nici pe departe tot atât de fericit pe cât era ea.

13

În întreaga-mi făptură nu-i
nici o undă de neliniște,
Căci mi-am deschis spre tine
Porțile largi ale ființei mele
Și, ca un torent, te-ai revărsat în mine.[1]
Autor necunoscut

— Fir-ar al dracului! izbucni Rand, strânsoarea devenindu-i dureroasă când o îndepărtă de el, ținând-o la distanța brațului pentru a face un inventar rapid și complet al stării în care se afla ea. Dacă rochia asta n-ar fi deja pe jumătate arsă, ți-aș ridica fusta și te-aș bate o oră întreagă fără întrerupere!

Înainte ca Rosalie să-i poată răspunde, o scutură cu putere, și fata strânse din dinți spre a-i împiedica să clănțăne. Apoi, după ce o atrase din nou lângă trupul lui, Rand rămase nemișcat, privind-o în ochi.

— Ți-am spus să nu părăsești castelul! Pentru tine e primejdios să te afli aici! Naiba să te ia!

Fu supusă unei alte zgâlțâieli puternice, și Rosalie își zise, ca prin vis, că dacă el nu va înceta curând, oasele o să-nceapă să-i zornăie izbindu-se unele de altele. Se hotărî să spună un cuvânt, două, în propria-i apărare.

---

1 Textul original în lb. engleză este următorul: *In all my being is no ripple of unrest,/ For I have opened unto you/The wide gates of my being,/ And like a tide, you have flowed into me.* (n.t.)

— Nu aveam de gând să mă apropii atât de mult de foc..., începu.

— La naiba cu ce aveai tu de gând! În primul moment în care pot şi eu să-mi trag sufletul, mă uit în jur şi te descopăr, aprinsă ca o torţă!

Rosalie deschise gura să răspundă şi se pomeni iarăşi scuturată. Din nefericire, se părea că Rand intenţiona să continue încă mult timp acea procedură, şi ea îşi aruncă braţele pe după gâtul lui, spre a-l sili să se oprească.

— De ce? De ce din nou nu mi-ai dat ascultare? o întrebă.

Rosalie îi domoli furia cu câteva cuvinte blânde:

— Pentru că te iubesc.

Rand rămase nemişcat, privind-o ca şi cum nu şi-ar fi putut crede urechilor. Uimirea îi slăbi degetele şi strânsoarea lor îşi pierdu forţa.

— Mă... începu să repete, şi expresia de mânie îi dispăru de pe chip.

Era aproape mai mult decât putea suporta un om — să se teamă pentru ea şi, în acelaşi timp, să fie furios pe ea, pentru ca apoi să fie copleşit de un val de iubire atât de puternic încât nu mai era în stare să vorbească. Deodată, gura lui o acoperi pe-a ei, mâna cuprinzându-i faţa şi apăsându-i capul pe umărul său. Rosalie îşi desfăcu buzele, întâmpinând pătrunderea limbii, şi sângele îi năvăli rapid şi fierbinte prin vene, aprins la rându-i de dorinţă. I se părea că o sărută de ceasuri întregi şi când el îşi înălţă capul, ea se simţea de parc-ar fi plutit.

— Şi tot îţi voi da o bătaie — şopti el, buzele lui mângâindu-i-le pe ale ei în timp ce-i vorbea.

Totul în jurul lor — focul, gloata, fumul — fusese uitat în miracolul acelei clipe de revelaţie.

— Te iubesc, repetă Rosalie, descoperind cu încântare că afirmaţia ei avea ca efect un nou val de căldură ce îmblânzea expresia lui.

Rand îi contemplă faţa micuţă şi buzele i se arcuiră într-un surâs ironic.

— Îţi închipui că ai găsit o frază magică prin care să-mi astâmperi mânia, spuse cu glas răguşit. Recunosc, îmi potoleşte în mare măsura furia... dar am de gând să-mi respect cuvântul şi nu vei scăpa cu totul de pedeapsa ce-o meriţi pentru că n-ai ţinut seama de dorinţa mea.

— Mă temeam să nu ţi se fi întâmplat ceva, ripostă ea cu un firicel de voce care părea că-şi cere iertare. Când am văzut prăbuşindu-se acoperişul casei aceleia, am crezut că puteai fi înăuntru. Voiam să mor.

Rand înţelegea foarte bine — mai bine decât oricine altul — cam ce trebuie să fi simţit ea. Degetele lui îi mângâiau uşor ceafa, calmându-i nervii încordaţi.

În timp ce Rosalie îşi lăsă capul să se odihnească pe umărul lui, Rand şopti pe ton liniştitor:

— Ştiu, iubirea mea. Dar te-ai gândit oare că toate acestea, inclusiv rochia ta arsă, ar fi putut fi evitate dacă mi-ai fi dat ascultare? În noaptea asta, *fleur*[1], m-ai îmbătrânit cu zece ani, şi în ritmul acesta n-o să durez mult.

— Te rog, du-mă acasă! spuse ea în şoaptă, copleşită de căldura plăcerii de a simţi senzuala atingere a mâinilor lui. Vreau să fac dragoste cu tine.

Buzele lui Rand se arcuiră într-un surâs şovăielnic, iar în ochi i se aprinseră luminiţe aurii.

— Dumnezeule! Ai un mod foarte afurisit de a pune capăt dojenilor ce le primeşti, iubirea mea!

Rosalie stătea în faţa căminului din dormitorul său, aţintindu-şi privirea absentă în adâncurile lui de jar. Îşi strânse mai mult picioarele sub trupul îmbrăcat în mătase. În mână ţinea o perie cu mâner lăcuit, trecându-şi-o prin părul proaspăt spălat. Şi-l perie iar şi iar, până ce pletele lungi alcătuiră o

[1] *Fleur* (lb. fr. în original) = floare (aici: floarea mea). (n.t.)

perdea lucioasă ce-i învăluia umerii şi spinarea. Lumina pâlpâitoare a flăcărilor şi mişcarea ritmică a periei ajutau la calmarea nervilor ei suprasolicitaţi, deoarece noaptea fusese extrem de obositoare. După ce călăriseră până acasă împreună cu Rand şi Guillaume, fusese supusă unei predici necruţătoare din partea doamnei Alvin şi suportase privirile încărcate de reproş ale lui Mireille. Urmase o baie fierbinte, zdravănă, destinată să-i îndepărteze de pe păr şi piele funinginea şi fumul. Rand nu-i adresase nici o urare de noapte-bună — un semn încurajator, fiindcă Rosalie bănuia că, după ce toţi locuitorii castelului se vor duce la culcare, s-ar putea ca el să vină în camera ei. Gânditoare, îşi răsuci capul şi perie undele aurii peste unul din umeri, pregătindu-se să le împletească într-o coadă groasă.

— Lasă-l despletit.

Blânda cerere venea din prag, şi Rosalie se întoarse spre a-l privi în faţă pe musafir, în vreme ce uşa se închidea aproape fără zgomot. Rand stătea acolo, în picioare, într-un halat de mătase vişiniu, sprijinindu-se de canatul uşii, fără a-şi lua privirile de la ea. Părul îi era umed şi proaspăt tuns, vârfurile arse fiindu-i retezate pentru a lăsa să i se vadă strălucirea de chihlimbar pur. Un buştean din vatră se fărâmiţă cu un zgomot foşnitor, aprinzând o bruscă lumină alb-aurie, care-i jucă pe faţă şi în ochi, dându-le un luciu straniu. Rosalie îl privea ţinându-şi respiraţia, ştiind că în el ceva se schimbase, dar nefiind în stare să-şi dea seama ce anume. Vreme de o clipă el păru a fi un străin, frumos şi suplu, iar ea rămase nemişcată sub privirea ochilor lui căprui. Apoi Rand zâmbi lent, şi ea zbură spre el scoţând un sunet nearticulat, invadată de un val de iubire. Rand îi înconjură trupul cu braţele, surâzând cu buzele pe părul ei, aşa cum se înălţa ea, pe vârfurile picioarelor, spre a ajunge la nivelul lui.

— Credeam că te voi găsi adormită — îi spuse cu glas înăbuşit, petrecându-şi degetele prin perdeaua mătăsoasă a părului, care constituia o veşnică tentaţie pentru el.

— Nu sunt deloc obosită.

— Mă bucur să aud asta — replică el, şi zâmbetul lui avea o nuanţă jucăuşă când îşi înclină capul, s-o sărute.

Gura lui coborî, pătimaşă, peste a ei, şi următorul lucru de care deveni conştientă Rosalie fu acela că stătea culcată pe pat, lângă el, fără a-şi aduce aminte cum ajunseseră acolo. El încă nu făcu nici un gest spre a o dezbrăca, dar mâinile îi rătăceau cu o nedisimulată curiozitate, exprimând ceva mai mult decât o simplă impresie de posesiune.

— Te iubesc! îi şopti, şi Rosalie se simţi invadată de valul de fericire provocat de cuvintele lui.

— Te-am iubit — replică ea, abia auzit — încă din prima noapte de la Paris. Dansam, şi braţele tale mă înconjurau... şi, brusc, mi-am dat seama că voiam să nu se mai sfârşească niciodată.

Îşi ridică ochii pentru a-i întâlni pe ai lui Rand, şi el răspunse fără şovăire la întrebarea ei nerostită.

— Atunci, când te-am părăsit pentru prima oară — zise cu glas coborât şi liniştit — când am venit aici pentru a rupe legăturile cu familia d'Angoux... nu mă puteam opri să mă gândesc la tot ce-ţi spusesem în dimineaţa aceea. Habar nu aveam ce te împinsese să vorbeşti atât de mult despre trecutul meu. Mă irita faptul că mă gândeam încontinuu la tine, cu atât mai mult cu cât îmi dădeam seama că nu voi putea aştepta până când aveam să revin la *Lothaire*. Capul îmi era plin de tot soiul de planuri — cum să fac să te aduc în patul meu — dar totodată voiam să mă doreşti, să-ţi capăt încrederea, afecţiunea... lucruri pe care niciodată nu le cerusem din partea nimănui. Simţeam că-mi aparţineai şi, de fiecare dată când mă respingeai, mă cuprindea nebunia.

Lumina focului strălucea pe pielea lui arămie cu o căldură incandescentă, iar genele îi aruncau o umbră blândă pe pometii frumos modelaţi ai obrajilor.

— Ai mâini atât de micuţe — murmură el ridicându-i una şi privindu-i cu atenţie palma delicată, înainte de a-şi apăsa pe ea buzele, într-un sărut. Am rămas uluit când am înţeles că ţineai

în ele întreaga mea viaţă. (Surâsul gânditor al lui Rand dispăru când o privi în ochi.) Pentru ce m-ai refuzat, când te-am cerut în căsătorie? o întrebă rostind rar cuvintele.

Rosalie se încruntă, întorcându-şi faţa într-o parte. Se luptă în tăcere să găsească vorbele potrivite prin care să-i răspundă.

— Uneori mă simt copleşită de tine, şopti. Eşti tot ce mi-aş putea dori vreodată. Dar... suntem atât de diferiţi! Viaţa mea a fost liniştită, ferită... şi eu îmi cunosc propria-mi inimă...

— Şi crezi că eu nu mi-o cunosc pe-a mea? întrebă Rand, săltându-se într-un cot şi privind-o intens.

— Eşti obişnuit cu distracţii, cu o viaţă agitată şi variată. Mă temeam să nu constitui pentru tine decât o noutate... nereţinându-ţi interesul decât scurt timp.

— Fir-ar să fie, Rose! izbucni el, pe faţă citindu-i-se exasperarea. O noutate? Ţi-am cerut să *te căsătoreşti* cu mine. Dacă asta nu-i o declaraţie cu privire la nişte intenţii de durată, nu ştiu ce altceva poate fi.

— Ştii tot atât de bine ca şi mine ce-nseamnă căsătoria pentru un membru al aristocraţiei, replică ea pe un ton calm. Mai ales când e vorba de unul cu o origine atât de nobilă ca a ta. După ce aş fi adus pe lume un moştenitor convenabil, nu aveam nici o garanţie că nu m-ai instala undeva, la ţară, începând să uiţi până şi faptul că exist. Ţinând seama de deosebirea dintre felul tău de a fi şi al meu, mă gândeam că era foarte probabil să te plictiseşti de mine şi de viaţa liniştită pe care...

— O viaţă liniştită — spuse Rand cu amărăciune — este ceva ce aş întâmpina cu bucurie, dar nu cred c-ar fi aşa, deoarece de când te-am întâlnit n-am avut nici o clipă de linişte. Nu ştiu de ce, dar nu-mi pot închipui că viaţa noastră ca oameni căsătoriţi ar putea fi categorisită cu un cuvânt mai blând decât „tumultuoasă", mai înainte de-a ajunge, amândoi, la vârsta de şaptezeci de ani. Mai ales — adăugă cu înţeles — dacă persişti în a te vârî în orice situaţie primejdioasă de care eu caut să te feresc.

— Asta nu are nici o legătură cu încrederea — se grăbi să intervină Rose, spre a-l contracara. Îndeosebi, nu ceea ce am făcut eu în noaptea asta. Am o încredere totală în tine. Îţi spun cu toată sinceritatea, vreau să-ţi urmez sfaturile cuvânt cu cuvânt...

— Măcar de s-ar baza această dorinţă şi pe fapte, nu numai pe sentimente! se adresă Rand întregii încăperi.

— ... dar nu mai puteam rămâne aici. Tu n-ai sta aici, nefăcând nimic, dacă ţi-ar fi teamă că *eu* aş fi în pericol, nu-i aşa?

Marcase un punct bun. Rand o contemplă cu drag, colţurile gurii tremurându-i într-un uşor zâmbet.

— Vei continua să-ţi foloseşti propria judecată, ori de câte ori vei decide că aşa îţi convine? spuse, una din sprâncene ridicându-i-se întrebător.

— Nu... nu mă pot purta în alt fel — recunoscu Rosalie, urmărind cu degetul o cusătură a halatului vişiniu şi evitând privirea lui Rand.

— Şi ce s-ar întâmpla — întrebă el cu blândeţe — dacă, într-un caz extrem, ţi-aş cere să faci ceva fără a-mi pretinde nici o explicaţie?

I se uită drept în ochi şi, cu glas ferm răspunse:

— Aş avea suficientă încredere în tine încât să fac orice mi-ai cere. Te poţi bizui pe asta. Dar ar fi valabilă şi reciproca? Dacă eu ţi-aş cere vreodată să faci pentru mine ceva fără a pune întrebări, ai face-o?

El zâmbi uşor, o sclipire admirativă aprinzându-i-se în ochi.

— Desigur, *mon coeur*[1].

Pactul era încheiat. Răspunsul lui Rand era încurajator pentru Rosalie, deoarece începea să vadă că el era de acord s-o trateze ca pe un partener egal, ca pe cineva în care avea să se încreadă, nu numai pe care să-l iubească. Cele mai multe dintre femei nu erau atât de norocoase, fiindcă majoritatea bărbaţilor n-ar fi suportat genul acela de discuţii şi dezbateri pe care le

[1] *Mon coeur* (lb. fr. în original) = inima mea. (n.t.)

purta ea cu Rand. După ce rămase câteva clipe adâncită în gânduri plăcute, îndrăzni să întrebe altceva.

— Întotdeauna fusesem hotărâtă — spuse — ca bărbatul cu care m-aş căsători să mă dorească pentru vecie... numai pe mine, pe nici o altă femeie.

— Eu te voi dori până când fiecare piatră şi cărămidă din castelul acesta se va fi fărâmiţat, devenind praf. Mi-ai fost destinată mie şi nu doresc nici o altă femeie.

Rand îi trase trupul mai aproape de al său, mâinile lui mari cuprinzându-i fesele şi apăsând-o puternic de sexul lui mărit şi fierbinte.

— *Asta* — şopti el răguşit — ţi se datorează ţie, şi în ultima vreme a dat semne că va deveni o stare permanentă. Iubito, am putea petrece restul nopţii luând decizii în privinţa stipulaţiilor şi prevederilor contractului nostru de căsătorie, dar, de vreme ce dispunem de întreaga viaţă pentru a face acest lucru, ţi-aş sugera o altă îndeletnicire.

Rosalie avu impresia că temperatura îi creşte cu câteva grade când el îi undui uşor coapsele, apăsându-le de ale sale. Pielea îi era hipersensibilă şi înfometată până şi de cea mai mică atingere, iar respiraţia îi deveni sacadată şi rapidă în timp ce se străduia să recepţioneze un surplus de mesaje. Voia să se elibereze din materialul moale al rochiei ce i se lipea de trup constituind o barieră între pielea ei şi mâinile lui. Dorea să simtă carnea lui tare, goală, atingând-o pe-a sa, căci nimic pe lume nu părea să fie atât de minunat ca multitudinea de deosebiri dintre trupurile lor: unul aspru şi catifelat, celălalt agresiv şi primitor; unul puternic, celălalt gata să cedeze.

— Da, spuse ea, fascinată de culoarea strălucitoare a ochilor lui — acel amestec indescriptibil de nuanţe ce se împleteau în întunecimea străbătută de lumini. Sunt de acord cu orice aveai de gând să propui.

— Ah!... aşteaptă, zise el chicotind uşor, mai bine-aş profita de buna ta dispoziţie, deoarece nu ştiu când vei mai fi atât de

binevoitoare. Adu-mi pacea-n inimă, *petite fleur*... spune-mi că primeşti să-mi fii soţie.

— Da, primesc — răspunse Rosalie într-o suflare, gura ei căutând-o pe-a lui.

Cu un geamăt de mulţumire, Rand o sărută, dorinţa sporindu-i într-atât încât nu şi-o mai putea controla. Ea suspină, copleşită de pasiune, trăgând de materialul subţire al halatului ce-l acoperea până când îi dezgoli conturul umerilor bronzaţi, şi mâinile îi alunecară, iubitoare, peste suprafaţa lor netedă şi musculoasă. Părul de pe ceafa lui era mult mai scurt decât înainte, cârlionţii proaspăt tunşi părând, sub degetele ei, ca o mătase groasă.

Dorindu-l cu violenţă, Rosalie îşi încolăci braţele în jurul lui şi se arcui, apăsându-se pe duritatea fermă a trupului bărbătesc. Halatul se desfăcu, şi singura barieră rămasă între ei erau vaporoasele falduri ale capotului Rosaliei. Cu nerăbdare, se luptă pe bâjbâite cu nodurile de mătase ce-i prindeau de trup veşmântul, dar dorinţa o făcea să fie neîndemânatică. Gâfâind de frustrare, începu să tragă materialul subţire în sus, peste coapse, ajutată de mâinile lacome ale lui Rand. El inspiră zgomotos în momentul în care întâlni goliciunea pulpelor ei şi îşi dădu seama că sub capot nu purta nimic. Când îi ridică puţin coapsele, Rosalie îşi desfăcu picioarele zvelte şi un geamăt îi scăpă din gâtlej în clipa în care pântecele ei gol se frecă uşor de al lui. Focul pârjolitor al sexului lui apăsă ca un fier înroşit locaşul delicat dintre picioarele ei. Rosalie era conştientă de căldura şi forţa lui, de vibraţia cărnii lui, care o-nnebuni de dorinţa de a-l simţi înlăuntrul ei, însă el se retrase, refuzând s-o pătrundă.

— Pentru ce aştepţi? îl întrebă, şi glasul sună ciudat de coborât şi de răguşit, chiar şi pentru propriile ei urechi.

Ştia că Rand o dorea tot atât de mult cât îl dorea şi ea pe el, deoarece gâfâia şi se înroşise, şi sexul lui apăsa cu putere feminitatea ei umezită.

— Nu ca data trecută... îngăimă el. Nu cu fusta înfăşurată în jurul mijlocului, ca şi cum n-am avea timp...

— Te rog, nu ţine seama de ea — îl rugă; şi când se zvârcoli sub el, părul îi veni peste faţă. Vreau ca tu...

— Ssst! Avem la dispoziţie întreaga noapte — încercă s-o liniştească, depărtându-se puţin de ea în timp ce degetele i se îndreptară spre cordonul înnodat al capotului ei.

Rosalie înghiţi de câteva ori convulsiv şi apoi închise ochii, silindu-se să aibă răbdare până ce el avea să deznoade micuţele panglici de mătase. În timp ce aştepta, bătăile puternice ale inimii i se mai potoliră, însă simţi o imensă uşurare când el izbuti să desfacă ultimul nod şi descheie veşmântul. Halatul vişiniu şi capotul fură aruncate pe pardoseală, materialele suple fâlfâind ca nişte aripi de fluturi.

Rand se uită în jos, la Rosalie, dându-i la o parte şuviţele de păr ce-i alunecaseră peste faţă şi răsfirându-le cu grijă pe pernă. Buclele aurii alcătuiau o revărsare bogată, unduitoare, strălucind în culori întunecate ce păreau să ardă în fiecare şuviţă. Sub lumina focului, paloarea fragedă a sânilor ei lucea cu sclipiri de perlă, făcându-l pe Rand să respire mult mai repezit. Ridică o mână caldă spre acele rotunjimi perfecte, cuprinzând în palmă carnea tânără şi dulce, mângâind cu vârful degetului arătător sfârcurile până când acestea răspunseră atingerii sale, contractându-se.

— Eşti atât de incredibil de frumoasă! îi spuse răguşit. Când încerc să mi te amintesc aşa cum eşti acum, simt că înnebunesc de dorinţă... şi totuşi, amintirile sunt doar slabe imitaţii ale realităţii. Nici un vis, nici un fel de gânduri, nici o aducere-aminte nu ar fi la înălţimea adevărului. (Mâna lui îi rătăci pe sân într-o încântătoare mângâiere, înainte de a aluneca în jos, către conturul catifelat al mijlocului ei.) Atât de mică, atât de feminină — murmură, aplecându-şi buzele spre sânii ei — atât de dulce...

Ea scoase un mic ţipăt când gura fierbinte, devoratoare, îi acoperi sfârcul, limba lui rotindu-se cu pricepere în jurul nervilor excitaţi şi trimiţându-i prin trup un violent torent de scântei.

Sub atingerea mâinilor lui, îşi depărtă coapsele, dorind cu fervoare să-l îmbie mai aproape de ea.

— Aşa mă răsplăteşti pentru ce ţi-am făcut în noaptea asta? îl întrebă vorbind spasmodic, urmărind cu degetele muşchii tari şi puternici ai braţelor lui şi prinzându-i umerii. Silindu-mă să aştept până când foamea de tine mă ucide?

— Mă vei recompensa pentru toate prin câte am trecut — replică el, glasul sunându-i ca un tors leneş în timp ce-i mângâia cu buzele zona catifelată dintre sâni — renunţând la o noapte de somn. Şi deşi mâine vom fi amândoi epuizaţi, îţi promit că vom fi prea sătui pentru a ne mai păsa.

Vârfurile degetelor lui păreau să aibă o sensibilitate deosebită pentru cele mai excitate puncte ale trupului ei, rătăcind de la un nerv la altul şi suscitând în pielea ei neînchipuite senzaţii de plăcere. Încetul cu încetul, gândurile ei îşi pierdură şirul, nemailăsând-o în stare decât să-i răspundă ca o făptură lipsită de voinţă proprie. Rand ştia cu exactitate cum să-i provoace plăcere, mângâind intens în unele locuri, atingând uşor — ca mustăţile de pisică — într-altele, înăbuşindu-i cu sărutări strigătele de implorare şi arătându-i cum, ca răspuns, să-i creeze lui plăcere. Se apropiau tot mai mult de o prăpastie ameţitoare, trupurile lor arcuindu-se şi destinzându-se, şi ghemuindu-se unul într-altul. De câteva ori Rosalie, tulburată şi chinuită de dorinţă, aşteptă ca el s-o posede, căci era evident că era gata să-l primească. Însă el continua să se reţină, preferând să-i aţâţe simţurile prin mângâieri sinuoase. După îndelungate minute de tortură rafinată, Rosalie ajunse la limita suportabilului.

— Destul! gâfâi, obosită şi chinuită de nevoia de a a se elibera. Nu mai pot îndura, nu ştiu cum reuşeşti tu.

Drept răspuns, mâinile lui îi cuprinseră strâns şoldurile şi, uluită, Rosalie îşi dădu seama că o întorcea cu pântecele-n jos. Sânii i se turteau, stând astfel pe saltea, cu faţa răsucită într-o parte, străduindu-se să-l privească. O senzaţie ciudată, de excitaţie intensă, îi înfioră pielea când Rand îi sărută ceafa şi-i muşcă uşor micile adâncituri din lungul şirii spinării. Deşi niciodată

nu-şi închipuise aşa ceva, Rosalie înţelese în mod instinctiv ce era el pe cale să facă, şi tremură, într-o anticipaţie surescitată. Glasul catifelat al lui Rand îi excita auzul cu şoapte tainice şi erotice care-i umpleau mintea cu imagini vii, carnale. Degetele lui se strecurară lin între ea şi saltea, sprijinindu-i şoldurile şi săltând-o în sus. Genunchii ei se îndoiră sub trup, şi, ca-n vis, fu conştientă de pieptul lui tare, uşor păros, frecându-se de pielea ei.

— Rand? îl întrebă ca ameţită, având impresia că mintea începe să i se destrame când îi auzi respiraţia gâfâită.

Apoi suspină, în clipa în care o pătrunse, mare şi puternic, senzaţia fiind tot mai acută şi intensă în timp ce el se mişca impetuos în trupul ei. Braţele lui erau proptite de fiecare parte a ei, iar ea se agăţa strâns de încheieturile mâinilor lui, umplându-se de forţa lui de împingere până când între trupurile lor nu mai există nici o separaţie. Şi, deşi violentă, pasiunea lui era şi plină de iubire, căci Rosalie era vag conştientă că, pentru el, cel mai mult conta plăcerea ei, şi că fiecare mişcare era destinată să-i sporească desfătarea. Senzaţiile crescură în ea până când, incapabilă să le mai reziste, se lăsă în voia lor, arcuindu-se spre el în momentul când fu străbătută de o binecuvântată cutremurare. Mâna lui se strecură sub trupul ei, s-o mângâie, prelungind cât mai mult posibil dulcea plăcere. Rosalie îl simţi eliberându-se în ea, fierbinte, şi Rand îi trase şoldurile mai apoape de el în timp ce arzătoarea împlinire îl scutura violent.

Rosaliei îi trebui mult timp să-şi revină, mintea şi trupul fiindu-i amorţite de o plăcută moleşeală care o învăluia ca o vată catifelată. Întorcându-şi capul spre Rand, îşi apăsă faţa de umărul lui şi, imediat, fu cuprinsă în braţele lui — cel mai sigur port pe care avea să-l cunoască vreodată. Nu-şi dădu seama când adormi, dar, când deschise din nou ochii, ştia că trecuseră ceasuri întregi. Întinzându-se şi căscând, se desfătă în căldura trupurilor lor alăturate şi se cuibări lângă Rand. Când îşi ridică privirile spre el văzu că avea ochii limpezi şi era perfect treaz — în mod evident o veghea de câtva timp.

— S-a făcut ziuă — îi spuse Rand mângâind cu degetul mare pielea fină a obrazului ei.

Era fascinat de frumuseţea ei, aşa cum stătea culcată acum, ciufulită; de faţa ei colorată de trandafiriul celei mai fragile scoici; de buzele fragede şi sătule de săruturi; şi de ochii al căror albastru intens şi adânc amintea de nuanţa cerului în miez de noapte. Somnoroasă, ea îi zâmbi, privirea atingându-i profunzimi misterioase, care aproape că-i tăiară respiraţia. Părea să stăpânească un secret care-i plăcea extrem de mult, şi Rand se întrebă ce gânduri tăcute îi treceau prin minte.

Rosalie îşi trecu uşor buzele peste pieptul lui, căutând şi găsind pulsul puternic. Limba ei îi mângâie pielea până când Rand îşi simţi inima iuţindu-şi bătăile. Ridicându-se într-un cot, ea se săltă pe jumătate peste el şi, sprijinindu-se delicat în mâini cu precizia plină de graţie a unei pisici, îşi înclină capul până pe gâtul lui.

— Rose... începu el — izbucnind într-un uşor râs răguşit.

Însă amuzamentul îi dispăru rapid când ea începu să-l lingă şi să-i muşte delicat pielea de la baza gâtului.

Greutatea ei, oricât de mică era, îi slujea să-i apese umerii pe saltea, iar vârfurile fragede ale sânilor îi atingeau pieptul ca o mângâiere. În nu mai mult de câteva secunde, intensitatea cu care o dorea spori până la un nivel imposibil de suportat. Genele îi coborâră când se simţi copleşit de insistentele, implacabilele valuri ale dulcelui chin. Sexul i se întărise şi trupul îi era însetat de ea; îşi ridică mâinile spre umerii ei, pregătindu-se s-o tragă sub el.

— Nu — spuse ea, şi el îi dădu drumul, pentru moment surprins de fermitatea din glasul ei.

Oare ce joc hotărâse ea să-nceapă? se întrebă el, privind-o cu ochi îngustaţi. Dăruindu-i un surâs plin de făgăduinţe, Rosalie trase de sub capul lui o pernă şi o aruncă pe pardoseală. Cu trupul complet întins, Rand o măsură din priviri, şi-n ochi i se citeau curiozitate, dorinţă... poate şi o uşoară frustrare. Îşi puse mâinile sub cap şi continuă s-o urmărească, decizând să

mai aştepte unul sau două minute, ca să descopere ce avea ea de gând să facă.

Rosalie îşi reluă lentele, precautele alintări, buzele sale rătăcind până pe conturul urechii lui şi din nou în jos, pe gât. Simţea crescând propria-i excitare, deoarece încerca noua senzaţie de a simţi trupul lui puternic atât de liniştit sub mângâierile ei, cu toată forţa şi elanurile masculine ţinute sub control, lăsând-o fără nici o împotrivire să-l exploreze în toată libertatea. Sărutându-l cu buze fierbinţi, Rosalie îi atinse cu limba colţul gurii, zâmbind când îi simţi pieptul ridicându-se şi coborând, într-un suspin adânc. Mâinile lui îi cuprinseră faţa când ea îl sărută cu lăcomie, şi un fel de tors îi vibră în gâtlej în timp ce limba ei i se strecura în gură. Rand începu să spună ceva, dar sunetul slab al glasului său se stinse brusc în momentul în care îi simţi degetele alunecând peste trupul lui sculptural, mângâindu-i pântecele. Vârful limbii ei lăsă o dâră umedă şi caldă pe unul din sfârcurile plate, masculine, apoi pe celălalt, şi brusc, Rand nu-şi mai aminti să fi fost chinuit vreodată de o asemenea dorinţă.

— Trebuie să te am *acum* — spuse cu glas răguşit şi nerăbdător.

Rosalie se desprinse de el mai înainte s-o poată lua în braţe, trăgând la o parte cuverturile de pe pat. El oferea o privelişte splendidă — suplu şi minunat clădit, fiecare parte a trupului fiindu-i sculptată cu graţie şi vitalitate masculină. Aplecându-se deasupra lui, îşi apăsă gura pe suprafaţa musculoasă a pieptului său şi, coborând mai jos, lăsă în urmă, pe pielea lui, un şir de sărutări, oprindu-se pe abdomenul încordat şi simţindu-l cum se înfioară când îşi apăsă dinţii în mica adâncitură de acolo. Părul ei se târa, mătăsos, peste el, moale şi strălucitor ca nişte pârâiaşe de mercur.

Fiorul de pasiune aduse un val de sânge în obrajii lui Rand. Ochii îi erau închişi, pielea feţei — întinsă pe conturile puternice, elegante, ale feţei. Deodată, Rosalie ajunse la obiectivul căutărilor sale, şi în timp ce gura şi limba ei îi mângâiau cu precauţie sexul care pulsa cu putere, Rand atinse un nivel de senzaţii pe care niciodată nu şi-l închipuise c-ar fi posibil.

Muşcându-şi buza, îşi încleştă mâinile tremurătoare, şi din gâtlej îi scăpă un sunet aspru când simţi, aproape de el, suflul cald al suspinului întrebător exalat de Rosalie. Mintea lui Rand se goli de orice gând, şi fu atât de înnebunit de dorinţă, încât, după aceea, abia îşi putea aminti ce se mai întâmplase. O cuprinse în braţe într-o strânsoare răzbunătoare, înconjurându-i trupul ca în nişte cercuri de oţel. Nu ţinu seama de protestele ei indignate, înfigându-se în ea dintr-o singură împingere lacomă, imensă şi nerăbdătoare. Apoi Rosalie gemu, arcuindu-se sub el de repetate ori, în timp ce el o călărea puternic şi rapid. Fără a se mai putea împotrivi, ea explodă în braţele lui, într-o eliberare violentă, cu foarte puţin înainte ca geamătul lui de extaz să-i vibreze în urechi.

Îmbrăcată într-un modest capot cu dungi albe şi trandafirii, Rosalie sorbea cafeaua rămasă în ceaşca sa de porţelan. Era extrem de recunoscătoare grabei cu care Rand îşi devorase micul dejun şi o părăsise spre a se duce să călărească, deoarece în acea dimineaţă îi fusese greu să-l privească-n faţă fără a roşi.

Deşi toţi se purtau de parc-ar fi fost o zi obişnuită, simţea că multe priviri întrebătoare fuseseră îndreptate asupra ei. Nu se îndoia că Guillaume şi alţi membri ai micii comunităţi a castelului văzuseră şi relataseră ciudata ei comportare la locul catastrofei, inclusiv sărutul demonstrativ pe care-l schimbase cu Rand. Mireille era neobişnuit de tăcută, nepunând nici o întrebare şi având o expresie foarte mulţumită... iar glasul doamnei Alvin părea să oscileze între un ton aprobator şi unul suspicios. Toţi ştiau că relaţiile dintre Rosalie şi Rand erau mult mai complicate decât se putuse ghici înainte, dar nimeni nu era sigur de natura şi de intensitatea lor. Atitudinea lui Rand era ceva între amuzată şi înnebunitoare. În cursul ultimului ceas, după ce coborâseră la parter şi schimbaseră câteva remarci politicoase despre cât de bine dormiseră, el o tratase pe Rosalie ca şi cum i-ar fi fost o cunoştinţă indiferentă. Cu toate acestea,

din când în când făcea câte un comentariu cu dublu înţeles, alegând întotdeauna momentul în aşa fel încât, de fiecare dată, efectul asupra ei era de a se îneca fie cu cafeaua, fie cu cornul.

După plecarea lui, Rosalie şi Mireille îşi terminară micul dejun, ungând ultimele cornuri calde cu unt proaspăt şi mâncându-le pe-ndelete. Mireille se scuză pentru câteva minute şi, după ce fata o lăsase singură, Rosalie se ridică de la masă şi se apropie de fereastră. Guillaume trecea prin faţa acesteia, cărând un braţ de ramuri uscate pe care le tăiase din tufele de trandafiri. Fluiera nepăsător, ochii sclipindu-i cu o urmă de surâs, întocmai aşa cum zâmbeau şi ai lui Mireille când era fericită. Rosalie observă cu îngrijorare că în jurul antebraţului său era înfăşurat un bandaj alb, şi se duse la uşa camerei de zi pentru a-l întâmpina când avea să ajungă în dreptul ei.

— Îngerul meu! o salută el, şi zâmbetul i se lărgi, plin de voioşie.

— Azi-noapte n-am băgat de seamă că erai rănit.

— Eraţi ocupată cu alte gânduri, toate cu mult mai grabnice decât mica mea arsură.

Ea nu voi să accepte atitudinea lui zeflemitoare, şi îşi păstră expresia serioasă.

— Arsurile pot fi primejdioase dacă nu sunt bine îngrijite, Guillaume. Ai fost...?

— Mira a avut grijă de asta — replică el cu o uşoară ridicare din umeri, fiind atent să nu lase să-i cadă nici unul din vreascurile pe care le ţinea în braţe. Se pricepe foarte bine la lucruri dintr-astea — de multe ori am jurat că atingerea ei este magică. Aţi văzut vreodată legăturica pe care-o păstrează-n camera ei? Tot soiul de buruieni, uleiuri şi leacuri cu mirosuri înţepătoare.

— Nu, nu ştiam că are aşa ceva.

— Aşadar, *monsieur* de Berkeley nu v-a pomenit nimic despre asta?

— Nu, niciodată — replică Rosalie, întrebându-se din ce cauză răspunsul ei părea să-l intereseze atât de mult pe Guillaume. Pentru ce-ar fi trebuit el să ştie de talentul de vindecătoare al lui Mireille?

— Nu există nici un motiv pentru care ar fi trebuit să ştie — replică repede Guillaume, adâncindu-şi în ochii ei privirea zâmbitoare. Încerc doar să fac puţină conversaţie, *mademoiselle*.

— Guillaume... te rog să nu te oboseşti astăzi cu munca, îi spuse Rosalie. Ai grijă cu braţul tău, şi dacă începe să te supere, vino aici imediat.

— Şi dacă *monsieur*...?

— *Monsieur* s-ar putea să fi fost prea preocupat, în dimineaţa aceasta, pentru a-şi aminti de braţul tău, însă sunt sigură că n-ar vrea să te osteneşti peste măsură.

— Sunteţi foarte bună, *mademoiselle* — răspunse Guillaume, şi surâsul larg i se stinse când se uită în ochii ei albaştri şi nevinovaţi. Cea mai bună dintre femeile pe care le-am întâlnit vreodată, adăugă.

O privea într-un fel care-o făcu pe Rosalie să se simtă măgulită, ruşinată şi puţin stingherită.

— Am multe defecte, ripostă ea aproape în şoaptă. Sunt departe de a fi un înger, Guillaume.

El stătea acolo, nehotărât, amuţit de blânda compasiune de pe chipul ei, deşi de obicei cuvintele îi veneau pe limbă cu multă uşurinţă. Nu merita nici măcar un surâs din partea ei, şi cu atât mai puţin îngrijorarea faţă de el, dar, deşi ştia asta, nu se putu împiedica să-i ducă la buze mâna şi să-i depună pe degete un sărut respectuos.

— Nu aveţi nici un defect, *joli ange* — spuse, eliberându-i mâna — decât pe acela că sunteţi prea lesne încrezătoare.

Cu aceste cuvinte o părăsi, scăldat în lumina soarelui sub care părul îi strălucea, negru ca aripa corbului.

Gânditoare, Rosalie se înapoie în camera de zi, clătinând din cap şi întrebându-se dacă nu cumva el încercase să-i spună ceva anume.

Floretele sclipeau sub razele soarelui, încrucişându-se şi apoi despărţindu-se, cu un zăngănit. Chipul lui Guillaume era

încordat de atenţie concentrată în timp ce para atacul suplu al lui Rand. Braţul rănit îl ajuta să-şi echilibreze mişcările, în timp ce cu cel sănătos manevra cu pricepere arma. Guillaume înjură printre dinţi când tripla sa fentă fu blocată, deoarece în clipa aceea îşi dădu seama că, printr-o serie de manevre subtile, Rand îl purtase dintr-o încleştare într-alta cu uşurinţa unui mânuitor de păpuşi.

— Ce-a fost asta? întrebă Rand, răsfrângându-şi buzele într-un zâmbet brusc, în vreme ce încerca să găsească o deschidere în apărarea tot mai slabă a celuilalt.

— Un comentariu referitor la îndemânarea dumneavoastră, *monsieur*. Sau, poate, la a mea — nu sunt sigur care din cele două.

Rand chicoti. Îi plăcea să scrimeze cu Guillaume, deoarece confruntarea lor constituia o provocare neobişnuită. Guillaume nu era întotdeauna un adversar cinstit şi, fie datorită lipsei unui antrenament clasic, fie dintr-o viclenie îndelung practicată, ocolea cu uşurinţă regulile. Era necesară o intensă concentrare pentru a oferi o apărare adecvată împotriva unor figuri atât de incorecte, şi asta-l silea pe Rand să treacă de la metodele reflexe şi sigure la unele în egală măsură de inventive.

Schimbul de pase fu întrerupt de apariţia Rosaliei. Cu coada ochiului, Rand îi putu remarca încordarea trupului şi felul în care îşi strângea mâinile în cutele fustei. Rand ridică braţul drept într-un gest poruncitor, ţinându-şi floreta nemişcată după ultima parare şi aruncând o privire rapidă spre faţa ei albă ca varul.

— A sosit poşta — anunţă ea, aţintindu-şi ochii întunecaţi într-ai lui. A adus-o un om din sat. Ai câţiva franci, să i-i dau...?

— Da — răspunse brusc Rand, fără a o lăsa să mai vorbească, şi glasul îi suna în mod deliberat calm.

Ştia de ce era ea atât de agitată — sosise, desigur, răspunsul la scrisoarea pe care-o trimisese în Anglia. Ştia şi că Rosalie n-ar fi vrut să deschidă scrisoarea singură.

— Guillaume, vom continua mai târziu.

— *Certainement*[1] *monsieur*, fu imediat de acord tânărul.

Privirea lui trecea de la unul la celălalt, cu o ciudată curiozitate. Luă floreta din mâna lui Rand şi-i mângâie cu un gest absent bumbul de cauciuc ce-i proteja vârful, urmărindu-i cu privirea cum se îndreaptă spre castel.

Rosalie aşteptă în camera ei, stând pe marginea patului şi încleştându-şi mâinile în poală până când Rand închise uşa.

— Este de la Amille — declară el de-a dreptul, dându-i una dintre cele două scrisori pe care le ţinea în mână şi păstrând-o pentru el pe cealaltă. Să rămân aici cât o citeşti?

— Te rog — spuse ea abia şoptit, în timp ce rupea sigiliul cu degete tremurătoare. Ai primit şi tu una. Cine... cine ţi-a trimis-o?

— Fratele meu, Colin.

— Oh!

Rosalie făcu o pauză, inspiră adânc şi închise ochii, adunându-şi curajul. Hârtia pe care-o strângea în mâini conţinea tainele trecutului său, ale naşterii şi moştenirii ei, şi informaţiile pe care le aducea erau de o asemenea importanţă încât aproape se temea s-o citească. Într-o străfulgerare, şi-o imagină pe Amille scriind-o şi, brusc, Rosaliei îi fu atât de dor de ea, încât simţi în piept o durere aproape fizică.

— Rose... (Glasul lui ajunse la ea, încordat şi îngrijorat.) Ceea ce este scris în scrisoarea aceasta nu va schimba nimic. Vei continua să fii aceeaşi femeie, cu aceleaşi calităţi şi cu aceeaşi forţă, iar eu îi sunt extrem de recunoscător aceluia — indiferent cine-ar fi — care ţi-a fost tată. Şi fie că eşti fiica lui Beau Brummell, fie că eşti copila lui George Belleau, sau a lui Moş Crăciun, eu tot atât te voi iubi.

Fără o vorbă, ea încuviinţă, dând din cap şi, aplecându-se asupra pergamentului împăturit, îl dezdoi cu grijă. În timp ce-l

---

1. *Certainement* (lb.franceză în original) = desigur. (n.t.)

citea, şi-l întinse în poală, şi de cum văzu binecunoscutul scris al Amillei, ochii i se umeziră.

«*Mult-iubita mea Rosalie...* »

Se întoarse cu spatele spre Rand, citind scrisoarea pe-ndelete şi neîntrerupându-se decât o dată, la jumătatea ei, spre a lua batista pe care el i-o întindea în tăcere. Rand se rezemă de perete şi o urmări cu privirea, încrucişându-şi picioarele şi strângându-şi braţele la piept. Ochii i se odihneau pe umerii ei înguşti, şi îşi înăbuşi dorinţa vie de a se apropia din nou de ea, deoarece ştia că Rosalie trebuia să înfrunte singură, fără intermediari, conţinutul scrisorii Amillei. Lăsându-i timp să se pătrundă de secretele pe care, fără-ndoială, le scotea la lumină Amille, Rand deschise propria sa scrisoare, cea din partea lui Colin, trecând peste ea o privire rapidă şi recitind-o apoi, cu o expresie ciudată pe faţă.

Rosalie îşi suflă zgomotos nasul, ridicându-şi spre el privirea înceţoşată.

— Ei bine? o întrebă el cu blândeţe.

— Ea... (Rosalie îşi limpezi glasul şi-şi şterse ochii cu degetele.) Nu ea este mama mea adevărată.

Brusc, zâmbi de ciudăţenia propriilor sale cuvinte şi se strădui să reţină noul val de lacrimi izvorâte din emoţie. Fruntea i se încreţi uşor când îşi îndreptă spre el ochii strălucitori, continuând:

— Era guvernanta lui Lucy Doncaster. Lucy era adevărata mea... Sunt fiica lui Lucy.

Rand dădu uşor din cap, apoi şi-l lăsă pe spate până şi-l sprijini de perete. Ochii lui rămaseră aţintiţi asupra ei.

— Şi tatăl tău? insistă.

Rosalie scoase un oftat care exprima ceva asemănător cu neîncrederea.

— Brummell. Totul este adevărat — relatarea Amillei corespunde întocmai cu a lui. Ceva din mine nu poate înţelege prea bine cum de Beau Brummell este tatăl meu. *Brummell* —

repetă, ca spre a se convinge ea însăşi — favoritul regentului, centrul societăţii londoneze, excentricul filfizon...

— Este un bărbat — o întrerupse Rand, calm — un bărbat ca oricare altul.

— Potrivit scrisorii — spuse Rosalie ştergându-şi ochii înainte de a localiza un anumit pasaj — el era cel mai frumos, mai uşuratic şi fermecător bărbat pe care-l întâlnise Lucy vreodată. Amille scrie că o iubea pe Lucy, dar că nu era capabil de o dragoste profundă. Lasă să se înţeleagă că era mult prea concentrat asupra propriei sale persoane.

— Pare foarte probabil — comentă Rand, pe un ton sec.

— Şi pe urmă, povestea devine cam neclară — continuă Rosalie, ridicând batista spre a-şi sufla încă o dată nasul. Este aici un paragraf care se referă la contele de Rotherham. Ai avut vreodată prilejul să-l...?.

— Nu, nu l-am întâlnit niciodată, şi nici n-am auzit multe despre el. Este un tip retras.

— Lucy fusese logodită cu el, dar, chiar şi după ce aventura ei cu Brummell se încheiase, nu părea defel înclinată să se mărite cu contele. În scrisoare se spune că „îi era teamă de obsesia lui Roterham faţă de ea." Mă întreb ce anume o înspăimânta. În orice caz ea a dat naştere unui copil conceput cu Brummell. Ce ciudat este... că nu mă pot gândi la acel copil ca fiind eu însămi! se miră Rosalie. Presupun că mă voi obişnui cu asta.

— Existenţa ta a fost tăinuită faţă de străini?

— Da... eu... m-am născut în Franţa, unde Amille şi Lucy s-au dus pentru a scăpa de bârfe şi zvonuri, precum şi de Rotherham, care după cât se părea continua să fie obsedat de Lucy.

— A aflat de copilul lui Lucy?

— Nu ştiu, nu cred, (Rosalie cercetă din nou scrisoarea, cu atenţie.) Amille nu explică prea bine. Scrie că Lucy era foarte fragilă din punct de vedere emoţional şi că, după aventura ei cu Brummell, a căzut pradă unei depresiuni nervoase. Niciodată nu şi-a revenit întru totul din durerea de a-i fi pierdut

iubirea şi, la o lună sau două după naşterea mea, s-a sinucis. Mă întreb... mă întreb cum mi-ar fi fost viaţa dacă ea ar fi trăit.

— E posibil — spuse Rand gânditor — ca ea să fi lăsat, oricum, în seama Amillei cea mai mare parte a răspunderii pentru îngrijirea şi creşterea ta.

— Nu era, ea însăşi, decât un copil — replică Rosalie, clătinând energic din cap. Îmi este... îmi este atât de milă de ea. (Oftă, îndoind cu vârful degetului un colţ al pergamentului şi lăsându-l să revină la loc.) După moartea lui Lucy, Amille s-a hotărât să păstreze taina naşterii copilului. Le-a spus Doncaster-ilor că murise şi nou-născutul, şi pe urmă şi-a luat un alt nume şi o altă slujbă, inventând un soţ imaginar, spre a da situaţiei sale mai multă respectabilitate. Şi aşa se face că eu am crescut ca fiică a guvernantei Winthrop-ilor. (Rosalie se uită la Rand cu nişte ochi pe care uimirea îi mărea peste măsură.) Cât de ciudată-i soarta — zise. Dacă-n noaptea aceea n-ar fi izbucnit un incendiu la teatru, nu te-aş fi întâlnit, şi probabil că şi acum aş mai locui la Winthropi, fără să fi cunoscut nimic din toate acestea.

— Nu crezi că s-ar fi putut ca Amille să-ţi spună?

— Este scris limpede în scrisoare: era convinsă că nu exista nici un motiv pentru a-mi spune. Consideră că aş fi evitat multe necazuri dacă n-aş fi aflat niciodată că sunt fiica lui Brummell, iar către sfârşit zice că... Oh, Doamne!

— Ce s-a întâmplat?

— N-am citit prea atent partea asta. Ceea ce zice nu-i seamănă deloc. Se pare c-a auzit zvonuri cum că locuiesc împreună cu tine, şi mă sfătuieşte insistent să rămân sub protecţia ta cât mai multă vreme cu putinţă.

— Pot vedea scrisoarea? întrebă Rand, tonul devenindu-i tăios.

Rosalie i-o înmână şi el parcurse repede ultimele rânduri. Se relaxă puţin, dar rămase încruntat. Amille nu scrisese nimic ce-ar fi oferit o explicaţie pentru drogarea vinului la hotelul din Paris; şi totuşi îl îngrijora faptul că ea părea atât de interesată ca cineva să-i asigure protecţie Rosaliei.

— Mă voi bucura — declară cu glas coborât — când vom fi înapoi în Anglia. Mi-ar plăcea să discut cu Amille... sunt câteva amănunte pe care va fi în stare să le explice mai bine.

— Înapoi, în Anglia — repetă Rosalie, ca un ecou.

Deodată observă ceva ciudat în expresia lui, şi preocuparea cauzată de scrisoare şi de conţinutul acesteia îi dispăru din minte. Se ridică de pe pat şi se apropie de el cu paşi lenţi.

— Ce nu-i în ordine? îl întrebă îngrijorată. Veşti proaste?

— Da, răspunse Rand, şi amărăciunea care-i întunecă ochii sfâşie inima Rosaliei.

— Cât de curând trebuie să ne întoarcem? se interesă ea, întinzând mâna să-i mângâie braţul.

— În cel mult două zile.

— Rand — insistă Rosalie cu blândeţe, oarecum ştiind care avea să fie răspunsul — ce scria în scrisoarea ta? Ce ţi-a scris Colin?

Când îi întoarse privirea, pe chipul lui se citea o expresie ciudată. Rosalie constată că, sub bronz, faţa îi era palidă.

— A murit bunicul — zise el.

Ea îşi lăsă capul pe pieptul lui şi-l înconjură cu braţele, consolându-l în tăcere. Rand nu-şi îngădui nici o lacrimă, dar o ţinu strâns, şi ceva, în disperarea cu care o strângea, trăda durerea provocată de acea pierdere. Rămaseră aşa minute îndelungate, legănându-se încetişor. Într-un târziu, Rosalie simţi că durerea lui se mai potolise, şi abia atunci vorbi, în glasul nesigur ghicindu-i-se lacrimi.

— Asta înseamnă că tu eşti conte de Berkeley... *Dieu*! oare chiar ţi-am promis că mă voi căsători cu tine?

— Este prea târziu pentru a da înapoi.

— Unde mi-am pus batista?... Dumnezeule, chiar că a fost o zi plină de veşti uluitoare!

Cu părere de rău, Rand îi dădu drumul, simţind că durerea îi era în mare măsură calmată prin faptul că ea se afla acolo spre a-i oferi alinarea de care avea nevoie. Din nou se sprijini

de perete, bucurându-se de priveliştea pe care i-o oferea ea în timp ce-şi căuta batista spre a-şi şterge ultimele lacrimi.

— Bunicul mă bătea mereu la cap în legătură cu situaţia mea de holtei, şopti Rand. Singurul meu regret este că n-a trăit să vadă cu ce femeie perfectă mă voi însura.

Deodată Rosalie chicoti.

— Femeie perfectă? repetă întrebător. Când ai de ales din pleiada de debutante ale acestui an, şi când zeci de femei bogate, bune de măritat, din înalta societate, tânjesc să-ţi accepte numele, tu alegi o femeie cu cel mai ciudat arbore genealogic pe care ţi l-ai putea închipui.

— Nici un cuvânt în plus! o avertiză Rand, privind-o cu căldură în timp ce-o mustra. Acesta-i un subiect, dulcea mea Rose, asupra căruia nu-ţi voi îngădui să-mi pui la îndoială gustul.

Ea zâmbi şi reveni lângă el, simţind dintr-o dată nevoia ca el s-o strângă iarăşi în braţe.

Mult mai târziu, Rosalie îşi lăsă scrisoarea pe masa de scris şi se duse s-o înştiinţeze pe Mireille despre apropiata lor plecare. Era necesară o bună organizare şi o intensă activitate de împachetare. Spre surprinderea sa, când în seara aceea se înapoie în camera ei, descoperi că scrisoarea de la Amille dispăruse. După ce-o căută prin fiecare colţişor al încăperii fără a găsi nici un indiciu care s-o poată lămuri, Rosalie se duse în bibliotecă, sperând să-l întâlnească pe Rand. El stătea în faţa unei mese de mahon, redactând câteva scrisori.

— M-am tot gândit... spuse Rand, împăturind cu îndemânare o scrisoare. Nu există nimeni căruia mi-ar plăcea în mod deosebit să-i vând castelul. Au fost câteva oferte, dar nici una cu totul acceptabilă.

— Este realmente necesar să vinzi castelul chiar acum? întrebă Rosalie, extrem de încântată când îşi dădu seama că el începuse să se simtă legat de domeniile d'Angoux, tot aşa cum se întâmplase şi cu ea.

Rand scuturâ din cap, şi unul din colţurile gurii i se ridică leneş, într-un început de surâs.

— Ar putea fi plăcut — comentă în continuare Rosalie — să revenim din când în când aici, pentru un scurt răstimp de intimitate.

Schimbară o privire rapidă, încărcată de înţelesuri numai de ei ştiute, întreruptă în cele din urmă de către Rand.

— Când ai intrat, arătai de parcă ai fi vrut să mă întrebi ceva...

— Oh, da, nu reuşesc să găsesc scrisoarea de la *maman*. Mă gândeam că poate-ai luat-o tu.

— Nu, n-am luat-o. (Rand se încruntă şi se ridică de la masă, îndreptându-şi umerii largi şi mişcându-şi degetele amorţite de scris.) Te voi ajuta s-o cauţi.

Urcară la etaj şi, când intrară în camera Rosaliei, un curent de aer împinse uşa, închizând-o în urma lor. În timp ce mirarea o făcea pe Rosalie să deschidă gura, Rand văzu sub biroul ei scrisoarea şi o ridică, arătându-i-o.

— Probabil vântul e vinovatul care-a aruncat-o pe pardoseală, îi spuse.

— Asta-i tare ciudat — replică ea, încreţindu-şi fruntea, cu o expresie perplexă. M-am uitat sub birou — am căutat pretutindeni — şi nu era acolo.

Luă din mâna lui scrisoarea şi se uită la ea cu o privire acuzatoare.

— Eu cred — spuse Rand, privind-o cu ochii săi verzi-aurii în care sclipeau luminiţe jucăuşe — că ai vrut să mă ademeneşti să vin în dormitorul tău.

— Ba nu! N-am... începu ea pe un ton plin de indignare, însă descoperi brusc că gura îi era acoperită de a lui.

— Nu asta ai intenţionat? murmură Rand, aproape de buzele ei.

Capul i se aplecă peste al ei, întorcându-i-l astfel încât gura să nu i se poată apăra de invadarea lui, iar Rosalie, uitând cu totul de scrisoare, îşi ridică braţele petrecându-şi degetele prin părul lui.

14

Ai plecat aşa de-n grabă
Dar nu te voi părăsi;
Cât de iute-ai fugi, dragă,
Eu tot te voi urmări
Peste văi, peste imaşe,
Prin poienile-nverzite,
Peste câmpuri şi-n oraşe,
Până în păduri umbrite.[1]

Anonim

—*Monsieur?* Aţi dorit să-mi spuneţi ceva?

Când Mireille se opri în faţa lui, Rand îşi ridică privirea de pe biroul din bibliotecă, la care scria. Fata îşi păstră un chip foarte calm în timp ce Rand se ridică şi o pofti să ia loc în fotoliul său.

— Te rog să stai jos, îi ceru, oftând uşurat când, timidă, ea îi dădu în cele din urmă ascultare.

Mireille părea temătoare şi clipea des. Stând pe marginea mesei, el o privi atent.

— Lucrurile s-au petrecut foarte repede, spuse el. Puteam rezolva toate astea în alt mod, dacă am fi avut la dispoziţie mai mult timp pentru pregătiri. Aş fi preferat să discut cu tine înainte să fi început întreaga tevatură.

---

[1] Versurile originale în lb. engleză sunt următoarele: *Art thou gone in haste?/ I'll not forsake thee;/ Runn'st thou ne'er so fast,/ I'll o'ertake thee:/ O'er the doles, o'er the downs,/ Through the green meadows,/ From the fields to the towns,/ To the dim shadows.* (n.t.)

— Nu s-ar fi schimbat nimic, *monsieur* — replică Mireille, privind în jos, şi părul ei lung şi negru ca abanosul îi ascunse faţa.

— Poate te-ar fi scutit de puţină nefericire. Voiam să te întreb...

— Nu sunt nefericită, îl întrerupse iute Mireille. Absolut deloc. Dumneavoastră şi *mademoiselle* sunteţi fericiţi, *oui*?

— Foarte fericiţi, recunoscu Rand. (Apoi zâmbi larg, şi ori de câte ori zâmbea, chipul îi era uimitor de atrăgător.) Mi-a acceptat cererea în căsătorie.

— Bănuiam eu ceva de felul acesta, *monsieur*.

— Sunt convins că da!

— Vă aparţineţi unul altuia, oricine poate vedea asta.

— Mireille — spuse Rand chicotind uşor — sunt întru totul de acord cu tine, dar aş vrea să revenim la subiectul iniţial al convorbirii noastre, înainte ca tu să te abaţi din nou de la el. Pari să trăieşti cu teama că Rosalie şi cu mine nu te-am inclus în planurile noastre. Dar am discutat amândoi problema şi ne-ar plăcea să vii împreună cu noi în Anglia, ca domnişoară de companie a Rosaliei.

Pentru prima dată, Mireille rămase mută. Cu mişcări lente, se ridică în picioare.

— Rosalie te iubeşte foarte mult — continuă Rand, observându-i reacţia.

Deveni gânditor şi glasul îi sună şi mai convingător când adăugă:

— Amândoi ţinem la tine, şi ştiu că Anglia ţi-ar plăcea.

— Sunteţi chiar foarte sigur că vreţi să mă luaţi acolo?

— Cea dintâi grijă a mea este pentru Rosalie. Va trebui să facă faţă unei vieţi noi, unui nou cămin, să cunoască oameni pe care nu i-a întâlnit până acum, să se confrunte cu tot soiul de responsabilităţi. Din păcate, uneori eu voi fi foarte ocupat, şi nu vreau s-o las singură, într-o casă mare, fără a şti dacă acolo există cineva în care am încredere şi pentru care simte afecţiune. Ai vrea să vii cu noi în Anglia, Mireille?

Ea dădu încet din cap că „da" şi zâmbi.

— Da. Aş fi tare bucuroasă!

— Dacă Guillaume vrea să vină şi el cu noi, îi vom găsi şi lui ceva de făcut, adăugă Rand.

— Nu ştiu — replică Mireille cu un uşor oftat. Niciodată nu-i place să rămână mult timp într-un loc. Nu-i fericit dacă face aceeaşi treabă vreme mai îndelungată de o lună sau două. Vă rog, lăsaţi-mă pe mine să-i vorbesc prima.

— Atunci, discută cu el cât mai curând. Mâine dimineaţă trebuie să plec la Le Havre, spre a stabili unele aranjamente de ultimă clipă. Ar fi necesar să cunosc răspunsul până la plecarea mea.

— Da. Vă mulţumesc, *monsieur*.

— Rosalie va fi foarte încântată să afle că ne însoţeşti, mai spuse Rand.

— Sunt atât de fericită că m-a învăţat puţină engleză! Declaraţia îi smulse lui Rand un zâmbet.

— Acum vei putea exersa după pofta inimii.

— Inima mea este deja mulţumită — replică Mireille cu simplitate, părăsind apoi încăperea, tot atât de uşoară ca un spiriduş.

— Te rog!

Rosalie rosti cuvintele lent, cuprinzând cu braţele mijlocul lui Rand şi plimbându-şi degetele în lungul spinării lui. (Îşi ţuguie buza inferioară într-o mică strâmbătură ademenitoare şi privi în sus, spre el.) Spune „da", căci altminteri voi lua măsuri drastice.

— Drastice? repetă Rand, zâmbind alene şi răsucindu-i o buclă în jurul unui deget de-al său. Iată nişte cuvinte promiţătoare.

— Mă voi simţi atât de singură cât timp vei fi plecat! se lamentă ea odihnindu-şi fruntea pe pieptul lui.

— Ar trebui să ştii, până acum, cât de mult îmi displace gândul de a te părăsi — replică el, sărutând-o pe creştetul capului.

Rămaseră aşa clipe îndelungate şi încântătoare, strâns îmbrăţişaţi, împărtăşindu-şi iubirea printr-un jurământ tăcut.

— Voi lipsi doar câteva zile, murmură Rand. Cât timp vei împacheta aici totul, eu voi fi la Le Havre, pregătind trecerea noastră în Anglia şi încredinţându-mă că agenţia de transporturi navale funcţionează cum trebuie. Mă voi înapoia cât de curând posibil, şi vom pleca definitiv, luându-i cu noi pe Mireille şi pe Guillaume.

— Mireille şi cu mine am împachetat aproape tot, şi voi muri de plictiseală, fără tine aici. *Te rog*, spune „da"!

— Iubirea mea, nu înţeleg pentru ce vrei atât de mult să mergi la un târg sătesc...

— Asta din cauză că eşti bărbat. Vreau să văd cum este, şi în ce fel se deosebesc târgurile de-aici faţă de cele din Anglia... şi se vor duce toţi cei de aici, inclusiv *madame* Alvin şi Ninette, iar Guillaume zicea că va sta tot timpul alături de Mireille şi de mine, şi...

— Atât de curând după incendiu, mă îndoiesc că va fi spectaculos...

— Urmează să ia parte mulţi oameni din alte sate. Este în folosul unei cauze bune. Ştiai că cei mai mulţi dintre negustori vor da o mică parte din profiturile lor pentru a contribui la reconstruirea casei vicarului? Vor fi atâtea lucruri de văzut şi de auzit...

— Şi de cumpărat — completă Rand pe un ton calm, începând să cedeze, în ciuda împotrivirii cu care întâmpinase iniţial acea idee.

Rosalie îşi ridică faţa de pe pieptul lui şi-i zâmbi fermecător.

— Oh, drace! bombăni Rand, dacă Guillaume promite că te va escorta... şi că te va însoţi pas cu pas, tot drumul... voi lua în considerare problema.

— Doar o vei lua în consíderare?

Rosalie îşi încolăci mâinile în jurul umerilor lui şi se ridică în vârful picioarelor, strângându-se şi mai aproape de el.

— Înainte de a spune „da", şopti Rand, vreau să ştiu ce măsuri drastice ai pus la cale pentru a mă convinge.

Surâsul Rosaliei se accentuă.

— Potrivit celui mai cumplit scenariu — şopti frecându-şi uşor buzele de gura lui, într-un mod ademenitor — aveam de gând să-mi vând favorurile în schimbul consimţământului tău.

— În cazul acesta ar trebui să te avertizez — replică el simţind cum sângele i se înfierbântă rapid când trupul ei se lipi drăgăstos de al său — că-n dimineaţa asta am o dispoziţie mai dificilă.

— De cât timp dispun pentru a te cuceri?

— Aproximativ o oră.

Zâmbetul ei conţinea o făgăduinţă seducătoare când, plină de dorinţă, îi trase capul în jos, spre ea. În vreme ce se sărutau, el îşi petrecu degetele puternice dar suple prin părul ei mătăsos, degetul mare zăbovindu-i pe conturul urechii.

— Însă în ritmul acesta — adăugă el, de astă dată înflăcărat de pasiune — aş putea fi convins într-un timp foarte scurt...

Târgul sătesc ar fi putut fi numit, în mod mult mai adecvat, „festival". Ori încotro îţi îndreptai ochii existau multe semne palpabile ce denotau că era vorba de o sărbătorire şi de o mulţumire adusă lui Dumnezeu. Piaţa din mijlocul oraşului era împodobită cu lanterne, evantaie, pleduri groase şi alte articole expuse spre vânzare, tarabele negustorilor contribuind în mare măsură la ascunderea şi mascarea distrugerilor rămase în urma incendiului. O cacofonie de zgomote întâmpină urechile Rosaliei, deoarece din diverse surse simultane se auzea muzică de prost gust, adeseori însoţită de dans şi cântece. Îi lăsa gura apă când nările îi erau gâdilate de plăcutele arome ale unei mari varietăţi de alimente. Puteai găsi acolo *rissoles* — savuroase aluaturi cu

felurite umpluturi prăjite în untură; şi mai erau şi plăcinte umplute cu mere şi smochine, sau pere coapte-n zahăr. Mesele erau încărcate cu imense bucăţi de turtă dulce de Rheims, pâini umplute cu cremă de ciocolată sau cafea, migdale date prin zahăr, marţipanuri şi *petits-mestiers* — vafe cu zahăr şi miere, care se topeau în gura Rosaliei după fiecare îmbucătură crocantă. Lui Mireille îi plăceau în mod deosebit portocalele glasate în zahăr caramel, din care mâncă atât de multe încât Guillaume şi Rosalie începură să se teamă că se va îmbolnăvi.

Rosalie se distra de minune, dar existau dese momente în care se gândea la Rand şi la plecarea lui, în dimineaţa din ajun. Ar fi vrut să-i poată arăta cele mai amuzante privelişti ale târgului. I-ar fi plăcut să-l vadă râzând de lăcomia lui Mireille, şi de jonglerii trupeşi, precum şi de muzicanţii subţiratici ce se luau la-ntrecere unii cu alţii, autodepăşindu-se în entuziasmul lor. Probabil că Rand se apropia acum de Le Havre — un gând care o înviora, deoarece cu cât mai repede ajungea acolo, cu atât mai curând avea să se înapoieze. Între timp, sporovăia şi râdea împreună cu Guillaume şi Mireille, tot plimbându-se prin piaţa satului.

La amiază, Guillaume îşi ridică ochii spre cer ca din întâmplare, remarcând poziţia soarelui drept deasupra capului.

— Aţi văzut vagonul ţigăncii, acolo? întrebă, iar Rosalie îi urmări direcţia privirii. O ghicitoare. V-a prezis cineva vreodată viitorul, *joli ange* ?

— Nu — replică ea, şi ochii îi strălucira imediat, trădându-i curiozitatea.

Înclinaţia Rosaliei spre mister şi fantezie, căpătată prin citirea a nenumărate romane, făcea să-i pară atrăgătoare perspectiva de a i se ghici viitorul. În lecturile sale, ghicitorii jucau adeseori un rol important, privind în viitor şi prevestind lucruri misterioase, cumplite, şi, totodată, minunate, care întotdeauna o-nfiorau de plăcere.

— Guillaume, crezi că n-ar fi periculos să... crezi c-am putea...?

— Orice doriţi! o asigură el, râzând de nerăbdarea ei.

În timp ce o privea, o adiere răcoroasă îi răvăşi părul negru şi lucios. Rosalie îi zâmbi, ochii de un albastru intens strălucindu-i de bucurie. În mod inexplicabil, Guillaume ezită înainte de a-i oferi braţul. Mireille îşi potrivi pasul după al lor şi, toţi trei, îşi croiră drum prin piaţa aglomerată şi gloata gălăgioasă.

— *Monsieur* de Berkeley a spus că *mademoiselle* nu trebuie să fie lăsată singură nici măcar un minut — le aminti Mireille, ridicând glasul în încercarea de a se face auzită peste zgomotul general.

— Şi nici nu va fi, replică Guillaume. Tu, Mira, şi cu mine, vom merge împreună cu *mademoiselle*, să fim martori la prezicerea destinului său.

Rosalie izbucni într-un râs uşor.

— Cunosc deja o parte din ceea ce-mi va prezice: urmează să fac o lungă călătorie, pe o corabie ce se-ndreaptă către o ţară îndepărtată...

— Şi vă veţi căsători cu un bărbat bogat şi frumos — adăugă Mireille chicotind — şi o veţi învăţa şi mai bine limba dumneavoastră pe o fată brună...

— Şi pe fratele ei cu păr negru, încheie Rosalie, aruncând o privire şireată spre Guillaume. Acum vei fi nevoit să înveţi engleza, Guillaume.

— Întotdeauna m-am descurcat foarte bine-n viaţă cu franceza, *merçi* — răspunse acesta, politicos.

— Sunt sigură că franceza ta le va fermeca pe multe englezoaice, replică Rosalie, dar nu vor înţelege o boabă din ea.

— Ah!... în cazul acesta, pentru femeile din Anglia voi învăţa câteva vorbe.

Concesia lui Guillaume fu rostită într-o manieră atât de nobilă, încât Rosalie şi Mireille nu se putură împiedica să râdă. Se apropiaseră de vagonul vopsit în culori ţipătoare, dar când puse piciorul pe prima treaptă a scăriţei ce urca până la uşă, Guillaume se opri, încruntându-se.

— Mira... — începu, şi bombăni nemulţumit de sine, în timp ce-şi scotocea rapid buzunarele. Mira, ţii minte unde se vând portocale caramelizate?

— *Assurément*[1] — zise ea, dând energic din cap. De ce mă în...?

— Cred că acolo am lăsat să-mi cadă punga cu bani. *Zut*! probabil că mi-a scăpat atunci când am plătit pentru ultima portocală pe care-ai mâncat-o. Tu ai picioruşe iuţi, n-ai vrea să dai o fugă înapoi, să vezi dacă nu cumva mai e pe jos?

— Ba da. Dar ce facem cu ghici...?

— Îi voi ţine eu companie lui *mademoiselle*, cât i se ghiceşte viitorul, şi pe urmă te vom aştepta aici până te-ntorci. Vă convine aşa, *mademoiselle*?

— Da, răspunse Rosalie, dar dacă preferi să avem răbdare până ce Mireille...

— Nu, nu mă aşteptaţi! interveni Mireille scuturând din cap şi oftând cu prefăcută iritare. Guillaume, purtarea asta nu-ţi seamănă. (Apoi îi zâmbi cu dragoste.) Bănuiesc că totul se datorează numai emoţiei de a şti că mâine plecăm în Anglia.

— Foarte adevărat, recunoscu el. Acum, dă-i zor, mai înainte ca vreun ţăran de pe-aici să profite de neglijenţa mea.

Mireille o luă la fugă cât o ţineau picioarele.

Uitându-se după ea, Rosalie spuse:

— Sper s-o găsească.

— Dacă cineva e-n stare s-o găsească, numai ea este aceea, replică Guillaume.

Apoi o ajută să urce treptele şubrede ale vagonului ţigăncii. Rosalie păşi cu precauţie în interiorul întunecat al vehiculului, clipind în beznă până când efectele luminii soarelui îi pieriră din ochi. O măsuţă acoperită cu un şal era instalată în mijlocul îngustului spaţiu. Era încărcată cu hărţi şi tot soiul de desene, o bilă de cristal şi o lumânare neaprinsă. Prin ungherele vagonului se aflau, înghesuite, şi alte mobile, dar nu se zăreau decât ca nişte siluete tulburi. Într-un colţ şedea o femeie, cu părul strâns într-o basma. Buzele ei schiţară un vag surâs.

— Fii binevenită.

---

[1] *Assurément* (lb. fr. în original) = Desigur, bineînţeles. (n.t.)

Înăuntru era întuneric, iar aerul închis te asfixia. Târgul şi lumina soarelui păreau să fi rămas la o depărtare de mile întregi. În timp ce o privea pe femeie, Rosalie se simţi cuprinsă de o agitaţie care spori întruna până când căpătă senzaţia că se sufocă. Se retrase cu un pas şi simţi că omoplaţii i se ating de pieptul lui Guillaume. Un instinct imperios îi spunea că se află în primejdie, şi nu-şi dorea nimic mai mult decât să părăsească vagonul chiar în clipa aceea.

— Guillaume, scoate-mă de aici, şopti.

Mâinile lui se mutară de pe umerii ei înguşti spre coate, într-o mângâiere blândă; dar apoi, brusc, îl simţi că-i apucă încheieturile mâinilor într-o strânsoare ca de oţel. Speriată, încercă să se depărteze de el, şi când Guillaume îi trase braţele spre spate şi-i legă mâinile cu o frânghie tare, scoase un ţipăt.

— Stai! Ce faci?

În timp ce ea se zbătea, el o izbi uşor peste falcă, ameţind-o pentru o fracţiune de secundă, atât cât îi fu necesar ca s-o imobilizeze cu totul. Cu îndemânare, îi puse un căluş, înnodându-i la ceafă o batistă — atât de strâns încât nu exista nici o şansă să se poată desface. Pe urmă îi ataşă picioarele, şi Rosalie se pomeni legată fedeleş, ca o muscă neajutorată prinsă-n plasa păianjenului. Guillaume o ridică uşor şi, când îi simţi trupul devenind rigid de furie şi teamă şi bătăile înnebunite ale inimii, bombăni dezaprobator, fără a-şi putea reţine o oarecare simpatie.

— Uşurel, îngerul meu — încercă s-o liniştească, punând-o jos, pe o saltea de pe pardoseală.

Rosalie era vag conştientă de mişcările femeii, care se foia prin vagon, înlăturând obiectele de pe masă.

— Nu ţi se va face nici un rău, continuă Guillaume. Ascultă-mă cu atenţie... nimeni nu-ţi va face nici un rău. (Îi şterse lacrimile de pe obraz, fără a se uita în ochii ei înspăimântaţi.) Lumea asta nu-i bună pentru cei de felul tău, nu-i aşa? Dar îngerii nu aparţin pământului, pentru că există prea mulţi bieţi păcătoşi ca mine şi ca Mira şi ca mult-iubitul tău Rand, care scormonim după ceea ce ne trebuie pentru a supravieţui. Trebuia

să fac asta, atât pentru Mira cât şi pentru mine. Acum suntem bogaţi, şi voi fi în stare să am grijă de Mira mult mai bine decât aţi fi putut avea voi, în Anglia.

Ea scoase un mic geamăt, apoi închise ochii, nevrând să-l mai vadă.

— Te gândeşti la ea, îşi urmă el vorba. Ştiu că ţi-e dragă. Nu intenţionai să fii crudă faţă de ea, dar erai, îngerul meu, prin faptul c-o lăsai să-şi închipuie că ar putea fi mai mult decât ceea ce este. Ai învăţat-o engleza, i-ai arătat cum să-şi îndoaie degetul mic la ora ceaiului, i-ai dat o rochie frumoasă....a început să viseze soiul tău de visuri, şi deşi s-ar putea ca pentru tine să se fi adeverit, pentru ea nu vor rămâne decât simple visuri. Crezi că vreun bărbat o va dori vreodată pentru altceva decât pentru o noapte de dezmăţ?

De sub genele ei izvorâră şi mai multe pârâiaşe de lacrimi, dar Rosalie dădu din cap afirmativ, ca o sfidare.

— Atunci ţine-ţi ochii închişi, *joli ange*, pentru că-nseamnă că eşti oarbă.

Se ridică în picioare şi o lăsă acolo, oprindu-se cât să-i şoptească ceva ţigăncii, înainte de a deschide îngusta uşă. Când Rosalie o văzu închizându-se, încercă să ţipe, dar nu putu scoate nici un sunet. Renunţă şi îşi întoarse capul, refugiindu-se din nou în întuneric, spre a-şi linişti gândurile tumultuoase şi bătăile nebune ale inimii.

Întorcându-se după încercarea sa nereuşită de a găsi punga, Mireille îşi încetini paşii. Ştia cu exactitate unde se afla vagonul ţigăncii, dar acum acesta plecase. Dispăruse. Ochii ei strălucitori, de culoarea cafelei, se îngustară, brusc îngrijoraţi, şi fata se duse până-n locul în care staţionase vagonul. Pe pământ se vedeau urme proaspete ale roţilor metalice.

— *Mademoiselle*? chemă cu glas tare, şovăitor. Guillaume?

Spre marea ei uşurare, Guillaume apăru ca din neant. Arăta obosit şi oarecum mânios.

— N-am putut găsi punga, îi spuse sora lui. Îmi pare-atât de rău... sper că nu aveai mulţi bani înăuntru... (Glasul i se stinse în timp ce arunca în jur o privire mirată.) Unde este *mademoiselle*? îl întrebă. (El nu răspunse, chipul lui pierzându-şi orice expresie.) Unde este? insistă Mireille, cuprinsă de panică.

— N-a păţit nimic. Linişteşte-te Mira, că-mi pierd răbdarea...

— Eu mi-am pierdut-o deja pe-a mea! Du-mă la *mademoiselle* Rosalie!

— Asta nu se poate. Am făcut nişte aranjamente, Mira; urmează să primim o grămadă de bani, îndeajuns cât să poţi obţine tot ce vei...

— Nu vreau bani, vreau s-o văd pe *mademoiselle*. Ai pus ceva la cale împotriva ei, nu-i aşa? (Mireille se uită ţintă la el şi faţa îi căpătă un aspect bolnăvicios, ca şi cum tot sângele i-ar fi fugit din obraji.) Oh! nu, Guillaume... pentru ce?

Începu să plângă şi privea înnebunită în stânga şi-n dreapta, să vadă dacă nu cumva îi urmărea cineva.

— Taci din gură, Mira, şi vino cu mine, sau, jur în faţa lui Dumnezeu că nu mă vei mai vedea niciodată.

— Ce rost au jurămintele tale? suspină ea, dar îl urmă supusă până când ajunseră departe de piaţa oraşului.

Acolo, el se opri să-i vorbească între patru ochi, însă începu să înjure când văzu cât de roşie şi umflată de plâns îi era faţa.

— *Merde*[1]! nu mai plânge, Mira! Nu merită să plângi, decât dacă astea-s lacrimi de fericire. Suntem bogaţi, înţelegi?

— Unde este? I s-a întâmplat ceva rău?

— Nu, răspunse el scârbit. Nu-ţi fă griji în legătură cu ea.

---

[1] *Merde*: înjurătură uzuală în limba franceză, însemnând textual „rahat", dar având înţelesul de „fir-ar al dracului!" (n.t.)

Se părea că Mireille nu avea să se oprească vreodată din plâns. Îl privi cu ochi măriţi de spaimă, deşi îşi astupă gura cu mâna şi încercă să-şi reţină lacrimile. Până acum, nicicând nu-i fusese frică de fratele ei. Ceva i se frânse în inimă când înţelese ce făcuse Guillaume, însă o parte din ea continua să-l iubească, iar o alta suferea pentru el, pentru ea însăşi, dar mai ales pentru Rosalie.

— Tu erai ăla din camera de hotel a lui *monsieur*, şopti. Tu ai fost cel care l-a înjunghiat cu cuţitul. Până-n clipa asta nici n-am îndrăznit măcar să mă gândesc, dar în sufletul meu mă temeam că tu fusesei.

— Am folosit cuţitul doar fiindcă voia să mă ucidă.

— Asta din cauză că tu încercai s-o răpeşti pe *mademoiselle* Rosalie! strigă ea. Pentru ce?

— Am cunoscut câteva persoane importante, zise Guillaume. Foarte importante, Mira... au o influenţă a cărei putere ajunge până dincolo de Canalul Mânecii. Mi-au spus să îndeplinesc o treabă, deoarece ştiau că lucrasem la hotelul acela şi că tot acolo locuia şi *monsieur* de Berkeley.

— Dar de ce s-o răpească pe *mademoiselle*? Ca să-i facă rău lui *monsieur*?

— Nu, nu, nu... ceea ce nu pricepi tu, Mira, este că amândoi te-au minţit încă de la început. Numele ei nu este Rosalie Berkeley, ci Rosalie Belleau. Eu însumi am văzut dovada acestui lucru, într-o scrisoare de la mama ei...

Uluită, Mireille scutură din cap.

— Nu-i verişoara lui *monsieur*?

— Este fiica nelegitimă a lui Beau Brummell. Zvonuri despre asta au circulat prin întreg Parisul şi prin mai toată Anglia. Nu ştiu bine pentru ce o vrea cineva, însă, oricine-ar fi el, a oferit pentru ea o imensă sumă de bani, şi acum, tu şi cu mine avem o mare parte din ea.

— Nu vreau banii ăia! declară Mireille cu violenţă.

— Îi meriţi pe cei mai mulţi dintre ei. Nici prin minte nu-mi trecea că tu aveai să reuşeşti s-ajungi atât de aproape

de ei... sau, mai bine-zis, de *monsieur* de Berkeley. Eşti de nepreţuit, Mira!

— Cum poţi face aşa ceva? îl întrebă, şi ochii îi scăpărau de furie. Cum eşti în stare, când ei au fost atât de buni cu noi?

— Buni cu noi? râse sarcastic Guillaume. Nu ştii ce vorbeşti. Ne-au oferit câteva firimituri de bunăvoinţă şi milă. Dar banii, Mira... banii ne vor hrăni şi ne vor asigura un trai mult mai bun decât crâmpeiele de bunătate pe care ni le ofereau ei.

— Mă duc înapoi, la Château d'Angoux — spuse Mireille, glasul tremurându-i de emoţie.

— N-ai nevoie să te duci acolo. Vom cumpăra pentru tine lucruri noi, absolut tot ce-ţi trebuie...

— Mă duc înapoi — repetă ea, cu un glas mai ferm — şi-l voi aştepta pe *monsieur*. Şi când va reveni, o vom găsi pe *mademoiselle* şi vom pleca în Anglia.

— Nu fi atât de tâmpită! izbucni Guillaume, şi vocea îi era răguşită de exasperare. Nu fi proastă! S-a *terminat*, înţelegi? Niciodată nu vei pleca în Anglia, niciodată n-o vei găsi pe Rosalie...

— Ba o voi găsi! strigă Mireille, prăbuşindu-se pe pământ şi hohotind disperată.

Câteva minute mai târziu, cu glas obosit şi înfrânt, repetă cuvintele:

— O voi găsi!...

— Mira, tu eşti tot ce am, iar eu sunt tot ce ai tu — îi spuse Guillaume cu blândeţe. Aşa a fost întotdeauna şi niciodată nu va fi altfel. Chiar dacă izbuteşti să-l împiedici pe *monsieur* de Berkeley să te ucidă mai înainte de a reuşi să-i spui că n-a fost vina ta... chiar dacă, printr-un miracol, o găseşti pe Rosalie... să nu-ţi închipui că ei te-ar ierta vreodată. În clipa asta Rosalie te învinovăţeşte... zace pe jos, în vagonul acela, cu mâinile şi picioarele legate, blestemându-ne, şi pe tine şi pe mine, pentru ceea ce i s-a întâmplat. Şi se va gândi la asta în tot cursul călătoriei de traversare a Canalului, ura ei sporind întruna. Iar pe *monsieur* îl cunoşti îndeajuns de bine pentru a fi sigură că

niciodată nu va ierta pe cineva care a ajutat să-i fie luată femeia iubită.

— Da — spuse Mireille posomorâtă, ridicându-şi din praful drumului capul şi urmărind cum lacrimile îi erau absorbite de pământul uscat.

Deodată, glasul îi răsună ferm şi încărcat de mânie:

— Guillaume, poţi opri toate astea? Poţi?

— E prea târziu.

— Atunci nu vreau să te mai văd vreodată, şopti ea.

— Mira... micuţa mea Mira! încercă el s-o îmbuneze, la început râzând uşor, dar apoi devenind şovăitor, când îşi dădu seama că ea chiar credea ce spune. Nu vorbeşti serios... eşti sora mea, singura fiinţă la care ţin. Totul a fost pentru tine şi pentru mine! Doar nu vrei să ne despărţim — ai rămâne singură.

— Şi *mademoiselle* Rosalie e singură — replică ea, ridicându-se de jos şi întorcându-se cu spatele spre el. Măcar mâinile mele nu-s legate!

Se îndepărtă, şi el porni după ea. Fata se opri şi se răsuci în loc pentru a-l ţintui cu o privire neclintită, încărcată de ură, care-l făcu să-i îngheţe inima, nevenindu-i să creadă. Îi rosti numele pe un ton de implorare, dar ea plecă mai departe — departe de sat, de el, de tot ce avusese cândva.

Cei doi Alvin îl întâmpinară pe Rand în prag, albi la faţă ca varul. Cu chipul răvăşit de disperare, *madame* Alvin se uita la Rand, al cărui păr căpătase o culoare mai închisă datorită ploii din acea seară, şi expresia lui se încordă, ca înaintea unei prevestiri rele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă scurt.

Frângându-şi mâinile, *madame* Alvin răspunse:

— *Monsieur* de Berkeley, încă nu s-au înapoiat de la târg. Au dispărut — toţi trei. M-am întors aici, în după-amiaza asta,

împreună cu soţul meu, şi când mi-am dat seama că nu reveniseră, l-am trimis pe Jéreme, cu alţi câţiva băieţi, să-i caute. Jérème a găsit-o pe Mireille care i-a dat un bileţel pentru dumneavoastră.

— Şi unde este Mireille acum? întrebă Rand, aruncând o privire prin vastul hol, ca şi cum ar fi bănuit că fata se ascundea pe acolo.

— Prostul ăla de băiat, Jérème... interveni *monsieur* Alvin, tuşind să-şi limpezească glasul şi părând foarte nefericit. A spus că Mireille n-a vrut să vină acasă, cu el, şi nici el n-a silit-o. L-am trimis înapoi, s-o aducă, şi n-a mai găsit-o. A dispărut şi ea.

Rand slobozi o înjurătură zdravănă şi luă fragmentul de hârtie din mâna tremurătoare a doamnei Alvin.

«Monsieur, n-am ştiut nimic decât atunci când era prea târziu. Plâng pentru rolul pe care l-am jucat în toate acestea, sunt vinovată în faptă, dar nu şi prin intenţii. Aş vrea să vă pot ajuta, dar tot ce ştiu e că Guillaume a fost acela care v-a rănit, la Paris, şi că cineva a plătit bani grei pentru fiica lui Beau Brummell. Guillaume spunea că o vor lua pe mademoiselle peste Canal, în Anglia. Mă rog Cerului s-o găsiţi şi sper ca Dumnezeu să mă ierte.»

— Dumnezeule, Mireille!... Pentru ce-ai fugit? Pentru ce?

Îşi lăsă capul în piept şi se întoarse cu spatele la cei doi Alvin, mototolind între degete hârtia. Ironia soartei îl făcu să izbucnească într-un scurt râs aspru, când înţelese că-l adăpostise şi hrănise pe însuşi omul care conspirase să i-o răpească pe Rosalie. Hohotul i se înăbuşi în gât. Se întrebă dacă Rosalie era rănită, sau speriată.

— Pe Dumnezeul meu, te voi ucide pentru ceea ce ai făcut, Guillaume! şuieră printre dinţi. Te voi hăitui ca pe o vulpe ticăloasă ce eşti!

Şi altădată trăise Rand momente de furie şi mai simţise mânia clocotitoare şi orbitoare care-i turna foc în vene, dar de

data aceasta fu întrecută orice măsură, el ajungând într-o stare de calm ca de gheaţă, în care putea gândi cu o claritate de cristal. Metodic, rapid, mintea îi trecu în revistă o duzină de posibilităţi şi alese calea de acţiune cea mai indicată. *Monsieur* Alvin îl privea, stânjenit, lăsându-şi greutatea când pe un picior când pe celălalt. Rand rămase câteva clipe gânditor, apoi îşi înălţă capul.

— Spune-i lui Jérème să vadă de cai — îi zise lui *monsieur* Alvin, care tresări văzându-i în ochi expresia ce te-ngheţa. Voi pleca spre Calais.

Nici unul dintre soţii Alvin nu îndrăzni să-i sugereze c-ar fi fost bine, mai înainte, să doarmă cât de cât. După plecarea lui, cei doi se simţiră aproape uşuraţi, deoarece purtarea aceea glacială şi felul în care arăta îi storsese cu totul de vlagă.

Ajungând la Calais, Rand se duse de-a dreptul la Brummell, şi bătu îndârjit la intrarea apartamentului său, fără a auzi vreun răspuns. Atunci, cu glas mânios, avertiză că va sparge uşa dacă nu i se va deschide imediat. Dinăuntru se auziră zgomote hârşâite şi rapide, după care uşa fu deschisă cu precauţie şi în prag apăru Selegue. Îşi aruncase pe el nişte haine, la nimereală, şi silueta lui sfrijită înţepeni de uimire.

— Lordul Berkeley? Poftiţi înăuntru... S-a întâmplat ceva rău?

— A fost răpită fiica lui Brummell, replică Rand cu bruscheţe, păşind în cameră. Datorită limbii *lui* slobode. Şi după ce voi afla de la el ceea ce mă interesează, mă voi asigura că niciodată-n-o să mai vorbească.

Dacă ar fi fost rostite de alt om şi în alte condiţii, Selegue ar fi putut considera că acele cuvinte îi exagerau intenţiile. Cu toate acestea, Randall Berkeley părea să fie extrem de serios — fapt ce-l sperie cumplit pe valetul lui Brummell.

— Nu avea de gând să lase să-i scape secretul — spuse acesta din urmă, cu glas tremurător. Cunoscându-l cât de cât pe Brummell, dumneavoastră, sir, puteţi înţelege ce-a însemnat pentru el — dintre toţi bărbaţii — să descopere că procrease o fiică. O fată care seamănă atât de mult cu singura femeie pe care a iubit-o vreodată, pe care el...

— Iubire... repetă Rand, dând cuvântului intonaţia unei profanări. Să compari soiul ăsta de iubire cu adevăratul sentiment este ca şi cum ai face o apropiere între un pahar cu apă şi un ocean. Mică. Diluată. Inutilă. Nu-l acuz pentru faptul de-a o fi părăsit pe femeia pe care-o iubea, deoarece asta are prea puţină legătură cu mine. Dar să pericliteze securitatea fiicei sale în schimbul câtorva lăudăroşenii de virilitate — asta i-o reproşez, căci nepăsarea lui a contribuit la a-mi fi răpit singurul lucru pe care-l preţuiesc. Unde-i el?

— Nu se simte bine, sir. Zace în camera alăturată, epuizat, şi doar că nu delirează.

Rand râse sec. Era un zgomot lipsit de voioşie.

— O boală subită? întrebă. A-nceput, probabil, acum cinci minute?

— Sir, vă rog... este realmente bolnav. Uitaţi-vă cu mai multă atenţie în jurul dumneavoastră. Pentru a face rost de strictul necesar am fost nevoiţi să ne bazăm pe bunătatea unor străini binevoitori. Nu avem destui cărbuni pentru foc, nici alimente suficiente, şi cu atât mai puţin cele necesare păstrării demnităţii omeneşti, cum ar fi săpun şi rufe curate.

Selegue făcu o pauză, înainte de a adăuga:

— Şi toate astea au început după ce a dat în vileag taina referitoare la Rosalie Belleau.

Din felul în care vorbea Selegue, Rand înţelese că valetul ştia că actuala situaţie i se datora lui.

— Îl prevenisem — replică, ridicând din umeri cu indiferenţă.

— N-a mai rămas din el decât umbra a ceea ce fusese! se lamentă Selegue.

— În cazul acesta, să sperăm că i-au scăzut deopotrivă mândria şi trufia lui prosteasc㠖

Valetul fu izbit de răceala cuvintelor lui Rand.

— Îmi închipuiam că sunteţi un om mai bun — reuşi să spună, în cele din urmă. Oare nu aveţi nici un pic de milă sau de bunătate? Nici un strop de compasiune?

— Mila, bunătatea şi compasiunea — replică Rand rostind cuvintele rar — sunt cele mai nobile sentimente omeneşti, destinate să echilibreze cealaltă jumătate: dispreţul, cruzimea, duritatea. Este păcat — şi brusc, surâse, dar zâmbetul îi semăna cu rânjetul unui tigru — este păcat că mie mi-a fost furată jumătatea cea bună, fiindcă acum descopăr că nu mai există nimic ce-ar putea ţine în frâu partea josnică a firii mele.

— Ce aveţi de gând? întrebă în şoaptă Selegue, plecându-şi capul şi frământându-şi degetele tremurătoare.

Halul în care arăta ar fi trebuit să-l mişte pe Rand, dar el rămase nepăsător. Ceva murise în el, şi nu avea să fie readus la viaţă până când n-o va fi recăpătat pe Rosalie.

— Vreau două liste — spuse, cu o expresie cruntă. Una cu fiecare bărbat şi femeie cărora ar fi putut să le vorbească despre Rosalie Belleau, după ce eu am fost aici ultima dată. În al doilea rând, o situaţie a tuturor creditorilor pe care-i are Brummell la Londra, fie că le datorează o mică avere, fie că datoria nu-i decât o cutie cu tutun de prizat.

— Da, *sir*.

— Şi aceste liste le vreau mâine dimineaţă, la şapte fix, fiindcă plec în Anglia. Ai face mai bine să-l trezeşti acum şi să vă puneţi amândoi mintea la contribuţie. Nu-mi pasă dacă se află pe patul de moarte — îl voi urmări şi-n iad şi voi stoarce de la el tot ce-mi trebuie.

— Da, *sir*.

Cu buzele strânse, Rand îi întoarse spatele şi-l părăsi fără a-şi lua „rămas-bun".

Colin Berkeley răsfoia alene paginile unui registru de contabilitate, bifând cu un toc din pană de gâscă datoriile ce-i aparţineau. Stătea în bibliotecă, şi evitase fotoliul gol al bunicului său, alegând unul mai puţin confortabil însă mult mai convenabil. Nu invidia sarcinile ce-l aşteptau pe fratele lui, Rand, deoarece, deşi banii şi puterea erau atrăgătoare, nu tot aşa erau şi responsabilităţile care le-nsoţeau. Colin oftă, închizând încet registrul. O noapte de joc din care se alesese cu câştig întorsese pentru el roata norocului, permiţându-i să-şi lichideze toate datoriile restante, însă nu simţea satisfacţia la care se aşteptase faţă de perspectiva de a-şi relua de la capăt ciclul deja stabilit. Se plictisise să se tot înglodeze în datorii, pentru a se strădui apoi să scape de ele. Era prima dată-n viaţa lui când lua cu seriozitate în considerare celelalte alternative. Oare nu exista şi un alt mod în care-ar fi putut trăi? Exista oare în el o fărâmă de responsabilitate care i-ar îngădui să ducă o viaţă mai puţin reprobabilă?

— O fărâmă de respectabilitate — rosti în şoaptă, trecându-şi prin părul blond o mână distrată — gest cu totul neobişnuit pentru Colin, cel atât de grijuliu cu înfăţişarea sa. Mă întreb din care ramură a familiei m-oi fi trăgând eu?

Ochii lui verzi ca samaraldul erau obosiţi, chipul purta semnele supărării. Nu se aşteptase ca moartea contelui să-l afecteze într-atâta. Unul din colţurile gurii i se ridică uşor când se gândi la bunicul său, bătrânul păcătos — doar o versiune sarcastică şi mai în vârstă a lui Colin şi a lui Rand, cu un pic mai mult bun-simţ.

— Colin! se auzi din prag un glas răguşit.

Tânărul tresări.

— Ce este? Oh, Dumnezeule! tu eşti, Rand... te-ai întors! Fir-aş eu să fiu, tot ce pot zice e că mă bucur să te văd iar aici, dar nu te mai furişa aşa pe lângă oameni... am crezut că aceea care-mi vorbea era propria-mi conştiinţă.

— După o tăcere de douăzeci şi patru de ore?

Rand intră în cameră, şi Colin se ridică în picioare, rânjind.

— La naiba! conştiinţa mea n-a şoptit decât, când şi când, câte un cuvinţel-două, dar nici pe-a ta n-am auzit-o vreodată ridicând acoperişul cu tăria strigătelor sale.

Rand zâmbi uşor în timp ce-şi strângeau mâinile, apoi expresia îi deveni mai gravă.

— Avusesem de gând să mă înapoiez înainte ca el să moară.

Schimbară o privire intensă.

— A durat câteva săptămâni afurisite — replică fratele său, aşezându-se iar în fotoliu, cu un oftat.

Rand se apropie de şemineu şi-şi sprijini un cot pe poliţa lui.

— Cu toate acestea, i-ai asigurat distracţii până-n ultima sa clipă, Rand — continuă Colin. Te-ai amestecat într-un mic scandal drăgălaş, nu-i aşa?

— L-a amărât? întrebă Rand cu chipul împietrit.

— De fapt l-a făcut să râdă — bătrânul pehlivan! şi tu ştii cât de mult îi displăcea să râdă: zicea că-i ceva lipsit de demnitate, şi încerca să se oprească, dar râdea şi mai tare.

— Ce anume găsea că era atât de amuzant?

— Părea să creadă că l-ai moştenit în ceea ce le priveşte pe doamne... Ia spune-mi, pentru ce îl consideră ele atât de atrăgător pe un individ aspru şi negru la piele ca tine? Şi, colac peste pupăză, cum ai reuşit să te-ncurci cu fiica lui Brummell? (Colin făcu o pauză, deoarece Rand îi întorsese spatele şi se depărtase cu câţiva paşi.) Ce, pleci?

— Doar până la bar — răspunse Rand sec, destupând carafa cu brandy. În ciuda întrebărilor tale lipsite de tact îmi pari mai puţin plictisitor decât de obicei, aşa că vom prelungi această conversaţie.

— Bei! exclamă Colin, rămânând cu gura deshisă de uimire. Tu nu bei niciodată decât atunci când ai necazuri.

— Ai dreptate — recunoscu Rand, sorbind o înghiţitură care-l încălzi şi închizând pentru scurt timp ochii.

— Vrei să te-ajut cu ceva?

Ochii lui Rand se îndreptară spre fereastră. Privind afară, cu chipul lipsit de expresie, răspunse:

— Rosalie Belleau a fost răpită.

— Şi, pentru numele lui Dumnezeu! de ce-mi spui mie asta? Nu *eu* ţi-am luat-o! explodă Colin.

— A fost răpită fiindcă este fiica lui Brummell — continuă Rand, glasul devenindu-i ceva mai dur. Însă o voi regăsi.

— Nu ştiu ce crezi c-aş putea eu...

— Pe vremuri, Brummell făcea parte din clubul *Watier's*. Acolo juca cel mai adesea, acela-i locul cunoscut ca fiind clubul filfizonilor. Şi tu eşti dintre cei ce frecventează *Watier's* şi, ca atare, eşti în măsură să mă ajuţi în obţinerea de informaţii.

— Al dracului să fiu dacă ştiu pentru ce ar trebui să te ajut, Rand.

Neţinând seama de proasta dispoziţie a fratelui său, Rand îi întinse o foaie de hârtie, cu atâta insistenţă încât Colin o luă în mod automat.

— Numele de pe prima listă sunt deja în curs de verificare. Uită-te la cea de-a doua — aceia sunt cei mai importanţi creditori ai lui Brummell. Care dintre ei ar fi cel mai probabil s-o vrea pe fiica lui Beau?

Colin se uită la el atent, cu un început de înţelegere dar şi de repulsie.

— Oh, pricep... vrei ca *eu* să îndrept degetul acuzator? (Izbucni într-un mic râs sarcastic.) Nu mă las convins, Rand. Încă mai sunt în relaţii încordate cu unii dintre filfizonii aceia, destul cât să...

— Care dintre ei? repetă Rand, cu o expresie aspră şi rece.

— Pentru ce aş...

— Pentru că dacă n-o vei face, blestemat să fiu dacă-ţi dau fie şi-un cent din moştenire, şi sunt sigur că ştii bine că alocaţia ta depinde de bunăvoinţa mea.

Colin îl privi cu amărăciune.

— Oh, asta-i prea mult... Tot restul vieţii să stau cu ameninţarea asta deasupra capului meu.... N-am de gând să atârn de baierile pungii tale, dragă frate.

— Dacă mă ajuţi — rosti Rand încet — niciodată nu te voi mai ameninţa.

— Zău dacă mi-am închipuit vreodată că te voi vedea atât de răscolit din cauza unei jucărioare, pe cinstea mea! comentă Rand, uitându-se la el mirat. Fata aia trebuie să fie ori frumoasă ca păcatul, ori bună la...

— Care dintre ei? îl întrerupse Rand enervat.

Colin cercetă cu atenţie hârtia.

— Ar putea fi Edgehill. Continuă să se plângă foarte des de Brummell, nebun de furie că Beau a fugit din ţară. Edgehill are nişte idei al dracului de ciudate despre justiţie şi alte asemenea... Aş pune prinsoare c-ar fi putut s-o ia, considerând-o drept plata ce i se cuvenea... Sau Mountford — ăsta chiar că-i un tip bizar. Este înglodat în datorii până-n gât. Ba primit, ba dat afară din club, şi-a pierdut simţul umorului şi pare a fi destul de disperat. Poate s-a ţăcănit şi a luat-o din răzbunare.. Sau, ar mai putea fi...

— În cazul acesta, hai să mergem. Îmi poţi vorbi despre ceilalţi în drum spre *Watier's* — îl întrerupse Rand cu bruscheţe, aproape trăgându-şi de guler sclivisitul frate...

Nu trecu împreună cu Colin pragul clubului specializat în jocuri de noroc din două motive. Cel mai important era că nu voia să rişte ca prezenţa lui să inhibe eventualele confidenţe ce ar fi putut să-i fie făcute fratelui său. Al doilea era că dacă vreunul dintre membrii clubului *White's*, căruia îi aparţinea el însuşi, l-ar fi bănuit că se află în apropierea unei instituţii rivale cum era *Watier's*, asta i-ar fi întinat onoarea, i-ar fi pus la îndoială loialitatea, iar rezultatul ar fi fost exilarea sa din *White's*.

„Dracu' s-o ia de situaţie!" îşi spuse Rand în gând, mânios, dorind să coboare din trăsură, să intre în club şi să ciocnească între ele capetele împodobite cu peruci, până când careva ar lăsa să-i scape vreo informaţie privitoare la locul în care se afla Rosalie. Nu-i plăcea clubul filfizonilor, fiindcă avea serioase bănuieli că unul dintre ei ar fi putut s-o ia pe fiica lui Beau spre a se răzbuna astfel pe Brummell pentru modul laş în care acesta fugise de creditorii săi. Erau cu toţii nişti indivizi demni de dispreţ, mai răi decât un cârd de femei geloase, comparându-şi felul de a se îmbrăca şi încercându-şi unul împotriva celuilalt născocirile minţilor meschine, linguşindu-se şi admirându-se reciproc pentru ca pe urmă să se înjunghie pe la spate. După opinia lui Rand, pentru ei nimic nu avea importanţă cu excepţia banilor şi a papioanelor. Prefera mai degrabă propria sa gaşcă, care măcar nu era alcătuită din ipocriţi. Dacă aveau de gând să-l înjunghie pe la spate pe unul de-ai lor, mai întâi l-ar fi avertizat.

Colin ieşi de la *Watier's* după o oră, având pe chip un zâmbet obosit. Se apropie încet de trăsură şi urcă în ea, încrucişându-şi picioarele şi inspectându-şi lustrul cizmelor.

— Eu aş paria pe Mountford, spuse calm. N-a fost pe-aici vreme de trei zile, şi pe urmă a apărut dintr-o dată, noaptea trecută, cu un teanc mare de bancnote, jucând de parc-ar fi fost însuşi regentul. Cineva mi-a zis că Mountford nu zâmbea defel, dar punea miză după miză până când i s-a dus şi ultimul bănuţ. Peterson l-a luat peste picior în legătură cu asta, spunând că-şi închipuie că Mountford e ruinat, dar ştii care i-a fost replica? „Consolarea mea mă aşteaptă acasă." Aşa s-a exprimat Mountford, şi a plecat de parcă n-ar fi avut nici cea mai mică grijă din lume. Ei bine, asta mă face să bănuiesc c-ar avea o femeie care-l aşteaptă, şi ştiu cu certitudine că însurat nu este...

— În cazul acesta, taci şi hai să mergem — îi zise Rand, cu asprime.

— Doamne Sfinte! vorbeşti tot atât de impertinent ca însuşi contele.

— Încep să-l înţeleg mult mai bine decât am crezut vreodată că ar fi posibil — replică Rand, şi se aplecă pe fereastra trăsurii, să dea poruncă birjarului.

Mountford nu locuia departe de Londra — doar la aproximativ o jumătate de oră de mers cu trăsura. Pe toată durata călătoriei până acolo, Rand rămase cu capul sprijinit pe speteaza banchetei, tăcerea fiind tulburată numai de huruitul roţilor vehiculului, de tropotul cailor şi de fâşâitul oarecum evervant făcut de Colin, care-şi lustruia unghiile. Rand trăgea adânc în piept aerul ce pătrundea prin fereastra deschisă, răcoarea umplându-i plămânii. Nimic nu se putea asemui cu o seară ceţoasă englezească. Cu cât se depărtau mai mult de oraş, cu atât mai curată devenea atmosfera, impregnată de prospeţimea şi incomparabila mireasmă a colinelor înverzite şi a ierbii negre[1]. Însuşi aerul Angliei îl ajuta să-şi recapete simţul realităţii, să-şi amintească cine era şi să-i insufle binevenita senzaţie de a se afla printre lucruri cunoscute. Însă îi dădea, totodată, un vag sentiment de panică, deoarece se simţea atât de departe de Rosalie şi de amintirile a ceea ce trăiseră ei în Franţa, încât începu să se întrebe dacă toate acestea fuseseră într-adevăr reale. Ea nu-i aparţinuse în mireasma Angliei sau în întunericul ceţii, ea fusese a lui în parfumul trandafirilor *Gloire de Dijon*, sub cerul albastru al Bretaniei, în tăcerea unei zile de vară fierbinţi. Se uita la fereastră fără să vadă... amintindu-şi, gustând, dorind.

În cele din urmă, roţile trăsurii scrâşniră pe aleea de pietriş ce urca spre casa strămoşească a lui Mountford. Când se opriră, Colin privi afară, pe fereastra din partea lui, şi slobozi un fluierat uşor.

— Ce dracu'!... e mai ruinat decât bănuiam eu, remarcă.

Rand ridică o sprânceană întrebătoare şi sări jos din trăsură, picioarele lui încălţate în cizme atingând uşor pământul. Clădirea

---

[1] *Iarbă neagră (Colţuna Vulgaris)*(bot.) = buruiană specifică Insulelor Britanice. (n.t.)

avea, într-adevăr, o înfăţişare părăginită, un aspect uzat, obosit, care trăda faptul că fusese neglijată luni de-a rândul. Intrarea în stil palladian[1] avea nevoie de câteva reparaţii şi de o zugrăveală bună. Nicăieri nu se zărea vreun semn de activitate.

— Am auzit că şi-a concediat pe cei mai mulţi dintre servitori — şopti Colin — cu excepţia unui valet şi a unei bucătărese.

Rand dădu din cap, se duse la uşa de intrare şi izbi nerăbdător cu ciocanul. Teama îi contracta stomacul. Deoarece nu primea nici un răspuns, încercă să apese clanţa şi constată că uşa se deschidea cu uşurinţă.

— Nu-i nimeni aici, bombăni Colin. Hai să revenim mâine.

— Nu. El e numărul unu pe listă.

Rand intră în casă şi se uită curios în jur. În clădire se observa o remarcabilă lipsă de podoabe şi bibelouri — o împrejurare ciudată, ţinând seama de vechimea locuinţei şi de apreciabila avere de odinioară a familiei Mountford. Bijuteriile lor de familie şi diversele posesiuni trebuie să fi fost vândute, încet-încet, spre a achita datoriile de joc ale lordului.

— Nici o mirare că se bucură de atâta popularitate la *Watier's* — şopti Rand cu cinism. N-ar fi trebuit să se oboosească la jocurile de noroc. Dumnezeule! ar fi putut, pur şi simplu, să dea totul de pomană.

Colin îi aruncă o privire întunecată, înţelegând prea bine ce voia să spună Rand.

— Eu, unul, nu cheltuiesc la club nici pe jumătate cât el... începu.

Deodată, Rand auzi un zgomot slab, în spatele uneia dintre uşile închise din apropiere. Deasupra acesteia era gravată o carte, indicând că acolo se afla biblioteca. Rand se năpusti în cameră, dând uşa de perete, şi se pomeni uitându-se la lordul Mountford, care stătea în faţa ferestrei, ţinând în mână un revolver îndreptat asupra propriei sale tâmple. Ochii lui verzi-aurii îi întâlniră pe cei cafenii, răvăşiţi, ai celuilalt.

---

[1] *Palladian* (art.)= referitor la stilul roman al lui Andrea Palladio. (n.t.)

Chiar în acea frântură de secundă, Mountford apăsă pe trăgaci.

Explozia răsună în creierii lui Rand ca un trăsnet. Întoarse capul, şi un uşor icnet îi scăpă de pe buze când văzu cu ce era împroşcată întreaga încăpere. Cel mai înspăimântător aspect care rămase în mintea lui Rand în legătură cu sinuciderea lordului Mounford fu golul din el însuşi. Se simţea ca într-o carcasă de gheaţă, privind scena cu aceeaşi indiferenţă cu care s-ar fi uitat la o carte cu poze. Apoi porni în fugă pe scară, deschizând şi trântind uşile în căutarea vreunui semn al prezenţei Rosaliei. În cea din urmă încăpere se opri între mobilele jerpelite, cu picioarele depărtate, cu mâinile căzute pe lângă trup şi cu capul lăsat în piept. Fusese o pistă falsă. Mountford n-o răpise niciodată pe Rosalie, el nu era decât o biată epavă care nu fusese în stare să suporte ruina în care-şi transformase viaţa.

— Rose, unde eşti? şopti Rand, disperarea învăluindu-l ca o promoroacă neagră.

Inspiră adânc, umflându-şi, pieptul, şi îşi recăpătă stăpânirea de sine. Coborând cu paşi lenţi scara, se uita cu o privire ca de gheaţă la fratele său, care, mergând de-a-ndărătelea, se depărtă de uşa bibliotecii.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Colin, şi o expresie de revoltă i se aşternuse pe chip. Niciodată n-am văzut ceva mai dezgustător. (Scoase din buzunar o batistă şi îşi şterse fruntea dintr-o dată transpirată, în vreme ce faţa îi căpăta o culoare verzuie.) Rand, nu mai vreau să te însoţesc în vizitele pe care le faci.

— Cum pofteşti.

Rand continuă să coboare scara şi se îndreptă spre uşa de intrare. Colin se grăbi să-l urmeze.

— Dar... ce ai de gând, în legătură cu Mountford?

— Taie-l de pe listă — replică scurt Rand.

Tonul lui lipsit de orice urmă de emoţie îl înspăimântă pe fratele său mai tânăr, care se bucură să părăsească împreună cu el domeniile Mountford.

Cu fiece minut care trecea, Rand simţea că şansele lui de a o găsi pe Rose se diminuau. Ştia că, dac-ar fi fost necesar, avea să-şi petreacă tot restul vieţii căutând-o, însă important era ca *acum* să se mişte repede, să gândească bine, să găsească răspunsurile corecte... acum, cât timp fierul mai era cald şi jarul încins. Abia când ajunse în pragul epuizării se înapoie la palatul Berkeley, unde se trânti pe pat într-o stare ce semăna mai mult a leşin decât a somn.

A doua zi după-amiază, Rand se duse la *White's*, care nu i se mai păru a fi lăcaşul de linişte şi confort care fusese odinioară. Îndepărtase din înfăţişarea sa cele mai evidente semne de oboseală printr-un ras, un masaj zdravăn şi câteva ceşti de cafea. Îmbrăcat imaculat, într-o haină de culoarea ciocolatei, cu o vestă crem, pantaloni cafenii şi cu cizme lungi peste genunchi, bine lustruite, Rand străbătu clubul reuşind să imite foarte bine o bună-dispoziţie nonşalantă. Îşi salută vechii prieteni şi începu o conversaţie cu două personaje devenite de curând membri ai clubului *White's*. Când fu iscodit în legătură cu zvonurile referitoare la aventura sa cu fiica lui Brummell, Rand se mulţumi să zâmbească misterios, în vreme ce, în sinea lui, îi dispreţuia pe cei care îndrăzneau să-i pomenească numele. Gândurile îi erau stăpânite de lista pe care i-o dăduseră Beau şi Selegue — lista celor care-l vizitaseră pe Brummell la Calais şi aflaseră de existenţa Rosaliei. Unii dintre cei ce figurau pe acea listă erau prezenţi chiar în acel moment, şi Rand îşi propuse să discute cu fiecare din ei, punând întrebări subtile şi cântărindu-le reacţiile. În mijlocul unei conversaţii aparent trândave, un lacheu cu perucă îi aduse un mesaj simplu:

— Vă cer iertare, sir... dar la uşă se află o doamnă care doreşte să vă vadă.

— O doamnă tânără? întrebă Rand, îngustându-şi ochii.

— Nu prea cred, *sir*.

— Atunci nu mă interesează — replică Rand, şi remarca necavalerească provocă un imens hohot de râs din partea tovarăşilor săi.

George Selwyn îl bătu pe umeri, într-un gest de voioasă afecţiune.

— Pe Dumnezeul meu, Berkeley, vei rămâne mereu acelaşi!

Rand zâmbi uşor, apoi îşi întoarse privirea spre servitorul care, şovăitor, îndrăzni să întrebe timid:

— *Sir?...*

— Ducă-se dracului! exclamă oftând şi ridicându-şi ochii spre cer. Îi voi acorda un minut.

— Oh, să faci aşa pe grozavul... murmură George, rânjind în timp ce Rand părăsi jovialul grup.

De cum se depărtă de ei, zâmbetul lui Rand dispăru, deoarece îl enervă faptul că necunoscuta îi întrerupsese convorbirea. Era, probabil, Clara Ellesmere, care se ţinea de cine ştie ce şotii, sau poate una dintre amicele ei care acceptase vreun soi de pariu. Cu toate acestea, un impuls interior îl îndemna să cerceteze acel mic mister, aşa că îi dădu lacheului un bacşiş generos şi îl urmă până la uşa de intrare a clubului. Chiar în afara acesteia stătea o femeie micuţă, cu faţa ascunsă de gluga pelerinei sale cenuşii. Un cârlionţ lung şi negru îi scăpase de sub glugă şi, la vederea lui, inima lui Rand începu să bată nebuneşte. Ieşi pe trepte, lângă ea, şi închise uşa, făcând să înceteze brusc zgomotul, lumina şi râsul ce răzbăteau dinăuntru. Se întoarse apoi către femeie.

— Cine...? începu, cu un glas ciudat de şoptit, şi gluga fu dată la o parte, iar misterioasa vizitatoare îşi ridică faţa, să-l privească.

Dezamăgirea sfâşie inima lui Rand când văzu că femeia îi era total necunoscută. Părea să aibă între patruzeci şi cincizeci de ani, avea o piele aproape neridată şi ochi negri şi blânzi. Era prea săracă, prea neatrăgătoare pentru a face parte din aristocraţie, deoarece pe chipul ei nu se vedea nici o urmă de mândrie sau de trufie. Cu toate acestea părea să fie o persoană cu oarecare dare de mână, fiindcă părul ei savant coafat şi îmbrăcămintea bine croită dădeau de înţeles că necesitaseră mari cheltuieli băneşti.

— Regret că v-am dezamăgit. Sunteţi lordul Randall Berkeley? întrebă.

Glasul îi era plin de compasiune şi aproape matern, şi avu un efect ciudat asupra lui Rand. Niciodată nu se simţise atât de atras faţă de o persoană străină — decât atunci când o văzuse pentru prima oară pe Rosalie. Mintea îi fu invadată de gânduri lipsite de logică: simţea că ea îl cunoaşte şi că, nu se ştie cum, îl înţelege.

— Da — răspunse cu glas abia auzit, confirmând şi printr-o uşoară înclinare a capului.

— Am încercat să vă fac o vizită acasă... fratele dumneavoastră mi-a spus că sunteţi aici. Am auzit zvonuri despre dispariţia Rosaliei. Cred că vă pot ajuta s-o găsiţi.

Rand o privea ca hipnotizat.

— Cine sunteţi? o întrebă cu glas răguşit.

— Lord Berkeley... sunt Amille Courtois Belleau.

— Ea... ea mi-a vorbit foarte adesea despre dumneavoastră — reuşi el să spună.

Nu-şi desprindea ochii de cei ai femeii, de parcă s-ar fi temut că aceasta ar fi putut să dispară în văzduh. Simplul fapt că Amille stătea acolo, în faţa lui, că era reală, îl făcea pe Rand să simtă că se apropiase clipa când avea s-o găsească pe Rosalie.

— Mi-a scris din Franţa o scrisoare, punându-mi întrebări în legătură cu părinţii ei — replică Amille, înaintând cu un pas spre el, ca şi cum i-ar fi ghicit teama că ea ar putea să dispară. (Privirea ochilor ei se aţinti într-ai lui, cercetătoare şi încărcată de simpatie.) Mi-a scris despre dumneavoastră şi despre cum stăteau lucrurile între dumneavoastră şi ea, şi de aceea mi-am permis să...

— Mă bucur că aţi făcut-o, o întrerupse Rand. Trebuie să discutăm chiar acum. V-ar supăra să ne înapoiem la mine...

— Cred, lord Berkeley — spuse Amille, vorbind rar — c-ar fi mai bine să mergem acasă la mine. Dacă dorim să avem o convorbire utilă, ar trebui s-o purtăm într-un mod sincer, şi acolo aş fi sigură că nu ne pândesc ochi iscoditori sau urechi duşmănoase.

— Dacă nu v-ar stânjeni să fiţi văzută... începu să zică Rand, apoi se opri, mirat. Casa dumneavoastră, *madame* Belleau? Dar nu sunteţi guvernanta baronului Winthrop...?

— Nu — răspunse Amille. (Îşi strecură mâna pe sub braţul lui, arătând printr-o înclinare a capului spre o trăsură cu ornamente aurite, trasă de doi murgi. Apoi îi adresă un uşor surâs, care-i dădu înfăţişarea unei autentice franţuzoaice.) Nu mai sunt guvernantă. Trăsura mea aşteaptă. De ce să nu veniţi cu mine, şi când vom termina de discutat, vă voi aduce înapoi. Nu locuiesc departe de aici.

Fără o vorbă, el acceptă dând din cap şi, după ce se instalară în trăsură şi închiseră portierele, Amille continuă:

— Rosalie v-a povestit despre noaptea în care am fost despărţite. Incediul de la operă...

— Da.

— Presupun că aţi întâlnit-o la scurt timp după aceea. În scrisoare nu mi-a spus ce s-a întâmplat pe urmă, şi nici nu doresc să ştiu nimic în legătură cu asta, dar, în mod evident, o serie de împrejurări v-au silit să plecaţi în Franţa împreună.

— Da — confirmă Rand cu glas scăzut, şi genele îi coborâră pentru a-i ascunde expresia ochilor.

— După ce n-am izbutit s-o găsesc, m-am înapoiat la familia Winthrop, sperând că Rosalie ajunsese acolo şi singură. Nu sosise. Baroana Winthrop nu-i o femeie înţelegătoare, şi nici deosebit de bună nu este, şi-n dimineaţa următoare a descoperit absenţa Rosaliei. Baroana a considerat că o crescusem pe fiica mea cu ceea ce numea ea „o indulgenţă în privinţa moralei" şi, prin urmare, că aş fi făcut acelaşi lucru şi cu Elaine Winthrop — fiica sa. Am fost concediată chiar în acea dimineaţă.

— Îmi pare rău.

— Mie nu — replică Amille, zâmbind pe neaşteptate. Concedierea a adus în viaţa mea o schimbare îndelung sperată, o schimbare care mi-a dăruit o mare mulţumire. Ceea ce nu bănuia baroana şi ceea ce nu ştie Rosalie este că de ani de zile eram metresa baronului Winthrop. De multă vreme avusesem o astfel de înţelegere, şi de ani întregi baronul dorea să mă instaleze într-o locuinţă a mea proprie. Eu insistam totuşi să păstrăm

secretă legătura noastră, deoarece ţineam să-i asigur Rosaliei o copîlărie respectabilă. Studiile, caii, rudimentele unei educaţii frumoase — toate acestea erau lucruri pe care voiam să le aibă. Intenţionam să nu las frâu liber relaţiilor mele cu baronul până când Rosalie s-ar fi măritat sau ar fi fost destul de în vârstă pentru a înţelege...

— Va înţelege.

Amille zâmbi.

— Acum ştiu asta.

Printr-un acord tacit, evitară să discute problemele cele mai urgente înainte de ajunge în intimitatea locuinţei Amillei — o casă cu etaje în trepte, luxos mobilată, plină de obieecte de bun gust, covoare şi tapiţerii bogate, splendide broderii şi porţelanuri delicate. După ce intrară, Amille îi dădu capa sa unei fete durdulii şi cu înfăţişare voioasă.

— Martha, fii bună şi serveşte-ne ceaiul peste o jumătate de oră — îi ceru cu glas blând, aşezându-se cu graţie pe o canapea îmbrăcată în catifea verde.

Înainte de a pleca, fata îl învălui pe Rand într-o privire plină de admiraţie.

— O fostă slujnică a Winthrop-ilor — comentă Amille, pe buze fluturându-i un surâs uşor răutăcios.

Expresivitatea zâmbetului şi nu arcuirea propriu-zisă a buzelor i-o reaminti pe Rosalie, şi rămase cu privirea fixată asupra ei.

— Am ademenit mulţi dintre cei mai buni servitori ai lor, inclusiv pe bucătăreasă, convingându-i să lucreze pentru mine... promiţându-le salarii mai bune şi un tratament omenos. Şi acum — continuă Amille — voi avea mai mult timp decât îmi este necesar pentru a vă spune ceea ce trebuie să ştiţi, înainte ca Martha să revină cu ceaiul.

Rand încuviinţă dând din cap şi luă loc într-un fotoliu alăturat.

— Povestea — începu Amille gânditoare, ţuguindu-şi uşor buzele — nu trebuie să fie nici lungă, nici complicată. Vă voi relata faptele, şi voi insista asupra punctelor pe care doriţi să le

clarific. Eram guvernantă la Lucy Doncaster. Deşi Rosalie îi seamănă ca înfăţişare, temperamentul ei este altul. Rosalie e mult mai puternică, mai inteligentă, şi mult mai sigură pe sine decât ar fi putut să fie Lucy vreodată. Lucy era totuşi o fată drăguţă, şi o iubeam. Încă nu înţeleg cum de-i atrăgea atât de mult pe bărbaţi — poate datorită neajutorării sale. Fapt este că nu puţini bărbaţi erau pur şi simplu obsedaţi de ea... îndeosebi contele de Rotherham. S-a logodit cu ea, şi totul s-ar fi putut termina cu bine dacă n-ar fi intervenit un băiat frumos dar uşuratic, care s-a îndrăgostit de Lucy.

— Beau Brummell — precizează Rand cu amărăciune.

— Da. Lucy i-a răspuns la sentimente cu o intensitate de o sută de ori mai mare, căci, deşi Brummell doar a ţinut la ea, Lucy l-a iubit atât de profund, încât niciodată nu şi-a revenit după dezamăgirea suferită. În ciuda tuturor eforturilor mele de a-i împiedica să se vadă, Lucy a ajuns în situaţia de a aştepta un copil al cărui tată era el. Şi tocmai atunci Brummell, neştiind în ce... stare se afla ea, şi-a pierdut interesul faţă de Lucy şi s-a îndrăgostit de o altă fată. După aceea de o alta, şi apoi de încă una, fiecare dintre ele slujind să adauge încă un strat trufiei lui. Lucy s-a îmbolnăvit de durere şi, deprimată, jura că nu mai vrea să trăiască. Familia ei habar nu avea că ea urma să aibă un copil. I-am convins părinţii să mă lase s-o însoţesc pe Lucy într-o călătorie în Franţa, spunându-le că fata suferea de o depresiune nervoasă şi că-i trebuia o schimbare de decor. Neamurile mele din Franţa erau foarte respectabile, şi Doncaster-ii au fost mulţumiţi de intenţia noastră — declarată — de a locui la rudele mele.

— Şi chiar aţi locuit la ele?

— Da, la părinţii mei, pe care i-am pus să jure că vor păstra secretul în legătură cu copilul lui Lucy. De atunci, ei au murit, taina rămânând intactă. Plănuisem să las copilul la ei până ce vom găsi pe cineva să-l adopte.

— Un plan bine gândit — comentă Rand, adresându-i o privire admirativă.

— Aşa credeam — recunoscu Amille, oarecum ambiguu. Dar nu numai că am subestimat profunzimea iubirii lui Lucy

pentru Brummell, dar am subestimat şi obsesia ce-l atrăgea spre ea pe contele de Rotherham. Amânarea căsătoriei lor îl înfuriase, şi era înnebunit de patimă pentru Lucy. Nu ştiu cum, a descoperit unde ne aflam şi a venit în Franţa. Într-o zi, după ce mă dusesem la piaţă, m-am înapoiat la casa părinţilor mei şi l-am găsit acolo, privind-o ca un nebun pe Lucy, care la vremea aceea era gravidă în opt luni. I-a spus o mulţime de lucruri, lord Berkeley, lucruri îngrozitoare, care-au făcut-o pe o fată atât de vulnerabilă şi fragilă cum era Lucy să geamă şi să plângă. Şi pe urmă, înainte de a se năpusti afară din casă, luând drumul înapoi, spre Anglia, el a declarat cât se poate de limpede că tot o mai voia, că încă se va căsători cu Lucy, fie numai şi pentru a-i pedepsi, pe ea şi pe copil, pentru suferinţa pe care i-o impuseseră. Considera că fusese trădat — ba nu „profanat" — şi a jurat că-şi va potoli setea de răzbunare. Adăugându-se durerii pe care i-o cauzase părăsirea ei de către Brummell, spaima provocată de ameninţările lui aproape c-a înnebunit-o pe Lucy şi, la scurt timp după naşterea Rosaliei, Lucy s-a urcat pe parapetul de la Quai d'Augustins şi s-a aruncat în Sena.

— Iar dumneavoastră v-aţi hotărât s-o păstraţi pe Rosalie.

Amille zâmbi.

— Am iubit-o din clipa-n care am văzut-o. Spre a o apăra, mi-am luat un nou nume şi am pretins c-aş fi o respectabilă văduvă. Niciodată n-am regretat că am păstrat-o, fiindcă mi-a adus toată fericirea pe care o fiică i-o poate dărui mamei sale.

Deodată, Rand rămase complet nemişcat, trupul devenindu-i rigid când în minte i se făcu lumină.

— Dumnezeule! puneam o întrebare greşită, zise cu glas răguşit. Întrebam iar şi iar: pentru ce ar vrea-o cineva pe fiica lui Brummell? Pe fiica lui *Brummell*!

— Aşa este, lord Berkeley, îl aprobă Amille, şi ochii i se umbriră sub efectul unui ciudat amestec de emoţii. M-am temut de asta încă de când au început clevetirile privind identitatea Rosaliei şi de relaţiile ei cu dumneavoastră, în Franţa. Rosalie n-a fost răpită fiindcă este fiica lui Beau Brummell. A fost răpită fiindcă este fiica lui Lucy Doncaster.

15

Iată-te acum aici, unică mea fericire,
Gata să m-asculţi, şi gata să alini
a mea mâhnire;
Lasă-mi glasul, murmurând,
să încerce să obţină
O răsplată dulce pentru suferinţa cea haină.
La tine ia-mă, şi la mine vină...[1]

Sir Philip Sidney

Uşa era zăvorâtă.

Făcând această descoperire, Rosalie blestemă, azvârlind pe jos acul de păr pe care-l ţinuse între degete. Lacrimi de mânie şi de frustrare ameninţau să-i izvorască din ochi, dar şi le reţinu, începând să umble cu paşi mari de la un capăt la celălalt al încăperii foarte luxoase în care se afla. După ce ore întregi muncise la broasca uşii şi auzise, în sfârşit, binecuvântatul clinchet care însemna libertate, constatase că uşa tot nu se deschidea. Nu existau ferestre, nici scule ce i-ar fi fost de folos pentru evadare, nici vreun şemineu... pe scurt, singura cale către exterior era uşa. Faptul că încăperea era luxoasă nu o consola, fiindă asta n-o împiedica să fie o închisoare. Broderiile, dantelele, filigranele, florile şi buchetele, volănaşele şi rozetele nu făceau decât s-o irite. Camera aceasta nu avea nimic din stilul înzorzonat şi bine organizat de la Château d'Angoux, în

---

1 Versurile originale în lb. engleză sunt următoarele: *Only joy, now here you are,/ Fit to hear and ease my care;/ Let my whishpering voice obtain/ Sweet reward for sharpest pain,/ Take me to thee, and thee to me...*(n.t.)

schimb se caracteriza printr-o neorânduială tipic englezească, oarecum drăguță, dar care i se părea c-o sufocă.

O lampă cu ulei, aprinsă, era cocoțată pe una dintre măsuțele de lângă patul încărcat de volănașe; un coș cu fructe superbe fusese pus pe o alta. Rosalie se duse spre aceasta și alese un măr, mușcând din el cu precauție. Fructul era tare și dulce, și ea mestecă încet, reflectând asupra evenimentelor din ultimele trei zile. De când o părăsise Guillaume, în vagonul țigăncii, ea fusese întruna ba legată, ba încuiată undeva, transportată dintr-un loc într-altul de un nesfârșit șir de străini care nu o maltrataseră, dar nu-i spuseseră nici un cuvânt despre eventuala ei soartă. Întotdeauna se luaseră măsuri prin care evadarea să-i fie imposibiiă, căci răpirea sa — în mod evident premeditată — fusese organizată cu grijă. O parte a călătoriei se realizase cu vaporul. Deși acostaseră noaptea și i se legase o eșarfă peste ochi, Rosalie recunoscuse mirosurile docurilor britanice, mireasma aerului patriei și sunetele unor glasuri englezești. Faptul de a ști că fusese adusă înapoi, aici, în loc să fie transportată în altă țară străină, unde n-ar fi fost familiarizată cu limba și oamenii, constituia pentru ea o ușoară consolare.

Judecând după tăcerea ce-o înconjura, Rosalie bănui că se afla într-o casă situată într-o provincie îndepărtată: nu se auzea nici un zgomot de trafic sau de cai, nici o fluierătură, nici un glas. Din când în când îi ajungea la urechi târșâitul picioarelor unor servitori, trecând chiar prin dreptul ușii, dar era evident că li se spusese să nu ia în seamă încăpățânarea cu care bătea în ușă, și nici strigătele ei.

— Lașilor! scrâșni printre dinți, aruncând în cel mai apropiat recipient mărul pe jumătate mâncat și reluându-și mersul încoace și-ncolo. Sunteți toți niște lași! Aveți măcar atâta curaj cât să mă priviți în față și să-mi spuneți pentru ce sunt ținută aici, împotriva voinței mele? (Sub efectul unei furii neputincioase își îndreptă glasul tot mai tare către ușa zăvorâtă.) Nu știu dacă e zi sau noapte! Nu pot respira, aici, înăuntru! N-am nici o carte, nici un ziar — fiți blestemați cu toții, m-am săturat să tot aștept!

Tăcere.

— O să-nnebunesc — spuse în şoaptă Rosalie, apăsându-şi palmele pe tâmple şi respirând de câteva ori adânc, încercând să se liniştească.

Descheindu-şi la piept rochia de culoare bleu-lavande, cu nasturi până la gât, se culcă pe pat şi îşi aţinti privirile în tavan; lacrimile i se strânseră sub pleoape până când le închise, străduindu-se să-şi ocupe mintea cu gânduri raţionale. Se întrebă unde era Rand, şi dacă era şi el tot atât de disperat ca ea, şi dacă-l prinsese pe Guillaume şi-l făcuse să destăinuie locul în care fusese dusă. „Mă va găsi" — îşi spuse. „Va scotoci Anglia şi Franţa, bucată cu bucată, până mă va găsi."

Nu se îndoia de iubirea lui pentru ea, nici de tăria perseverenţei lui. Rosalie izbuti chiar să zâmbească închipuindu-şi-l cât era de furios — deşi imaginea era înspăimântătoare, o mică parte din ea era întotdeauna excitată de acea mânie, fiindcă intensitatea şi violenţa acesteia îi reaminteau de pasiunea lui. Pe urmă se gândi la felul în care râdea el, la dinţii albi, contrastând cu tenul arămiu; la ochii strălucitori, de culoarea chihlimbarului, în care sclipeau luminiţe cafenii şi aurii. Şi-l aminti cum îi spunea că o iubeşte... cât de uimitor de blândă îi devenea gura, cât de ciudat şi de irezistibil îi era amestecul de culori din ochii căprui. Suspinând, Rosalie constată că trupul i se relaxase, regăsind o pace temporară, şi nervii i se calmaseră.

— Nici tu, nici eu nu vom lăsa pe nimeni să ne despartă — murmură, mângâind cu degetele perna alăturată. Eşti viaţa mea şi, despărţită de tine, eu nu sunt nimic. Readu-mă la viaţă, Rand!

Rosalie îşi înfundă capul în pernă şi adormi cu gândul la Rand.

Flacăra lămpii era scăzută când ea se luptă să se trezească din visurile-i consolatoare, dar un val de lumină strălucitoare invada încăperea. Îşi dădu seama că uşa era deschisă, şi asta o readuse brusc la realitate. Lumina provenea de la un candelabru uriaş din holul principal alăturat camerei în care se afla.

Rosalie sări jos din pat, înţepenind locului când uşa fu închisă din nou.

— Măreşte flacăra lămpii, te rog — îi ceru un glas bărbătesc brutal.

Cu mâini tremurătoare se supuse, aproape arzându-şi degetele pe sticla fierbinte. Întunericul fu alungat în colţurile mai îndepărtate ale dormitorului, lumina lămpii umplând spaţiul cu o strălucire tulbure, alb-gălbuie.

Individul intrat în cameră avea pe puţin de două ori vârsta ei. Chipul îi era palid, părul — uluitor de negru prin contrast — fiindu-i înspicat cu fire argintii. Era un bărbat înalt, corpolent şi chipeş îmbrăcat elegant, în haine scumpe, şi purtând o cravată convenţională, albă. Trăsăturile îi erau uşor posomorâte, nasul — subţire, sprâncenele — groase şi negre, gura — cu buze subţiri şi de culoare întunecată. Ceea ce o speria pe Rosalie nu erau atât statura sau trăsăturile lui, ci expresia ochilor. Erau negri şi strălucitori, ca două pietre de onix. Privirea lui o analiză în detaliu, centimetru cu centimetru, ochii mărindu-i-se de uimire iar apoi de o lăcomie care stârni o contracţie a diafragmei Rosaliei.

— Lucy! rosti bărbatul, cu un glas înăsprit de emoţie.

Îl privi cu ochi miraţi, respirând greu, şi pielea ei lucea sub lumina lămpii cu o paloare satinată. Ridicându-şi o mână la fruntea umezită, Rosalie îşi şterse cu dosul palmei broboanele de transpiraţie, continuând să-l fixeze cu o privire hipnotizată, pe care nu şi-o putea desprinde de el.

— Eu... eu nu sunt Lucy — îngăimă.

El scutură lent din cap.

— Nu. Eşti fiica ei.

— Da. (Ar fi vrut să se îndrepte puţin câte puţin spre uşa închisă, dar el rămase acolo, uitându-se la ea de parcă era gata s-o devoreze.) Am fost ţinută zile întregi zăvorâtă, legată şi cu căluş la gură — spuse Rosalie, vocea căpătându-i putere datorită încordării nervoase. Pentru ce mi-aţi făcut aşa ceva? Cine sunteţi?

— Îmi pare rău pentru toate astea, domnişoară Doncaster.

— Nu acesta-i numele meu, replică tăios Rosalie. Sunt Rosalie Bel...

— Numele tău nu are nici o importanţă — îi reteză el vorba, apropiindu-se de ea cu câţiva paşi.

Ea se retrase cât putu de departe, ocolind patul şi ducându-se spre perete.

— Lucy îmi aparţinea — continuă celălalt — iar tu eşti fiica ei. Aşadar, şi tu îmi aparţii.

— Lucy... vă aparţinea? repetă Rosalie aproape în şoaptă.

Pe faţă i se citea o expresie de nedumerire. Oare ce înţelegea el prin asta? Era mult prea tânăr pentru a fi tatăl lui Lucy.

— Sunteţi un... un Doncaster? îl întrebă.

Ideea aceasta îl făcu să râdă dispreţuitor, scuturându-şi capul brun.

— Sunt contele de Rotherham.

Rosalie aproape că-şi simţi faţa pălind şi căpătând o nuanţă bolnăvicioasă.

— Nu pricep — izbuti să spună. Lucy nu v-a aparţinut niciodată. Îl iubea pe Brummell...

— Taci! izbuti el să spună, chipul schimonosindu-i-se cumplit înainte de a şi-l putea controla printr-un puternic efort de voinţă.

Rosalie începu să tremure, dar continuă să-l fixeze cu o privire neclintită. Puţin câte puţin, buzele i se arcuiră într-un surâs.

— Vasăzică, chiar nu ţi-e teamă? o întrebă contele, venind spre ea.

— Oare mama mea se temea de dumneavoastră?

— Dacă mi-ar fi fost credincioasă, n-ar fi existat nici un motiv pentru a se teme de mine. Era cea mai frumoasă femeie pe care-o văzusem vreodată. Iubeam la ea totul, cu o patimă imposibil de înţeles pentru alţii, şi cu siguranţă nu de către laşul tău de tată. Îi iubeam timiditatea, seninătatea, pielea catifelată

şi părul ei lung... (Întinse o mână spre o buclă a Rosaliei şi o ţinu în palmă, mângâindu-o cu degetele lui albe şi suple.) Părul tău este chiar mai lung decât al ei. Şi ai ochii ei... ştiai asta?

Rosalie scutură din cap cu energie.

— Albastrul Doncaşter-ilor — continuă Rotherham. Numai Doncaster-ii au ochi de culoarea asta... un albastru închis, aproape violet.

— Oh! exclamă Rosalie, mirată. Credeam că-i moştenesc de la...

— Ai crezut că dacă ai *lui* sunt albaştri, de la *el* îi ai — încheie Rotherham fraza în locul ei, luând în mână o altă buclă. Nu. Absolut deloc. Ochii lui Brummell nu sunt atât de strălucitori ca ai tăi, nici atât de expresivi şi plini de pasiune.

— Puteţi spune despre el tot ce doriţi — replică Rosalie.

I se făcu pielea ca de găină când îl văzu răsucindu-şi pe degete părul ei. Îşi dădu seama că bărbatul acela intenţiona să se culce cu ea, şi gândul acesta îi întorcea stomacul pe dos. Timp de o fracţiune de secundă, în minte îi apăru o imagine — mâinile lui albe rătăcind pe trupul ei. Buzele i se arcuiră într-un surâs tremurător când se forţă să adauge:

— Nimic nu poate schimba faptul că el este tatăl meu şi că Lucy l-a ales, preferându-vi-l.

Rotherham izbucni în înjurături. Îi cuprinse capul în mâini, strângându-i obrajii ca într-o menghine. Fără succes, Rosalie încercă să se smulgă de lângă el, tăindu-i-se respiraţia când trupul lui îl împinse pe-al său, apăsându-l de perete. Îi simţi pe abdomen sexul în erecţie. Când ea scoase o exclamaţie de scârbă, încerând să-i îndepărteze mâinile, el îi smuci şi mai tare părul. Forţa cu care-i strângea faţa o făcea să-şi îngusteze ochii.

— De ce nu ţipi? o întrebă el, cu buzele lui subţiri atât de aproape încât îi simţea pe obraz răsuflarea.

— Ar folosi la ceva? replică într-un suflu. Nu, nu voi ţipa, fiindcă vreţi să-mi fie teamă de dumneavoastră, dar mie nu-mi este. Îmi stârniţi doar scârbă, întocmai ca şi mamei mele.

— Eşti o târfă, la fel ca mama ta! ripostă Rotherham scuipându-şi cuvintele şi apăsându-şi trupul peste al ei, atât de tare încât Rosalie crezu că-şi va auzi oasele pârâind. Ştiu totul despre aventura ta cu Berkeley, toţi o cunosc. Dar acum eşti târfa mea, şi-o să te am de atâtea ori cât să mă compensez pentru toate dăţile când am dorit-o pe Lucy fără s-o pot avea.

— Sunteţi nebun! Nu sunt mama mea! strigă ea cu glas răguşit.

— Ba eşti — eşti o parte din ea — o contrazise, închizându-şi ochii în timp ce-şi freca de ea pelvisul. Îmi creezi aceleaşi senzaţii ca şi ea. Pe Dumnezeul meu! îmi creezi aceleaşi senzaţii ca Lucy!

Gemu şi-şi apăsă buzele pe gura ei, părând să nu observe că ea îşi ţinea dinţii încleştaţi.

— Te-am căutat încă de când am pierdut-o pe Lucy — bolborosi. Te-am cunoscut în toţi aceşti ani, chiar de când am văzut-o în Franţa, purtându-te în pântece. Târfa mică! Burta îi era umflată de bastarda lui Brummell, când ea îmi fusese făgăduită mie!

Îi sărută gâtul şi îngăimă din nou numele lui Lucy, părul lui aspru frecându-i obrazul. Deodată, Rosalie nu mai putu suporta şi începu să ţipe, încercând să-l lovească. El îi prinse cu uşurinţă încheieturile mâinilor, într-o strânsoare atât de puternică încât Rosalie simţi că-i amorţesc degetele.

— O să-ţi placă şi mai al dracului de mult — îi spuse Rosalie cu o voce îngroşată, pe care cu greu şi-o recunoscu ea însăşi — fiindcă vei plăti cu viaţa pentru asta, şi dacă nu voi găsi o cale prin care să te ucid eu mai întâi, altcineva cu siguranţă o va face.

— Vrei să zici iubitul tău — replică Rotherham, adâncindu-şi degetele în despicătura dintre sânii ei. Nu-l vei mai vedea niciodată. Nicicând n-o să te mai culci cu el! Şi dacă

vreodată îmi vei scăpa, voi pune să fie ucis în mai puţin de-o oră după dispariţia ta.

— Nu!

Orbită de panică, se luptă cu el, trăgându-se departe de sexul lui umflat şi reuşind să-şi smulgă o mână din strânsoarea lui. Lovindu-l într-o disperată încercare de a-şi redobândi libertatea, Rosalie reuşi să-l izbească peste gât. Sufocându-se, el îi eliberă imediat şi cealaltă mână. Ea se repezi la clanţa uşii şi o zgâlţîi, suspinând de fericire când aceasta se deschise. Îl auzea în spate pe conte, ai cărui paşi îi răsunau în urechi cu un zgomot ca de tunet. Îşi înăbuşi un ţipăt şi, alergând ca o sălbăticiune înnebunită de spaimă, străbătu uriaşul hol principal, îndreptându-se către scara nesfârşită ce cobora spre uşa de intrare. Nu vedea decât ca prin ceaţă tot ce o înconjura; figurile încremenite şi ochii îngroziţi cu care o priveau un servitor şi o cameristă pe lângă care trecu abia se imprimară în mintea ei. Rosalie aproape se prăvăli coborând în goană treptele, şi gândurile i se învârteau într-un vârtej ameţitor în timp ce instinctele îi conduceau trupul, silindu-i picioarele să se mişte mai rapid şi pompându-i adrenalină în vene. La jumătatea scării se împiedică şi se rostogoli până pe palier, palmele sale izbind marmura dură cu o plesnitură puternică. I se zgudui fiecare oscior din trup. În urma ei, zgomotul cizmelor lui Rotherham se apropia. Gâfâind, Rosalie se ridică şi se pregătea să pornească iar în josul scării, când, deodată, o siluetă întunecată îi bloca drumul. Nu putu evita să se izbească de ea, şi picioarele îi alunecară din nou pe marmură. Într-o fracţiune de secundă înţelese că avea să cadă şi să moară. Nimeni n-ar fi putut supravieţui unei rostogoliri pe treptele acelea tari.

Năucită, simţi că este prinsă din zbor, săltată cu uşurinţă în picioare şi sprijinită strâns de un trup puternic. Se înfioră, tăcută, şi rămase acolo, agăţându-se de reverele hainei salvatorului, într-o disperată şi mută chemare în ajutor.

— Rosalie, stai cuminte, iubirea mea, şi nu tremura aşa — auzi ea glasul lui Rand şi, incapabilă să înţeleagă, fata îşi ridică privirea spre el. Te-ai lovit?

Îngrijorat, îi cercetă faţa cu atenţie, spre a-şi da seama.

Încă profund tulburată, Rosalie se uită la el cu ochi dilataţi de spaimă.

— Rotherham... Guillaume... bolborosi, încercând să-i spună totul, într-o agitaţie buimacă.

Punându-i un deget pe buze, el îi întrerupse vorba:

— Înţeleg.

Era atât de calm, atât de miraculos de calm şi de puternic! Rosalie îşi ascunse faţa în haina lui. Rand îşi îndreptă privirea spre Rotherham, care stătea pe trepte, doar la câţiva metri de ei.

— Cea mai mare plăcere a mea — îi spuse Rand pe un ton stăpânit — ar fi să te ucid cu propriile mele mâini. Dacă preferi o altă metodă, aş fi încântat să te îndatorez.

Cu aceeaşi stăpânire de sine, Rotherham îi adresă un uşor zâmbet.

— Te pricepi să mânuieşti sabia dreaptă?

— Unii apreciază că da.

— Cine, contemporanii dumitale ageamii? întrebă celălalt. Sau doar dumneata însuţi?

— Aprecierea este din ambele părţi.

— Armele se află la parter, în prima cameră. Dacă binevoieşti să mă urmezi...

— Desigur — spuse Rand politicos, în ochii săi de culoarea topazului aprinzându-se o lucire îngheţată, sălbatică.

Cu o scuturare a umerilor îşi scoase haina şi i-o dădu Rosaliei, care strânse veşmântul la piept, într-o încleştare ca de moarte. Sabia dreaptă — se gândi ea, tulbure — era probabil cea mai bună armă cu care să se dueleze, deoarece ar asigura o încheiere rapidă a competiţiei în care urmau să-şi confrunte îndemânarea. Avea o lamă cu secţiune triunghiulară, ucigător de tăioasă pe muchia frontală. Necesitând atât forţă cât şi pricepere, cântărea mai bine de o livră şi obosea cu uşurinţă antebraţul.

Cuprinsă de teamă la gândul celor ce se puteau întâmpla, voia să-l roage pe Rand s-o ia de-acolo, lăsându-l în plata Domnului pe Rotherham, dar ştia că el ar fi refuzat-o. Nu-i vorbi, muşcându-şi buza inferioară şi privindu-l cum coboară treptele în urma contelui. Rand se opri şi se întoarse spre ea, atrăgându-i în glumă atenţia.

— Ţine-te de balustradă când cobori!

Rosalie dădu din cap în semn că „da". Întâlnindu-i pentru o scurtă clipă privirea văzu tot ce nu remarcase până atunci. În ochii lui se citea un amestec arzător de iubire, durere şi furie; însă Rand nu îndrăznea să-şi slăbească stăpânirea de sine, fără de care nu ar fi putut duce la îndeplinire ceea ce avea de făcut.

Ambii bărbaţi îşi scoseseră hainele, dar nu şi cizmele, fiecare părând să accepte acel handicap atâta vreme cât şi mişcările celuilalt erau stânjenite în aceeaşi măsură. Temându-se să nu-i distragă lui Rand atenţia, Rosalie rămase în afara razei lui de vizibilitate, stând la picioarele scării şi încercând să urmărească pe cât posibil scena prin uşa deschisă.

— O piesă frumoasă! comentă Rand, după ce desprinse o sabie de pe perete.

— Nu vei fi nevoit s-o foloseşti mult timp. Te voi ciopârţi mai înainte de-a şti ce ţi s-a întâmplat — spuse Rotherham, îndreptând asupra lui privirea sfredelitoare a ochilor săi de onix. Doar n-o s-o pierd din nou, după douăzeci de ani. Mie îmi era sortită.

— Dumnezeule! eşti în toate minţile? întrebă Rand, simţind cum sângele îi clocoteşte de mânie. Ce iluzii te chinuie?

— Dumneata nu pricepi nimic, ţânc obraznic ce eşti — replică Rotherham, rânjind. În schimb, *ea* înţelege destul de bine, chiar dacă dumneata nu poţi.

— Ce anume înţelege?

— Că de drept îmi aparţine mie. Va plăti pentru faptul de-a fi aceeaşi târfă care-a fost maică-sa...

— Conversaţia dumitale e plictisitoare — i-o reteză Rand cu un râs dispreţuitor. Şi, totodată, lipsită de raţiune.

Ridicară armele, schiţând salutul regulamentar, însă scurtimea duratei gestului fu, din partea ambelor părţi, o insultă studiată. Când începu confruntarea, săbiile izbindu-şi muchiile, Rosalie îşi ţinu respiraţia. Se luptau cu mişcări rapide, şi parările erau urmate imediat de atacuri extraordinar de prompte. Era un soi de scrimă ce nu semăna cu nimic din ce văzuse ea până acum, fiindcă simulacrele de lupte regizate în piesele de teatru la care asistase constaseră din uşoare zgârieri, fente şi delicate atingeri cu floreta. Nimic nu era uşor sau delicat în duelul acesta real pe care-l urmărea cu atâta încordare: cel din faţa sa era direct, simplu şi ucigător.

Rand descoperi imediat după începerea luptei că adversarul său era foarte experimentat în duelul cu sabia, şi-l ţinu pe Rotherham la distanţă, încercând să evalueze situaţia. Contele avea o gardă bună, o tehnică dură şi o fandare impresionantă. Amândoi erau înalţi şi, drept urmare, agilitatea constituia factorul esenţial în apărarea fiecăruia de raza mare de acţiune a celuilalt. Avantajul lui Rotherham consta în experienţa sa. În mod evident, exersase riposta cu sabia până ce aceasta-i devenise o a doua natură, fiind capabil să răspundă instantaneu fiecărui atac. Rand trebuia să se bazeze nu numai pe experienţa sa, ci şi pe instinct, silindu-se să-şi stăpânească emoţiile şi să se concentreze, încrezându-se în propriile-i reflexe.

Toată recenta sa practică de scrimă, cu Guillaume, devenea acum un dezavantaj: duelarea cu floreta era diferită de cea cu săbii. Acest lucru fu vizibil curând, când îl angajă pe Rotherham într-o cuartă — tehnică pe care Rand o folosise cu atâta succes în cursul lecţiilor oferite lui Guillaume. Pentru săbii era nepotrivită. Lama armei lui Rotherham crestă braţul neapărat al lui Rand, făcându-l să icnească de durere. Încă o rană la antebraţ şi ar deveni incapabil să mai lupte.

— Priceput? râse contele batjocoritor. Da, eşti, dar nimic mai mult de atât.

Când văzu pata roşie apărută pe mâneca albă a cămăşii lui Rand, Rosalie se aşează brusc pe treapta scării, picioarele nemaifiind în stare să-i susţină trupul. Lamele sclipeau ca nişte fulgere, rotindu-se prin aer şi ciocnindu-se cu zgomote seci, biciuitoare.

Pe măsură ce lupta se angaja tot mai dur, concentrarea lui Rand sporea, devenind totală. Îşi uită braţul, mânia — totul, în afară de precizia matematică a loviturilor de spadă. Fentă. Parare, ripostă. Terţă joasă spre a apăra flancul. Cuartă joasă pentru a proteja abdomenul. Atacurile erau tot mai rapide, lupta întinzându-se până când singura apărare posibilă era aceea de a mări numărul atacurilor.

Rosalie avea impresia că se duelau de ceasuri întregi. Vedea fiecare detaliu din ceea ce se petrecea ca şi cum totul s-ar fi derulat cu o încetineală de melc, şi totuşi nu putea face nimic pentru a-l ajuta pe Rand. Nu-i stătea în puteri decât să privească, încleştându-şi mâinile pe balustrada scării până când i se albiră încheieturile degetelor. Viaţa îi depindea de rezultatul duelului, întocmai ca a lui Rand.

După două fente şi o uşoară terţă, Rand bloca atacul contelui cu o simplă lovitură cu vârful spadei. Sabia pătrunse adânc în carnea lui Rotherham, punându-i capăt vieţii cu o uluitoare rapiditate — se prăbuşi pe pardoseală fără a scoate un sunet, trupul căzându-i pe parchet cu o uşoară bufnitură.

Cu gesturi lente, Rosalie se ridică şi înaintă până-n prag, oprindu-se la o jumătate de metru de Rand. Fără a se uita la ea, el îşi coborâ genele dese şi lăsă să-i cadă din mână sabia. Pieptul i se zbătea, respirând intens, trupul său încercând să stăpânească energia încordată acumulată în timpul luptei. Apoi, în tăcere, îşi ridică privirile spre ea, faţa rămânându-i lipsită de expresie în vreme ce căuta vreun cuvânt, vreo acţiune care să-l ajute să alunge autocontrolul ca de gheaţă pe care şi-l impusese. În mod intuitiv, Rosalie se apropie de el şi îşi apăsă

trupul de muşchii lui rigizi, lipindu-se de el şi înconjurându-i mijlocul cu braţele.

— Te iubesc — murmură, agăţându-se de el. Ştiam că mă vei găsi... Oh, braţul tău, Rand...!

În vreme ce căldura şi şoaptele ei blânde îl linişteau treptat, Rand îşi încolăci braţele în jurul ei, îngropându-şi faţa în părul mătăsos. Un geamăt slab, incoerent, îi scăpă din gâtlej, şi o strânse cu mai multă putere.

Era din nou întreg.

Rosalie se agită în braţele soţului său, cu chipul îmbujorat de plăcere şi cu ochii pe jumătate închişi, într-o mulţumire de felină. Pentru prima oară făcuseră dragoste ca soţ şi soţie, şi deşi experienţa era tot atât de ameţitoare şi de uluitoare ca întotdeauna, i se adăugase un element nou. Erau uniţi prin Dumnezeu şi prin ceremonia nunţii, nu numai prin iubire, şi de acum înainte, niciodată lumea nu avea să-i mai considere decât ca pe un tot.

Rosaliei îi părea rău că Amille nu va cunoaşte nicicând, cu baronul Winthrop, senzaţia acestui soi de împlinire. Cu toate acestea, Amille părea să fie mai fericită decât o ştiuse Rosalie vreodată. În ajun, cele două femei petrecuseră mult timp împreună, discutând despre tot ce se întâmplase şi recunoscând că, deşi nelegate prin sânge, erau totuşi mamă şi fiică. Zâmbind de mulţumire, Rosalie îşi reîntoarse atenţia spre Rand.

— *Maman* mi-a spus cândva că datoria unei femei este să-i dăruiască bărbatului plăcere — zise ea, împletindu-şi picioarele catifelate cu cele de o plăcută asperitate ale lui. Dar niciodată nu mi-a spus că şi el o răsplăteşte în acelaşi fel.

Rand râse uşor, ridicându-şi gura de pe pielea ei înfiorată, şi în privirea lui se aprinse o sclipire de intimă înţelegere.

— Trebuie să recunosc că, înainte de a te întâlni, nu mi-am închipuit niciodată că voi găsi atâta plăcere în patul nupţial.

— Pentru ce se crede — se întrebă Rosalie, gânditoare — că un bărbat nu poate găsi satisfacţie decât în braţele amantei sale, şi nu într-ale soţiei?

— Fiindcă, spre deosebire de mine, bărbatul obişnuit nu se căsătoreşte cu amanta lui.

Aşa cum se aşteptase, gluma o înfurie imediat. Proferând prefăcute ameninţări de răzbunare, Rosalie trânti o pernă peste faţa ce-i zâmbea răutăcios şi izbucni în râsete şi ţipete când Rand se rostogoli peste ea, spre a o ţine nemişcată. Se jucară aşa clipe îndelungate, pline de încântare, până când gâdilatul şi ţopăitul se transformară în mângâieri iscoditoare şi îmbrăţişări nereţinute. Rosalie lăsă irezistibila magie a dragostei să-i satur simţurile. Răspunse cu nerăbdare sărutărilor lui, încă incapabilă să creadă că era al ei şi că o dorea cu aceeaşi dorinţă pătimaşă care-o ardea pe ea. Rand o pătrunse cu putere, umerii ridicându-i-se deasupra ei, într-o mişcare elastică. Înconjurându-i gâtul cu braţele, Rosalie suspină de plăcere. Dintre toate, cel mai mult o încântau aceste clipe, când ştia că ea era pentru el centrul întregii lumi, şi că fiecare gând al lui, fiecare senzaţie, se concentra numai asupra ei.

După ce îşi domoliră pasiunea, începură să discute cu o libertate neinhibată, împărtăşindu-şi gândurile.

— Crezi — întrebă Rosalie cu glas tare — că o vom revedea vreodată pe Mireille?

— Depinde — replică Rand, ridicând din umeri. Dacă este tot cu Guillaume, aş zice că-i probabil.

— De ce? Încă mai intenţionezi să-l cauţi pe Guillaume?

— Chiar în clipa aceasta am oameni care scotocesc Anglia şi Franţa încercând să găsească vreo urmă de-a lui.

— De el nu-mi pasă. Dar aş vrea să fie găsită Mireille.

Apoi Rosalie rămase tăcută câteva minute, până când Rand îi sărută fruntea şi, cu glas blând, întrebă:

— La ce te gândeşti?

— La Brummell — răspunse ea şovăitor. Mă întreb cât de des se gândeşte la mine... sau la Lucy.

— Probabil încearcă să nu se gândească — răspunse Rand. Şi m-aş îndoi că un asemenea gând l-ar hăitui zilnic.

Rosalie dădu din cap cu melancolie, odihnindu-şi capul pe pieptul lui şi simţindu-se astfel consolată.

Tăcură, mulţumiţi unul în braţele celuilalt, până când soarele începu să răsară, blândele lui raze pătrunzând prin ceaţa luminoasă a zorilor. „Cea dintâi zi a mea ca soţie a lui" — îşi spuse-n gând Rosalie şi, deodată, în ochi îi sclipiră lacrimi de recunoştinţă. Rand îşi întoarse de la fereastră privirea contemplativă şi se uită la ea, intuindu-i gândurile cu intensa putere de percepere dată de dragoste. Îşi zâmbiră unul altuia, apoi buzele li se împreunară într-un sărut pătimaş.

— Rose... şopti Rand lângă gura ei. Gata cu aventurile, pentru o vreme.

— Nici una, făgăduiesc.

— Un răgaz de-un an e tot ce-ţi cer. Acum, că suntem căsătoriţi, vom întemeia un cămin, vom avea un copil, ne vom duce când şi când la câte un bal...

— Da, iubirea mea cea mare — se învoi Rosalie, zâmbind în taină, în sinea ei.

Ştia, cumva, că aventurile oricum aveau să-i găsească.

Sfârşit